

SOLII ALESE

2

Ellen G. White

CUVÂNT CĂTRE CITITOR

Alături de cartea 1 din Solii alese, volumul acesta umple un gol și păstrează, într-o formă permanentă, anumite sfaturi care au apărut în articole, documente multiplicat la șapirograf și broșuri. Deoarece acum este o parte permanentă a literaturii disponibile din Spiritul Profetic, acest volum este inclus în noul index al scrierilor lui Ellen G. White. În „Cuvântul către cititor” din cartea 1 se află o declarație cu privire la compilația aceasta și la scopul cărții Solii alese, ca urmare nu este necesar să fie repetată aici.

Sfaturile conținute în volumul acesta vor fi de o valoare deosebită pentru adventiștii de ziua a șaptea în pregătirea lor pentru a rezista atacurilor pe care vrăjmașul sufletelor le va aduce asupra bisericii rămășiței, sub forma fanatismului, a învățăturilor amăgitoare și a mișcărilor greșite și subversive. În unele situații, sfaturile sunt prezentate în îndrumări specifice, adresate unor persoane particulare, iar ideile exprimate tratează probleme similare acelor care vor apărea cu siguranță înainte de sfârșit. Unele dintre materialele acestea se vor dovedi a fi folositoare prin faptul că avertizează împotriva pericolelor care amenință biserica în întregime. Alte sfaturi generale tratează subiecte cu privire la asocieri neînțelepte, remunerarea lucrătorilor și vindecările adevărate și false.

Unul dintre subiectele care vor fi deosebit de apreciate se află în secțiunea a VII-a: „Folosirea mijloacelor de tratament medical.” Declarațiile care apar în secțiunea aceasta, extrase din scrierile lui Ellen G. White și adunate aici, vor fi de folos cititorului când va studia subiectul folosirii medicamentelor.

Volumul se încheie cu note suplimentare valoroase. Prima secțiune a notelor suplimentare conține șase capitole, fiind o retipărire a articolelor

intitulate „Boala și cauzele ei”, scrise de Ellen G. White și publicate inițial în șase numere despre sănătate sau Cum să trăim.

În materialele tipărite după 1967, apar încă două secțiuni ale notelor suplimentare: „Factori importanți în alegerea unui tovarăș de viață” și „Toți oamenii sunt frați”, fiind subiecte de un interes deosebit, pe măsură ce teritoriul de răspândire a acestui volum se extinde în diferite țări de peste ocean și este tradus în diferite limbi.

Cititorului i se atrage atenția asupra declarațiilor introductive ale fiecăreia dintre diferitele secțiuni ale acestui nou volum și îndeosebi asupra introducerii Secțiunii a VII-a și a Notei suplimentare 1.

În „Cuvânt către cititor” din Solii alese cartea 1, a fost evidențiat faptul că materialele din diferitele secțiuni nu au legătură între ele, dar sunt adunate în aceste volume pentru a fi mai ușor de studiat.

Este potrivit ca volumele să se încheie cu secțiunea intitulată: „Pe măsură ce ne apropiem de sfârșit”. Aici sunt o serie de mesaje care inspiră încredere în triumful bisericii. Printre acestea se află două mesaje pe care Ellen G. White le-a adresat în cadrul Conferinței Generale din 1913 — ultima sesiune a Conferinței Generale care a avut loc în timpul vieții ei. Din cauza vârstei înaintate, ea nu a putut să participe la aceste mari adunări. Mesajele acestea exprimă încredere în tovarășii ei de lucru și în triumful cauzei căreia și-a dedicat viața.

Dorința sinceră a editorilor este ca volumul acesta de Solii alese să încurajeze familia adventistă pe ultimii kilometri ai călătoriei ei, în drumul spre cetatea lui Dumnezeu. Consiliul de administrație al publicațiilor lui Ellen G. White.

Capitolul 1

AVERTIZĂRI ÎMPOTRIVA ÎNVĂȚĂTURILOR SENZAȚIONALE ȘI A RELIGIEI EMOȚIONALE

PERICOLUL IDEILOR SPECULATIVE

Asupra poporului lui Dumnezeu va veni un timp de necaz, dar noi nu trebuie să le spunem oamenilor lucrul acesta fără încetare și să le dăm frâu liber pentru a aduce un timp de necaz înainte de vreme. În poporul lui Dumnezeu va avea loc o zguduire, dar nu acesta este adevărul prezent pe care să-l prezentăm bisericilor. Zguduirea va fi urmarea refuzului de a primi adevărul.

Pastorii să nu simtă că au niște idei minunate și progresiste și că, dacă nu vor accepta cu toții aceste idei, oamenii vor fi zguduiți și vor cădea, iar un alt popor se va ridica pentru a merge înainte și în sus, până la biruință. Scopul lui Satana este îndeplinit la fel de sigur când oamenii o iau înaintea lui Hristos și fac o lucrare pe care El nu a încredințat-o niciodată în mâinile lor, ca și atunci când ei rămân în starea laodiceeană, căldicei, simțind că sunt bogați și nu duc lipsă de nimic. Cele două categorii sunt niște pietre de poticnire în aceeași măsură.

Unii care sunt zeloși și care își folosesc toate energiile pentru a fi originali au făcut o greșală gravă, pentru că au încercat să le prezinte oamenilor ceva uimitor, minunat și fermecător, lucruri despre care ei cred că alții nu le înțeleg, dar adesea ei înșiși nu știu despre ce vorbesc. Ei fac speculații cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, promovând idei care nu sunt de niciun folos nici pentru ei înșiși, nici pentru biserici. Pentru o vreme, ei pot să stimuleze imaginația, dar va avea loc o reacție și tocmai aceste idei

vor ajunge o piedică. Credința este confundată cu fantezia, iar concepțiile lor pot să îndrume mințile într-o direcție greșită. Declarațiile simple și clare ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt cele care trebuie să constituie o hrană pentru minte, iar speculațiile cu privire la idei care nu sunt prezentate cu claritate în Cuvântul Său constituie o lucrare periculoasă. — Manuscris nedatat 111

Pericolul care amenință bisericile noastre este acela de a fi aduse idei noi și ciudate, lucruri care încurcă mintea oamenilor și nu le conferă nicio putere, tocmai atunci când ei au cea mai mare nevoie de putere în lucrurile spirituale. Este nevoie de un discernământ clar pentru ca lucrurile noi și ciudate să nu fie puse alături de adevăr, ca și cum ar fi o parte a mesajului care trebuie să fie vestit în timpul acesta. Soliile pe care le-am vestit lumii trebuie să se afle pe primul loc. — An Appeal for Canvassers, p. 1, 2

ATRACTIA TEORIILOR NOI

Înainte de rămașiței poporului lui Dumnezeu, va fi adusă orice formă posibilă de fanatism și orice teorie greșită, cu pretenția de a fi adevărul. Aceste idei vor umple mințile cu păreri greșite, care nu fac parte în niciun fel din adevărul pentru timpul acesta. Oricine presupune că, prin puterea hotărârilor concepute de el însuși, prin tăria lui intelectuală, unită cu știința sau cu așa-zisa cunoaștere, este în stare să înceapă o lucrare care va cuceri lumea va ajunge să zacă în mijlocul ruinelor propriilor speculații și va înțelege cu claritate de ce se află acolo. (...)

Din lumina pe care mi-a dat-o Domnul, știu că vor apărea oameni care vor spune lucruri pervertite. Da, ei deja lucrează și spun lucruri pe care Dumnezeu nu le-a descoperit niciodată, punând adevărul sfânt pe același nivel cu lucrurile obișnuite. Problemele au fost și vor continua să fie create de ideile false concepute de oameni, și nu de adevăr. Născocirile minții omenești vor inventa teste care, în realitate, nu sunt teste în niciun fel, pentru

ca atunci când adevăratul test va trebui să fie scos în evidență, acesta să fie considerat egal cu testele inventate de oameni, teste care nu au avut nicio valoare. Ne putem aștepta să fie introduse tot felul de idei, care vor fi amestecate cu învățătura sănătoasă, dar, printr-un discernământ spiritual clar și prin ungera cerească, putem să facem deosebire între ce este sfânt și ce a fost adus pentru a încurca credința și judecata sănătoasă și pentru a degrada adevărul măreț și crucial pentru timpul acesta. (...)

Niciodată adevărul nu a suferit mai mult din cauza faptului că este reprezentat greșit, desconsiderat și degradat prin dezbaterile pervertite ale oamenilor, decât are de suferit în aceste zile din urmă. Unii au venit cu masa lor eterogenă de erezii pe care le reprezintă ca fiind învățături pentru popor. Oamenii sunt fermecați de unele idei noi și ciudate, dar nu au înțelepciunea experienței, pentru a fi în stare să înțeleagă caracterul ideilor pe care unii le pot prezenta în așa fel încât să pară a fi ceva important. Totuși dacă spunem că o idee este foarte importantă și o legăm de cuvintele învățăturii lui Dumnezeu, lucrul acesta nu face ideea să fie adevărată. Oh, cât de mult mustră faptul acesta standardul scăzut al evlaviei din biserici!

Oamenii care doresc să prezinte ceva original vor face să apară lucruri noi și ciudate și vor păși înainte fără nicio considerație, bazându-se pe aceste teorii lipsite de temei, care au fost împletite laolaltă pentru a fi prezentate ca fiind o teorie prețioasă și înfățișate ca și cum ar fi un subiect de care depinde viața sau moartea. — Scrisoarea 136a, 1898

NEVOIA DE A AVEA UN DISCERNĂMÂNT CLAR

Pe măsură ce ne apropiem de timpul când stăpânirile și puterile nelegiurii spirituale din locurile înalte vor intra în război cu adevărul, când puterea amăgitoare a lui Satana va fi așa de mare, încât, dacă va fi posibil, îi va înșela chiar și pe cei aleși, noi trebuie să avem un discernământ dezvoltat

prin iluminarea divină, ca să putem cunoaște duhul care vine de la Dumnezeu și să nu fim neștiutori cu privire la strategiile lui Satana. Efortul omenesc trebuie să se combine cu puterea divină, ca să fim în stare să îndeplinim lucrarea finală pentru timpul acesta.

Domnul Hristos folosește vântul ca simbol al Duhului Sfânt. După cum vântul bate și îl auzim, dar nu putem să spunem de unde vine și unde se duce, tot așa este și cu Duhul lui Dumnezeu. Noi nu știm prin cine se va manifesta.

Totuși eu nu rostesc propriile cuvinte când spun că Duhul lui Dumnezeu îi va ocoli pe aceia care au trecut prin ziua încercării și a ocaziei lor, dar nu au deosebit vocea lui Dumnezeu și nici nu au prețuit îndemnurile Duhului. În ceasul al unsprezecelea, mii de oameni vor vedea și vor înțelege adevărul.

„Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii, pe cel ce împrăștie sămânța” (Amos 9,13).

Aceste convertiri la adevăr vor avea loc cu o rapiditate care va surprinde biserica, și numai Numele lui Dumnezeu va fi slăvit. — Scrisoarea 43, 1890

FANATISMUL VA APĂREA ÎN MIJLOCUL NOSTRU

Fanatismul va apărea chiar în mijlocul nostru. Amăgirile vor veni și vor avea un asemenea caracter, încât, dacă va fi cu putință, îi vor duce în rătăcire chiar și pe cei aleși. Dacă, în manifestările acestea, inconsecvențele vizibile și exprimările nedemne de încredere ar fi evidente, cuvintele venite de pe buzele Marelui Învățător nu ar fi fost necesare. Avertizarea aceasta este adresată tocmai din cauza pericolelor numeroase și variate care vor apărea.

Motivul pentru care dau semnalul de avertizare este acela că, prin iluminarea Duhului lui Dumnezeu, eu pot să văd ceea ce frații mei nu observă. Poate că nu este o nevoie absolută ca eu să indic aceste forme deosebite ale amăgirii de care vor trebui să se păzească. Este suficient să vă spun: Fiți precauți, vegheați și, ca niște străjeri credincioși, feriți turma lui Dumnezeu de acceptarea fără discernământ a tuturor ideilor despre care unii pretind că le-au fost date de Domnul. Dacă vom lucra pentru a crea emoții puternice, vom avea tot ce dorim și chiar mai mult decât ar fi cu putință să știm cum să tratăm. „Propovăduiți Cuvântul” calm și într-un mod clar. Nu trebuie să considerăm că lucrarea noastră este aceea de a crea emoții puternice.

Numai Duhul Sfânt al lui Dumnezeu poate să creeze un entuziasm sănătos. Lăsați-L pe Dumnezeu să lucreze, iar slujitorul omenesc să umble cu grijă înaintea Lui, veghind, așteptând, rugându-se și privind la Isus în fiecare clipă, condus și stăpânit de Duhul cel prețios, care este lumină și viață. — Scrisoarea 68, 1894

Sfârșitul este aproape. Copiii luminii trebuie să lucreze cu un zel serios și perseverent, pentru a-i determina pe ceilalți să se pregătească pentru marele eveniment care stă înaintea noastră, ca să fie în stare să se împotrivescă vrăjmașului, îngăduind Duhului Sfânt să lucreze asupra inimii lor. Lucruri noi și ciudate vor apărea continuu pentru a-l conduce pe poporul lui Dumnezeu la un entuziasm fals, la înviorări religioase și la manifestări ciudate. Copiii lui Dumnezeu trebuie să continue să înainteze, având privirile ațintite numai asupra Aceluia care este Lumina și Viața lumii. Să știe că tot ce este numit „lumină” și „adevăr” în Cuvântul lui Dumnezeu este lumină și adevăr, o emanare venită de la înțelepciunea divină, nu o imitație a vicleșugurilor subtile ale lui Satana. Pentru fiecare om credincios, statornic și smerit, lumina înțelepciunii lui Dumnezeu va fi ca o candelă pentru picioarele lui. — Scrisoarea 45, 1899

SENTIMENTELE SĂ NU CONDUCĂ RAȚIUNEA

Ideile false, care sunt acceptate în semnificația lor extremă, sunt amestecate cu mult adevăr, iar persoanele care au un temperament pasional acționează pe baza lor. În felul acesta, fanatismul va lua locul eforturilor bine organizate, disciplinate și rânduite de cer pentru înaintarea lucrării până la încheierea ei. (...)

Nu există doar pericolul ca mințile dezechilibrate să fie conduse la fanatism, ci și ca persoanele viclene să profite de aceste emoții puternice pentru a-și promova propriile scopuri egoiste. (...)

Am de dat o avertizare fraților noștri, ca să-L urmeze pe Conducătorul lor și să nu o ia înaintea lui Hristos. În timpurile acestea, să nu se întreprindă nicio lucrare la voia întâmplării. Fiți atenți, să nu folosiți declarații exagerate, care vor determina mințile dezechilibrate să creadă că au o lumină minunată de la Dumnezeu. Acela care le vestește oamenilor o solie de la Dumnezeu trebuie să exercite o stăpânire de sine deplină. Să își aducă aminte în permanență că drumul încumetării se află aproape de drumul credinței. (...)

Odată ce impulsul și emoția obțin supremația asupra judecății calme, se va manifesta o grabă întru totul prea mare, chiar și în călătoria pe calea cea dreaptă. Acela care merge prea repede va întâlni nu doar unul, ci multe feluri de pericole. Poate că nu va trece mult până când se va îndepărta de calea cea dreaptă și va intra pe o cale greșită.

Simțămintelor nu trebuie să li se îngăduie să aibă stăpânire asupra rațiunii nici măcar o singură dată. Există pericolul de a face excese în ceea ce este permis, iar ceea ce nu este permis va conduce cu siguranță pe căi greșite. Dacă nu are loc o lucrare atentă, stăruitoare, inteligentă, solidă ca o stâncă, în promovarea fiecărei idei, a fiecărui principiu și în fiecare cuvântare, sufletele

vor fi distruse. — Scrisoarea 6a, 1894 1

ASCULTAREA ȘI EMOȚIILE, SAU EXTAZUL

Unii dintre noi sunt în pericolul de a face o greșeală cu privire la primirea Duhului Sfânt. Mulți presupun că o emoție, sau o stare de extaz, este dovada prezenței Duhului Sfânt. Există pericolul ca părerile corecte să nu fie înțelese, iar cuvintele lui Hristos: „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28,20) să își piardă semnificația. Spuneți poporului nostru: Nu fiți nerăbdători să aduceți ceva ce nu este descoperit în Cuvânt. Rămâneți aproape de Hristos. (...)

Să ne amintim că porunca lui Hristos de a predica tuturor popoarelor, semințiilor și limbilor este confirmată de Duhul lui Hristos. Acesta este planul de lucru al lui Dumnezeu. Hristos este puterea care întărește Cuvântul, aducându-i pe oameni, prin convertirea la adevăr, la o credință inteligentă și făcându-i să dorească să împlinească tot ce le-a poruncit El. Slujitorul omenesc, unealta vizibilă, trebuie să predice Cuvântul, iar Domnul Isus, Lucrătorul nevăzut, trebuie să facă acest Cuvânt să fie puternic și eficient prin Duhul Său Sfânt. — Scrisoarea 105, 1900

UN APEL PENTRU PREDICI DE MODĂ VECHĂ

În lucrarea pastorală s-a infiltrat o nouă stare de lucruri. Există o dorință de a copia modelul altor biserici, iar simplitatea și umilința sunt aproape necunoscute. Pastorii tineri caută să fie originali și să introducă idei și planuri noi de a lucra. Unii încep adunări de înviorare și, prin aceste mijloace, cheamă un număr mare de oameni în biserici. Totuși, când emoțiile puternice au trecut, unde sunt cei convertiți? Pocăința și mărturisirea păcatelor nu se văd. Cei păcătoși sunt îndemnați să creadă în Hristos și să-L primească, fără a lua în considerare viața lor din trecut și răzvrătirea lor.

Inima nu este zdrobită. Nu are loc nicio umilire a sufletului. Presupuşii convertiţi nu au căzut pe Stânca Isus Hristos.

Scripturile Vechiului și Noului Testament ne arată singura cale prin care trebuie să fie făcută lucrarea aceasta. Pocăiți-vă, pocăiți-vă, pocăiți-vă a fost mesajul care a răsunat în pustie de pe buzele lui Ioan Botezătorul. Solia lui Hristos pentru oameni a fost: „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luca 13,5). Iar apostolilor li s-a poruncit să predice pretutindeni că oamenii trebuie să se pocăiască.

Domnul dorește ca slujitorii Săi din zilele noastre să predice vechea învățătură a Evangheliei, părerea de rău pentru păcat, pocăința și mărturisirea. Avem nevoie de predici de modă veche, obiceiuri de modă veche, tați și mame în Israel de modă veche. Trebuie să se lucreze cu perseverență, seriozitate și înțelepciune pentru cel păcătos, până când va înțelege că este un călcător al Legii lui Dumnezeu și se va pocăi față de Dumnezeu și va crede în Domnul Isus Hristos. — Manuscris nedatat 111

FORMALISMUL RECE SAU FANATISMUL

Formalismul, înțelepciunea lumească, precauția lumească, strategia lumească, toate acestea li se vor părea multora a fi chiar puterea lui Dumnezeu, dar, când vor fi acceptate, ele vor fi un obstacol care va împiedica lumina lui Dumnezeu să vină în lume prin avertizări, muștrări și sfaturi.

Satana lucrează cu toată puterea lui amăgitoare și insidioasă pentru a-i îndepărta pe oameni de solia îngerului al treilea, care trebuie să fie proclamată cu putere. Dacă vede că Domnul îi binecuvântează pe cei din poporul Său și îi pregătește să discearnă amăgirile lui, Satana va lucra cu puterea lui iscusită pentru a aduce fanatismul, pe de o parte, și formalismul

rece, pe de altă parte, ca să poată duce în rătăcire cât mai multe suflete. Acum este timpul să veghem fără încetare. Vegheați, blocați chiar și cel mai mic pas pe care Satana poate să-l facă în mijlocul nostru.

Există pericole de care trebuie să ne ferim și la dreapta, și la stânga. Cei lipsiți de experiență, veniți de curând la credință, trebuie să fie întăriți și să aibă un exemplu bun. Unii nu vor folosi corect doctrina îndreptățirii prin credință. Ei o vor prezenta în mod unilateral.

Alții vor prinde ideile care nu au fost prezentate corect și vor trece dincolo de limită, ignorând întru totul importanța faptelor.

Credința adevărată lucrează întotdeauna prin dragoste. Faptul de a privi la Golgota nu are scopul de a aduce la tăcere conștiința pentru neîndeplinirea datoriei, nici de a vă liniști ca să dormiți, ci de a crea o credință în Isus, care va lucra curățind sufletul de murdăria egoismului. Când ne bazăm pe Hristos, prin credință, lucrarea este doar la început. Fiecare om are obiceiuri rele și păcătoase, pe care trebuie să le biruie printr-o luptă serioasă. Fiecărui suflet i se cere să ducă lupta cea bună a credinței. Un urmaș al lui Hristos nu poate să fie lipsit de amabilitate în relațiile lui, nu poate să aibă o inimă împietrită și lipsită de simpatie, nu poate să fie arogant, nici să spună cuvinte aspre sau să critice și să condamne.

Lucrarea dragostei izvorăște din lucrarea credinței. Religia Bibliei înseamnă o lucrare constantă. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5,16). Duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea. Noi trebuie să fim zeloși în fapte bune, să fim atenți să susținem faptele bune. Iar Martorul credincios spune: „Știu faptele tale” (Apocalipsa 2,2).

Deși este adevărat că activitatea energetică, în ea însăși, nu ne va asigura mântuirea, este de asemenea adevărat că o credință care ne unește cu Hristos va îndemna sufletul la activitate.

Aceia care nu au timp să acorde atenție propriului suflet pentru a se cerceta pe ei înșiși în fiecare zi, spre a vedea dacă păstrează dragostea lui Dumnezeu și a se așeza în calea luminii, vor avea totuși timp să se lase conduși de sugestiile lui Satana și să aducă la îndeplinire planurile lui.

Satana se va strecura prin fisuri înguste, care se vor lărgi pe măsură ce sunt lăsate nereparate. Planurile amăgitoare ale lui Satana vor fi aduse în lucrarea specială a lui Dumnezeu pentru timpul acesta. — Manuscrisul 16, 1890

IDEILE FALSE DESPRE BINECUVÂNTAREA LUI DUMNEZEU

Mulți pun diverse întrebări și sunt tulburați. Lucrul acesta se întâmplă din cauză că nu au credință în Dumnezeu. Pentru unii, practicile religioase înseamnă doar cu puțin mai mult decât un timp plăcut. Când simțămintele lor sunt stârnite, ei cred că sunt foarte mult binecuvântați. Unii nu cred că sunt binecuvântați dacă simțămintele lor nu sunt stârnite și stimulate. Ei urmăresc o stare de exaltare, iar dacă nu obțin lucrul acesta, cred că sunt într-un totuși greșiți sau că altcineva este greșit.

Oamenii nu trebuie să fie educați să creadă că religia emoțională, care se află la limita fanatismului, este singura religie curată. Deși pastorul trebuie să reverse cu îmbelșugare curentul puternic al apei vieții, ei așteaptă ca el să aducă o hrană spirituală stimulatorie, care să fie pe placul apetitului omenesc. Dacă emoțiile lor nu sunt stimulate în permanență, unii cred că pot

să fie nepăsători și neatenți. Oamenii aflați sub influența unei astfel de religii emoționale așteaptă ca pastorul să-și folosească toate energiile în predicarea Evangheliei. — Scrisoarea 59, 1902

TOTUL ESTE LINIȘTIT, CALM ȘI FĂRĂ PRETENȚII

Vrăjmașul se pregătește să înșele întreaga lume prin puterea lui făcătoare de minuni. El va îndrăzni să ia înfățișarea unui înger al luminii și pe cea a lui Isus Hristos. Oricine îi învață pe alții adevărul pentru timpul acesta trebuie să predice Cuvântul. Aceia care se atașează de Cuvânt nu vor deschide larg ușile pentru Satana, făcând declarații cu privire la profeții, la vise și viziuni. De la 1844, când am așteptat a doua venire a lui Hristos, manifestările false au pătruns într-o măsură mai mare sau mai mică, ici și colo. (...) Vom avea parte de ele din ce în ce mai mult și trebuie să fim precauți asemenea unor străjeri credincioși. Primesc scrisori din partea multor oameni care îmi vorbesc despre viziunile pe care le-au avut, și acești oameni simt că au datoria de a le relata. Fie ca Domnul să-i ajute pe slujitorii Săi să fie precauți.

Când Domnul are un mijloc veritabil de răspândire a luminii, întotdeauna vor fi o mulțime de contrafaceri. Satana va intra cu siguranță pe orice ușă care îi este deschisă. El va vesti solii ale adevărului, amestecându-și ideile cu adevărul și va fi pregătit să ducă în rătăcire sufletele, să atragă mintea oamenilor spre fapăturile omenești și spre declarațiile lor și să o împiedice să se bazeze cu fermitate pe un „Așa zice Domnul”. În lucrările lui Dumnezeu cu poporul Său, totul este liniștit, iar pentru aceia care se încred în El, totul este calm și fără pretenții. Ei vor avea o credință simplă, loială și statornică în Biblie și vor fi ascultători și împlinitori ai Cuvântului. Ei Îl vor aștepta pe Domnul în mod real, stăruitor și cu toată seriozitatea. — Scrisoarea 102, 1894

EXEMPLUL LUI HRISTOS

Nimeni să nu se teamă că va ajunge la extreme, dacă este un cercetător atent al Cuvântului, care își umilește sufletul la fiecare pas. Hristos trebuie să locuiască în el prin credință. El, Exemplul nostru, a exercitat stăpânire de sine. El a fost smerit și a avut o adevărată demnitate. Dacă fiecare dintre noi are aceste trăsături de caracter, primind îndreptățirea prin credință, nu va exista niciun extremist. (...)

Exemplul lui Hristos se află înaintea noastră, arătându-ne să păstrăm fără încetare Legea și Evanghelia într-o legătură strânsă. Acestea nu pot fi separate. Calmul și stăpânirea de sine să fie cultivate și menținute cu perseverență, deoarece acesta a fost caracterul lui Hristos. Auzim expresii vehemente sau oameni religioși falși care au pretenții îndrăznețe, vorbesc mult și tare, spunând: „Sunt sfânt, sunt fără păcat”, în timp ce nu au nici cea mai mică temelie pentru credința lor. La Autorul întregului adevăr nu auzim declarații zgomotoase de credință, nici nu vedem înfricoșătoare contorsionări ale corpului.

Să ne aducem mereu aminte că în El locuia trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Dacă Hristos locuiește în inimile noastre, prin credință, vom privi felul Său de a trăi și vom căuta să fim asemenea lui Isus, curați, împăciuitori și neîntinați. În caracterul nostru va fi văzut Hristos. Nu numai că vom primi și vom absorbi lumina, dar o vom și răspândi. Vom avea concepții mai clare și mai distincte cu privire la ce este Isus pentru noi. Caracterul echilibrat, plăcut și binevoitor care s-a dat pe față în viața lui Isus Hristos va străluci în viețile noastre. — Manuscrisul 24, 1890

DORINȚA DE SCHIMBARE A ORDINII ACTUALE

În loc de a trăi în așteptarea unor perioade deosebite de entuziasm, noi

trebuie să folosim înțelept ocaziile favorabile prezente, făcând tot ce trebuie, pentru ca sufletele să poată fi mântuite. În loc de a ne epuiza puterile minții în speculații cu privire la vremurile și soroacele pe care Domnul le-a păstrat sub propria autoritate și le-a reținut de la oameni, noi trebuie să ne supunem conducerii Duhului Sfânt, să îndeplinim datoriile prezente, să le oferim pâinea vieții, neamestecată cu păreri omenești, tuturor sufletelor care pier din lipsă de adevăr. (...)

Suntem continuu în pericolul de a ne ridica deasupra simplității Evangheliei. Mulți au o dorință intensă de a uimi lumea cu ceva original, ceva care îi va ridica pe oameni într-o stare de extaz spiritual și va schimba ordinea actuală a experienței. Cu siguranță, există o mare nevoie de schimbare a ordinii actuale a experienței, deoarece sfințenia adevărului prezent nu a fost înțeleasă așa cum ar fi trebuit, dar schimbarea de care avem nevoie este o schimbare a inimii, iar aceasta poate să fie obținută numai dacă Îl căutăm pe Dumnezeu personal pentru a primi binecuvântarea Sa, cerându-I putere și rugându-ne fierbinte ca harul Său să vină asupra noastră și caracterul nostru să fie transformat. Aceasta este schimbarea de care avem nevoie astăzi, iar pentru atingerea unei astfel de experiențe, trebuie să exercităm o energie perseverentă și să manifestăm o stăruință din toată inima. — Review and Herald, 22 martie 1892

FĂRĂ COMPORTAMENTE EXCENTRICE ȘI CIUDATE

Aceia care rostesc Cuvântul adevărului să nu aibă comportamente ciudate și excentrice, deoarece lucrurile acestea vor micșora impresia care trebuie să fie făcută de Cuvântul lui Dumnezeu. Să fim precauți, deoarece Satana este hotărât, dacă este cu putință, să își amestece influența proprie cu serviciile religioase. Să nu aibă loc manifestări teatrale, pentru că acestea nu contribuie la întărirea credinței în Cuvântul lui Dumnezeu. Dimpotrivă, ele vor abate atenția spre unealta omenească. — Scrisoarea 352, 1908

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU SĂ NU FIE CONTAMINAT DE IDEILE FALSE

În mijlocul strigătelor confuze: „Iată, Hristos este aici! Iată, Hristos este acolo!” va fi adusă o mărturie specială, o solie specială a adevărului, care este potrivită pentru timpul acesta și trebuie să fie primită, crezută și pusă în practică. Adevărul, nu ideile fanteziste, este acela care are efect. Adevărul cel veșnic al Cuvântului va ieși în evidență, liber de toate ideile false seducătoare și de interpretările spiritiste, liber de toate imaginile fanteziste și ademenitoare. Ideile false vor fi prezentate cu insistență pentru a atrage atenția poporului lui Dumnezeu, dar adevărul trebuie să stea înveșmântat în hainele lui curate și frumoase. Cuvântul, care este prețios prin sfințenia lui și prin influența lui înălțătoare, nu trebuie să fie înjosit până la nivelul unor lucruri comune, obișnuite. El trebuie să rămână întotdeauna necontaminat de ideile false prin care Satana caută să-i înșele, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși. — Review and Herald, 13 octombrie 1904

Capitolul 2

FANATISMUL TIMPURIU SE VA REPETA

ÎNLĂTURAREA PIETRELOR DE HOTAR

Poporul nostru trebuie să înțeleagă motivele credinței și experiențele noastre din trecut. Cât de trist este faptul că mulți din poporul nostru par să își pună o încredere nelimitată în oamenii care prezintă teorii ce tind să dezrădăcineze experiențele noastre din trecut și să înlătore vechile pietre de hotar! Aceia care pot să fie conduși așa de ușor de un spirit fals arată că au urmat o căpetenie greșită pentru un timp — atât de mult timp, încât nu sesizează faptul că se îndepărtează de la credință sau că nu clădesc pe temelia cea adevărată. Trebuie să-i îndemnăm pe toți să-și pună ochelarii spirituali, să aibă ochii unși cu alifia cerească pentru a vedea cu claritate și pentru a discerne adevărații stâlpi ai credinței. Apoi vor ști că „temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: «Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui»” (2 Timotei 2,19). Avem nevoie să reînviem vechile dovezi ale credinței date sfinților o dată pentru totdeauna.

Oameni care cred că au adevărul vor prezenta toate felurile de învățături amăgitoare și fanteziste care pot fi concepute. Unii spun că pe Noul Pământ se vor naște copii. Este acesta adevărul prezent? Cine i-a inspirat pe oamenii aceștia să prezinte o astfel de teorie? I-a dat Domnul vreunui astfel de concepții? Nu, lucrurile care sunt descoperite sunt pentru noi și copiii noștri, dar, cu privire la subiectele care nu sunt descoperite și nu au nicio legătură cu mântuirea noastră, tăcerea este elocvență. Aceste idei noi nici nu ar fi trebuit să fie menționate, cu atât mai puțin să fie prezentate ca fiind niște adevăruri esențiale.

Am ajuns într-un timp când lucrurilor trebuie să li se spună pe nume. Așa cum am făcut în zilele de la început, trebuie să ne ridicăm și, sub influența Duhului lui Dumnezeu, să muștrăm lucrarea de amăgire. Unele dintre părerile care sunt exprimate acum constituie „alfa” unora dintre ideile cele mai fanatice care ar putea să fie prezentate. Învățăături asemănătoare cu acelea pe care a trebuit să le înfruntăm curând după 1844 sunt prezentate acum de unii care ocupă poziții importante în lucrarea lui Dumnezeu.

În New Hampshire, în Vermont și în alte locuri, a trebuit să ne împotrivim lucrării insidioase și amăgitoare a fanatismului. Sub mantia sfințirii, unii au săvârșit păcate pline de încumetare și au cultivat fără rețineri poftă nesfinte. A fost susținută învățătura căsătoriilor spirituale. Am văzut împlinirea pasajului din Scriptură care spune: „În vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Timotei 4,1). — The Southern Watchman, 5 aprilie 1904

NU ESTE NEVOIE DE DEMONSTRAȚII ÎNDRĂZNEȚE

Adevărata religie nu cere mari demonstrații îndrăznețe. (...) Acestea nu sunt o dovadă a prezenței Duhului lui Dumnezeu. În 1843 și 1844, am fost chemați să combatem tocmai acest fel de fanatism. Oamenii spuneau: „Eu am Duhul Sfânt al lui Dumnezeu”, veneau la adunări și se rostogoleau pe jos ca un cerc de butoi, iar cei care nu acceptau faptul acesta ca pe o dovadă a lucrării Duhului lui Dumnezeu erau priviți ca niște nelegiuți. Domnul m-a trimis în mijlocul acestui fanatism. (...) Unii veneau la mine și mă întrebau: „De ce nu te alături lor?” Eu am spus: „Eu am un alt Conducător, Unul care este blând și smerit cu inima; Unul care nu a făcut asemenea demonstrații cum faceți voi aici și nici asemenea declarații îndrăznețe. Aceste demonstrații nu sunt de la Hristos, ci de la Diavol.” — Manuscrisul 97, 1909

PRETENȚIA DE A FI SIGILAT ȘI SFÂNT

În 1850, am vizitat împreună cu soțul meu Vermont, Canada, New Hampshire și Maine. Adunările aveau loc în case particulare. Era aproape imposibil să ajungi la inima celor necredincioși. Dezamăgirea din 1844 încurcase mintea multora și nu voiau să asculte nicio explicație cu privire la acel subiect. Ei erau nerăbdători și neîncrezători, iar mulți păreau a fi răzvrățiți, împotrivindu-se experienței lor adventiste din trecut în modul cel mai hotărât. Alții nu îndrăzneau să meargă până acolo încât să nege calea pe care îi condusesese Domnul. Aceștia erau bucuroși să audă argumentele din Cuvântul lui Dumnezeu, care se armonizau cu poziția noastră cu privire la istoria profetică. Pe măsură ce ascultau explicația dezamăgirii care fusese așa de amară pentru ei, vedeau că Dumnezeu îi condusesese cu adevărat și se bucurau de adevăr. Faptul acesta a stârnit împotrivirea cea mai înverșunată din partea acelor care negau experiența noastră din trecut.

Totuși am avut de întâmpinat ceva chiar și mai rău din partea acelor care declarau că erau sfințiți, că nu mai puteau păcătui, că erau sigilați și sfinți și că toate impresiile și concepțiile lor erau în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu. Sufletele conștiincioase au fost amăgite de pretinsa evlavie a acestor fanatici. Satana lucrase cu viclenie spre a-i face pe acești oameni înșelați să accepte Sabatul pentru ca, prin influența lor, în timp ce pretindeau a crede o parte din adevăr, să poată aduna o mulțime de mari idei false, pe care să le impună oamenilor. De asemenea, Satana a putut să-i folosească într-un mod care i-a oferit un mare avantaj pentru a-i face pe cei necredincioși să se simtă dezgustați, spunând că acești oameni iraționali și inconsecvenți erau reprezentanții adventiștilor de ziua a șaptea. Cei din categoria aceasta impuneau niște teste omenești și niște cruci inventate de ei, pe care Hristos nu le dăduse să fie purtate.

Ei pretindeau că vindecă bolnavi și fac minuni. Ei aveau o putere satanică și fermecătoare, și totuși erau dictatoriali, aspri și aveau o atitudine

asupritoare și nemiloasă. Domnul ne-a folosit ca unelte ale Sale pentru a-i muștra pe acești fanatici și pentru a deschide ochii poporului Său credincios, ca să vadă adevăratul caracter al lucrării lor. Pacea și bucuria au venit în inima acelor care s-au despărțit de această amăgire a lui Satana, iar ei l-au dat slavă lui Dumnezeu când au văzut înțelepciunea Sa care nu dă greș, prezentându-le lumina adevărului și roadele lui prețioase, în contrast cu ereziile și amăgirile satanice. Adevărul a strălucit în contrast cu aceste amăgiri, așa cum strălucește aurul curat în mijlocul gunoiului pământului. — Review and Herald, 20 noiembrie 1883

PĂTAREA SFINȚENIEI LUCRĂRII

Am sarcina de a păstra mereu înaintea celor din poporul nostru — înaintea slujitorilor Evangheliei și a tuturor celor ce pretind a-i vesti lumii lumina adevărului — pericolul de a păta sfințenia lucrării lui Dumnezeu prin faptul că îngăduie minții lor să fie de acord cu o interpretare ieftină a modului în care Dumnezeu dorește să fie făcută lucrarea Sa. Mi-au fost date îndrumări speciale cu privire la introducerea unor planuri și strategii omenești în lucrarea de a-i face cunoscut lumii adevărul pentru timpul acesta.

În anii din trecut, mi s-a poruncit din nou și din nou să protestez împotriva strategiilor fanteziste și interzise care au fost prezentate de unul și de altul. Solia mea a fost mereu aceasta: Propovăduiți Cuvântul cu simplitate și cu toată umilința. Prezentați-le oamenilor adevărul clar și nealterat. Nu deschideți nicio ușă pentru mișcările fanatice, deoarece influența acestora va produce confuzie și descurajare și va aduce în poporul lui Dumnezeu o lipsă de credință. (...)

Ori de câte ori am fost chemată să combat fanatismul în formele lui variate, am primit îndrumarea clară, categorică și precisă de a-mi ridica vocea împotriva influenței lui. La unii, răul s-a dat pe față singur, sub forma

unor teste concepute de oameni pentru stabilirea cunoașterii voinței lui Dumnezeu, și mi-a fost arătat că aceasta era o amăgire ce a ajuns să fie o încumetare și că era contrară voinței lui Dumnezeu. Dacă urmăm astfel de metode, vom fi găsiți ajutând la împlinirea planurilor vrăjmașului. În trecut, anumite persoane din mijlocul credincioșilor au avut o mare încredere în stabilirea unor semne prin care să decidă care este datoria lor. Unii au avut o asemenea încredere în semnele acestea și au mers până acolo încât și-au schimbat soțiile între ei, aducând astfel adulterul în biserică.

Mi-a fost arătat că amăgiri ca acelea pe care am fost chemați să le combatem în experiențele din perioada de început a vestirii soliei se vor repeta și că va trebui să le combatem din nou în zilele încheierii lucrării. În acest timp, ni se cere să aducem toate puterile noastre sub conducerea lui Dumnezeu, exercitându-ne însușirile intelectuale în conformitate cu lumina pe care ne-a dat-o El. Citiți capitolele patru și cinci din Matei. Studiați Matei 4,8-10 și 5,13. Meditați asupra lucrării sfinte pe care a îndeplinit-o Hristos. Acesta este felul în care principiile Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie aplicate în lucrările noastre. — Scrisoarea 36, 1911

PĂSTRAREA DECENȚEI ÎN COMPORTAMENT

După ce a trecut data din 1844, fanatismul a intrat în rândurile adventiștilor. Dumnezeu ne-a adresat solii de avertizare pentru a opri răul ce pătrundea tot mai mult. Erau bărbați și femei între care se manifesta o familiaritate prea mare. Le-am prezentat standardul sfânt al adevărului pe care trebuia să-l atingem, precum și curăția comportamentului pe care trebuia să o păstrăm în scopul de a corespunde aprobării lui Dumnezeu și de a fi fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta. Condamnările cele mai solemne venite din partea lui Dumnezeu le-au fost prezentate celor ale căror gânduri mergeau pe o cale necurată, în timp ce pretindeau că sunt favorizați de El într-un mod deosebit, dar solia pe care a dat-o Dumnezeu a fost disprețuită și respinsă. (...)

Nici acum nu suntem în afara pericolului. Fiecare suflet care se angajează în lucrarea de a-i vesti lumii solia de avertizare va fi ispitit serios să urmeze o asemenea cale în viață, încât să își nege credința.

Ca lucrători, în asocierea noastră unii cu alții, trebuie să fim uniți în muștrarea și în condamnarea oricărui lucru care se apropie de rău chiar și în cea mai mică măsură. Credința noastră este sfântă. Lucrarea noastră este să apărăm onoarea Legii lui Dumnezeu și nu are menirea de a coborî pe nimeni la un nivel scăzut în gândire sau în comportament. Mulți care pretind că prezintă și cred adevărul au idei proprii, false și fanteziste, amestecate cu adevărul. Totuși, noi avem o platformă înaltă pe care trebuie să stăm. Să credem și să prezentăm adevărul așa cum este el în Isus. Sfințirea inimii nu va duce niciodată la fapte necurate. Când cineva care pretinde că prezintă adevărul este înclinat să se afle mult timp în compania tinerelor sau chiar a femeilor căsătorite, când le atinge într-un mod familiar sau este găsit adesea conversând cu ele, să vă temeți de el. Principiile curate ale adevărului nu sunt întipărite în sufletul lui. Astfel de oameni nu conlucrează cu Isus, ei nu sunt în Hristos, iar Hristos nu locuiește în ei. Ei au nevoie de o convertire deplină înainte ca Dumnezeu să poată primi lucrarea lor.

Adevărul de origine cerească nu-l înjosește niciodată pe cel ce îl primește, nu-l conduce nici la cea mai mică abordare ce arată o familiaritate necuvenită, ci, dimpotrivă, îl sfințește pe cel credincios, îi curățește gusturile, îl înalță, îl înnobilează și îl aduce într-o legătură strânsă cu Isus. Adevărul îl determină să ia în considerare îndemnul apostolului Pavel de a se feri de orice se pare rău, ca nu cumva binele săvârșit de el să fie vorbit de rău. — Review and Herald, 10 noiembrie 1885 2

Capitolul 3

DOCTRINA „TRUPULUI SFÂNT”

INTRODUCERE

În anii 1900, în Indiana a început să fie răspândită o învățătură fanatică, numită „doctrina trupului sfânt”, ducându-l pe președintele Conferinței și pe alți lucrători la o gravă idee falsă. Teoria aceasta pretindea că natura căzută a acelor care Îl urmează pe Mântuitorul trebuie să ajungă desăvârșită, trecând printr-o experiență a agoniei din Ghetsimani și obținând în felul acesta o stare fizică fără păcat, ca pregătire esențială pentru schimbare. Martorii oculari raportează că acești fanatici ajungeau la niveluri înalte de entuziasm în serviciile lor religioase, prin folosirea unor instrumente muzicale cum ar fi orga, flautul, vioara, tamburina, cornul și chiar tobele mari. Ei căutau să facă o demonstrație fizică, strigau, se rugau și cântau până când cineva din adunare cădea de pe scaun, leșina și ajungea într-o stare de inconștiență. Unul sau doi bărbați mergeau încolo și înapoi pe culoar pentru a-i târî pe acei oameni sus, pe amvon. Apoi, aproximativ zece indivizi se adunau în jurul trupurilor leșinate, unii cântând, alții strigând și alții rugându-se, toți în același timp. Când își reveneau, acei oameni erau considerați a fi printre cei ce trecuseră prin experiența Ghetsimani, obținuseră un trup sfânt și transformarea prin credință. După aceea, se pretindea că oamenii aceia nu mai pot să păcătuiască și nici nu vor muri niciodată. Frații S. N. Haskell și A. J. Breed, doi dintre conducătorii bisericii noastre, au fost trimiși la adunarea de tabără ținută la Muncie, Indiana, în perioada 13-23 septembrie 1900, pentru a combate acest fanatism. Evenimentele acestea i-au fost relatate lui Ellen White în timp ce se afla în Australia, în ianuarie 1900, iar ea a adresat o mărturie de avertizare și mustrare împotriva lor, după cum se va vedea în următoarele două mesaje. Compilatorii.

REPETAREA FANATISMULUI TIMPURIU

Mi-au fost date îndrumări cu privire la experiența recentă a fraților din Indiana și cu privire la învățătura pe care au vestit-o în biserici. Prin experiența și învățătura aceasta, vrăjmașul a lucrat pentru a duce sufletele în rătăcire.

Învățătura prezentată cu privire la „trupul sfânt” este falsă. Toți pot ajunge să aibă acum inimi sfinte, dar nu este corect să declarăm că vom avea un trup sfânt în viața aceasta. Apostolul Pavel spune: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească” (Romani 7,18). Acelora care au încercat din greu să obțină prin credință așa-zisul trup sfânt, aș dori să le spun: Nu puteți să-l obțineți. Niciunul dintre voi nu are un trup sfânt acum. Nicio faptură omenească de pe pământ nu are un trup sfânt. Aceasta este o imposibilitate.

Dacă aceia care vorbesc atât de deschis despre desăvârșirea în trup ar putea să vadă lucrurile în lumina lor adevărată, s-ar da înapoi cu oroare de la ideile lor îngâmfate. Prin faptul că le arată falsitatea pretențiilor lor cu privire la trupul sfânt, Domnul caută să-i împiedice să așeze cuvintele Sale într-o formulare ce conduce la întinarea trupului, a sufletului și a spiritului. Dacă această etapă a doctrinei va continua încă puțin, ea va conduce la pretenția că susținătorii ei nu pot să păcătuiască și că, având în vedere că au un trup sfânt, toate faptele lor sunt sfinte. Ce poartă s-ar deschide în felul acesta pentru ispită!

Scripturile ne învață să căutăm sfințirea lui Dumnezeu pentru trup, suflet și spirit. În lucrarea aceasta, noi trebuie să colaborăm cu Dumnezeu. Se poate face mult pentru refacerea chipului moral al lui Dumnezeu în om, pentru îmbunătățirea capacităților fizice, mintale și morale. Pot să fie săvârșite schimbări mari în organismul fizic, prin ascultarea de legile lui

Dumnezeu și prin a nu introduce în trup nimic care întinează. Deși nu putem să pretindem desăvârșirea trupului, noi putem să avem desăvârșirea creștină a sufletului. Prin jertfa adusă pentru noi, păcatele pot să fie iertate pe deplin. Noi nu depindem de ce poate să facă omul, ci de ce poate să facă Dumnezeu pentru om, prin Hristos. Când ne predăm în întregime lui Dumnezeu și credem pe deplin, sângele lui Hristos ne curățește de toate păcatele. Conștiința poate să fie eliberată de condamnare. Prin credința în sângele Său, toți pot să fie făcuți desăvârșiți în Hristos Isus. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că nu avem de-a face cu imposibilități. Putem să cerem sfințirea. Putem să ne bucurăm de favoarea lui Dumnezeu. Nu trebuie să fim preocupați cu privire la ce gândesc Hristos și Dumnezeu despre noi, ci cu privire la ce gândește Dumnezeu despre Hristos, Înlocuitorul nostru. Voi sunteți primiți în Cel Preaiubit. Domnul îi arată celui pocăit și încrezător că Hristos acceptă predarea sufletului spre a fi modelat după chipul și asemănarea Sa.

În viața Sa pe pământ, Domnul Hristos ar fi putut să facă descoperiri care ar fi eclipsat și ar fi făcut să fie date uitării toate descoperirile omenești. El ar fi putut să deschidă poartă după poartă în înțelegerea lucrurilor tainice și, ca urmare, ar fi avut loc multe descoperiri ale realităților veșnice. El ar fi putut să spună cuvinte care ar fi fost ca o cheie ce dezleagă taine care ar fi captivat mințile generațiilor până la încheierea timpului. Totuși Hristos nu deschide numeroasele porți prin care curiozitatea omenească s-a străduit și se străduiește să intre. El nu a întins pentru oameni un ospăț care s-ar fi dovedit în detrimentul intereselor lor celor mai înalte. El nu a venit pentru a sădi un pom al cunoștinței pentru oameni, ci un pom al vieții. (...)

Am fost îndrumată să le spun celor din Indiana, care susțin doctrine ciudate, următoarele: Voi alcătuiți o structură greșită pentru lucrarea prețioasă și importantă a lui Dumnezeu. Rămâneți în interiorul hotarelor Bibliei. Luați învățăturile lui Hristos și repetați-le adesea. Nu uitați că „înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de

înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3,17.18).

Când vor primi un trup sfânt, fapăturile omenești nu vor rămâne pe pământ, ci vor fi luate în cer. Deși păcatul este iertat în viața aceasta, urmările lui nu sunt într-un tot îndepărtate acum. Numai la venirea Sa, Hristos „va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale” (Filipeni 3,21). (...)

Mișcările fanatice au apărut din nou și din nou, pe măsura înaintării lucrării noastre, iar când problema mi-a fost înfățișată, eu a trebuit să vestesc un mesaj similar celui pe care îl vestesc fraților mei din Indiana. Am fost învățată de Domnul că mișcarea aceasta din Indiana are același caracter cu mișcările din trecut. În adunările voastre religioase, au avut loc practici similare cu cele la care am fost martoră în timpul acelor mișcări din trecut.

În perioada dezamăgirii de după trecerea datei din 1844, fanatismul a apărut în diferite forme. Unii au susținut că învierea neprihăniților a avut loc deja. Am fost trimisă spre a vesti o solie pentru aceia care credeau ideea aceasta, așa cum vă vestesc acum o solie și vouă. Ei declarau că erau desăvârșiți, că trupul, sufletul și spiritul lor erau sfinte. Ei făceau demonstrații similare cu acelea pe care le-ați făcut voi și își încurcau propriile minți și mințile altora prin presupunerile lor uimitoare. Totuși oamenii aceia erau frații noștri iubiți, iar noi doream nespun să-i ajutăm. Am mers la adunările lor. Acolo se manifesta o stare de entuziasm excesiv, cu zgomote și confuzie. Nimeni nu putea să spună care era sunetul de orgă și care era sunetul de harpă. Unii păreau să fie în viziune și cădeau pe podea. Alții săreau, dansau și strigau. Ei declarau că, deoarece trupul lor era curățit, erau gata pentru strămutarea la cer. Ei repetau mereu lucrul acesta. Eu mi-am vestit mărturia în Numele Domnului, adresând mustrarea Sa cu privire la manifestările acestea.

Unii care erau implicați în mișcările acestea au fost făcuți să-și vină în fire și au înțeles amăgirea în care se aflau. Unii fuseseră niște oameni excelenți, cinstiți, dar au crezut că trupul sfințit nu putea să păcătuiască și, astfel, fuseseră prinși în capcana lui Satana. Ei își duseseră ideile exagerate atât de departe, încât au ajuns să fie o rușine pentru lucrarea prețioasă a lui Dumnezeu. Aceștia s-au pocăit cu părere de rău, iar după aceea unii au fost printre oamenii noștri cei mai demni de încredere. Însă au fost alții care, după aceea, au trăit mereu în tristețe. Noi nu am mai putut să-i facem niciodată să simtă că erau vrednici să lucreze pentru Domnul, a cărui cauză prețioasă o dezonoraseră într-o măsură așa de mare.

Ca rezultat al unor mișcări fanatice asemenea celor pe care le-am descris, în unele cazuri, oameni care nu au fost în niciun fel responsabili pentru aceste mișcări și-au pierdut mințile. Ei nu au putut să armonizeze scenele de entuziasm și agitație cu experiența lor prețioasă din trecut. Au fost împinși dincolo de limită pentru a primi solia unei idei false, iar această solie le-a fost prezentată în așa fel încât au fost făcuți să creadă că, dacă nu o vor primi, vor fi pierduți și, ca urmare, mintea lor s-a dezechilibrat și au înnebunit. Lucrurile acestea aduc rușine asupra cauzei adevărului și împiedică proclamarea ultimei solii a harului pentru lume.

Strigătele nu sunt dovada sfințirii

Modul în care s-au desfășurat adunările din Indiana, cu zgomot și confuzie, nu le recomandă favorabil pentru mințile inteligente și gânditoare. În aceste manifestări nu se află nimic care va convinge lumea că noi avem adevărul. Simplele zgomote și strigăte nu sunt o dovadă a sfințirii sau a coborârii Duhului Sfânt. Manifestările voastre nestăpânite creează numai dezgust în mintea celor necredincioși. Cu cât există mai puține astfel de manifestări, cu atât va fi mai bine pentru cei ce le promovează și pentru

oameni, în general.

Odată început și lăsat fără frâu, fanatismul este la fel de greu de stins ca un incendiu care a pus stăpânire pe o clădire. Ar fi fost mult mai bine ca aceia care s-au implicat în acest fanatism și l-au susținut să se angajeze într-o muncă din afara bisericii, pentru că, prin comportamentul lor inconsecvent, Îl dezonorează pe Dumnezeu și pun în pericol poporul Său. Multe asemenea mișcări vor apărea în timpul acesta, când lucrarea Domnului trebuie să rămână nobilă, curată și nealterată de superstiții și de fabule. Trebuie să fim precauți, să păstrăm o legătură strânsă cu Hristos, ca să nu fim amăgiți de strategiile lui Satana.

Domnul dorește ca în slujba Lui să fie ordine și disciplină, nu emoții puternice și confuzie. Nu suntem în stare acum să descriem cu acuratețe evenimentele care vor avea loc în lumea noastră în viitor, dar știm un lucru, și anume că acesta este timpul când trebuie să veghem în rugăciune, deoarece ziua cea mare a Domnului este aproape. Satana își adună forțele. Trebuie să fim înțelepți și liniștiți și să contemplăm adevărurile descoperite. Emoțiile puternice nu sunt favorabile pentru creșterea în har, pentru adevărata curăție și sfințire a spiritului.

Dumnezeu dorește să ne ocupăm de adevărul sfânt. Numai acesta îi va convinge pe adversari. Trebuie să fie făcută o lucrare calmă și înțeleaptă pentru a convinge sufletele cu privire la starea lor și a le arăta ce înseamnă zidirea caracterului care trebuie să fie dusă mai departe, dacă dorim să avem o clădire frumoasă pentru Domnul. Mințile care sunt sensibilizate trebuie să fie învățate cu răbdare, dacă înțeleg corect și prețuiesc cum se cuvine adevărurile Cuvântului.

Dumnezeu îi cheamă pe cei din poporul Său să trăiască frumos, cu seriozitate, cumpătare și cu o consecvență sfântă. Ei trebuie să fie foarte

atenți să nu reprezinte greșit și să nu dezonoreze învățăturile sfinte ale adevărului prin manifestări ciudate, prin confuzie și agitație. Prin acestea, cei necredincioși sunt determinați să creadă că adventiștii de ziua a șaptea sunt un grup de fanatici. Astfel, se creează o prejudecată care împiedică sufletele să primească solia pentru timpul acesta. Când rostesc adevărul așa cum este el în Isus, credincioșii dau pe față un calm înțelept și sfânt, nu o furtună a confuziei. — General Conference Bulletin, 23 aprilie 1901

ÎNCHINAREA ÎNSOȚITĂ DE VACARM

Valoarea lucrării pe care Domnul o va realiza prin vasele pe care le propune pentru a aduce la îndeplinire gândul și planul Său nu poate să fie înțeleasă pe deplin. Domnul mi-a arătat că lucrurile pe care le-ați descris ca având loc în Indiana vor avea loc chiar înainte de încheierea timpului de probă. Vor avea loc tot felul de manifestări ciudate. Vor fi strigăte, muzică, tobe și dans. Simțurile ființelor raționale vor fi atât de confuze, încât nu se va mai putea avea încredere în ele pentru luarea unor decizii corecte. Iar faptul acesta va fi considerat a fi lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt nu Se descoperă niciodată prin astfel de metode și într-un asemenea vacarm. Aceasta este o invenție a lui Satana, cu scopul de a-și acoperi metodele ingenioase de a anula efectul adevărului curat, sincer, înălțător, înnobilitor și sfințitor pentru timpul acesta. Decât să faceți lucrarea care mi-a fost arătat că a avut loc în adunările noastre de tabără din ianuarie, ar fi fost mai bine ca închinarea adusă lui Dumnezeu să nu fi fost însoțită niciodată de muzică. Adevărul pentru timpul de acum nu are nevoie de nimic de acest fel în lucrarea de convertire a sufletelor. Vacarmul și zgomotele șochează simțurile și pervertesc lucrarea care, dacă ar fi organizată corect, ar putea să fie o binecuvântare. Puterile satanice se amestecă foarte bine cu zgomotul și gălăgia, pentru a produce un carnaval, iar acesta este numit apoi lucrarea Duhului Sfânt.

Când adunarea de tabără se încheie, binele care ar fi trebuit și ar fi putut să fie făcut prin prezentarea adevărului sfânt nu este îndeplinit. Cei ce participă la presupusa înviore spirituală rămân cu impresii care îi duc în rătăcire. Ei nu pot să spună ce au cunoscut mai înainte cu privire la principiile Bibliei.

Acest fel de închinare să nu primească nicio încurajare. Același fel de influență a pătruns în mijlocul nostru după data stabilită în 1844. Au avut loc același fel de manifestări. Oamenii au ajuns să fie exaltați și erau conduși de o putere despre care credeau că este puterea lui Dumnezeu. (...)

Istoria se va repeta

Nu voi descrie toată istoria dureroasă, pentru că este prea mult. Totuși, în ianuarie, Domnul mi-a arătat că în adunările noastre de tabără vor fi aduse teorii și metode greșite și că istoria trecutului se va repeta. M-am simțit foarte tulburată. Am fost îndrumată să spun că la aceste manifestări sunt prezenți demoni în chip de oameni, lucrând cu toată ingeniozitatea pe care o poate folosi Satana spre a face ca adevărul să fie dezgustător pentru oamenii inteligenți, că vrăjmașul a încercat să organizeze lucrurile în așa fel încât adunările de tabără, care au fost mijloacele de a le vesti mulțimilor adevărul soliei îngerului al treilea, să-și piardă puterea și influența.

Solia îngerului al treilea trebuie să fie vestită în propoziții clare. Ea trebuie să fie păstrată liberă de orice urmă a teoriilor ieftine și nenorocite, inventate de oameni, care sunt pregătite de tatăl minciunii și sunt deghizate la fel cum a fost șarpele cel strălucitor pe care Satana l-a folosit ca medium, ca să-i înșele pe primii noștri părinți. În felul acesta, Satana încearcă să-și pună amprenta pe lucrarea pe care Dumnezeu a dorit să o scoată în evidență în toată curăția ei.

Duhul Sfânt nu are nimic de-a face cu o astfel de confuzie de zgomote și cu mulțimea de sunete, așa cum mi-a fost arătat în ianuarie. Dacă ar fi fost aleasă corespunzător, muzica ar fi fost o laudă și o slavă la adresa lui Dumnezeu, dar Satana lucrează în mijlocul gălăgiei și confuziei. El face ca efectul ei să fie asemenea mușcăturii otrăvitoare a șarpelui.

Lucrurile care au avut loc în trecut vor avea loc și în viitor. Satana va face ca muzica să fie o capcană prin felul în care este aleasă. Dumnezeu îi cheamă pe cei din poporul Său, care au lumina în fața lor, în Cuvânt și în Mărturii, să citească, să se gândească și să ia aminte. Au fost date învățături clare și precise, pentru ca toți să le poată înțelege. Totuși marea dorință după idei noi are ca urmare apariția unor doctrine ciudate și nimicește în mare parte influența acelor care ar putea să fie o putere spre bine, dacă și-ar păstra încrederea nezguduită pe care au avut-o la început în adevărul pe care li l-a dat Domnul.

„De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-au primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o.” (Evrei 2,1-3). „Luați seama dar, fraților, ca niciunul din voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: «Astăzi», pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început” (Evrei 3,12-14).

Frate și soră Haskell, trebuie să îmbrăcăm fiecare piesă a armurii și, după ce am făcut totul, să rămânem neclintiți. Noi suntem puși să fim o

apărare pentru Evanghelie și să alcătuim o parte a mării armate a Domnului pentru un război puternic. Ambasadorii credincioși ai Domnului trebuie să prezinte adevărul în cuvinte clare și precise. Multe dintre ideile care sunt numite astăzi „un adevăr crucial” sunt niște vorbe goale, care conduc la împotrivire față de Duhul Sfânt. (...)

Prezentarea greșită a Duhului Sfânt

S-a spus mult despre împărtășirea Duhului Sfânt, iar unii o interpretează în așa fel încât aduc un prejudiciu bisericii. Viața veșnică este primirea elementelor vii ale Scripturilor și împlinirea voinței lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă a mânca trupul Fiului lui Dumnezeu și a bea sângele Său. Pentru cei ce fac lucrul acesta, viața și nemurirea sunt aduse la lumină prin Evanghelie, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr, duh și viață. Toți aceia care cred în Isus Hristos ca Mântuitor personal au privilegiul de a se hrăni din Cuvântul lui Dumnezeu. Influența Duhului Sfânt face ca Biblia, Cuvântul, să fie un adevăr nemuritor care îi dă putere și rezistență spirituală aceluia care o cercetează cu rugăciune.

„Cercetați Scripturile”, a declarat Hristos, „pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). Aceia care sapă adânc, și nu doar la suprafață, vor descoperi comorile ascunse ale adevărului. Duhul Sfânt este prezent alături de cercetătorul stăruitor. Iluminarea lui strălucește asupra Cuvântului, întipărend adevărul în minte și făcându-l să aibă o importanță nouă și proaspătă. Cercetătorul este umplut de un simțământ al păcii și al bucuriei pe care nu l-a simțit niciodată înainte. El își dă seama de valoarea adevărului, așa cum nu și-a dat seama niciodată înainte. O lumină nouă, cerească, strălucește asupra Cuvântului, iluminând fiecare literă, ca și cum ar fi poleită cu aur. Dumnezeu Însuși a vorbit minții și inimii, făcând Cuvântul să fie duh și viață.

Fiecare cercetător adevărat al Cuvântului își înalță inima către Dumnezeu, implorând ajutorul Duhului. Curând, el descoperă lucruri care îl poartă mai presus de declarațiile imaginare ale unora care vor să fie învățatori, dar ale căror teorii slabe și instabile nu sunt susținute de Cuvântul viului Dumnezeu. Teoriile acestea au fost inventate de oameni care nu au învățat prima mare lecție, și anume că Duhul lui Dumnezeu și viața se află în Cuvântul Său. Dacă ar fi primit în inimă elementele veșnice aflate în Cuvântul lui Dumnezeu, ar înțelege cât de lipsite de putere și de semnificație sunt toate eforturile lor de a prezenta ceva nou în scopul de a face senzație. Ei au nevoie să învețe chiar primele principii ale Cuvântului lui Dumnezeu, iar apoi vor avea un cuvânt al vieții pe care să-l adreseze oamenilor și vor face deosebire imediat între ce este pleavă și ce este grâu, pentru că Domnul Isus le-a lăsat făgăduința Sa ucenicilor Lui. — Scrisoarea 132, 1900

Capitolul 4

VERTIZĂRI ÎMPOTRIVA PRETENȚIEI AMĂGITOARE DE A FI CĂLĂUZIT DE DUHUL SFÂNT

INTRODUCERE

În 12 noiembrie 1908, în St. Helena, California, a venit un bărbat zelos, împreună cu soția lui. Ei au căutat să aibă o întrevedere cu Ellen White și i-au relatat niște experiențe remarcabile, care avuseseră loc în urmă cu aproximativ trei ani. Experiențele acestea au început după câteva zile de post și rugăciune pentru Duhul Sfânt, până când, așa cum spuneau ei, „picături mari de transpirație au apărut pe frunțile noastre”. Ei credeau că primiseră Duhul Sfânt, așa cum primiseră apostolii de la început. Ei declarau că vorbiseră în limbi și lucraseră cu zel pentru ca și alții să poată avea o experiență similară.

Ei fuseseră arestați în Est, sub acuzația de a exercita o influență spiritistă asupra unui copil. După audierea cazului, avocatul și primarul au spus despre acești oameni că, dacă nu erau la limita nebuniei, se aflau totuși periculos de aproape de aceasta. Iar ei declarau că, în timp ce erau în închisoare, li s-a spus, „prin Duhul Sfânt”, să se poarte ca și când ar fi nebuni, iar urmarea va fi că Dumnezeu „îi va face pe oamenii aceștia să se teamă într-o asemenea măsură, încât să le fie frică să intre în celulă”.

Ei credeau că acel copil, cu privire la care au fost acuzați că l-au hipnotizat, avea darul profeției și că i-a îndrumat unde să meargă. Ei au declarat că, prin rugăciune, vindecaseră bolnavi, scosese demoni și făcuseră multe alte minuni. Soțul spunea despre soția lui următoarele: „Duhul Sfânt lucrează prin ea, iar noi credem că acesta este darul profeției

care trebuie să fie revărsat asupra tuturor oamenilor.”

Declarațiile următoare au fost făcute de Ellen White cu privire la situația aceasta și cu privire la mișcări religioase asemănătoare. Compilatorii.

LUCRAREA LUI DUMNEZEU ESTE CARACTERIZATĂ DE DEMNITATE ȘI CALM

Cu două săptămâni în urmă, în timp ce scriam, fiul meu William C. White a intrat în camera mea și a spus că jos se află două persoane care doresc să stea de vorbă cu mine. Am coborât în sufragerie și am întâlnit acolo un bărbat și pe soția lui, care declarau că urmează Cuvântul lui Dumnezeu și cred în Mărturie. Ei avuseseră o experiență neobișnuită pe parcursul ultimilor doi sau trei ani. Păreau să fie niște persoane sincere.

I-am ascultat relatându-mi câteva dintre experiențele lor, iar apoi le-am spus ceva despre lucrarea pe care a trebuit să o facem pentru a înfrunta fanatismul și a ne opune lui, curând după ce trecuse data la care am așteptat să-L vedem pe Domnul nostru. În timpul acelor zile dificile, unii dintre credincioșii noștri cei mai valoroși au fost conduși la fanatism. Mai departe, le-am spus că, înainte de sfârșitul timpului, vom vedea manifestări ciudate la oameni care vor pretinde că sunt conduși de Duhul Sfânt. Unii vor trata aceste manifestări aparte ca fiind foarte importante, dar ele nu sunt de la Dumnezeu, ci sunt menite să abată gândurile multora de la învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu.

În această etapă a istoriei noastre, noi trebuie să fim foarte atenți și să ne ferim de tot ce seamănă a fi fanatism și dezordine. Trebuie să ne păzim de toate practicile ciudate care vor avea tendința de a stârni gândurile celor necredincioși și de a-i determina să creadă că noi, ca popor, suntem conduși de impulsuri și simțim plăcere în zgomotele și confuzia care însoțesc

acțiunile excentrice. În zilele din urmă, vrăjmașul adevărului prezent va aduce în biserică manifestări care nu sunt în armonie cu lucrările Duhului Sfânt, ci au menirea să-i ducă în rătăcire pe aceia care sunt gata să adopte idei noi și ciudate.

I-am spus acestui frate și soției lui că experiența prin care am trecut în tinerețe, la scurt timp după trecerea datei din 1844, mă determinase să fiu cât se poate de precaută cu privire la acceptarea oricărei manifestări asemănătoare cu acelea cu care ne-am confruntat și pe care le-am muștră în Numele Domnului.

Nu poate fi adus un prejudiciu mai mare lucrării lui Dumnezeu din timpul acesta, decât să îngăduim să pătrundă în bisericile noastre un fanatism însoțit de acțiuni ciudate, despre care se presupune în mod greșit că sunt lucrarea Duhului lui Dumnezeu.

Pe măsură ce fratele acesta și soția lui își descriau experiențele, pe care ei declarau că le avuseseră ca urmare a primirii Duhului Sfânt cu puterea apostolică, mi se părea că erau o reproducere a manifestărilor pe care am fost chemați să le înfruntăm și să le corectăm în experiența noastră timpurie.

Spre încheierea întrevederii, fratele L a propus să ne rugăm împreună, crezând că, în timp ce ne rugăm, era posibil ca soția lui să aibă acea manifestare pe care mi-o descrieseră ei, iar atunci eu voi fi în stare să îmi dau seama dacă era de la Domnul sau nu. Eu nu am putut să fiu de acord cu propunerea aceasta, deoarece am fost învățată că, atunci când cineva se oferă să prezinte astfel de manifestări ciudate, faptul acesta constituie o dovadă hotărâtă că nu este lucrarea lui Dumnezeu.

Noi nu trebuie să îngăduim ca astfel de experiențe să ne determine să ne simțim descurajați. Vom întâlni asemenea experiențe din când în când. Să

nu lăsăm nicidecum loc pentru manifestările ciudate care îndepărtează realmente mintea de la lucrările adânci ale Duhului Sfânt. Lucrarea lui Dumnezeu este caracterizată întotdeauna de calm și demnitate. Noi nu ne putem permite să aprobăm niciun lucru care ar putea să aducă o stare de confuzie și să slăbească zelul nostru pentru marea lucrare pe care ne-a dat-o Dumnezeu, de a pregăti lumea pentru cea de-a doua venire a lui Hristos. — Scrisoarea 338, 1908

DECLARAȚIILE FĂCUTE DE ELLEN G. WHITE ÎNTR-UN INTERVIU

Vă relatez experiențele acestea, că să știți prin ce am trecut noi. (...) Unii [fanatici de după 1844] dansau, săreau încoace și încolo și cântau: „Slavă, slavă, slavă, slavă, slavă, slavă, slavă.” Uneori, eu stăteam pe scaun până când încetau și apoi mă ridicam și spuneam: „Acesta nu este modul în care lucrează Domnul. El nu ne impresionează în felul acesta. Noi trebuie să îndrumăm mintea oamenilor la Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind temeliea credinței noastre.”

La data aceea, eu eram doar un copil, și totuși a trebuit să-mi prezint de repetate ori mărturia împotriva acestor lucrări ciudate. De atunci, am căutat mereu să fiu cât se poate de atentă, ca nu cumva ceva de felul acesta să pătrundă din nou în mijlocul poporului nostru. Orice manifestare a fanatismului abate mintea de la dovezile adevărului, de la Cuvântul lui Dumnezeu Însuși.

Poate că voi aveți un motiv pentru acest comportament, dar aceia care vor fi influențați de voi ar putea să meargă pe o cale greșită și, ca urmare, foarte curând, ne vom confrunta cu o mulțime de lucruri care ne vor face să ne fie aproape imposibil să lăsăm asupra celor necredincioși o impresie corectă cu privire la solia și lucrarea noastră. Noi trebuie să le ducem

oamenilor Cuvântul temeinic al lui Dumnezeu, iar când ei primesc Cuvântul acesta, Duhul lui Dumnezeu va veni, dar întotdeauna când vine, așa cum am afirmat mai înainte, El vine într-un mod care se recomandă de la sine, în așa fel încât să fie acceptat de oamenii cu judecată. În vorbirea noastră, în cântec și în toate practicile noastre religioase, noi trebuie să dăm pe față calmul, demnitatea și teama evlavioasă care îl motivează pe fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu.

Există un pericol continuu de a îngădui să se manifeste în mijlocul nostru ceva ce noi am putea să considerăm a fi lucrarea Duhului Sfânt, dar care, în realitate, este rodul spiritului fanatismului. Atâta vreme cât îi îngăduim vrăjmașului adevărului să ne conducă pe o cale greșită, nu putem spera să ajungem la cei cu inima sinceră pentru a le vesti solia îngerului al treilea. Noi trebuie să fim sfințiți prin ascultarea de adevăr. Îmi este teamă de orice ar putea să încline să abată mintea de la dovezile temeinice ale adevărului, așa cum este descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu. Îmi este teamă de lucrul acesta, îmi este teamă de lucrul acesta! Trebuie să ne aducem gândurile în interiorul granițelor rațiunii, ca nu cumva vrăjmașul să pătrundă și să producă dezordine totală. Oamenii cu un temperament iritabil sunt conduși cu ușurință la fanatism, iar dacă am îngădui să pătrundă în bisericile noastre ceva care să conducă astfel de oameni pe o cale greșită, curând am vedea că greșelile acestea vor fi duse până la extrem, iar apoi, din cauza comportamentului acestor oameni dezordonați, întreaga biserică a adventiștilor de ziua a șaptea va rămâne cu un stigmat.

Fanatismul va fi văzut din nou

Am căutat o modalitate de a publica din nou unele dintre acele experiențe timpurii, așa încât mai mulți dintre cei aflați în poporul nostru să poată fi informați, deoarece știu de multă vreme că fanatismul se va manifesta din nou, pe căi diferite. Noi trebuie să ne întărim poziția, insistând asupra Cuvântului lui Dumnezeu și evitând orice practici neobișnuite și

ciudate pe care unii le vor adopta și le vor aplica foarte repede. Dacă vom îngădui confuziei să intre în rândurile noastre, nu vom putea să ne încheiem lucrarea așa cum ar trebui. (...)

De-a lungul anilor de slujire a Domnului Hristos pe pământ, femeile evlavioase au ajutat lucrarea îndeplinită de Mântuitorul și ucenicii Săi. Dacă aceia care se împotriveau lucrării Sale ar fi putut să descopere ceva care nu era în regulă în comportamentul acestor femei, lucrarea s-ar fi oprit imediat din cauza aceasta. Deși femeile au lucrat împreună cu Hristos și cu apostolii, întreaga lucrare a fost condusă la un nivel așa de înalt, încât toți s-au aflat deasupra oricărei umbre de suspiciune. Nu a putut fi găsită nicio ocazie pentru a fi adusă vreo acuzație. Minteă tuturor a fost îndrumată mai degrabă spre Scripturi, decât spre oameni. Adevărul a fost propovăduit într-un mod lămurit și atât de clar, încât toți au putut să-l înțeleagă.

Cât de teamă îmi este ca nu cumva în mijlocul poporului nostru să fie adus ceva care să aibă o natură fanatică. Sunt foarte mulți oameni care au nevoie de sfințire, dar ei trebuie să fie sfințiți prin ascultarea de mesajul adevărului. (...)

Nu putem să îngăduim ca oamenii iritabili din mijlocul nostru să se manifeste într-o modalitate care ar nimici influența noastră asupra acelor la care dorim să ajungem, ca să le vestim adevărul. Am avut nevoie de ani de zile pentru a desființa impresia nefavorabilă pe care au avut-o cei necredincioși despre adventiști, din cauză că au aflat despre faptele ciudate și nelegiuite ale fanaticilor aflați în mijlocul nostru în primii ani ai existenței noastre ca popor deosebit. — Manuscrisul 115, 1908

SFAT ADRESAT UNUI FRATE ȘI SOȚIEI LUI

Dragă frate și soră L, Recent, într-o viziune din timpul nopții, mi-au

fost descoperite câteva lucruri pe care trebuie să vi le comunic. Mi-a fost arătat că faceți niște greșeli jalnice. În studiul Scripturilor și al Mărturiilor, voi ați ajuns la concluzii greșite. Lucrarea Domnului va fi înțeleasă foarte greșit dacă veți continua să lucrați așa cum ați început. Voi interpretați greșit Cuvântul lui Dumnezeu și scrierile Mărturiilor, iar apoi căutați să îndepliniți o lucrare ciudată, în conformitate cu propriile concepții legate de semnificația lor. Ați ajuns chiar și să presupuneți că ați primit puterea de a scoate demoni. Prin influența voastră asupra minții oamenilor, aceștia sunt determinați să creadă că sunt posedați de demoni și că Domnul v-a rânduit ca slujitori ai Săi pentru a scoate aceste spirite rele.

Prin manifestările ei ciudate, prin vorbirea și cântecele ei, care nu sunt în acord cu adevărata lucrare a Duhului Sfânt, soția ta contribuie la aducerea unui fel de fanatism care, dacă va fi acceptat în bisericile noastre, va produce un mare prejudiciu lucrării lui Dumnezeu.

Fratele meu și sora mea, am un mesaj pentru voi: Voi porniți de la o premisă falsă. În manifestările voastre este întretesut mult eu. Prin asemenea manifestări, Satana va pătrunde cu puterea lui de a vrăji. Este timpul să vă opriți. Dacă Dumnezeu v-ar fi dat o solie specială pentru poporul Său, voi ați trăi și ați lucra cu toată umilința, nu ca și când v-ați afla pe o scenă de teatru, ci cu toată blândețea unor urmași ai lui Isus cel smerit din Nazaret. Voi ați exercita o influență întru totul diferită de aceea pe care ați avut-o până acum. (...)

Dorința sinceră de a le face bine altora îl va determina pe lucrătorul creștin să renunțe la orice intenție de a aduce în solia adevărului prezent vreo învățătură ciudată, care să-i ducă pe oameni la fanatism. În această perioadă a istoriei lumii, noi trebuie să exercităm grija cea mai mare cu privire la acest fapt.

Unele aspecte ale experienței prin care treceți voi pun în pericol nu numai sufletul vostru, ci și sufletul multor altora, deoarece faceți apel la cuvintele prețioase ale lui Hristos, așa cum sunt raportate în Scripturi, și la Mărturii, dar le folosiți ca garanție pentru autenticitatea mesajului vostru. Vă înșelați când presupuneți că Biblia, Cuvântul prețios al lui Dumnezeu, care este drept și adevărat și Mărturiile pe care Domnul le-a dat poporului Său constituie autoritatea voastră. Sunteți conduși de impulsuri greșite și vă întăriți poziția cu declarații care induc în eroare. Voi încercați să faceți în așa fel încât adevărul lui Dumnezeu să susțină idei și fapte greșite, care sunt inconsecvente și fanatice. Lucrul acesta face ca lucrarea bisericii să fie de zece ori, da, și chiar de douăzeci de ori mai grea, în efortul ei de a-i familiariza pe oameni cu adevărurile soliei îngerului al treilea. — Scrisoarea 358a, 1908

MESAJ ADRESAT BISERICILOR DIN CALIFORNIA

Către frații noștri din California: Noaptea trecută, mi-au fost date îndrumări pentru poporul nostru. Mi se părea că mă aflu într-o adunare unde se vorbea despre lucrarea ciudată a fratelui L și a soției lui. Mi s-a spus că aceasta a fost o lucrare asemănătoare cu cea care s-a desfășurat în _____, în statul Maine, și în diferite alte locuri, după trecerea datei din 1844. Mi s-a poruncit să vorbesc categoric împotriva acestei lucrări fanatice.

Mi-a fost arătat că nu Duhul Domnului i-a inspirat pe fratele și pe sora L, ci același spirit al fanatismului care caută mereu să pătrundă în biserica rămășiței. Felul în care ei aplică pasajele Scripturii cu privire la practicile lor neobișnuite este greșit. Faptul că declară că unele persoane sunt posedate de Diavol și apoi se roagă împreună cu ele și pretind că scot afară duhurile rele constituie un fanatism care va aduce dezonoare oricărei biserici care aprobă o astfel de lucrare.

Mi-a fost arătat că nu trebuie să încurajăm în niciun fel aceste manifestări, ci să-i ferim pe oameni printr-o mărturie hotărâtă împotriva oricărui lucru care ar putea aduce o pată asupra numelui de adventiști de ziua a șaptea și distruge încrederea lor în solia adevărului pe care trebuie să o vestească lumii. Domnul a făcut o mare lucrare pentru cei din poporul Său, punându-i pe un teren avantajos. Datoria bisericii este să cultive influența pe care o are. Cât de prețioase sunt cuvintele: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5,39). Dacă sunt studiate cu atenție și respectate cu un spirit de rugăciune, cuvintele Inspirației ne vor oferi toată puterea pentru a săvârși orice faptă bună.

Ca denominațiune, noi trebuie să-L căutăm mai mult și fără încetare pe Dumnezeu pentru a primi călăuzirea Sa. Trăim într-un veac nelegiuit. Suntem în timpul pericolelor zilelor din urmă. Din cauză că nelegiuirea există din abundență, Satana îndrăznește să aducă tot felul de teorii amăgitoare în mijlocul acelor care au încercat să trăiască smeriți înaintea lui Dumnezeu și care nu-și pun încrederea în ei înșiși. Oare acești oameni fanatici și încrezători în ei înșiși vor veni la sufletele umile, asigurându-le că sunt posedate de duhuri rele și, după ce se roagă împreună cu ele, vor afirma că Diavolul este scos afară? Acestea nu sunt manifestările Duhului lui Dumnezeu, ci ale unui alt duh.

Adresez tuturor bisericilor apelul de a fi precaute, ca să nu fie determinate să gândească rău despre aceia care, din cauză că nu își pun încrederea în ei înșiși, se tem că nu au Duhul Sfânt. Unii au urmat propriile căi, în loc de a urma căile lui Dumnezeu. Ei nu au recunoscut lumina pe care Dumnezeu a dat-o în marea Sa bunătate și, din cauza aceasta, au pierdut capacitatea de a face deosebire între întuneric și lumină. Multora li s-a spus care este calea pe care ar trebui să o urmeze, dar ignoră cerințele lui Dumnezeu. Lumina lor nu strălucește prin fapte care dau pe față principiile adevărului și ale sfințeniei. Tocmai cei din categoria aceasta vor accepta

ideile și teoriile false, în locul adevărului lui Dumnezeu.

Poporului lui Dumnezeu i-a fost dată o mare lumină. Frații noștri trebuie să se trezească și să înainteze spre desăvârșire. Veți fi expuși la ideile false ale slujitorilor satanici. Valuri îngrozitoare de fanatism vor veni. Totuși Dumnezeu îi va elibera pe aceia care Îl caută stăruitor și se consacră în slujba Sa. — Pacific Union Recorder, 31 decembrie 1908

Capitolul 5

MINUNILE NU SUNT O DOVADĂ A APROBĂRII LUI DUMNEZEU

CĂUTAREA MANIFESTĂRILOR MIRACULOASE

Nimeni să nu cultive ideea că ocaziile providențiale deosebite sau manifestările miraculoase trebuie să fie dovada autenticității lucrării lui sau a ideilor pe care le susține. Dacă le vom prezenta oamenilor lucrurile acestea, ele vor avea un efect rău, vor produce o emoție nesănătoasă. Este fâgăduit că adevărata lucrare a Duhului Sfânt asupra inimii omenești va face Cuvântul lui Dumnezeu să fie eficient. Domnul Hristos a declarat despre Cuvânt că este duh și viață. „Căci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Habacuc 2,14).

Satana va lucra în modul cel mai subtil pentru a prezenta invenții omenești îmbrăcate în veșminte îngerești. Totuși lumina care vine din Cuvânt strălucește în mijlocul întunericului moral, iar manifestările miraculoase nu vor fi niciodată mai presus de Biblie. Adevărul trebuie să fie cercetat, el trebuie să fie căutat ca o comoară ascunsă. Iluminările miraculoase nu vor fi date în afara Cuvântului, și nici nu vor lua locul Cuvântului. Prindeți-vă de Cuvânt, primiți Cuvântul scris, care îi va face pe oameni să fie înțelepți în vederea mântuirii. Aceasta este semnificația cuvintelor lui Hristos cu privire la faptul de a mânca trupul Său și de a bea sângele Său. Iar El spune: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3).

Vom întâlni declarații false, vor apărea profeți falși, vor fi vise și viziuni false, dar predicați Cuvântul, nu vă lăsați duși departe de vocea lui

Dumnezeu, care este în Cuvântul Său! Nimic să nu vă abată mintea. Lucrări uimitoare și minunate vor fi prezentate și repetate. Prin amăgirile satanice, minunile uimitoare și declarațiile oamenilor vor fi prezentate cu insistență. Fiți precauți față de toate acestea!

Domnul Hristos ne-a avertizat, așa încât nimeni nu trebuie să accepte ideile false în locul adevărului. Singura cale prin care lucrează Duhul Sfânt este calea adevărului. (...) Credința și nădejdea noastră nu sunt întemeiate pe simțăminte, ci pe Dumnezeu. — Scrisoarea 12, 1894

CÂND FĂCĂTORUL DE MINUNI DESCONSIDERĂ LEGEA LUI DUMNEZEU

Nu trebuie să ne încredem în declarațiile oamenilor. Așa cum spunea Domnul Hristos, ei pot să pretindă că fac minuni de vindecare. Oare sunt faptele acestea așa de minunate, când în spatele lor stă tocmai marele amăgitor, făcătorul de minuni, care va ajunge până acolo, încât va face să coboare foc din cer sub privirile oamenilor?

Nu putem să ne încredem nici în impresiile de moment. Vocea sau duhul care îi spune unui om: „Tu nu ai nicio obligație să ascuți Legea lui Dumnezeu, tu ești sfânt și fără păcat”, în timp ce omul acela calcă Legea divină, nu este vocea lui Isus, pentru că Isus declară: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu” (Ioan 15,10). Iar Ioan mărturisește: „Cine zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2,4).

Așadar, cum pot aceste manifestări ale unei mari puteri, aceste impresii lăsate de minuni, să fie demne de încredere, când știm că sunt săvârșite prin influența aceluiași duh făcător de minuni, care a pornit să înșele întreaga lume și să o farmece prin amăgiri puternice, așa încât să creadă o minciună?

Satana este mulțumit când oamenii declară că au o mare putere spirituală, și totuși desconsideră Legea lui Dumnezeu, deoarece, prin neascultarea lor, îi duc în rătăcire și pe alții, iar el poate să se folosească de ei ca de niște mijloace de succes pentru îndeplinirea lucrării lui. — Signs of the Times, 21 iulie 1887

NIMENI NU TREBUIE SĂ FIE ÎNȘELAT

Fiecare dintre noi va fi ispitit în modul cel mai serios, iar credința noastră va fi încercată până la maximum. Trebuie să avem o legătură vie cu Dumnezeu, să fim părtași ai naturii divine și atunci nu vom fi amăgiți de strategiile vrăjmașului și vom fugi de stricăciunea care este în lume prin poftă.

Trebuie să fim ancorați în Hristos, înrădăcinați și întemeiați în credință. Satana lucrează prin slujitorii lui. El îi alege pe aceia care nu au băut din apa vieții, al căror suflet este însetat după ceva nou și ciudat și care sunt gata mereu să bea din orice izvor care li se arată. Se vor auzi voci spunând: „Iată, Hristos este aici” sau „Iată-L acolo”, dar noi nu trebuie să le credem. Avem dovezi inconfundabile după care să recunoaștem vocea Adevăratului Păstor, iar El ne cheamă să-L urmăm. El spune: „Am păzit poruncile Tatălui Meu.” El Își conduce turma pe calea ascultării smerite de Legea lui Dumnezeu, dar nu o încurajează niciodată la călcarea acestei Legi.

„Vocea străinului” este vocea unuia care nici nu respectă, nici nu ascultă Legea cea bună, sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu. Mulți fac declarații mari și pretențioase de sfințenie și se laudă cu minunile pe care le săvârșesc prin vindecarea bolnavilor, în timp ce nu iau în considerare acest standard înalt al neprihănirii. Totuși, prin puterea cui sunt săvârșite aceste vindecări? Oare sunt ochii fiecăruia deschiși pentru a vedea călcările Legii? Sunt ei în poziția copilului smerit și ascultător, gata să împlinească toate cerințele lui

Dumnezeu? Apostolul Ioan mărturisește astfel despre cei ce se declară a fi copiii lui Dumnezeu: „Cine zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2,4).

Nimeni nu trebuie să fie înșelat. Legea lui Dumnezeu este la fel de sfântă ca scaunul Său de domnie și prin ea va fi judecat fiecare om care a venit pe lume. Nu există niciun alt standard prin care va fi verificat caracterul. „«La Lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” Prin urmare, cazul acesta va fi hotărât în conformitate cu Scriptura, Cuvântul Domnului, sau vor fi acreditate pretențiile omenești? Hristos spune: „După roadele lor îi veți cunoaște.” Dacă aceia prin care sunt săvârșite vindecările sunt dispuși să-și scuze neglijarea Legii lui Dumnezeu pe baza acestor manifestări și să continue în neascultare, chiar dacă au putere nemăsurată, faptul acesta nu înseamnă că au puterea cea mare a lui Dumnezeu. Dimpotrivă, aceasta este puterea făcătoare de minuni a marelui amăgitor. El este un călcător al Legii morale și folosește orice mijloc de care poate să dispună pentru a-i orbi pe oameni cu privire la caracterul lui adevărat. Suntem avertizați că, în zilele din urmă, Satana va lucra prin semne și minuni mincinoase. El va continua să facă aceste minuni până la încheierea timpului de probă, ca să le poată indica drept dovezi ale faptului că este un înger al luminii și nu al întunericului.

Fraților, trebuie să fiți precauți cu privire la pretinsa sfințire care îngăduie călcarea Legii lui Dumnezeu. Aceia care calcă în picioare Legea aceasta și se judecă folosind un standard conceput de ei înșiși nu pot să fie sfințiți. — Review and Herald, 17 noiembrie 1885

AMĂGIREA VA CUPRINDE ÎNTREAGA LUME

Ajungem chiar în timpul în care Satana va lucra cu tot felul de puteri amăgitoare, iar aceia care sunt fascinați de ele sau le acordă chiar și cea mai

mică aprobare acum, mai târziu vor fi pregătiți să fie atrași să acționeze direct de partea Diavolului. Îngerii răi lucrează tot timpul asupra inimii oamenilor. Satana lucrează cu oricine nu se află sub conducerea Duhului lui Dumnezeu. Minunile mincinoase ale Diavolului vor lua lumea în stăpânire, iar el va face să coboare foc din cer sub privirile oamenilor. El va face minuni, iar această putere uimitoare, făcătoare de minuni, va cuprinde lumea întreagă. Acum este doar începutul.

Vreau să vă mai spun încă un lucru. Potirele mâniei lui Dumnezeu sunt pline și revărsarea lor deja vine. Din ce cauză nu le observăm noi? Motivul este că lumina adevărului nu influențează inima. Duhul lui Dumnezeu Se retrage din lume.

Auziți de nenorociri pe uscat și pe mare, iar ele se înmulțesc continuu. Care este motivul? Duhul lui Dumnezeu este luat de la aceia care au în mâinile lor viața oamenilor, iar Satana intervine spre a-i lua în stăpânire, deoarece se supun conducerii lui. Aceia care se declară a fi copiii lui Dumnezeu nu se așază sub paza îngerilor cerești și, pentru că Satana este un nimicitor, el lucrează prin acei oameni, iar ei fac greșeli. Ei se vor îmbăta din cauza necumpătării și, de multe ori, vor aduce aceste nenorociri îngrozitoare asupra noastră.

Priviți furtunile și calamitățile. Satana acționează în atmosferă, el otrăvește aerul, iar în privința acesta noi depindem de Dumnezeu pentru viața noastră — atât cea prezentă, cât și cea veșnică. Pentru că ne aflăm în situația aceasta, trebuie să fim foarte atenți, întru totul consacrați, întru totul convertiți, întru totul dedicați lui Dumnezeu. Totuși noi parcă stăm ca și când am fi paralizați. Fie ca Dumnezeul cerurilor să ne trezească! — Manuscrisul 1, 1890

MINUNILE NU SUNT UN TEST

Aceia care se angajează în lucrarea lui Dumnezeu din zilele noastre vor întâmpina încercări asemănătoare celor pe care le-a suportat apostolul Pavel în lucrarea lui. Prin aceeași lucrare îngâmfată și amăgitoare, Satana va încerca să-i abată de la credința lor pe cei convertiți. Vor fi aduse teorii de care nu este înțelept să ne ocupăm. Satana este viclean și va aduce idei false, subtile, pentru a întunece și încurca mintea și pentru a dezrădăcina învățăturile cu privire la mântuire. Aceia care nu primesc Cuvântul lui Dumnezeu exact așa cum este scris vor fi prinși în capcana lui Satana.

În zilele noastre, trebuie să rostim adevărul cu o îndrăzneală sfântă. Mărturia vestită bisericii primare de către solul Domnului trebuie să fie ascultată de poporul Său din acest timp: „Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Galateni 1,8)

Acela care face din săvârșirea minunilor un test al credinței lui va descoperi că Satana poate să facă, printr-o mulțime de amăgiri, minuni care vor părea adevărate. El a încercat să facă în așa fel încât minunile să fie un test pentru israeliți, în timpul eliberării lor din Egipt. — Manuscrisul 43, 1907

MINUNILE UIMITOARE VOR AMĂGI

Nu lăsați să treacă zilele, pierzând ocaziile prețioase de a-L căuta pe Domnul cu toată inima, mintea și sufletul. Dacă nu primim adevărul cu dragoste, am putea să ne aflăm în rândurile celor ce vor vedea și vor crede minunile săvârșite de Satana în aceste zile din urmă. Multe lucruri ciudate vor părea a fi niște minuni uimitoare, care ar trebui să fie privite ca fiind niște amăgiri făcute de tatăl minciunii. — Scrisoarea 136, 1906

CUM LUCREAZĂ SATANA ȘI UNELTELE LUI

Sunt îndrumată să spun că, în viitor, va fi nevoie de multă veghere și de precauție. În poporul lui Dumnezeu nu trebuie să se manifeste ignoranță spirituală. Duhurile rele sunt angajate activ în încercarea de a pune stăpânire pe mintea făpturilor omenești. Oamenii sunt adunați ca niște snopi pregătiți pentru a fi mistuiți de flăcările zilelor din urmă. Cei ce Îl resping pe Hristos și neprihănirea Sa vor accepta ideile fanteziste care inundă lumea. Creștinii trebuie să fie treji și să vegheze, împotrivindu-se cu perseverență vrăjmașului lor, Diavolul, care dă târcoale ca un leu, căutând pe cine să înghită. Oamenii aflați sub influența duhurilor rele vor face minuni. Ei îi vor îmbolnăvi pe unii, prin intermediul vrăjitoriei, iar apoi vor înlătura vraja, făcându-i pe ceilalți să spună că bolnavii aceia au fost vindecați în mod miraculos. Satana a făcut lucrul acesta din nou și din nou. — Scrisoarea 259, 1903

Noi nu trebuie să fim înșelați. Evenimente uimitoare, care vor avea o legătură strânsă cu Satana, se vor petrece în curând. Cuvântul lui Dumnezeu declară că Satana va face minuni. El îi va îmbolnăvi pe oameni, iar apoi, deodată, va retrage de la ei puterea lui satanică. Atunci se va considera că ei sunt vindecați. Lucrările acestea de vindecare aparentă îi vor pune la încercare pe adventiștii de ziua a șaptea. Mulți care au avut o mare lumină vor înceta să umble în ea, pentru că nu au ajuns să fie una cu Hristos. — Scrisoarea 57, 1904

ELLEN G. WHITE NU A FĂCUT MINUNI

Unii declară că nu cred în lucrarea pe care Domnul mi-a încredințat-o, spunând: „Ellen G. White nu face nicio minune.” Însă aceia care caută minunile ca fiind semnul călăuzirii divine se află într-un pericol grav de a fi amăgiți. În Cuvântul lui Dumnezeu este declarat că vrăjmașul va lucra prin

oamenii lui care s-au îndepărtat de credință, iar ei vor părea că săvârșesc minuni chiar până acolo, încât vor face să coboare foc din cer sub privirile oamenilor. Prin intermediul „minunilor mincinoase”, Satana va încerca să-i înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.

Mulți m-au auzit vorbind și au citit scrierile mele, dar nimeni nu m-a auzit vreodată pretinzând că fac minuni. Uneori am fost chemată să mă rog pentru cei bolnavi, iar cuvântul Domnului s-a împlinit (Iacov 5,14.15 citat). Hristos este marele făcător de minuni. Lui trebuie să-I fie adusă toată slava. — Scrisoarea 410, 1907

DE CE MINUNILE SUNT MAI PUȚIN IMPORTANTE ASTĂZI?

Felul în care a lucrat Domnul Hristos a fost acela de a propovădui Cuvântul și de a alina suferințele prin minuni de vindecare. Totuși eu sunt îndrumată să spun că noi nu putem lucra acum în felul acesta, deoarece Satana își va exercita puterea prin săvârșirea minunilor. Slujitorii lui Dumnezeu din zilele noastre nu pot să lucreze prin intermediul minunilor, din cauză că se vor săvârși minuni de vindecare false, despre care se va declara că sunt minuni divine.

Din motivul acesta, Domnul a desemnat o cale prin care poporul Său trebuie să ducă mai departe lucrarea de vindecare fizică, asociată cu învățarea Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să fie înființate sanatorii, iar în instituțiile acestea vor fi angajați lucrători care vor desfășura o lucrare misionară medicală adevărată. În felul acesta, cei care vin la sanatorii pentru tratament vor fi înconjurați de o influență ocrotitoare.

Aceasta este prevederea stabilită de Domnul pentru modul în care trebuie să fie făcută lucrarea misionară medicală pentru multe suflete. — Scrisoarea 53, 1904

MINUNILE ÎN CONFLICTUL FINAL

Este imposibil să exprimăm vreo idee cu privire la experiența celor din poporul lui Dumnezeu care vor fi în viață pe pământ când ultimele nenorociri și slava cerească se vor manifesta în același timp. Ei vor umbla în lumina care vine de la tronul lui Dumnezeu. Între cer și pământ va exista o comunicare continuă, prin intermediul îngerilor. Iar Satana, înconjurat de îngerii răi și pretinzând că este Dumnezeu, va face minuni de tot felul pentru a-i înșela, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși. Siguranța celor din poporul lui Dumnezeu nu se va baza pe săvârșirea de minuni, deoarece Satana va contraface orice minune care poate fi săvârșită. Poporul încercat și dovedit a fi al lui Dumnezeu își va găsi puterea în semnul despre care se vorbește în Exodul 31,12-18. El trebuie să-și ocupe poziția pe temelia Cuvântului viu — „Este scris”. Aceasta este singura temelie pe care pot să stea în siguranță. Cei care au rupt legământul cu Dumnezeu vor fi găsiți în ziua aceea fără speranță și fără Dumnezeu în lume.

Cei care I se închină lui Dumnezeu se vor evidenția îndeosebi prin faptul că respectă porunca a patra — deoarece acesta este semnul puterii Sale creatoare și dovada dreptului Său de a primi respectul și omagiul din partea omului. Cei nelegiuți se vor evidenția prin eforturile lor de a dărâma memorialul Creatorului și de a înălța instituția Romei. În conflictul acesta, creștinătatea va fi împărțită în două mari clase — aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus și aceia care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei. Deși biserica și statul își vor uni puterile spre a-i constrânge pe „toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi” (Apocalipsa 13,16) să primească semnul fiarei, totuși cei din poporul lui Dumnezeu nu îl vor primi. Profetul de pe Patmos îi vede pe biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei stând pe o mare de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână (Apocalipsa 15,2) și cântând cântarea lui Moise și a Mielului.

Pe cei din poporul lui Dumnezeu îi așteaptă încercări înspăimântătoare. Spiritul războiului tulbură popoarele de la un capăt al pământului la celălalt. Totuși, în acest timp de necaz care vine — un timp cum n-a mai fost niciodată —, cei din poporul ales al lui Dumnezeu vor sta neclintiți. Satana și îngerii lui nu pot să-i nimicească, deoarece îngerii care excelează în putere îi vor ocroti. — Scrisoarea 119, 1904

Capitolul 6

SIGURANȚA NOASTRĂ ÎMPOTRIVA AMĂGIRILOR

DOAR SINCERITATEA NU VA DUCE LA MÂNTUIRE

Credința într-o minciună nu va avea o influență sfințitoare asupra vieții sau a caracterului. Nicio idee falsă nu este adevăr și nici nu poate fi făcută să fie adevăr prin repetare sau prin faptul că este crezută. Sinceritatea nu va salva niciodată un suflet de consecințele credinței într-o idee falsă. Fără sinceritate nu poate exista o religie adevărată, dar sinceritatea manifestată într-o religie falsă nu-i va mântui niciodată pe oameni. Eu pot să fiu întru totul sinceră mergând pe o cale greșită, dar faptul acesta nu va face acea cale să fie bună și nici nu mă va duce acolo unde doream să ajung. Domnul nu vrea ca noi să avem o credință oarbă și să considerăm această credulitate ca fiind credința care sfințește. Adevărul este principiul care sfințește, prin urmare, se cuvine ca noi să cunoaștem adevărul. Trebuie să comparăm lucrurile spirituale între ele. Să cercetăm toate lucrurile, dar să rămânem statornici numai la ce este bine, la lucrurile care poartă acreditarea divină și care ne arată adevăratele motive și principii ce ne îndeamnă la acțiune. — Scrisoarea 12, 1890

SCHIMBAREA VIZIBILĂ A CARACTERULUI

Atâta vreme cât sunt mulțumiți cu o teorie a adevărului, și totuși le lipsește lucrarea zilnică a Duhului lui Dumnezeu asupra inimii, care este manifestată printr-o schimbare vizibilă a caracterului, oamenii pierd singuri posibilitatea de a primi acea calificare care i-ar face să fie potriviți pentru a avea un succes mai mare în lucrarea Domnului. Cei ce sunt lipsiți de Duhul Sfânt nu pot să fie niște străjeri credincioși pe zidurile Sionului, deoarece

sunt orbi față de lucrarea care ar trebui să fie făcută și nu pot să sune din trâmbiță cu un ton clar.

Botezul cu Duhul Sfânt, așa cum a fost în Ziua Cincizecimii, va conduce la o reînviere a religiei adevărate și la îndeplinirea multor lucrări minunate. Inteligențele cerești vor veni între noi, iar oamenii vor vorbi după cum vor fi conduși de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Totuși, dacă Domnul ar lucra asupra oamenilor așa cum a lucrat în Ziua Cincizecimii și după aceea, mulți care acum declară a crede adevărul și-ar da seama așa de puțin că este lucrarea Duhului Sfânt, încât ar striga: „Feriți-vă de fanatism!” Ei ar spune despre cei care ar fi plini de Duhul Sfânt: „Oamenii aceștia sunt plini de must.”

Nu este departe timpul când oamenii vor dori să aibă o relație mult mai apropiată cu Hristos, o legătură mult mai strânsă cu Duhul Său Sfânt, mai mult decât au avut sau vor avea vreodată, dar nu le vor avea dacă nu renunță la voința lor și la calea lor și dacă nu se vor supune voinței și căii lui Dumnezeu. Marele păcat al celor ce se declară creștini este că nu își deschid inima pentru a primi Duhul Sfânt. Când sufletele tânjesc după Hristos și caută să ajungă una cu El, aceia care sunt mulțumiți doar cu o formă de evlavie exclamă: „Fiți atenți, să nu ajungeți la extreme!” Când îngerii cerului vor veni în mijlocul nostru și vor lucra prin slujitorii omenești, vor avea loc convertiri serioase și substanțiale, de felul celor care au avut loc după Ziua Cincizecimii.

Prin urmare, fraților, fiți atenți și nu încercați să creați o stare de entuziasm omenesc! Noi trebuie să fim atenți să nu ajungem la o stare emoțională puternică, dar nu trebuie să fim printre aceia care vor ridica întrebări și vor cultiva îndoieli cu privire la lucrarea Duhului lui Dumnezeu, deoarece vor fi unii care vor pune întrebări și vor critica atunci când Duhul lui Dumnezeu îi va lua în stăpânire pe oameni, din cauză că inima lor nu a fost mișcată, ci a rămas rece și împietrită. — Scrisoarea 27, 1894

NEVOIA DE A ÎNȚELEGE DOCTRINA

Răzvrătirea și apostazia se află chiar în aerul pe care îl respirăm. Dacă nu ne prindem sufletele neajutorate de Hristos prin credință, vom fi influențați de ele. Dacă oamenii sunt duși în rătăcire atât de ușor, cum vor rezista când Satana Îl va personifica pe Hristos și va săvârși minuni? Cine va rămâne neclintit în fața reprezentărilor lui false, când va pretinde că este Hristos, în timp ce va fi chiar Satana care va contraface persoana lui Hristos și va face în aparență lucrările lui Hristos? Ce îi va reține pe cei din poporul lui Dumnezeu să nu treacă de partea hristoșilor mincinoși? „Să nu mergeți după ei!” (Luca 21,8)

Doctrinile trebuie să fie înțelese cu claritate. Oamenii care acceptă să-i învețe pe alții adevărul trebuie să fie bine ancorați în el, iar atunci vasul lor va rezista împotriva furtunilor, deoarece ancora îi păstrează neclintiți. Amăgirile vor spori. — Scrisoarea 1, 1897

Acum, Satana este angajat mai stăruitor decât a fost în orice alt timp anterior în lupta de a câștiga sufletele și, dacă nu veghem fără încetare, el va înrădăcina în inima noastră mândria, dragostea de sine, dragostea de lume și multe alte trăsături rele. De asemenea, el va folosi orice mijloc posibil pentru a tulbura credința noastră în Dumnezeu și în adevărurile Cuvântului Său. Dacă nu avem o experiență profundă în domeniul lucrurilor lui Dumnezeu și dacă nu avem o cunoaștere cuprinzătoare a Cuvântului Său, vom fi amăgiți de ideile false și de fanteziile vrăjmașului și vom fi duși la ruină. Doctrinile false vor submina temeliile multora, pentru că nu au învățat să deosebească adevărul de minciună. Singura noastră posibilitate de a fi în siguranță împotriva șiretlicurilor lui Satana este aceea de a cerceta Scripturile cu atenție, de a avea o înțelegere clară a dovezilor credinței noastre și de a îndeplini cu credincioșie fiecare datorie cunoscută. Îngăduirea unui singur

păcat cunoscut va cauza slăbiciune și întuneric și ne va supune la ispite nemiloase. — Review and Herald, 19 noiembrie 1908

PRIVIȚI NEÎNCETAT LA ISUS

În timpul revărsării ploii târzii, invențiile oamenilor și strategiile omenești vor fi spulberate uneori, restricțiile impuse de autoritatea oamenilor vor fi ca niște trestii frânte, iar Duhul Sfânt va vorbi cu o putere convingătoare prin slujitorii Săi omenești. Atunci, nimeni nu va căuta să vadă dacă propozițiile sunt bine formulate sau sunt fără greșală. Apa vie se va revărsa prin mijloacele alese de Dumnezeu.

Totuși să fim atenți acum să nu-i înălțăm pe oameni, declarațiile lor și faptele lor, și nimeni să nu considere că este ceva mareț să aibă o experiență uimitoare de relatat, deoarece aici se află un teren roditor în care li se va da crezare unor oameni nevrednici. Unii tineri și tinere vor fi scoși în evidență și vor considera că sunt favorizați în mod minunat și chemați să facă vreo lucrare mare. Vor fi multe convertiri de o natură ciudată, dar ele nu vor purta semnătura divină. Imoralitatea și extravaganta vor pătrunde în biserică și mulți vor fi ca niște epave din punct de vedere al credinței.

Singura noastră cale de a fi în siguranță este aceea de a ne ține strâns legați de Isus. Nu trebuie să-L pierdem din vedere niciodată. El spune: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). Noi trebuie să cultivăm un simțământ continuu al propriei ineficiențe și al stării noastre neajutorate și să ne bazăm întru totul pe Isus. Faptul acesta ne va face să rămânem calmi și statornici în cuvinte și în comportament. Emoțiile intense ale unui vorbitor nu înseamnă putere, ci slăbiciune. Seriozitatea și puterea sunt esențiale în prezentarea adevărului Bibliei și a Evangheliei, care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. (...)

Mulți sunt în pericolul de a fi înghițiți de nisipuri mișcătoare. Când căutăm să avem zelul Duhului lui Dumnezeu, noi suntem întotdeauna în siguranță dacă nu amestecăm zelul acesta cu o putere și o încumetare care nu sunt de origine cerească. Trebuie să fim precauți în toate expresiile pe care le rostim, ca nu cumva sufletele sărmane, cu un temperament aprins, să ajungă la un zel care nu este pe măsura cunoștinței. Aceste suflete vor acționa ca și când ar avea dreptul de a se folosi de Duhul Sfânt, în loc de a-L lăsa pe Duhul Sfânt să Se folosească de ele, să le modeleze și să le formeze după chipul divin. Există pericolul de a o lua înaintea lui Hristos pe cale. Noi trebuie să-L onorăm pe Duhul Sfânt, mergând acolo unde ne conduce El. „Nu te bizui pe înțelepciunea ta!” (Proverbele 3,5). Acesta este unul dintre pericolele în care se află cei ce îi învață pe alții adevărul. Dacă mergem pe calea pe care ne conduce Hristos, aceasta va fi o cale sigură pentru picioarele noastre. Tot ce a zis Dumnezeu este adevărat.

Totuși pastorii care le vestesc oamenilor căzuți ultima solie a harului nu trebuie să vorbească la întâmplare, ei nu trebuie să deschidă uși prin care Satana va găsi intrare în mintea oamenilor. Nu este lucrarea noastră aceea de a face experimente, de a căuta ceva nou și uimitor, care va crea o stare de entuziasm fals. Satana urmărește să găsească ocazia de a profita de orice manifestare de felul acesta, ca să poată aduce în interiorul bisericii uneltele lui amăgitoare. Lucrarea Duhului Sfânt asupra oamenilor va păstra mintea într-o stare echilibrată. Nu vor fi emoții puternice urmate de căderi.

Satana se va folosi de fiecare expresie exagerată pentru a aduce un prejudiciu nu numai asupra vorbitorului, ci și asupra acelor care vor împărtăși același spirit și îl vor inspira și altora spre paguba lor. Calmul și solemnitatea trebuie să fie cultivate, iar adevărurile solemne de care ne ocupăm ne vor determina să manifestăm o seriozitate profundă. Cum am putea să procedăm altfel, când avem răspunderea de a le vesti sufletelor care pier solia cea mai sfântă și când avem simțământul viu al apropierii venirii Mântuitorului nostru!

Dacă vom privi fără încetare la Isus și vom primi Duhul Său, vom avea o vedere spirituală clară. Atunci vom discerne pericolele aflate de o parte și de alta și vom veghea asupra fiecărui cuvânt pe care îl rostim, ca nu cumva Satana să găsească ocazia de a-și urzi amăgirile. Nu vrem ca mintea oamenilor să fie condusă la emoții puternice. Nu trebuie să încurajăm așteptarea de a vedea lucruri ciudate și uimitoare, ci să-i învățăm pe oameni să-L urmeze pe Isus pas cu pas. Predicați-L pe Isus Hristos, care este centrul nădejzii noastre pentru viața veșnică. — Scrisoarea 102, 1894

Capitolul 7

ACREDITAREA DIVINĂ

Frate M, La începutul acestui Sabat, am primit scrisoarea pe care mi-ai adresat-o. (...) Te-aș sfătui să mergi la școală și să nu pleci din țară, înainte de a ajunge să fii pe deplin întemeiat în adevăr. Sper sincer că vei merge la școală la cursurile din acest semestru și vei învăța tot ce îți este cu putință cu privire la solia adevărului care trebuie să-i fie vestit lumii.

Domnul nu ți-a dat solia de a numi Babilon Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și de a-i chema pe oameni să iasă din ea. Niciunul dintre argumentele pe care ai putea să mi le prezinți cu privire la subiectul acesta nu are greutate pentru mine, deoarece Domnul mi-a dat o lumină hotărâtă, care este opusă unei asemenea solii.

Nu mă îndoiesc de sinceritatea și de onestitatea ta. În diferite ocazii, am scris scrisori lungi, adresate acelor care îi acuzau pe adventiștii de ziua a șaptea că sunt Babilon și care spuneau că adventiștii nu prezintă adevărul. Tu crezi că unele persoane mi-au influențat gândirea. Dacă este așa, nu sunt potrivită pentru a mi se încredința lucrarea lui Dumnezeu. Totuși subiectul acesta mi-a fost prezentat și în alte cazuri, în care unele persoane au pretins că au niște solii cu un caracter asemănător pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, iar îndrumarea care mi-a fost dată de Domnul a fost: „Să nu-i credeți. Nu i-am trimis Eu, și totuși ei aleargă.”

Amintirea câtorva cazuri

Fratele K 5, un bărbat aflat pe moarte, era în spitalul din Battle Creek, iar camera lui era plină de oameni interesați. Mulți au fost înșelați. Bărbatul

acesta părea a fi inspirat. Totuși mie mi-a fost dată lumina următoare: „Lucrarea aceasta nu este de la Dumnezeu. Să nu credeți mesajul lui.”

La câțiva ani după aceea, un bărbat pe nume N, din Red Bluff, California, a venit la mine pentru a-mi adresa o solie. El a spus că acea solie era strigătul cu glas tare al îngerului al treilea, care urma să lumineze pământul cu slava lui. El credea că Dumnezeu trecuse cu vederea toți lucrătorii de seamă și îi dăduse lui această solie. Eu am încercat să-i arăt că greșește. El spunea că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este Babilonul, iar când i-am spus care sunt argumentele noastre și i-am clarificat subiectul acesta, arătându-i că greșește, o mare putere a venit asupra lui și, într-adevăr, a strigat foarte tare. (...) Am avut multe necazuri cu el. Minteia lui ajunsese să fie dezechilibrată și a trebuit să fie internat într-un sanatoriu pentru bolnavi mintal.

Un altul, pe nume Garmire 6, susținea și publica o solie cu privire la strigătul cu glas tare al îngerului al treilea. El acuza biserica așa cum o acuzi tu acum. El spunea că frații din conducerea bisericii vor cădea din cauza înălțării de sine, iar o altă categorie de oameni smeriți vor ieși în față și vor face lucrări minunate. Fiicele acestui om pretindeau că au viziuni.

Amăgirea aceasta mi-a fost arătată cu claritate. El era un bărbat inteligent, bun vorbitor, manifesta renunțare la sine și era plin de zel și de seriozitate, lăsând impresia că este consacrat și devotat. Însă Cuvântul lui Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a zis: „Să nu-i credeți. Nu i-am trimis Eu!”

El pretindea a crede în mărturii. Declara că mărturiile sunt adevărate și le folosea în același fel în care le-ai folosit tu, pentru a atribui putere și aparență de adevăr declarațiilor lui. Le-am spus că solia aceasta nu era de la Dumnezeu, ci îi înșela pe cei naivi. El nu a vrut să se lase convins. I-am spus că viziunile fiicei lui (Anna) erau false, și totuși el declara că viziunile

acestea erau asemenea viziunilor sorei White, mărturisind în favoarea aceluiași lucruri. Fiica aceasta a înșelat familia ei și alte câteva familii care au crezut mesajele ei false. Mi-a fost arătat că tânăra aceasta nu era cinstită, ci era imorală. (...)

Dacă am considerat vreodată că un om este inspirat, omul acesta a fost cu siguranță, dar i-am spus deschis că inspirația lui nu venea de la Dumnezeu, ci de la Satana. Solia lui nu purta acreditarea divină.

În scopul de a-și răspândi mesajul în lume, el l-a convins pe un tânăr onest și conștiincios că are datoria de a fura lista abonaților la Review and Herald. Aceasta este o infracțiune care se pedepsește cu închisoarea, iar tânărul a fugit din Battle Creek și nu a îndrăznit să se întoarcă pentru o vreme. Acel învățător fanatic stabilise o dată pentru încheierea timpului de probă, dar fiecare prezicere făcută de el a dat greș și, ca urmare, tânărul a înțeles că fusese înșelat, și-a mărturisit păcatul, iar acum este un membru onorabil al bisericii din Battle Creek.

La numai doi ani după aceea, un alt bărbat, pe nume O, din Connecticut, a venit cu o solie despre care credea că este o lumină nouă cu privire la solia îngerului al treilea. Din cauza acestei amăgiri, familia aceea inteligentă s-a despărțit de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. El s-a împotrivit lucrării și mărturiilor mele, deoarece eu am fost nevoită să adresez o mărturie hotărâtă împotriva acelei așa-zise lumini noi din _____, Connecticut, unde locuia el.

Tatăl fraților O a participat la adunarea Conferinței și la Institutul biblic pentru pastori din Battle Creek, dar a stat deoparte și nu a manifestat o atitudine în armonie cu spiritul adunării. El a plecat acasă și a început să înființeze o mică biserică în _____. Dacă eu nu aș fi lucrat în locul acela, ei ar fi putut să distrugă întreaga biserică de acolo prin ideile lor, care

respingeau adevărul și poziția adventiștilor de ziua a șaptea, precum și pe Ellen White în special.

În același timp, o anume P a venit din Washington, D. C., pretinzând că este cu totul sfințită și că are putere de vindecare. Spiritul acesta i-a determinat pe mulți să ajungă în confuzie. Ei manifestau același spirit acuzator, spunând că întreaga biserică este greșită, că Dumnezeu îi cheamă pe oameni să iasă din ea și că ei vor face minuni. O mare parte din poporul nostru din Battle Creek s-a despărțit de biserică. Într-o viziune din timpul nopții, eu am fost îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să-i scriu poporului nostru din Battle Creek.

Solia către laodiceeni

Dumnezeu conduce un popor. El are un popor ales, o biserică pe pământ, pe care a făcut-o să fie depozitara Legii Sale. El i-a încredințat adevăruri sfinte și veșnice pentru a le vesti lumii. El îi va corecta și îi va muștra pe cei din poporul Său. Solia către laodiceeni este aplicabilă pentru acei adventiști de ziua a șaptea care au avut o lumină mare, dar nu au umblat în ea. Este vorba despre aceia care au făcut mari mărturisiri de credință, dar nu au ținut pasul cu Conducătorul lor și vor fi „vărsați din gura Lui”, dacă nu se vor pocăi. Solia care declară că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este Babilon și cheamă poporul lui Dumnezeu să iasă din ea nu vine de la niciun sol ceresc și de la niciun slujitor omenesc inspirat de Duhul lui Dumnezeu.

Martorul credincios spune: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu muștru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te! Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el, cu Mine. Celui

ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3,18-21).

„Eu mustru și pedepsesc”

Domnul Isus vine să le dea binecuvântări îmbelșugate tuturor membrilor bisericii, dacă ei Îi vor deschide ușa. El nu-i numește niciodată Babilon și nu le cere să iasă din biserică. Însă El spune: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc” (prin solii de muștrare și avertizare) (Apocalipsa 3,19). Eu nu sunt în necunoștință cu privire la muștrările acestea. Eu am adresat avertizări, deoarece Duhul lui Dumnezeu m-a constrâns să fac lucrul acesta, și am rostit muștrări, deoarece Domnul mi-a dat cuvinte de muștrare. Eu nu m-am dat înapoi de la rostirea tuturor sfaturilor pe care Dumnezeu mi le-a dat pentru biserică.

În temere și dragoste de Dumnezeu, voi spune: Știu că Domnul are gânduri de dragoste și de milă pentru a-i reface și pentru a-i vindeca de toate alunecările lor. El are o lucrare pe care biserica Sa trebuie să o facă. Cei din biserica Sa nu trebuie să fie declarați Babilon, ci să fie sarea pământului și lumina lumii. Ei trebuie să fie niște mesageri activi în lucrarea de proclamare a soliei vieții pentru aceste zile din urmă.

Babilonul din Apocalipsa 18

„După aceea, am văzut pogrându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte, pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit

prin risipa desfătării ei.” Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare»” (Apocalipsa 18,1-8).

Întregul capitol arată că Babilonul căzut este constituit din bisericile care nu vor primi soliile de avertizare adresate de Domnul prin prima, a doua și a treia solie îngerească. Ele au refuzat adevărul și au primit o minciună. Vezi 2 Tesaloniceni 2,1-12. Solia din capitolul 18 din Apocalipsa este simplă și clar formulată. „Pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei” (Apocalipsa 18,3). Oricine citește capitolul acesta nu trebuie să fie înșelat.

Cum ar tresălta Satana, dacă s-ar putea răspândi mesajul că singurul popor pe care Dumnezeu l-a făcut să fie depozitarul Legii Sale îi reprezintă pe aceia cărora li se aplică solia din Apocalipsa 18! Vinul Babilonului înseamnă înălțarea sabatului fals mai presus de Sabatul pe care Domnul, Iehova, l-a binecuvântat și l-a sfințit pentru om și, de asemenea, înseamnă susținerea învățaturii cu privire la nemurirea sufletului. Toate aceste erezii felurite și respingerea adevărului transformă bisericile în Babilon. Împărații, negustorii, conducătorii și învățătorii religioși se află cu toții într-o armonie nelegiuită.

Biserica să nu fie fărâmițată

Spun din nou: Domnul nu a vorbit prin niciun mesager care declară că biserica păzitoare a poruncilor lui Dumnezeu este Babilon. Este adevărat că printre spicele de grâu se află neghină, dar Hristos a zis că El îi va trimite pe îngerii Săi să adune mai întâi neghina în snopi pentru a fi arsă, dar va aduna grâul în hambarul Său. Știu că Domnul iubește biserica Sa. Ea nu trebuie să fie dezorganizată sau fărâmițată în grupări independente. Nu există nici cea mai mică dovadă de consecvență în faptul acesta și nu există nici cea mai mică dovadă că va avea loc lucrul acesta. Aceia care vor acorda atenție acestui mesaj fals și vor încerca să-i atragă și pe alții vor fi înșelați și pregătiți să primească amăgiri și mai mari, iar în cele din urmă nu vor ajunge nicăieri.

Unii membri ai bisericii cultivă mândria, mulțumirea de sine și o necredință încăpățânată, refuzând să renunțe la ideile lor, deși dovezile care fac să fie aplicabilă solia către biserica laodiceeană sunt numeroase. Cu toate acestea, solia aceasta nu distruge biserica, așa încât să o facă să înceteze să mai existe. Lăsați neghina și grâul să crească împreună până la seceriș. Atunci, îngerii sunt aceia care vor face lucrarea de separare.

Îi avertizez pe cei din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să fie foarte atenți la felul în care primesc orice concepție nouă și pe aceia care pretind că au o mare lumină. Caracterul lucrării lor pare să fie acela de a acuza și de a dărâma.

Fratele meu, aș dori să îți spun: Fii precaut! Nu mai înainta nici măcar un pas pe calea pe care ai pornit. Umblă în lumină: „ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul” (Ioan 12,35).

Tu te plângi că ești tratat cu răceală în Battle Creek. Te-ai purtat tu cu

un spirit smerit față de aceia care sunt evlavioși și spun: „Ai dori să cercetezi Scripturile împreună cu mine? Ai dori să ne rugăm cu privire la problema aceasta? Eu nu am lumina, dar o doresc, pentru că ideile false nu vor sfinți niciodată sufletul”? Oare poți să fii surprins de faptul că, după experiența prin care au trecut, ei nu îți acordă toată încrederea pe care tu crezi că ar trebui să ți-o acorde? Oare cuvintele lui Hristos nu au nicio greutate? „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori” (Matei 7,15). Declarațiile de felul „Iată-L pe Hristos aici, iată-L acolo” se vor înmulți. Cei credincioși trebuie să asculte glasul îngerului care i-a spus bisericii: „Mergeți înainte!” Tăria voastră se află în unitate. Iubiți-vă ca frații, fiți miloși, fiți amabili. Dumnezeu are o biserică, iar Hristos a declarat că „porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16,18). Mesagerii pe care îi trimite Domnul au acreditarea divină. Eu am simțăminte pline de duioșie față de tine, dar te rog arzător: Vino la lumină! — Scrisoarea 16, 1893

ROADELE UNEI LUCRĂRI SUBTILE

Este foarte important ca toți să știe ce atmosferă le înconjoară sufletul, să știe dacă se află în parteneriat cu vrăjmașul neprihănirii și fac lucrarea lui fără să-și dea seama sau dacă se află în legătură cu Hristos, îndeplinind lucrarea Sa și căutând să întărească sufletele, făcându-le să creadă adevărul cu mai multă fermitate.

Lui Satana i-ar plăcea ca oricine și chiar toți să ajungă aliații lui pentru a slăbi încrederea dintre frați și pentru a semăna dezbinarea printre cei care declară a crede adevărul. Satana poate să-și aducă la îndeplinire scopurile cu succesul cel mai mare prin așa-zișii prieteni ai lui Hristos, care nu trăiesc și nu acționează în conformitate cu cerințele Sale. Cei care se îndepărtează în mintea și în inima lor de lucrarea deosebită a Domnului pentru timpul acesta, cei care nu conlucrează cu El pentru a întări sufletele în credință, îndrumându-le să ia seama la cuvintele Sale de avertizare, fac lucrarea

vrăjmașului lui Hristos.

Faptul că unii merg din casă în casă și, sub pretenția că fac lucrare misionară, seamănă semințele neîncrederii și ale suspiciunii este o problemă serioasă. Fiecare dintre acele semințe germinează repede și se creează o neîncredere în slujitorii lui Dumnezeu, care le vestesc oamenilor solia Sa. Iar când Dumnezeu vorbește prin slujitorii Săi, acele semințe ale neîncrederii și suspiciunii au fost deja semănate și au reușit să dezvolte rădăcinile amărăciunii. Ca urmare, Cuvântul ajunge la inimi care nu doresc să-l audă și nu vor răspunde. Nicio putere pământească sau cerească nu mai poate găsi intrare la astfel de suflete.

Cine este răspunzător pentru sufletele acestea? Cine va nimici acea rădăcină otrăvitoare a amărăciunii, care le-a împiedicat să accepte Cuvântul Domnului? Poate că o soră bună sau un frate bun a semănat semințele rele, dar cum poate cineva să refacă sufletul care a fost pus în pericol în felul acesta? Limba care ar fi trebuit să fie folosită spre slava lui Dumnezeu, prin rostirea unor cuvinte ale speranței, credinței și încrederii în lucrătorii lui Dumnezeu, a ajuns să îndepărteze sufletele de la Isus Hristos. Aceia care au disprețuit ei înșiși cuvintele lui Hristos, care au refuzat să asculte vocea Lui și să fie convertiți au influențat mințile altora, punând în ele aluatul bănuielilor rele și al vorbirii de rău.

Aceasta este ziua pregătirii pentru venirea Domnului. Nu avem timp acum să exprimăm necredința și să bârfim. Nu avem timp acum să facem lucrarea Diavolului. Fiecare trebuie să fie atent, ca nu cumva să tulbure credința altora prin semănarea semințelor invidiei, geloziei și dezbinării, deoarece Dumnezeu aude cuvintele și judecă, dar nu după declarațiile care sunt da și nu, ci după roadele pe care le aduce comportamentul fiecăruia. „Așa că, după roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7,20).

DOVADA CONVINGĂTOARE CARE ÎNSOȚEȘTE MESAJUL INSPIRAT DE DUMNEZEU

Când îi dă unui om o solie, Dumnezeu îi dă și un semn prin care poporul Lui va ști că solia este de la El. Dumnezeu nu-i cere poporului Său să creadă pe oricine vine cu o solie.

Domnul le trimite avertizări celor din poporul Său, dar nu pentru a-i distruge, ci pentru a corecta ideile lor greșite. (...)

Trăim într-un timp plin de pericole. Din lumina pe care o am, eu știu că Satana încearcă să aducă în biserică lucruri care îi vor face pe unii să creadă că au de făcut o lucrare minunată. Însă, când Dumnezeu îi dă unui om o lucrare, acel om va dovedi, prin blândețea și modestia lui, că Dumnezeu lucrează prin el. Dumnezeu trăiește și domnește, iar El dorește ca toți să fim smeriți înaintea Lui. El nu vrea ca acest bărbat, pe nume N, să se impună înaintea adunării. (...)

Noi nu vom accepta ca adunările noastre să fie întrerupte de aceia care pretind că au de adresat o solie. Cel care insistă să iasă în față într-un loc unde nu este dorit nu face lucrarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să lucrăm ca niște soldați dintr-o armată. Să nu ieșim din rânduri, începând să lucrăm pe cont propriu. — Manuscrisul 30, 1901

Capitolul 8

ÎNTÂMPINAREA PRETENȚIILOR PROFEȚILOR FALȘI

CE PUTEM SĂ AȘTEPTĂM?

Mi-a fost arătat că mulți vor pretinde că sunt învățați de Dumnezeu în mod special și vor încerca să-i conducă pe alții, iar din cauza ideilor greșite cu privire la datoria lor, își vor asuma o lucrare pe care El nu le-a încredințat-o niciodată. Rezultatul va fi confuzia. Fiecare să-L caute pe Dumnezeu pentru sine însuși cu cea mai mare seriozitate, ca să înțeleagă personal voia Sa. — Scrisoarea 54, 1893

VIZIUNILE UNUI COPIL GREȘIT ÎNDRUMAT

Sunt obligată să declar că nu am avut nici cea mai mică încredere în dl [J. M.] Garmire sau în lucrarea lui. Broșura care a fost publicată toamna trecută, la adunarea noastră de tabără, nu a avut nici cea mai mică aprobare din partea fraților noștri. Broșurile au fost răspândite, furându-se lista abonaților la revista Review and Herald.

Fiica dlui Garmire pretinde, sau el pretinde cu privire la ea, că are viziuni, dar aceste viziuni nu poartă pecetea lui Dumnezeu. Ele au același caracter pe care l-au avut numeroasele lucruri cu care a trebuit să ne confruntăm în experiența noastră din trecut — o amăgire a lui Satana.

La adunarea de tabără din Jackson, eu le-am declarat deschis acestor grupări fanatice că făceau lucrarea vrăjmașului sufletelor și erau în întuneric. Ele pretindeau că au marea lumină și că timpul de probă se va încheia în octombrie 1884.

Eu am declarat acolo, în public, faptul că Dumnezeu binevoise să-mi arate că, după 1844, în soliile date de El nu va mai fi stabilită nicio dată precisă, iar din motivul acesta eu am știut că acel mesaj pe care patru sau cinci persoane îl susțineau cu un mare zel era o erezie. Viziunile acelei copile sărmăne nu erau de la Dumnezeu. Lumina aceasta nu a venit din cer. Timpul este scurt, dar sfârșitul nu a venit încă. O mare lucrare urmează să fie îndeplinită pentru a pregăti un popor care va fi sigilat cu sigiliul viului Dumnezeu. — An Exposure of Fanaticism and Wickedness (Pamphlet), p. 9, 10 (1885)

MESAJ ADRESAT LUI J. M. GARMIRE

Satana a organizat lucrurile în așa fel încât tu să fii prins în capcană. Fanatismul și o amăgire puternică te-au ținut captiv. Tu ai vorbit despre ideile tale în familie, interpretând greșit pasajele Scripturii, răstălmăcind Cuvântul lui Dumnezeu și îndepărtându-te de la interpretarea lui corectă. În felul acesta, i-ai făcut pe cei din familia ta să creadă că ideile susținute și promovate de poporul nostru nu sunt corecte. Interpretările tale cu privire la Scriptură nu sunt în armonie cu poziția adoptată de adventiștii de ziua a șaptea. (...)

Felul în care ai format mintea copiilor tăi a favorizat ideile false care le-au corupt gândirea. Tu i-ai educat să vadă pete și greșeli la alții și să-i critice. Prin cuvintele tale și prin exemplul pe care l-ai dat vorbind împotriva fraților tăi și căutându-le greșeli, tu ai pus în mișcare un șir de circumstanțe care, prin puterea ta, combinată cu mijloacele lui Satana, au avut ca rezultat viziunile fiicei tale. Toată această căutare de greșeli și această acuzare a fraților tăi sunt satanice. (...)

Acreditarea divină

Faptul că declari a avea o încredere așa de mare în Mărturii și le scoți în evidență așa de mult nu este de niciun folos pentru mine sau pentru lucrarea mea, deoarece tu pui viziunile fiicei tale pe același nivel cu viziunile pe care mi le-a dat Domnul și, în felul acesta, înjosești caracterul sfânt și înalt al lucrării pe care mi-a dat-o Dumnezeu.

Domnul mi-a arătat cu claritate că lucrurile pe care tu le consideri a fi niște mesaje adresate de Dumnezeu ție și altora, prin fiica ta Anna, nu sunt de la El. Aceste mesaje nu poartă acreditarea divină. Copila ta este condusă de un alt spirit. În ea lucrează vrăjmașul. Asemenea manifestări vor fi din ce în ce mai frecvente în aceste zile din urmă. Ele nu conduc la unitate, la tot adevărul, ci îndepărtează de adevăr.

Una dintre dovezile pe care le avem că aceste manifestări nu sunt de la Dumnezeu este aceea că ele coincid cu concepțiile tale, despre care noi știm că sunt greșite. Lucrurile pe care ea spune că le vede în viziune nu sunt susținute de Cuvântul lui Dumnezeu, ci sunt contrare acestuia. Satana lucrează continuu pentru a o umple cu spiritul lui, pentru ca, prin ea, sub mantia unei false neprihănirii, să poată aduce erezii, idei false și întinare morală. Dacă tu consideri că declarațiile ei sunt de la Dumnezeu, credința ta în mărturiile adevărate este lipsită de valoare și, în felul acesta, Satana speră să vă facă, atât pe tine, cât și pe toți cei ce au încredere în ideile tale, să rupeți legătura cu mijloacele rânduite de Dumnezeu, așa încât să fiți lăsați să credeți o minciună. Scriptura vorbește despre aceia care sunt amăgiți. Aceasta este situația în care te afli. Tu o amăgești pe fiica ta, iar ea te amăgește pe tine — un orb care conduce un alt orb. Vrăjmașul caută să-și realizeze scopurile prin diferite mijloace și va folosi cât va putea mai bine situațiile în care se află oamenii pe care vede că poate să-i ademenească prin ispită.

Îți spun deschis că mesajele fiicei tale Anna nu sunt trimise de Dumnezeu. Domnul mi-a arătat lucrul acesta, iar El nu minte. Ea poate să spună multe lucruri bune; poate să spună mult adevăr, dar face lucrarea vrăjmașului sufletelor. Contrafacerea se va asemăna din multe puncte de vedere cu ce este adevărat, însă roadele mărturisesc despre natura ei reală. (...)

Repetarea istoriei

În lucrarea în care, prin providența lui Dumnezeu, eu și soțul meu am fost chemați să îndeplinim o parte chiar de la începutul ei, în anii 1843, 1844, am avut nevoie ca Domnul să ne conducă și să facă un plan pentru noi, iar El a adus la îndeplinire planurile prin uneltele Sale. Căile false ne-au fost arătate așa de adesea, iar căile adevărate și sigure ne-au fost descrise așa de clar în toate acțiunile care au avut legătură cu lucrarea care ne-a fost dată, încât pot să spun cu adevărat că nu sunt neștiutoare nici cu privire la planurile lui Satana, nici cu privire la căile și lucrările lui Dumnezeu. Atunci când a trebuit să revizuiam teoriile diverse care au fost aduse în atenția noastră, a trebuit să ne solicităm fiecare putere a minții, bazându-ne pe înțelepciunea care vine de la Dumnezeu pentru a ne călăuzi în toate cercetările noastre, cântărind meritele și defectele acelor teorii în lumina care strălucește din Cuvântul lui Dumnezeu și a lucrurilor pe care Dumnezeu mi le-a descoperit prin Cuvântul Său și prin mărturii, ca să nu fim amăgiți și nici să nu-i amăgim pe alții. Noi I-am predat lui Dumnezeu voința și calea noastră, am cerut cât se poate de stăruitor ajutorul Său și nu L-am căutat niciodată în zadar. Numeroșii ani de experiență dureroasă în lucrarea lui Dumnezeu m-au făcut să fiu familiarizată cu tot felul de mișcări false. De multe ori am fost trimisă în diferite locuri pentru a vesti solia: „Am o lucrare de făcut acolo, pentru voi și voi fi la voi.” Când a sosit ocazia, Domnul mi-a dat o solie pentru cei care aveau vise și viziuni false și, prin puterea lui Hristos, eu mi-am vestit mărturia în conformitate cu porunca Domnului. Unii

au adus împotriva mea acuzațiile cele mai îngrozitoare, despre care spuneau că veneau de la Domnul deoarece mă împotriveam lucrării Sale. Ei spuneau că asupra mea vor veni nenorociri îngrozitoare, întocmai cum a profetizat fiica ta Anna, dar eu am mers mai departe, fiind pe deplin conștientă că sunt păzită de îngerii cerești.

În ultimii patruzeci și cinci de ani, a trebuit să mă confrunt cu persoane care pretindeau că au mesaje de la Dumnezeu, prin care îi muștrău pe alții. Acest fel de fanatism a răsărit din nou și din nou după 1844. Satana a lucrat în multe feluri pentru a pune bazele unor concepții false. Unele lucruri spuse în aceste viziuni s-au întâmplat, dar multe lucruri — cu privire la data venirii lui Hristos, sfârșitul timpului de probă și evenimente care urmau să aibă loc — s-au dovedit a fi întru totul false, așa cum s-au dovedit a fi atât profețiile tale, cât și cele ale fiicei tale Anna. Totuși oamenii aceia au încercat să își scuze gafele, răstălmăcind declarațiile făcute, dându-le o altă semnificație și continuând pe aceeași cale, amăgindu-i pe alții și fiind ei înșiși amăgiți.

Când Duhul Domnului mi-a vorbit pentru prima dată, mi-a fost arătat că voi fi adusă în contact cu aceia care pretind că au viziuni, dar că Domnul nu le va îngădui să mă amăgească. Lucrarea mea era aceea de a arăta această falsitate și de a o muștra în Numele Domnului. Pe măsură ce sfârșitul avea să se apropie, eu aveam să văd și mai multe manifestări de felul acesta.

„Nu i-am trimis Eu”

Diverse persoane mi-au trimis scrisori, relatându-mi viziuni despre care spuneau că le fuseseră date de Dumnezeu, dar Domnul Isus îmi spune: „Să nu-i credeți. Nu i-am trimis Eu.” Unii îmi scriu, spunând că Dumnezeu le-a descoperit că sora White greșește, că ea este influențată de conducători să creadă unele lucruri care nu sunt adevărate și să respingă unele lucruri care sunt adevărate. Totuși Cuvântul ne spune din nou: „Să nu-i ascultați, Eu nu

am vorbit prin ei, nici nu le-am dat vreun cuvânt sau vreo solie. Ei spun minciuni subtile, pe care li le sugerează Satana.”

Unii au venit la mine pretinzând că ei sunt Hristos și, în aparență, au făcut minuni. Ei au spus că Domnul m-a călăuzit în multe privințe, dar că Sabatul nu este un subiect crucial, că Legea lui Dumnezeu nu este obligatorie pentru oameni, că tot ce trebuie să facem este să Îl primim pe Hristos și că ei înșiși sunt Hristos. Am avut experiența de a cunoaște toate aceste declarații pretențioase și nu am nicio încredere în ele. „«La Lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8,20).

Într-un loc, patru persoane dintr-o familie pretindeau că primesc mesaje de la Domnul, muștrând greșeala, și preziceau lucruri care au avut loc în mod real. Faptul acesta a inspirat încredere în ele. Însă lucrurile prezise care nu au avut loc au fost trecute cu vederea sau au fost tratate ca fiind niște taine ce urmau să fie înțelese mai târziu. De unde și-au primit persoanele acestea inspirația? De la slujitorii lui Satana, care sunt numeroși. Domnul mi-a dat misiunea de a combate lucrurile acestea și de a vesti o mărturie hotărâtă împotriva lor. (...)

Mai multe persoane au intrat în acea stare în care aveau viziuni, dar când eu am muștrat spiritul care le controla, ele au ieșit imediat din viziune și au avut mintea foarte tulburată.

Subiectele ieftine și obișnuite

Astfel de experiențe au ajuns să fie foarte obișnuite. Câteva persoane dintr-o familie s-au aflat sub influența acestui fel de amăgire. (...) Ele au adresat mesaje pentru diferiți membri ai bisericii, spunându-i unui suflet sărman și tremurând: „Tu ești mândru”, altuia: „Tu nu ai credință, vei fi

pierdut”. În această situație, Domnul mi-a dat lumina de a spune cuvinte de mângâiere și încurajare. Eu mi-am vestit mărturia pentru cei înșelați, indiferent dacă au vrut să o asculte sau au respins-o. Viziunile lor erau lucrarea lui Satana. Adesea, lucrurile descoperite erau niște lucruri obișnuite, treburi pământești, cum ar fi: cine trebuie să aducă micul dejun a doua zi dimineața, cine trebuie să pregătească cina, cine trebuie să spele vasele. Cu aceste lucruri de nimic erau amestecate adevărurile sfinte pe care ei le găsiseră în Biblie și în Mărturii. Mâna lui Satana era în toate aceste manifestări, cu scopul de a-i dezgusta pe oameni și de a-i face să disprețuiască tot ce are legătură cu viziunile. În felul acesta, ideile false și adevărul urmau să fie respinse împreună. Chiar și cei ce erau implicați în această amăgire urmau a fi înclinați să aibă îndoieli cu privire la toate viziunile, după ce ajungeau să fie obosiți și sătui de ele.

După o adunare foarte solemnă, acești oameni înșelați au făcut mărturisiri, spunând că au încercat să aibă, atât cât au putut, atitudini cât mai asemănătoare celei avute de sora White. Totul a fost o farsă și o amăgire. Totuși, multe lucruri pe care le-au spus s-au întâmplat așa cum le-au prezis.

Au întrebat cum era posibil lucrul acesta, dacă toate viziunile erau false. Le-am spus că scopul lui Satana este acela de a amesteca adevărul cu minciuna, pentru ca, prin aceste manifestări amăgitoare, să poată anula efectul lucrării adevărate a lui Dumnezeu. Din momentul acela, toate viziunile lor numeroase au încetat. Ce s-a întâmplat cu cei ce avuseseră viziunile și cu aceia care le încurajaseră? Câțiva dintre ei trăiesc acum în scepticism și nu cred deloc în darurile spirituale ale bisericii, nu au nicio credință în adevăr și nicio religie. Mi-a fost arătat că aceasta este urmarea sigură a viziunilor false.

Manifestările fiicei tale constituie o amăgire similară. Iar încurajările pe care i le adresezi cu privire la lucrurile acestea se vor dovedi a fi spre pierzarea ei și a altora, dacă nu apare ceva care să oprească amăgirea. Tu

numești aceste viziuni false și aceste visuri fără însemnătate lumina cea minunată a lui Dumnezeu, dar ele sunt ca pleava față de grâu. Aceasta este o problemă serioasă. Ea va avea o influență categorică asupra familiei tale. Deși consideri cuvintele fiicei tale ca fiind rostite sub influența Duhului lui Dumnezeu, totuși, pentru tine, nu contează dacă sunt adevărate sau nu. Tu te afli sub influența puternică a amăgirii lui Satana. Tu vei pretinde că le acorzi credibilitate și, în felul acesta, încrederea ta în soliiile autentice ale lui Dumnezeu va fi desființată. Așa se va întâmpla cu toți cei ce cred asemenea ție. Acesta este motivul pentru care Satana insistă cu atâta consecvență asupra manifestărilor false. El vrea să-i ducă pe oameni departe de adevăr.

Chiar ultima amăgire a lui Satana va fi aceea de a anula efectul mărturiei Duhului lui Dumnezeu. „Când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu, dar fericite de poporul care păzește Legea!” (Proverbele 29,18). Satana va lucra cu ingeniozitate, pe căi diferite și prin mijloace diferite, pentru a tulbura încrederea rămășiței poporului lui Dumnezeu în mărturia cea adevărată. El va aduce viziuni false, va amesteca adevărul cu minciuna și îi va degusta pe oameni într-o asemenea măsură, încât ei vor considera că tot ce poartă numele de „viziune” este o formă de fanatism, dar sufletele sincere vor fi făcute în stare să compare adevărul cu minciuna și să facă deosebire între ele. (...)

Fiți atenți la felul în care ascultați

Oh, cât de înșelătoare este inima omenească! Cât de ușor este pentru ea să se armonizeze cu răul! Nimic nu este mai dăunător pentru interesele sufletului, pentru curăția lui, pentru concepțiile lui adevărate și sfinte despre Dumnezeu și despre lucrurile sfinte și veșnice, decât a acorda atenție fără încetare și a înălța lucruri care nu vin de la Dumnezeu. Faptul acesta otrăvește inima și degradează înțelegerea. Adevărul curat poate fi urmărit până la Sursa lui divină, prin influența lui înălțătoare, înnobilitoare și sfințitoare asupra caracterului celui care îl primește. Autorul întregului

adevăr S-a rugat Tatălui Său: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,20-21). Vor apărea continuu lucruri care vor cauza dezbinare, vor îndepărta de adevăr. Această punere la îndoială, critică, acuzare, emiteră de judecăți la adresa altora nu este o dovadă că harul lui Hristos se află în inimă. Ea nu produce unitate. O asemenea lucrare a fost îndeplinită în trecut de persoane care pretindeau că au o lumină minunată, în timp ce se aflau adânc în păcat. Erezia, lipsa de onestitate și minciuna erau împletite laolaltă.

Timpul acesta este un timp de mare pericol pentru poporul lui Dumnezeu. El conduce un popor, nu o persoană particulară ici și colo. El are o biserică pe pământ, care rămâne în adevăr, iar când vedem, nu numai bărbați, ci și fete tinere, strigând împotriva bisericii, ne temem de aceste persoane. Noi știm că Dumnezeu nu le-a trimis, și totuși ele aleargă, și toți cei ce nu acceptă ideile lor rătăcite sunt acuzați că luptă împotriva Duhului Domnului. Toate aceste lucruri sunt lucrarea lui Satana, dar lucrarea lui Dumnezeu va înainta, chiar dacă, din când în când, vor fi unii care vor lucra direct împotriva rugăciunii lui Hristos. Lucrarea va înainta, lăsându-i mult în urmă cu invențiile lor satanice. (...)

„Luați seama dar la felul cum ascultați” (Luca 8,18) este avertizarea lui Hristos. Noi trebuie să ascultăm ca să învățăm adevărul și să putem umbla în el. Din nou: „Luați seama la ce auziți” (Marcu 4,24). Examinați cu atenție, „cercetați toate lucrurile” (1 Tesaloniceni 5,21), „să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu, căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși” (1 Ioan 4,1). Acesta este sfatul lui Dumnezeu; oare să nu-l ascultăm noi? — Scrisoarea 12, 1890

Capitolul 9

SEMNELE DISTINCTIVE ALE ÎNVĂȚĂTURILOR GREȘITE

ALTE MESAJE ADRESATE DOMNULUI GARMIRE

De când ți-am făcut o vizită acasă în Sabat după-amiază, pe 23 august, mi-au rămas în minte câteva lucruri pe care vreau să ți le spun. Nu am nicio ezitare spunând că viziunile pe care le-a avut Anna nu sunt de la Dumnezeu. Visele pe care membrii familiei tale le-au avut sunt o amăgire a lui Satana. (...)

Satana a văzut că poate să lucreze asupra imaginației tale roditoare și să te conducă, împreună cu alții, în plasa lui. Oare Dumnezeu ți-a dat acel mesaj cu privire la timp? Nu, pentru că niciun mesaj de felul acesta nu vine de la adevăratul Izvor al luminii. (...) Timpul a dovedit că ești un profet fals și că viziunile avute de Anna sunt false. Dumnezeu nu lucrează niciodată în felul acesta.

Satana are pregătite pentru tine alte amăgiri mai puternice. Tu vei declara, dacă nu ai făcut-o deja până acum, că ai de făcut o lucrare în legătură cu viziunile fiicei tale, corespunzătoare cu aceea a îngerului celui puternic care a coborât din cer și a cărui slavă a luminat pământul. Satana vede că mintea ta este pregătită pentru a fi impresionată de sugestiile lui și, dacă nu rupi în Numele Domnului cătușele care te leagă, el te va folosi spre ruina ta. (...)

De câteva ori, în conversația noastră, vorbind cu multă seriozitate, ai repetat propoziția: „O, consecvență, tu ești un mărgăritar!” Îți repet același lucru cu hotărâre. Tu spui că viziunile avute de Anna plasează ridicarea

icoanei fiarei după încheierea timpului de probă. Nu este așa. Tu declari că ai credință în mărturii, prin urmare, lasă-le să te corecteze cu privire la punctul acesta. Domnul mi-a arătat cu claritate că îi va fi făcută o icoană fiarei înainte de încheierea timpului de probă, deoarece acesta trebuie să fie cel mai mare test pentru cei din poporul lui Dumnezeu, prin care va fi hotărât destinul lor veșnic.

Poziția ta este alcătuită dintr-un asemenea amestec de idei inconsecvente, încât doar puțini vor fi amăgiți. (...)

Tu ai luat istoria unui profet neascultător, așa cum este relatată în Vechiul Testament, și ai aplicat-o la sora White. Tu spui că ea este într-un tot sinceră, dar este un profet amăgit. Din acest motiv, mărturiile Duhului lui Dumnezeu nu pot avea niciun efect asupra ta. Ți-a descoperit Domnul ție sau fiicei tale, soției tale sau copiilor tăi, neascultarea soriei White? Dacă ea a mers împotriva lui Dumnezeu, vrei să arăți în ce privință? Datoria mea este să fac afirmații clare cu privire la poziția mea, pentru că tu interpretezi greșit mărturia mea, îi denaturezi adevărata semnificație și folosești numele meu ori de câte ori crezi că va întări ce ai tu de spus. Totuși, când mărturiile nu se armonizează cu teoriile tale, eu sunt scuzată pe motiv că sunt un profet fals! Sunt multe căi de a ocoli adevărul.

Tu pari să ai resentimente speciale împotriva fratelui [Uriah] Smith și împotriva altor frați ai noștri și ai exprimat aceste simțăminte în familia ta, influențând-o. Domnul a considerat potrivit să-l sfătuiască pe fratele Smith și să-i adreseze cuvinte de mustrare, deoarece greșise, dar este aceasta o dovadă că Dumnezeu l-a părăsit? Nu! „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3,19). Domnul mustră greșelile celor din poporul Său, dar oare este aceasta o dovadă că El i-a respins? Nu. În biserică sunt greșeli, iar Domnul le scoate în evidență prin mijloacele rânduite de El, nu întotdeauna prin mărturii. Așadar, vom căuta noi să folosim aceste mustrări și, pe baza lor, să spunem că Dumnezeu nu le

dă credincioșilor lumina și dragostea Sa? — Nu. Tocmai lucrarea pe care Dumnezeu încearcă să o facă pentru ei arată că îi iubește și vrea să-i îndepărteze de căile periculoase.

Dumnezeu a vorbit cu privire la tine. Ceea ce tu ai denumit lumină din cer, El a declarat că este întuneric, iar viziunile născute din această idee falsă, El le numește o amăgire. Vrei tu să crezi mărturia aceasta? Vrei să asculți ce a spus Domnul prin sora White sau vei arunca înapoia ta cuvântul Domnului? Vrei să citezi mărturia aceasta tot așa de repede și să te folosești de ea, așa cum ai folosit mărturiile de muștrare adresate fraților tăi, care au greșit în unele lucruri? „O, consecvență, tu ești un mărgăritar!” — Scrisoarea 11, 1890

FOLOSIREA GREȘITĂ ȘI CORECTĂ A UNUI SFAT INSPIRAT

Fratele meu, tu te-ai amăgit singur și i-ai amăgit și pe alții. Tu nu ai cercetat Scripturile așa cum ar fi trebuit. Trebuie să le cercetezi pentru a cunoaște gândul lui Dumnezeu, nu pentru a-ți dovedi propria teorie. Tu citești Cuvântul lui Dumnezeu în lumina concepțiilor tale. Construiești o structură falsă, iar apoi o baricadezi cu texte despre care declari că o dovedesc a fi adevărată, dar treci peste acele pasaje care o dovedesc a fi neadevărată. Tu spui: „Biblia este temelia credinței mele.” Dar oare este așa? Eu răspund: Biblia nu susține poziția ta. Din nou, tu spui: „Arată-mi cu Biblia că greșesc, iar eu voi renunța la concepțiile mele.” Dar cum poți să fii convins de Biblie, atâta vreme cât denaturezi și aplici greșit declarațiile ei? Pentru că procedezi așa, tu tai singura cale prin care Dumnezeu ar putea să ajungă la tine și să te convingă.

Singura modalitate corectă de a cerceta Scripturile este aceea de a lăsa la o parte, chiar la ușa cercetării, fiecare prejudecată, fiecare părere preconcepută, iar apoi a începe lucrarea aceasta cu singurul scop de a-L slăvi

pe Dumnezeu cu o minte deschisă pentru convingere și cu o inimă sensibilă și dispusă să creadă ce îți spune Domnul.

Părerile oamenilor cu privire la interpretarea Scripturii sunt multe și diverse, dar Scripturile nu sunt schimbate pentru a se potrivi ideilor oamenilor. Cartea binecuvântată este „da” și „amin”. Ea rămâne veșnică și neclintită. Nu toate comentariile oamenilor se potrivesc, dar faptele mari și binecuvântate rămân aceleași. Cuvântul lui Dumnezeu este neschimbător: „Este scris”.

Tu ai luat din contextul lor părți din mărturiile pe care Domnul le-a dat pentru binele celor din poporul Său și le-ai aplicat greșit pentru a susține teoriile tale eronate împrumutând sau furând lumina Cerului pentru a învăța lucruri cu care mărturiile nu sunt nicidecum în armonie și pe care le-au condamnat întotdeauna. În felul acesta, tu pui atât Scriptura, cât și mărturiile într-un context al ideilor false. Toți cei care fac asemenea ție greșesc. (...) Tu nu ai o credință reală în mărturii. Dacă ai fi avut, ai fi primit acele mărturii care au scos în evidență amăgirea ta. Tu ai băut din ape tulburi. (...)

Tu ai fost pregătit să accepți sugestiile lui Satana pentru a-i vesti lumii ceva nou, ciudat și uimitor, ceva aflat în opoziție cu învățăturile pe care poporul nostru le-a susținut atât de mult timp ca fiind adevărul. Viziunile false ale fiicei tale te-au făcut să te înalți în ochii tăi și să crezi că ai de îndeplinit o mare lucrare. Ai fost flatat și te-ai făcut singur un slujitor al vrăjmașului pentru a face să apară rezultate pe care nu ești în stare să le estimezi. Ai publicat erezii și teorii care au putut doar să stârnească ură. Rezultatul este lamentabil pentru familia ta și pentru toți aceia care simpatizează cu teoriile false pe care le-ai promovat. Frate Garmire, tu ai de făcut o lucrare pentru tine, pe care nimeni nu poate să o facă în locul tău, și anume să-ți umilești inima înaintea lui Dumnezeu, să-ți mărturisești păcatele și să fii convertit.

Critica și urmările ei

Domnul are un popor și El conduce poporul acesta. Deși în biserică există anumite lucruri care nu sunt corecte, Isus nu te-a pus pe tine la cârmă, ca să călăuzești biserica. Dacă nu îți schimbi atitudinea, nu poți să fii mântuit. „Pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi” (Apocalipsa 2,5) — aceasta este singura condiție ca Dumnezeu să poată să te aducă înapoi, ca să poți avea aprobarea Lui. Pe aceia pe care îi iartă, Domnul îi face mai întâi să se pocăiască. În cazul tău este necesară adevărata lucrare a Duhului lui Dumnezeu în inimă, dacă vrei să mai fii vreodată scăpat din capcana vrăjmașului. Nu am prea mari speranțe cu privire la cazul tău, deoarece principiile tale nu sunt curate. Tu ai un caracter amăgitor, și totuși pretinzi lucruri mari cu privire la tine.

Satana a reușit să te facă să crezi că ești ales de Dumnezeu pentru a îndeplini o lucrare specială, ca om reprezentativ, în legătură cu vestirea soliei îngerului al treilea, pe măsură ce aceasta înaintează cu putere. Dar tu nu ești într-o relație corectă cu Dumnezeu, iar El nu poate să slujească ideilor false. Tu faci mare caz de greșelile pe care le vezi la oamenii cu poziții de răspundere din biserică și te folosești de muștrările care le sunt adresate, pentru că oamenii aceștia nu se armonizează cu tine, nici nu consideră ca fiind corectă experiența religioasă pe care tu o consideri superioară luminii lăsate de Dumnezeu să strălucească asupra bisericii. Cine te-a pus pe scaunul de judecător, ca să-i condamni pe ceilalți? Nu Dumnezeu, ci tu însuși. (...)

Cuvintele pe care le-ai rostit condemnându-i pe frații tăi nu au fost puține. Se pare că a condamna este mâncarea și băutura ta. Experiența ta spirituală este alcătuită din hrana pe care i-o dai. De asemenea, îți place să prezinți ideile tale false atât familiei tale, cât și oricui vrea să te asculte. Prin urmare, oare poți fi surprins că a lucrat un aluat nesfânt? Poți să numești

lucrul acesta blasfemie, dacă vrei, dar este ce mi-a arătat Domnul. Viziunile pe care le are Anna vin pentru a-ți confirma concepțiile greșite. Tu amăgești și ești amăgit. Satana a aranjat lucrurile în așa fel încât ți-ai baricadat sufletul cu idei false. — Scrisoarea 12, 1890

ÎNTOTDEAUNA VOR FI MIȘCĂRI FALSE ȘI FANATICE

Întotdeauna, în biserică vor fi mișcări false și fanatice, produse de oameni care declară că sunt conduși de Dumnezeu — oameni care aleargă înainte de a fi trimiși și vor prezenta ziua și data pentru profețiile neîmplinite. Vrajmașul este mulțumit ca ei să facă așa, deoarece eșecurile lor succesive și faptul că îndrumă în direcții greșite cauzează confuzie și necredință. — Scrisoarea 28, 1897

VIZIUNILE AVUTE DE ANNA PHILLIPS

NU POARTĂ SEMNĂTURA CERULUI

Știu că trăim aproape de încheierea istoriei acestui pământ și că evenimente uimitoare se pregătesc să se desfășoare. Sunt întru totul de acord cu tine, în lucrarea pe care o faci, prezentând Biblia, și numai Biblia, ca temelie a credinței noastre. Satana este un vrăjmaș viclean și va lucra prin mulți la care ne așteptăm cel mai puțin. Am un mesaj pentru tine. Ai presupus tu că Dumnezeu te-a însărcinat să îți asumi răspunderea de a prezenta viziunile avute de Anna Phillips, citindu-le în public și asociindu-le cu mărturiile pe care Domnul a binevoit să mi le dea? Nu, Domnul nu ți-a încredințat răspunderea aceasta. El nu ți-a dat lucrarea aceasta. (...) Nu micșora importanța lucrării, amestecând-o cu producții despre care nu ai nicio dovadă hotărâtă că sunt de la Domnul vieții și al slavei. (...)

Dragă frate, doresc să-ți prezint câteva lucruri cu privire la pericolele care amenință lucrarea în acest timp. Lucrarea făcută de Anna Phillips nu poartă semnătura Cerului. Eu știu ce spun. În experiența noastră de la început, în perioada copilăriei acestei lucrări, am fost nevoiți să ne confruntăm cu manifestări asemănătoare. Au fost prezentate multe astfel de descoperiri, iar noi a trebuit să facem una dintre lucrările cele mai neplăcute în confruntarea cu acest fenomen și în înlăturarea lui. Unele lucruri declarate în aceste descoperiri s-au împlinit, iar faptul acesta i-a determinat pe unii să le accepte ca fiind adevărate. (...)

Dumnezeu nu a chemat-o pe Anna Phillips să continue mărturiile pe care El le-a dat poporului Său și să repete semnificația lor. Totuși aceasta a

fost și este lucrarea ei. Unele persoane au făcut exact același lucru în experiența de la începutul acestei lucrări. Noi am fost nevoiți să ne confruntăm cu tot felul de descoperiri false.

Cum se face, fratele meu, că tu ai preluat aceste mesaje și le-ai prezentat înaintea oamenilor, împletindu-le cu mărturiile pe care Dumnezeu le-a dat sorei White? Unde este dovada că acestea sunt de la Dumnezeu? Trebuie să fii foarte atent cu privire la ce auzi, ce primești și ce crezi. Trebuie să fii foarte atent cu privire la ce spui despre darul profeției și cu privire la declarațiile mele legate de subiectul acesta. Eu știu bine că asemenea declarații încurajează bărbații, femeile și copiii să-și imagineze că au o lumină specială primită prin descoperiri de la Dumnezeu, în timp ce, în realitate, nu au primit o astfel de lumină. Mi-a fost arătat că aceasta va fi una dintre capodoperele amăgirilor lui Satana. Tu ai denaturat lucrarea, iar pentru corectarea ei va fi necesar timp prețios și trudă sufletească obositoare spre a salva cauza lui Dumnezeu de încă un șoc al fanatismului. (...)

Mult bine și doar o mică sămânță de idee falsă

Nu crezi că eu știu ceva despre lucrurile acestea? Pe întregul parcurs al căii spre Canaanul ceresc, vedem multe suflete care și-au ruinat credința și i-au dus și pe alții în rătăcire prin mișcările lor false, din cauza presupunerii că erau conduse de Dumnezeu prin descoperiri speciale. Am avut de scris multe, multe pagini pentru a corecta ideile acestea false. Am fost împovărată și apăsată noapte de noapte, incapabilă să dorm, din cauza agoniei sufletului meu pentru moștenirea lui Dumnezeu, poporul Său, care este în pericol de a fi dus în rătăcire. Multe lucruri din viziunile și visele acestea par a fi întru totul drepte, o repetare a lucrurilor care au fost prezentate mulți ani, dar apoi este introdusă o iotă aici, o frântură de eroare acolo, întocmai ca o mică sămânță care prinde rădăcini și înflorește și mulți sunt prejudiciați de ea.

Oh, aş dori să fi avut mult mai multă înțelepciune în toate lucrurile, decât avem acum! Un lucru pe care trebuie să-l învețe fiecare lucrător din via Domnului este acela de a pune în practică rugăciunea Domnului, de a acționa în unitate în Hristos Isus. Domnul Isus S-a rugat ca ucenicii Lui să fie una, după cum El și Tatăl sunt una. Vrajmașul este la lucru pentru a dezbină și pentru a împrăștia. Acum, ca niciodată mai înainte, el va face eforturi hotărâte pentru a risipi forțele noastre. Mai mult decât oricând, dacă ieșim din rânduri acum, nu suntem în siguranță. Adevărul pentru timpul acesta are o structură vastă, cuprinzând multe doctrine, dar doctrinele acestea nu sunt niște elemente izolate unele de altele, care semnifică puțin, ci sunt unite prin legături de aur, alcătuind un întreg al cărui centru viu este Hristos. Adevărurile pe care le prezentăm din Biblie sunt ferme și neclintite cum este tronul lui Dumnezeu.

Fratele meu, de ce a trebuit ca tu și fratele R să mergeți pe calea pe care ați mers cu privire la Anna Phillips, fără a avea o siguranță mai mare cu privire la faptul că Domnul a ales-o ca sol al Său pentru popor, ca mijloc al Său pentru transmiterea luminii? Dacă acceptați orice lucru de felul acesta, care va veni cu pretenția că este o descoperire de la Dumnezeu și, dacă vei continua să-i susții pe acești presupuși profeți, așa cum ai făcut-o, oferind influența mărturiei tale pentru a susține lucrarea lor, nu vei fi un păzitor sigur al moștenirii Domnului. Avertizările pe care Hristos le-a dat înseamnă ceva pentru noi. Citește Matei 24,21-23.

Satana va lucra cu toată amăgirea nelegiurii pentru a-L personifica pe Isus Hristos și, dacă va fi cu puțință, va căuta să-i înșele chiar pe cei aleși. Prin urmare, dacă o contrafacere se aseamănă atât de mult cu ce este adevărat, oare nu este important să fii precaut, pentru ca nimeni să nu te înșele? Domnul Își întărește avertizările, spunând: „Iată că v-am spus mai dinainte” (Matei 24,25). Fraților, predicați Cuvântul, nu-i îndemnați pe oameni să-și bazeze credința pe lucruri nesigure sau să-și pună încrederea în slujitorul omenesc. Am un cuvânt de la Domnul. Mi-a fost arătat fratele R

stând înaintea unor persoane și citind din așa-zisele descoperiri primite de Anna Phillips. O Persoană nobilă și plină de demnitate era prezentă și, cu o expresie îndurerată pe față, a luat documentul scris, a pus Biblia în mâna fratelui R și a zis: „Ia Cuvântul lui Dumnezeu ca manual al tău. «Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună»” (2 Timotei 3,16.17).

Aceia care cercetează Scripturile vor găsi învățături explicite care arată ce anume cere Dumnezeu de la ei cu privire la punctele de viață religioasă practică. Voi faceți o greșală când abateți atenția turmei lui Dumnezeu de la Cuvântul negreșit al profeției. Luați seama la ce auziți și fiți precauți cu privire la ce primiți. Este nevoie de precauție, ca nu cumva turma cea mică să fie găsită aprobând ceva ce nu este lucrarea adevărată a Duhului Sfânt. Aici este un pericol foarte mare. Satana caută mereu să aducă în lucrare un material fals, ca să distrugă mărturia și să aducă discreditarea adevărului. El va amesteca în lucrare un element care va fi o piatră de poticnire pe calea celor din poporul lui Dumnezeu.

Poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus constituie mesajul pe care trebuie să-l vestim lumii. Cuvântul lui Dumnezeu nu este unilateral, ci este adevărul care trebuie să fie pus în practică. Lumina lui se răspândește în toate părțile, asemenea razelor soarelui. El este lumina care luminează pe oricine va citi, va înțelege și va practica învățăturile lui. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1,5). — Scrisoarea 103, 1894

„SĂ NU-I CREDEȚI”

Am o solie de la Dumnezeu pentru voi. Fratele R nu este angajat în

lucrarea pe care Domnul dorește ca el să o îndeplinească. Dumnezeu i-a dat fiecărui om o lucrare, dar fratele R iese în afara limitelor lucrării pe care Domnul i-a încredințat-o. El nu poate să vadă urmările acestei lucrări pe care și-a asumat-o. Annei Phillips i se face un rău prin faptul că este încurajată într-o lucrare ce nu va rezista când va fi pusă la probă de Dumnezeu.

Și Annei Garmire i s-a făcut un rău de felul acesta. Tatăl și mama ei au făcut-o să creadă că visele ei copilărești erau descoperiri de la Dumnezeu. Tatăl ei i-a vorbit acestei copile ca și cum ar fi fost o persoană aleasă de Dumnezeu. Toate fanteziile și visele ei au fost scrise ca fiind viziuni. Ei i-au fost descoperite figuri și simboluri, precum și muștrări pentru mama și tatăl ei. După o muștrare usturătoare, au urmat reprezentările cele mai măgulitoare ale lucrurilor minunate pe care Domnul le va face pentru ei. Aceste lucruri mi-au fost indicate ca fiind false, o amăgire. Ele au venit cu privire la lucrurile cele mai neînsemnate și obișnuite, amestecând subiectele ieftine și obișnuite cu subiectele importante. Imaginația s-a dezvoltat într-o mare măsură și a avut loc un amestec al lucrurilor sfinte cu cele obișnuite. Importanța adevărului lui Dumnezeu a fost micșorată, și totuși unii au primit aceste așa-zise descoperiri și au pus în aplicare învățăturile lor. A fost alcătuită o mică grupare ce părea a fi inspirată de ele, iar viziunile au fost declarate a fi mai spirituale decât viziunile sorei White. (...)

Amestecul dintre sublim și ridicol

Am primit de la Dumnezeu avertizarea pe care v-o trimit acum. Anna Phillips nu ar fi trebuit să primească încurajarea pe care a primit-o. Aceasta i-a făcut un mare rău, întărind-o în amăgire. Îmi pare rău când vreunul dintre frații și surorile noastre este gata să preia aceste presupuse descoperiri și să-și imagineze că vede în ele acreditarea divină. Lucrurile acestea nu au caracterul corect, necesar în vederea îndeplinirii lucrării importante pentru timpul acesta. Imaginile și ilustrațiile copilărești sunt folosite pentru a descrie lucrurile sfinte și cerești și aici se amestecă sublimul cu ridicolul.

Deși are o aparență de mare sfințenie, lucrarea aceasta are scopul de a prinde sufletele în capcană și de a le duce în rătăcire. (...)

Vor apărea diferite lucruri care vor pretinde că sunt descoperiri de la Dumnezeu, dar care vin din imaginația unei minți vanitoase și amăgite. Noi am fost nevoiți să ne confruntăm cu aceste lucruri în experiența noastră timpurie. Au fost tineri și copii, precum și oameni maturi care au pretins că sunt conduși și învățați de Dumnezeu și că au de vestit o solie specială. Acești oameni apăreau peste tot, având adevărul cu privire la anumite puncte și idei false cu privire la alte puncte. Mulți ani, solia pe care mi-a adresat-o Dumnezeu a fost: „Să nu-i credeți, fiindcă ei conduc pe cărări false. Nu i-a trimis Dumnezeu.” — Scrisoarea 4, 1893

VERIFICAȚI TOATE AȘA-ZISELE VIZIUNI

Pentru că a fost larg răspândit zvonul că sora White a susținut publicațiile care conțineau așa-zisele descoperiri primite de Anna Phillips de la Dumnezeu, simt că este datoria mea să vorbesc. Eu nu am susținut aceste lucrări și, cu privire la ele, mi-au fost date avertizări care spun că vor duce cu siguranță în rătăcire. În ele vor fi întretesute declarații care vor duce la extreme, iar cei care le vor accepta vor întreprinde acțiuni greșite. Ar fi bine ca frații și surorile noastre să înainteze cu mai multă precauție, în conformitate cu lumina care le-a fost dată. Trebuie să verifice aceste așa-zise viziuni, înainte de a le accepta și de a le prezenta în relație cu lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Văd că poporul nostru se află în pericolul de a face greșeli grave și de a întreprinde acțiuni premature. Dumnezeu spune despre profeții aceștia care apar: „Nu i-am trimis Eu, și totuși ei merg înainte. Să nu-i credeți.”

Mă îndurerează faptul că frații noștri au asociat practicile Annei Phillips cu mărturiile sorei White și le-au prezentat oamenilor ca fiind unul și

același lucru. Mulți au primit totul ca venind de la mine. Iar când rezultatul acestor lucrări va arăta adevăratul lor caracter, când ideile false vor fi prezentate ca adevăruri venite de la Dumnezeu, iar oamenii vor acționa pe baza lor, crezând că sunt o solie de la Domnul, vor fi întreprinse acțiuni care nu poartă acreditarea divină, iar lucrarea adevărată a Spiritului Profetiei va fi pusă la îndoială. Mărturiile pe care Dumnezeu le trimite oamenilor vor purta stigmatul acestor declarații false. Descoperirile acestea sunt în mare parte o repetare a lucrurilor care i-au fost prezentate mulți ani poporului lui Dumnezeu, în publicații, și totuși sunt amestecate cu unele lucruri care vor duce în rătăcire.

Am o avertizare pentru frații noștri, și anume că trebuie să-L urmeze pe Conducătorul lor și nu să o ia înaintea lui Hristos. În aceste timpuri, lucrarea nu trebuie să fie făcută la întâmplare. Feriți-vă să faceți declarații exagerate, care vor determina mințile dezechilibrate să creadă că au o lumină minunată de la Dumnezeu. Cel care îi vestește poporului o solie de la Dumnezeu trebuie să exercite o stăpânire de sine deplină. Să își aducă aminte fără încetare că drumul încumetării se află foarte aproape de drumul credinței. Să nu folosească expresii exagerate în nicio situație, deoarece o anumită categorie de oameni va fi influențată greșit, iar influențele puse în mișcare nu vor putea fi ținute sub control mai bine decât poate fi ținut un cal sălbatic. Odată ce vor fi lăsate să se dezlănțuie, impulsurile și emoțiile vor pune stăpânire pe judecata calmă. Chiar atunci când mergem pe drumul cel bun, putem să mergem cu o viteză mult prea mare. Cel care merge prea repede va constata că drumul este periculos din multe puncte de vedere. Poate că nu va dura mult până când se va despărți de drumul cel bun și o va lua pe o cale greșită.

Simțămintele nu trebuie să fie lăsate să câștige stăpânirea asupra judecății nici măcar o singură dată. Există pericolul de a face excese chiar și în ce este permis, iar ce nu este permis va conduce cu siguranță pe căi greșite. Dacă în promovarea oricărei idei și a oricărui principiu și în fiecare

cuvântare nu se îndeplinește o lucrare atentă, stăruitoare, înțeleaptă, solidă ca o stâncă, sufletele vor fi ruinate. (...) Cu privire la aceia care declară că primesc descoperiri de la Dumnezeu, trebuie să fie exercitată atenția cea mai mare. Este necesară multă veghere atentă și multă rugăciune. Aceia care iau parte la lucrarea cea mare pentru aceste zile din urmă trebuie să se sfătuiască unul cu altul cu privire la orice lucru ce va fi prezentat, deoarece judecarea și prezentarea publică a subiectelor importante, care au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, nu trebuie să fie lăsată în seama unui singur om. — Scrisoarea 6a, 1894

FĂRĂ DOVEZI SUFICIENTE

Vreau să spun cât mai puțin cu putință cu privire la Anna Phillips. Cu cât subiectul acesta este discutat și agitat mai puțin, cu atât este mai bine. Subiectul acesta strică imaginea lucrării. Înainte ca acest mesaj să ajungă la voi, veți primi o scrisoare care prezintă o declarație mai amplă cu privire la ce putem să ne așteptăm în situația aceasta. Îmi pare mai rău decât pot să vă spun, pentru faptul că subiectul acesta a fost tratat neînțelept. Dacă frații noștri conducători vor prelua astfel de lucruri și le vor susține, așa cum au făcut în cazul acesta, vom avea zeci de astfel de evenimente și vom trece prin valurile cele mai puternice de fanatism care s-au văzut vreodată în experiența noastră. Vor avea loc manifestările cele mai ciudate. Satana și-a început deja lucrarea. Una dintre strategiile lui este aceea de a acorda imediat credit acestor lucruri și a face declarații fără rețineri și fără precauție pentru a le susține, fără dovezi suficiente cu privire la caracterul lor adevărat. Domnul Isus a dat cu siguranță avertizări suficiente în legătură cu subiectul acesta, așa încât nimeni nu trebuie să fie amăgit.

În cazuri ca acestea, este foarte important să se vadă moderația noastră. Domnul este aproape. Noi nu putem să ne permitem să lucrăm ca aceia care au prezentat în bisericile noastre scrierile Annei Phillips, fără o dovadă clară și sigură că Dumnezeu îi vorbește poporului Său prin ea. Când se grăbesc să

le prezintă oamenilor un lucru ca și cum ar purta acreditarea divină, fără să știe cu siguranță că vine de la Dumnezeu, pastorii noștri fac o lucrare pe care Dumnezeu le-a spus să nu o facă. Vor veni multe lucruri care au scopul de a amăgi și care poartă unele caracteristici ale adevărului. Îndată ce acestea vor fi prezentate ca fiind puterea cea mare a lui Dumnezeu, Satana va fi deja pregătit să intervină pentru a abate sufletele de la adevărul pentru timpul acesta. (...)

Idei false care poartă amprenta adevărului

Orice solie care poate să fie concepută va fi prezentată pentru a contraface lucrarea lui Dumnezeu și va purta întotdeauna emblema adevărului pe steagul ei. (...)

A înlocui voința descoperită a lui Dumnezeu cu opiniile și declarațiile, visele, simbolurile și imaginile concepute de făpturile limitate nu este ceva ne semnificativ. Faptele, cuvintele, spiritul și influența noastră sunt urmărite și criticate. Aceia pe care Dumnezeu i-a ales să fie slujitorii Săi trebuie să stea neclintiți pe temelia Cuvântului Său și să lase Cuvântul lui Dumnezeu să fie autoritatea lor. (...)

În timpul acesta, judecata grăbită, părerile formate neatent, fără dovezi suficiente, pot să ducă la urmări mai dezastruoase decât orice altceva. Când vom urmări lucrurile de la cauză la efect, vom descoperi că răul care a fost făcut în unele situații nu va putea fi reparat niciodată. Oh, ce înțelepciune și ce înțelegere spirituală ascuțită sunt necesare atunci când se dă hrană turmei lui Dumnezeu, pentru ca hrana să fie curată, asemenea grâului bine ales. Trăsăturile de caracter firești ereditare trebuie să fie ținute în frâu cu fermitate, deoarece, altfel, zelul fierbinte și scopurile bune vor duce la rău, iar excesul simțămintelor va produce asemenea impresii asupra inimii oamenilor, încât ei vor fi duși în rătăcire de impulsuri și vor îngădui ca

impresiile să ajungă îndrumătorul lor.

Impulsurile spirituale trebuie să fie ținute în frâu, așa încât să nu fie rostit niciun cuvânt lipsit de înțelepciune, să nu fie exprimată nicio idee exagerată care îi va face pe cei impulsivi să-și piardă stăpânirea de sine. Simțămintele unora sunt stârnite repede de afirmațiile puternice pe care imaginația lor le mărește foarte mult — totul li se pare a fi real, iar ei ajung să fie fanatici. Experiența lor spirituală este aprinsă și bolnavă. Când oamenii își supun pe deplin voința față de voința lui Dumnezeu și dacă spiritul lor este smerit și se lasă învățat, Domnul îi va corecta prin Duhul Său Sfânt și îi va conduce pe căi sigure. — Scrisoarea 66, 1894

„NIMIC DE OBIECTAT” — UN TEMEI NESIGUR PENTRU ACCEPTARE

Poate că suntem încurcați cu privire la cunoașterea celei mai bune căi de urmat, în legătură cu ceea ce a scris Anna Phillips. Aș sugera ca nimic să nu fie făcut în grabă. Am simțăminte foarte duioase față de sora aceasta. Nu aș spune sau face nimic pentru a-i face rău. Pentru că scrierile au fost preluate și răspândite cu atâta nerăbdare și atât de puțin verificate, să nu fie întreprinsă nicio acțiune pentru a le retrage și pentru a le distruge ca și când ar fi o otravă. Acolo unde au fost trimise cu aprobarea fraților noștri aflați în poziții de răspundere, lăsați-le să rămână. Acum, acțiunile bruște ar face rău.

Mirarea mea cea mare este că frații noștri au acceptat scrierile acestea pentru că nu au văzut nimic de obiectat în ele. De ce nu s-au gândit ei la ce se află în ele și la ce anume din ele are un caracter ce poate fi susținut și transmis, pentru că este însoțit de o influență care conferă putere?

Sunt multe lucruri pe care nu le voi spune acum și care vor trebui să fie spuse mai târziu. Deși nu aș vrea să fac niciun lucru care ar putea s-o

rănească pe sora aceasta, nu îndrăznesc să păstrez tăcerea. (...) Sunt pusă într-o poziție dificilă, iar problema aceasta nu ar fi trebuit să fie tratată niciodată în așa fel încât să facă necesar ca eu să vorbesc despre un astfel de subiect. Mă doare inima că trebuie să fac lucrul acesta și, dacă nu aș vedea pericolele viitoare, nu aș rosti nici un singur cuvânt cu privire la problema aceasta, ci aș lăsa-o să continue și i-aș lăsa pe frații și surorile mele să meargă pe calea lor, cu privire la manifestările acestea, care nu au nimic deosebit. (...) Nu reușesc să văd în scrierile sorei Phillips nimic care să tindă să creeze mișcări de felul celor pe care le-a creat. Iar dacă lucrurile de felul acesta sunt primite cu atâta râvnă, veți avea atât de multe manifestări pe care, deși vor fi diferite sub anumite aspecte, le veți trata cu o încredere la fel de mare. Îmi pare atât de rău, atât de rău!

Voi păreți a crede că eu ar trebui să fiu în stare să indic cu exactitate unde se află părerile discutabile. În lucrurile care s-au scris, nu este niciun rău aparent, iar voi nu ați fost în stare să descoperiți nimic de obiectat, dar faptul acesta nu constituie un motiv pentru a folosi scrierile acestea așa cum le-ați folosit voi. Categorie, comportamentul vostru cu privire la subiectul acesta este demn de criticat. Oare este necesar să sesizați imediat ceva ce ar putea să-i facă rău poporului lui Dumnezeu, pentru a vă face să fiți precauți? Oare faptul că aceste scrieri nu par a fi periculoase este un motiv suficient ca voi să le susțineți? (...)

Nu răspândiți scrieri care au un astfel de caracter, fără mai multă considerație și o înțelegere mai profundă a consecințelor ulterioare ale modului vostru de a acționa. (...)

Fanatismul va apărea chiar în mijlocul nostru. Vor veni amăgiri de un asemenea caracter încât, dacă va fi cu putință, îi vor înșela chiar și pe cei aleși. Dacă expresiile inconsecvente și neadevărate ar fi vizibile în manifestările acestea, cuvintele venite de pe buzele Marelui Învățător nu ar fi fost necesare. Avertizarea a fost dată tocmai din cauza pericolelor numeroase

și diverse care vor apărea. Motivul pentru care fac să răsunе semnalul de alarmă este acela că, prin iluminarea Duhului lui Dumnezeu, pot să văd ceea ce frații mei nu observă. Poate că nu este absolut necesar ca eu să evidențiez toate aspectele specifice ale amăgirii de care va trebui să ne păzim. Este suficient să vă spun: Fiți atenți și, asemenea unor păstori credincioși, feriți turma lui Dumnezeu de acceptarea lipsită de discernământ a tuturor lucrurilor despre care unii declară că le-au fost transmise de Domnul!

Dacă vom lucra în scopul de a crea o agitație emoțională, vom avea ce vrem și chiar mai mult decât suntem în stare să tratăm. Porunca este: „Propovăduiește Cuvântul” (2 Timotei 4,2) cu calm și claritate. Nu trebuie să privim crearea entuziasmului ca fiind lucrarea noastră. Numai Duhul Sfânt al lui Dumnezeu poate să creeze un entuziasm sănătos. Lăsați-L pe Dumnezeu să lucreze, iar slujitorul omenesc să umble liniștit înaintea Lui, veghind, așteptând, rugându-se, privind la Isus în fiecare clipă, condus și stăpânit de Duhul cel prețios, care este lumină și viață.

Oamenii vor cere un semn, ca în zilele lui Hristos. Atunci, El le-a zis că nu le va fi dat niciun semn. Semnul care trebuie să fie evident acum și întotdeauna este lucrarea Duhului Sfânt asupra minții învățătorului, ca să facă predicarea Cuvântului să fie cât mai impresionantă cu putință. Cuvântul lui Dumnezeu nu este o teorie seacă, moartă, ci este duh și viață. Satana nu ar dori nimic mai mult, decât să abată mințile oamenilor de la Cuvânt, făcându-i să caute și să aștepte ceva din afara Cuvântului, care să le producă sentimente. Atenția lor nu ar trebui să fie atrasă de vise și viziuni. Dacă doresc să aibă viața veșnică, oamenii trebuie să mănânce trupul și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu. — Scrisoarea 68, 1894

TOTDEAUNA ÎN GARDĂ

ÎN LUCRAREA LUI DUMNEZEU, TOTUL ESTE LINIȘTIT ȘI CALM

Vrăjmașul se pregătește să înșele întreaga lume prin puterea lui făcătoare de minuni. El va personifica îngerii ai luminii și Îl va personifica pe Isus Hristos. Oricine îi învață pe alții adevărul pentru timpul acesta trebuie să predice Cuvântul. Cei care rămân legați de Cuvânt nu vor deschide larg ușile pentru Satana, făcând declarații neatente cu privire la profetizare sau cu privire la vise și viziuni. De la 1844, după data la care am așteptat a doua venire a lui Hristos, manifestările false au intrat în mijlocul nostru ici și colo, într-o măsură mai mare sau mai mică. Noi le-am avut în cazul Garmire, în declarațiile lui K și în mișcarea Stanton 10. Le vom avea din ce în ce mai mult și, asemenea unor străjeri credincioși, trebuie să fim în gardă. Primesc scrisori de la mulți oameni care mă întrebă despre viziunile pe care le-au avut și pe care simt că au datoria să le relateze. Fie ca Domnul să-i ajute pe slujitorii Săi să fie precauți.

Când Domnul are un canal bun de transmitere a luminii, întotdeauna sunt o mulțime de contrafaceri. Satana va intra cu siguranță pe orice ușă care se deschide pentru el. El va transmite solii ale adevărului, amestecând ideile adevărate cu ideile lui, care sunt pregătite să ducă sufletele în rătăcire, să le atragă mintea spre făpturile omenești și spre declarațiile lor și să le împiedice să rămână cu fermitate la un „Așa zice Domnul”. În felul lui Dumnezeu de a-i trata pe cei din poporul Său, totul este liniștit, iar pentru cei ce se încred în El, totul este calm și fără pretenții. Vor fi cercetători simpli, adevărați și serioși ai Bibliei, iar aceștia vor fi atât ascultători, cât și împlinitori ai Cuvântului. Va exista o așteptare sănătoasă, serioasă și inteligentă a

îndrumării lui Dumnezeu. Cel credincios își va prinde sufletul neajutorat de Isus Hristos. Domnul Hristos va fi înălțat. Poziția noastră este: Să lucrăm și să ne rugăm, să veghem și să așteptăm. — Scrisoarea 102, 1894

SOLIE ADRESATĂ UNEI PERSOANE CARE PRETINDE CĂ ARE VIZIUNI

Mi-a fost pusă o întrebare cu privire la atitudinea pe care trebuie să o avem față de lucrarea unei surori din Germania, care pretinde că are viziuni.

Cuvântul pe care Domnul mi l-a dat noaptea trecută este că El nu îndrumă poporul Său să caute sfatul acestei surori. Dacă o vom încuraja pe sora aceasta în lucrarea pe care ea crede că este chemată să o facă și dacă vom încuraja mesajele pe care le vestește ea, va urma o confuzie mare. Domnul nu i-a încredințat lucrarea de a spune ce trebuie să facă unul sau altul. El îi spune poporului Său: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,28-30). „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt înapoi și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul” (Iacov 1,5-7).

Învățați-i pe oameni să-L caute pe Dumnezeu pentru a fi călăuziți de El, să cerceteze Scripturile și să se sfătuiască unii cu alții, cu umilință și rugăciune și cu o credință vie. Totuși nu o încurajați pe sora aceasta să creadă că Domnul i-a dat solii pentru oameni. Lumina care mi-a fost dată cu privire la cazul acesta este că, dacă ea va fi încurajată să creadă că i se dau

solii pentru alții, rezultatul va fi dezastruos, iar ea va fi în pericolul de a-și pierde propriul suflet.

Mesajul meu pentru sora aceasta este: Umblă cu umilință înaintea lui Dumnezeu și caută-L pentru tine însăși. Dumnezeu nu ți-a dat lucrarea de a le indica altora care este datoria lor, dar tu poți fi de folos, dacă ești o creștină sinceră, căutând să-i încurajezi pe alții, nu pretinzând că ai descoperiri supranaturale. — Manuscrisul 64, 1905

VERIFICAREA PRIN „LEGE ȘI MĂRTURIE”

În aceste zile ale amăgirii, oricine este întemeiat în adevăr va trebui să lupte pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. În lucrările tainice ale lui Satana vor fi aduse tot felul de idei false, prin care, dacă va fi cu putință, să fie înșelați chiar și cei aleși și să fie făcuți să se întoarcă de la adevăr. Va fi nevoie să ne confruntăm cu înțelepciunea omenească — înțelepciunea unor oameni învățați care, asemenea fariseilor, sunt învățători ai Legii lui Dumnezeu, dar ei înșiși nu respectă Legea. Va trebui să ne confruntăm cu neștiința și cu nesăbuința omenească, exprimate în teorii lipsite de legătură între ele, care sunt prezentate într-un veșmânt nou și fanatic — teorii care vor fi foarte greu de combătut, pentru că nu există nicio logică în ele.

Vor fi vise și viziuni false, care conțin puțin adevăr, dar îndepărtează de credința adevărată de la început. Domnul le-a dat oamenilor o regulă prin care să detecteze viziunile false: „«La Lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8,20). Dacă micșorează importanța Legii lui Dumnezeu și dacă nu acordă nicio atenție voinței Sale, așa cum este descoperită în mărturiile Duhului Său, oamenii aceștia sunt niște înșelători. Ei sunt conduși de impulsuri și impresii despre care cred că sunt de la Duhul Sfânt și pe care le consideră mai demne de

încredere decât Cuvântul Inspirat. Ei pretind că fiecare gând și simțământ constituie o impresie venită de la Duhul Sfânt, iar când sunt confrunțați cu Scripturile, ei declară că au ceva mai demn de încredere decât ele. Totuși, în timp ce cred că sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, ei urmează în realitate o imaginație asupra căreia lucrează Satana. — Bible Echo, septembrie 1886

VERIFICAREA „PRIN ROADELE LOR”

În aceste zile ale pericolului, noi nu trebuie să acceptăm tot ce ne aduc oamenii ca fiind adevăr. Deoarece unii se declară a fi învățători veniți de la Dumnezeu și vin la noi afirmând că au o solie de la El, trebuie să cercetăm cu atenție, întrebându-ne: Cum știm noi că acesta este adevărul? Domnul Isus ne-a spus că se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți (Matei 24,11). Totuși nu trebuie să fim amăgiți, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu ne dă un test prin care putem să cunoaștem adevărul. Profetul spune: „«La Lege și la mărturie!» Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8,20).

Din declarația aceasta, este evident că se cuvine să fim niște cercetători sârguincioși ai Bibliei, ca să putem ști ce anume este în acord cu Legea și cu mărturia. Aceasta este singura cale pe care suntem în siguranță. Domnul Isus spune: „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele” (Matei 7,15-17). — Review and Herald, 23 februarie 1892

EXPUNEREA VOITĂ A DOVEZILOR UNEI LUCRĂRI FALSE

Când fratele acesta și soția lui și-au descris experiența pe care pretind că au avut-o ca rezultat al primirii Duhului Sfânt cu puterea manifestată în

biserica apostolică, această experiență a părut a fi o repetare a situațiilor cu care am fost chemați să ne confruntăm și pe care a trebuit să le corectăm în experiența noastră timpurie.

Spre încheierea întrevederii noastre, fratele L a propus să ne rugăm împreună, cu gândul că, probabil, în timp ce ne rugăm, soția lui va avea manifestările pe care mi le-au descris ei, iar atunci eu voi fi în stare să văd dacă erau de la Domnul sau nu. Eu nu am putut să fiu de acord cu aceasta, deoarece am fost învățată că, dacă cineva se oferă să demonstreze niște manifestări deosebite, însuși faptul acesta este o dovadă hotărâtă că acele manifestări nu sunt lucrarea lui Dumnezeu. — Scrisoarea 338, 1908

MINUNILE SĂ NU FIE MAI PRESUS DE BIBLIE

Nimeni să nu cultive ideea că manifestările providențiale deosebite sau miraculoase trebuie să fie o dovadă a autenticității lucrării lui sau a ideilor pe care le susține. Dacă vom menține aceste lucruri înaintea poporului, ele vor produce un efect rău, o emoție nesănătoasă. Lucrarea adevărată a Duhului Sfânt asupra inimii omenești este făgăduită pentru a face Cuvântul să fie eficient. Domnul Hristos a declarat despre Cuvânt că este duh și viață. „Căci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Habacuc 2,14).

Satana va lucra în modul cel mai subtil pentru a aduce invenții omenești îmbrăcate în haine îngerești. Totuși lumina care vine din Cuvânt strălucește în mijlocul întunericului moral, iar manifestările miraculoase nu vor fi niciodată mai presus de Biblie. Adevărul trebuie să fie cercetat și căutat ca o comoară ascunsă. Iluminările minunate nu vor fi date separat de Cuvânt și nici nu vor lua locul acestuia. Prindeți-vă de Cuvânt, primiți Cuvântul scris, care îi va face pe oameni să fie înțelepți în vederea mântuirii.

CEI TREI ÎNGERI ȘI ÎNGERUL DIN APOCALIPSA 18

AMESTECAREA ADEVĂRULUI CU IDEI FALSE

Nu am mai fost în stare să dorm de la ora unu și jumătate. Îi vesteam fratelui T o solie pe care Domnul mi-a dat-o pentru el. Concepțiile aparte pe care le susține el sunt un amestec de adevăr și de idei false. Dacă ar fi trecut prin experiențele poporului lui Dumnezeu, pe măsură ce Dumnezeu l-a condus în ultimii patruzeci de ani, el ar fi fost mai bine pregătit să aplice corect Scriptura. Marile semne de hotar ale adevărului, care ne arată direcția înaintării noastre în istoria profetică, trebuie să fie păzite cu atenție, ca nu cumva să fie doborâte și înlocuite cu teorii care ar aduce mai degrabă confuzie, decât o lumină adevărată. Aceia care au susținut teoriile acestea au prezentat citate din Scriptură, dar le-au aplicat greșit și le-au interpretat greșit. Teoriile despre care s-a presupus a fi corecte au fost greșite, și totuși mulți le-au prezentat ca fiind tocmai teoriile care trebuie să-i fie predicate poporului nostru. Profețiile lui Daniel și Ioan să fie cercetate cu atenție.

Unii dintre cei care se află încă în viață au primit o mare lumină de la Dumnezeu când au cercetat cărțile lui Daniel și Ioan și au pășit pe terenul unde profețiile speciale erau în curs de împlinire, în ordinea lor. Ei le-au vestit oamenilor solia despre timp. Adevărul a strălucit la fel de clar ca soarele de la miezul zilei. Evenimentele istorice care arată împlinirea directă a profeției le-au fost prezentate oamenilor, iar profeția a fost înțeleasă ca o schiță simbolică a evenimentelor care conduc până la încheierea istoriei acestui pământ. Evenimentele care au legătură cu lucrarea omului fărădelegii sunt ultimele aspecte din istoria acestui pământ, descoperite cu claritate. Oamenii au acum de vestit o solie deosebită pentru lume, și anume solia îngerului al treilea. Aceia care au pășit pe terenul acesta în experiența lor și

au luat parte la propovăduirea primei, a celei de a doua și a treia solii îngerești nu sunt așa de predispuși să fie conduși pe căi false ca aceia care nu au avut o cunoaștere din experiență a poporului lui Dumnezeu. (...)

În studierea Bibliei, unii au crezut că au descoperit o mare lumină și teorii noi, dar acestea nu au fost corecte. Scriptura este întru totul adevărată, dar, prin aplicarea ei greșită, oamenii ajung la concluzii false. Suntem angajați într-o luptă puternică, iar aceasta va fi tot mai strânsă și mai hotărâtă, pe măsură ce ne apropiem de conflictul final. Avem un vrăjmaș care nu doarme și care lucrează continuu asupra minții oamenilor care nu au avut o experiență personală în cunoașterea învățăturilor poporului lui Dumnezeu din ultimii cincizeci de ani. Unii vor lua adevărul care se aplică timpului lor și îl vor aplica pentru viitor. Evenimentele aflate în cursul profeției care și-au avut împlinirea în trecut sunt considerate ca având loc în viitor și, prin aceste teorii, credința unora este subminată.

Din lumina pe care Domnul a binevoit să mi-o dea, tu ești în pericolul de a face aceeași lucrare, prezentându-le altora adevăruri care și-au avut locul lor și și-au făcut lucrarea pentru timpul acela, în istoria credinței poporului lui Dumnezeu. Tu recunoști ca fiind adevărate aceste fapte din Biblie, dar le aplici la viitor. Ele încă au putere, dacă sunt puse la locul lor, în lanțul evenimentelor care ne-au făcut să fim poporul de astăzi și așa trebuie să le fie prezentate celor ce se află în întunericul ideilor false. Adevărații slujitori ai lui Isus Hristos trebuie să conlucreze cu frații lor care au avut o experiență în lucrare încă de la apariția soliei îngerului al treilea. Ei au înaintat pas cu pas, primind lumina și adevărul pe măsură ce progresau, suportând încercare după încercare, ridicând crucea care s-a aflat chiar pe calea lor și perseverând în a-L cunoaște pe Domnul, ale cărui mijloace pentru înaintare sunt pregătite și clare cum este dimineața. Tu și alți frați ai noștri trebuie să acceptați adevărul așa cum l-a dat Dumnezeu cercetătorilor profeției, pe măsură ce au fost conduși de o experiență vie și adevărată, înaintând pas cu pas în cunoașterea punctelor de credință care au fost

verificate și puse la încercare, până când adevărul a ajuns să fie o realitate pentru ei. Adevărul prezentat de ei în cuvântări sau în scrieri este strălucitor, razele lui calde au mers în toate părțile lumii, iar ceea ce a fost pentru ei un adevăr crucial, când le-a fost adus de solii trimiși de Dumnezeu, continuă să fie un adevăr crucial pentru toți aceia cărora le este propovăduită solia.

Răspunderea de a avertiza acum lumea de aproape și de departe să vină la poporul lui Dumnezeu este solia îngerului al treilea. Cei care caută să înțeleagă solia aceasta nu vor fi conduși de Domnul să interpreteze Cuvântul într-un mod care va submina temelia și va înlătura stâlpii credinței care i-au făcut pe adventiștii de ziua a șaptea să fie ce sunt astăzi. Adevărurile care au fost descoperite în ordinea lor, pe măsură ce am înaintat de-a lungul liniei profeției aflate în Cuvântul lui Dumnezeu, constituie adevărul cel sfânt și veșnic astăzi. Cei care au parcurs drumul pas cu pas în istoria trecută a experienței noastre, văzând lanțul adevărului în profeții, au fost pregătiți să accepte și să respecte fiecare rază de lumină. Ei se rugau, posteau, cercetau în căutarea adevărului, săpând ca și cum ar fi căutat comori ascunse, iar noi știm că Duhul Sfânt ne învață și ne călăuzea. Au fost propuse multe teorii care semănau cu adevărul, dar erau atât de amestecate cu pasaje din Scriptură interpretate și aplicate greșit, încât au condus la idei false și periculoase. Noi știm foarte bine cum a fost stabilit fiecare punct al adevărului și cunoaștem sigiliul pus asupra lui de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Întotdeauna s-au auzit voci spunând: „Aici este adevărul!”, „Eu am adevărul, urmează-mă!” Dar ne-a fost adresată avertizarea: „Eu n-am trimis pe prorocii aceștia, și totuși ei au alergat” (Ieremia 23,21).

Călăuzirea Domnului a fost evidentă, iar descoperirile Sale cu privire la adevăr au fost minunate. Domnul, Dumnezeul cerului, a stabilit punct după punct. Ce a fost adevăr atunci este adevăr și astăzi. Totuși nu încetează să se audă glasuri care spun: „Acesta este adevărul. Am o lumină nouă!” Dar, în domeniul profetic, luminile acestea noi se evidențiază prin aplicarea greșită a Cuvântului și prin faptul că îi duc pe oameni departe de Dumnezeu, făcându-

i să plutească în derivă, fără nicio ancoră care să-i țină. Dacă aceia care cercetează Cuvântul ar lua adevărurile pe care Dumnezeu le-a descoperit în modul în care a condus poporul Său și dacă și-ar însuși adevărurile acestea, le-ar asimila și le-ar aplica în viața practică, ar fi niște mijloace vii de transmitere a luminii. Totuși aceia care încep să caute teorii noi au un amestec de adevăr și de idei false și, după ce se străduiesc să scoată în evidență lucrurile acestea, se dovedește că ei nu și-au aprins sfeșnicul cu foc de pe altarul divin, iar acesta se stinge în întuneric. — Manuscrisul 31, 1896

SOLIILE CELOR TREI ÎNGERI, ÎN CONTEXTUL LOR MAI LARG

Propovăduirea primei, a celei de a doua și a treia solii îngeresti a fost localizată de Cuvântul Inspirației. Niciun cui sau ac nu trebuie să fie înlăturat. Nicio autoritate omenească nu are dreptul de a schimba localizarea celor trei solii mai mult decât are dreptul de a înlocui Noul Testament cu cel Vechi. Vechiul Testament este Evanghelia prezentată în imagini și simboluri. Noul Testament este substanța. Ambele sunt la fel de importante. Vechiul Testament prezintă lecțiile venite de pe buzele lui Hristos, iar lecțiile acestea nu și-au pierdut puterea de influență în niciun amănunt.

Prima și a doua solie au fost vestite în 1843 și 1844, iar acum ne aflăm în timpul propovăduirii celei de a treia, dar încă trebuie să fie propovăduite toate cele trei solii. Acum este la fel de important ca oricând înainte ca ele să le fie repetate acelor care caută adevărul. Noi trebuie să le proclamăm prin cuvântări și scrieri, arătând ordinea lor, prezentând și aplicația profețiilor care ne aduc la solia îngerului al treilea. Fără prima și a doua solie, nu poate să fie a treia. Aceste solii trebuie să fie vestite lumii prin publicații și cuvântări, arătând în linia istoriei profetice lucrurile care au fost și cele care vor fi.

Cartea care a fost pecetluită nu a fost cartea Apocalipsei, ci partea aceea din profeția lui Daniel care are legătură cu zilele sfârșitului. Scriptura spune: „Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului... Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește” (Daniel 12,4). Când cartea a fost deschisă, a fost făcută proclamația: „Nu va mai fi nicio zăbavă” (Apocalipsa 10,6). Acum, cartea lui Daniel este desigilată, iar descoperirea făcută de Hristos lui Ioan trebuie să ajungă la toți locuitorii pământului. Prin creșterea cunoștinței, trebuie să fie pregătit un popor care să reziste în zilele din urmă.

Sabatul este marele subiect al conflictului

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” (Apocalipsa 14,6.7)

Dacă este ascultată, solia aceasta va atrage atenția oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor la o examinare atentă a Cuvântului și la adevărata lumină cu privire la puterea care a schimbat Sabatul zilei a șaptea cu un sabbat fals. Singurul Dumnezeu adevărat a fost părăsit, Legea Sa a fost respinsă, instituția Sabatului Său sfânt a fost trântită în țărână de omul fărădelegii. Porunca a patra, atât de clară și explicită, a fost ignorată. Sabatul, memorialul care declară cine este Dumnezeu cel viu, Creatorul cerurilor și al pământului, a fost dărâmat, iar lumii i-a fost dat un sabbat fals în locul lui. În felul acesta, în Legea lui Dumnezeu s-a făcut o spărtură. Un sabbat fals nu poate fi un standard adevărat.

În solia primului înger, oamenii sunt chemați să se închine lui

Dumnezeu, Creatorul nostru, care a făcut lumea și toate lucrurile din ea. Anulând Legea lui Iehova, oamenii au adus omagiu unei instituții a papalității, dar trebuie să aibă loc o creștere a cunoștinței cu privire la subiectul acesta.

Solia proclamată de îngerul care zbura prin mijlocul cerului este Evanghelia veșnică, aceeași Evanghelie care a fost proclamată în Eden, când Dumnezeu i-a zis șarpelui: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3,15). Aici a fost prima făgăduință cu privire la un Mântuitor care va sta pe câmpul de bătălie pentru a lupta cu Satana și a-l birui. Domnul Hristos a venit în lumea noastră pentru a reprezenta caracterul lui Dumnezeu, așa cum este prezentat de Legea Sa sfântă, deoarece Legea Sa este o transcriere a caracterului Său. Domnul Hristos a fost atât Legea, cât și Evanghelia. Îngerul care proclamă Evanghelia veșnică proclamă Legea lui Dumnezeu, deoarece Evanghelia mântuirii îi aduce pe oameni la ascultarea de Lege, prin care caracterul lor este format după chipul divin.

În capitolul cincizeci și opt din Isaia este precizată lucrarea acelor care se închină lui Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului: „Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temelii străbune” (Isaia 58,12). Memorialul lui Dumnezeu, Sabatul zilei a șaptea, va fi înălțat. „Vei fi numit «Dregător de spărturi», «Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit”. Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti..., atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 58,12-14).

Aici este descoperită cu claritate istoria bisericii și a lumii, a celor credincioși și a celor necredincioși. Cei care sunt credincioși în timpul

propovăduirii soliei îngerului al treilea și-au îndreptat pașii pe calea poruncilor lui Dumnezeu, pentru a-L respecta, cinsti și slăvi pe Acela care a creat cerurile și pământul. Forțele împotrivoare L-au dezonorat pe Dumnezeu, făcând o spărtură în Legea Sa, iar când lumina care vine din Cuvântul Său a îndreptat atenția spre poruncile Sale sfinte, arătând spărtura făcută de autoritatea papală în Lege, atunci, pentru a scăpa de acuzație, oamenii au încercat să nimicească întreaga Lege. Dar au putut ei să o nimicească? Nu, deoarece toți cei ce vor cerceta Scripturile pentru ei înșiși vor vedea că Legea lui Dumnezeu este neschimbătoare, veșnică, iar memorialul Său, Sabatul, va rămâne de-a lungul veacurilor veșnice, arătând spre singurul Dumnezeu adevărat, care Se deosebește de toți zeii falși.

Satana a perseverat și a fost neobosit în eforturile lui de a-și continua lucrarea începută în cer, de a schimba Legea lui Dumnezeu. El a avut succes în a face lumea să creadă teoria pe care a prezentat-o în cer înainte de căderea lui, și anume că Legea lui Dumnezeu este greșită și are nevoie de revizuire. O mare parte din biserica declarată creștină arată, dacă nu prin cuvinte, cel puțin prin atitudinea ei, că a acceptat acea idee falsă. Totuși, dacă în Legea lui Dumnezeu s-ar schimba o frântură de literă sau o iotă, Satana ar câștiga pe pământ ceea ce nu a putut să câștige în ceruri. El și-a pregătit capcana amăgitoare, sperând să ia în robie biserica și lumea. Totuși, nu toți vor fi prinși în capcană. O linie de demarcație este trasată între copiii ascultării și copiii neascultării, între cei credincioși și cei necredincioși. Se dezvoltă două mari grupe: cei ce se închină fiarei și chipului ei și cei ce se închină Dumnezeului celui viu și adevărat.

Îngerul din Apocalipsa 10

Solia din Apocalipsa 14, care proclamă faptul că a sosit ceasul judecății lui Dumnezeu, este vestită în timpul sfârșitului, iar îngerul din Apocalipsa 10 este reprezentat ca având un picior pe mare și un picior pe uscat, arătând că solia va fi vestită în țări îndepărtate, că oceanul va fi traversat și insulele

mării vor auzi proclamarea ultimei solii de avertizare pentru lumea noastră.

„Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă” (Apocalipsa 10,5.6). Solia aceasta anunță sfârșitul perioadelor profetice. Dezamăgirea acelor care au așteptat să-L vadă pe Domnul în 1844 a fost într-adevăr amară pentru cei ce doreau atât de arzător venirea Sa. Domnul a rânduit ca dezamăgirea aceasta să vină, iar lucrurile din inima oamenilor să fie date pe față.

Niciunul dintre norii care s-au abătut asupra bisericii nu L-a luat pe Dumnezeu pe nepregătite, nicio putere împotrivoare nu s-a ridicat pentru a contracara lucrarea lui Dumnezeu, fără ca El să nu o fi prevăzut. Totul a avut loc așa cum a spus El prin profeții Săi. El nu Și-a lăsat biserica în întuneric, părăsită, ci a schițat, în declarații profetice, lucrurile care vor avea loc, iar prin providența Sa, a făcut să se desfășoare lucrurile pe care i-a inspirat pe profeții Săi să le prezică, fiecare ocupându-și locul rânduit în istoria lumii. Toate planurile Sale vor fi îndeplinite. Legea Sa este într-o legătură directă cu scaunul Său de domnie, iar slujitorii lui Satana nu pot să o nimicească. Adevărul este inspirat și apărat de Dumnezeu și va trăi, va avea succes, chiar dacă uneori pare să fie pus în umbră. Evanghelia lui Hristos este Legea exemplificată în caracter. Înșelăciunile cu privire la ea, fiecare mijloc de apărare a ideilor false și fiecare concepție falsificată de slujitorii satanici vor fi sfărâmate în cele din urmă pentru veșnicie, iar triumful adevărului va fi asemenea soarelui de la miezul zilei. Soarele Neprihănirii va străluci, aducând vindecarea pe aripile Lui, iar întregul pământ va fi umplut de slava Sa.

Certitudinea profeției

Tot ce a precizat Dumnezeu în istoria profetică, spunând că se va împlini, s-a împlinit în trecut și tot ce urmează să vină se va împlini în ordinea potrivită. Daniel, profetul lui Dumnezeu, se află la locul lui de odihnă. Ioan se află la locul lui de odihnă. În Apocalipsa, Leul din seminția lui Iuda a deschis profeția din cartea lui Dumnezeu pentru aceia care o cercetează și, astfel, Daniel a fost pus la locul său. El își vestește mărturia despre lucrurile pe care Domnul i le-a descoperit în viziunea cu privire la evenimentele mari și solemne, pe care noi trebuie să le cunoaștem, deoarece stăm chiar în pragul împlinirii lor.

În istorie și în profeție, Cuvântul lui Dumnezeu descrie conflictul îndelungat și continuu dintre adevăr și ideile false. Conflictul acesta se desfășoară încă. Lucrurile care au fost în trecut se vor repeta. Vechile controverse vor învia din nou și teorii noi vor apărea continuu. Totuși cei din poporul lui Dumnezeu, care, în credința lor și ca împlinire a profeției, au luat parte la propovăduirea primei, a celei de a doua și a treia solii îngeresti știu unde se află. Ei au o experiență mai prețioasă decât aurul curat. Ei trebuie să fie neclintiți ca o stâncă, păstrând cu statornicie până la sfârșit, încrederea de la început.

O putere transformatoare a însoțit propovăduirea primei și a celei de a doua solii îngeresti, la fel cum însoțește și solia îngerului al treilea. În mintea oamenilor au fost stabilite convingeri durabile. Puterea Duhului Sfânt s-a manifestat. A avut loc un studiu atent al Scripturilor, punct cu punct. Aproape nopți întregi au fost dedicate unei cercetări stăruitoare a Cuvântului. Noi am cercetat adevărul ca pe o comoară ascunsă. Domnul ni S-a descoperit. Lumina a venit asupra profețiilor, iar noi am știut că primeam învățătura divină.

După marea dezamăgire, puțini au fost cei care s-au hotărât să cerceteze Cuvântul cu toată inima. Unele suflete nu au vrut să rămână descurajate și să nege faptul că Domnul le condusese. Acestora, adevărul li s-a descoperit punct cu punct și s-a împletit cu lucrurile pe care le-au iubit și cu amintirile lor cele mai dragi. Cercetătorii adevărului au simțit că identificarea lui Hristos cu natura și cu interesele lor a fost deplină. Adevărul a fost făcut să strălucească, fiind frumos în simplitatea lui, înnobilat cu putere și investit cu o siguranță necunoscută înainte de dezamăgire. Atunci am putut să propovăduim solia în unitate.

Cu toate acestea, printre aceia care nu și-au păstrat cu statornicie credința și experiența a fost o mare confuzie. Fiecare părere care poate fi concepută a fost prezentată ca fiind solia adevărului, dar Domnul a spus: „Să nu-i credeți, pentru că nu i-am trimis Eu.”

Noi am umblat cu atenție cu Dumnezeu. Solia a fost vestită lumii, iar noi am știut că această lumină prezentă era darul special al lui Dumnezeu. Împărtășirea acestui dar a fost făcută de Dumnezeu. Cei dezamăgiți, care încă mai căutau adevărul, au fost conduși pas cu pas pentru a-i transmite lumii lucrurile care le-au fost comunicate lor. Declarațiile profetice au trebuit să fie repetate, iar adevărul care este important pentru mântuire a trebuit să fie făcut cunoscut. Lucrarea a înaintat greu la început. Adesea, ascultătorii au respins solia ca fiind imposibil de înțeles, iar conflictul a început cu seriozitate și hotărâre, îndeosebi cu privire la subiectul Sabatului. Totuși Domnul Și-a manifestat prezența. Vălul care a ascuns tot timpul slava Sa de ochii noștri a fost dat la o parte. Noi L-am văzut în locul Său înalt și sfânt.

Domnul nu va conduce pe nimeni acum să înlătore adevărul pe care Duhul Sfânt i-a inspirat pe slujitorii Săi să-l propovăduiască în trecut.

Mulți vor cerceta Cuvântul cu sinceritate pentru a descoperi lumina, așa

cum l-au cercetat cei din trecut, și vor vedea lumina în Cuvânt. Totuși ei nu au avut experiența din timpul când soliile acestea de avertizare au fost proclamate la început. Pentru că nu au avut această experiență, unii nu prețuiesc valoarea adevărilor care au fost pentru noi ca niște pietre de hotar și care ne-au făcut să fim un popor deosebit, așa cum suntem acum. Ei nu aplică în mod corect pasajele Scripturii și, în felul acesta, alcătuiesc teorii greșite. Este adevărat că ei citează din abundență din Scripturi și, astfel, prezintă mult adevăr, dar adevărul este atât de amestecat cu ideile false, încât duce la concluzii greșite. Cu toate acestea, pentru că amestecă pasajele Scripturii cu teoriile lor, ei cred că au un lanț direct al adevărului. Mulți dintre cei care nu au trecut prin experiența de la începutul vestirii soliilor acceptă teoriile acestea greșite și sunt conduși pe căi greșite, mergând înapoi, în loc să meargă înainte. Acesta este planul vrăjmașului.

Pericolul aplicării greșite a unui pasaj biblic

Satana lucrează cu scopul ca istoria poporului iudeu să se repete în experiența acelor care declară a crede adevărul prezent. Iudeii au avut Scripturile Vechiului Testament și au presupus că sunt familiarizați cu ele. Și totuși au făcut o greșeală jalnică. Ei au considerat profețiile care se referă la cea de a doua venire a lui Hristos pe norii cerului ca referindu-se la prima Sa venire. Pentru că Hristos nu a venit în conformitate cu așteptările lor, s-au îndepărtat de El. Satana a știut bine cum să-i prindă pe oamenii aceștia în plasa lui, să-i amăgească și să-i nimicească. (...)

Tot Satana lucrează pentru a submina credința celor din poporul lui Dumnezeu din timpul acesta. Unii oameni sunt gata să prindă orice idee nouă. Profețiile din Daniel și Apocalipsa sunt interpretate greșit. Ei nu consideră că adevărul a fost stabilit la timpul potrivit și de către oamenii pe care Dumnezeu i-a condus să facă lucrarea aceasta specială. Oamenii aceștia au înaintat pas cu pas tocmai ca împlinire a profeției, iar aceia care nu au avut o experiență în lucrarea aceasta trebuie să ia Cuvântul lui Dumnezeu și

să-i creadă „pe cuvânt” pe aceia care au fost conduși de Domnul în propovăduirea primei, a celei de a doua și a treia solii îngerești. Dacă sunt primite și aplicate, soliile acestea își fac lucrarea de a pregăti un popor care va rezista în marea zi a lui Dumnezeu. Dacă vom cerceta Scripturile pentru a confirma adevărul pe care Dumnezeu l-a dat slujitorilor Săi pentru lume, vom fi găsiți propovăduind prima, a doua și a treia solie îngerească.

Este adevărat că încă mai sunt profeții care trebuie să se împlinescă. Dar cei care caută să găsească o lumină nouă în profeții și încep prin a se îndepărta de lumina pe care Dumnezeu a dat-o deja au făcut din nou și din nou o lucrare foarte greșită și vor continua să o facă. Soliile din Apocalipsa 14 sunt soliile prin care lumea trebuie să fie încercată. Ele sunt Evanghelia veșnică și trebuie să fie vestite pretutindeni. Însă Domnul nu le încredințează unora care nu au avut experiență în lucrarea Sa responsabilitatea de a face o nouă expunere a acelor profeții, a căror explicație le-a inspirat-o El Însuși slujitorilor Săi, prin Duhul Său Sfânt.

Cu toate acestea, nu tot așa este cu cei ce au o cunoaștere din experiență a adevărului care se aplică la ultima perioadă a istoriei pământului. Deși văd că tu ai un adevăr prețios, totuși ei văd și că ai aplicat greșit pasajele Scripturii, așezându-le într-un context greșit, căruia nu-i aparțin, și făcându-le să susțină idei care nu constituie adevărul prezent. Să nu te bucuri că unii acceptă ce ai scris tu. Fraților tăi, care au încredere în tine și te iubesc ca pe un creștin, le este foarte greu să îți spună că sistemul argumentelor tale, pe care tu l-ai considerat a avea o importanță atât de mare, nu este o teorie a adevărului pe care l-a dat Dumnezeu poporului Său să-l proclame pentru timpul acesta.

Lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu este că nici tu însuși nu înțelegi pe deplin pasajele Scripturii pe care le-ai împletit laolaltă. Dacă le-ai fi înțeles, ai fi sesizat că teoriile tale dărâmă însăși temelia credinței noastre.

Fratele meu, am avut multe mărturii de adresat pentru a-i corecta pe aceia care au început să meargă pe calea pe care mergi tu acum. Ei păreau a fi siguri că sunt călăuziți de Dumnezeu și le-au prezentat teoriile lor pastorilor care predicau adevărul. Eu le-am spus acestor pastori următoarele: „Domnul nu este implicat în lucrarea aceasta. Nu vă lăsați amăgiți și nici nu vă asumați responsabilitatea de a-i amăgi pe alții.” La adunările de tabără, a trebuit să vorbesc deschis cu privire la aceia care îi conduceau pe oameni departe de căile cele drepte. Atât în scris, cât și prin cuvântări, eu am vestit solia: „Nu mergeți după ei!”

Cum să tratezi cu om aflat pe moarte

Sarcina cea mai grea pe care am avut-o de îndeplinit în acest sens a fost aceea de trata cu un om despre care știam că voia să-L urmeze pe Domnul. Pentru o vreme, el a crezut că primea o lumină nouă. Era foarte bolnav și trebuia să moară curând. Și, oh, cât de mult speram în inima mea că nu mă va obliga să-i spun ce făcea! Cei cărora le prezenta concepțiile lui l-au ascultat nerăbdători, iar unii îl considerau a fi inspirat. El făcuse o hartă și argumenta din Scriptură pentru a arăta că Domnul va veni la o anumită dată, cred că în 1894. Pentru mulți, raționamentul lui părea a fi întru totul corect. Li se vorbea despre îndemnurile lui puternice pe care le adresa în camera de spital. El avea viziuni minunate. Totuși, care era sursa inspirației lui? Era morfina care îi era administrată pentru a-i alina durerea.

La adunarea noastră de tabără din Lansing, Michigan, chiar înainte de a veni în Australia, a trebuit să vorbesc deschis despre lumina aceasta nouă. Le-am spus oamenilor că acele cuvinte pe care le auziseră nu erau adevărul inspirației. Lumina cea minunată care a fost prezentată ca o manifestare a adevărului era rezultatul aplicării greșite a Scripturii. Lucrarea Domnului nu se va încheia în 1894. Cuvântul pe care mi l-a adresat Domnul a fost:

„Acesta nu este adevărul, ci va conduce pe căi ciudate, iar unii vor ajunge să fie încurcați cu privire la reprezentarea aceasta și vor renunța la credință”.
(...)

Nicio solie adevărată nu stabilește date

Nimeni nu are o solie adevărată care stabilește un timp exact când trebuie să vină Domnul Hristos. Fiți siguri că Dumnezeu nu-i dă nimănui autoritatea de a spune că Hristos Își întârzie venirea cu cinci ani, zece ani sau douăzeci de ani. „De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Matei 24,44). Aceasta este solia noastră, solia proclamată de cei trei îngerii care zboară prin mijlocul cerului. Lucrarea care trebuie să fie făcută acum este aceea de a-i vesti lumii căzute ultima solie a milei. O viață nouă vine din cer și pune stăpânire pe toți cei din poporul lui Dumnezeu. Totuși în biserică vor veni dezbinări. Se vor dezvolta două grupări. Grâul și neghina cresc împreună pentru seceriș.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, lucrarea se va dezvolta, va fi tot mai profundă și mai serioasă. Toți aceia care conlucrează cu Dumnezeu vor lupta cât se poate de stăruitor pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. Ei nu vor fi abătuți de la solia prezentă, care luminează deja lumea cu slava ei. Nu merită să luptăm pentru niciun lucru, cu excepția slavei lui Dumnezeu. Stânca Veacurilor este singura care va rezista. Adevărul, așa cum este el în Isus, este locul de scăpare în aceste zile ale ideilor false. (...)

Solii date pentru timpul nostru

Profeția s-a împlinit rând cu rând. Cu cât stăm mai ferm sub steagul soliei îngerului al treilea, cu atât vom înțelege mai clar profeta lui Daniel, deoarece Apocalipsa este suplimentul cărții lui Daniel. Cu cât primim mai

mult lumina prezentată de Duhul Sfânt prin slujitorii consacrați ai lui Dumnezeu, cu atât mai solide și mai sigure, chiar ca scaunul de domnie cel veșnic, ne vor apărea adevărurile profeției din vechime. Vom fi asigurați că oamenii lui Dumnezeu au vorbit după cum au fost conduși de Duhul Sfânt. Pentru a înțelege declarațiile făcute de Duhul prin profeți, oamenii trebuie să se afle ei înșiși sub influența Duhului Sfânt. Soliile acestea nu au fost date pentru cei ce au rostit profețiile, ci pentru noi, cei care trăim evenimentele împlinirii lor.

Nu aș simți că pot să prezint lucrurile acestea, dacă Domnul nu mi-ar fi dat această lucrare. În afară de tine, mai sunt și alții, mai mulți decât unul sau doi, cărora le place faptul că tu crezi că ai o lumină nouă și sunt întru totul pregătiți să le-o prezinte oamenilor. Însă lui Dumnezeu I-ar plăcea ca ei să primească lumina care a fost deja dată, să umble în ea și să-și întemeieze credința pe Scripturile care susțin pozițiile prezentate de oamenii lui Dumnezeu de-a lungul multor ani. Slujitorii omenești trebuie să propovăduiască Evanghelia veșnică. Noi trebuie să vestim soliile îngerilor care sunt reprezentați ca zburând prin mijlocul cerului cu o ultimă avertizare pentru lumea căzută. Deși nu toți suntem chemați să profetizăm, totuși suntem chemați să credem profețiile și să conlucrăm cu Dumnezeu pentru a lumina și alte minți. Acesta este lucrul pe care încercăm să-l facem.

Fratele meu, tu poți să ne ajuți în multe feluri. Am de la Domnul misiunea de a-ți spune că nu trebuie să te gândești numai la tine. Fii atent la felul cum auzi, cum înțelegi și cum îți însușești Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul te va binecuvânta, dacă intri în rânduri, alături de frații tăi. Cei pe care El i-a trimis să propovăduiască solia îngerului al treilea au lucrat în unitate cu ființele cerești inteligente. Domnul nu îți încredințează răspunderea de a propovădui o solie care va aduce discordie în rândul credincioșilor. Repet, El nu conduce pe nimeni prin Duhul Sfânt, ca să formuleze o teorie care va tulbura credința în soliile solemne pe care le-a dat poporului Său pentru a le vesti lumii noastre.

Te sfătuiesc în legătură cu lucrurile pe care le-ai scris ca pe un adevăr prețios. Nu ar fi recomandabil să le immortalizezi, tipărind lucrurile care ți-au produs așa de multă neliniște. Nu este voia Domnului ca lucrurile acestea să fie aduse înaintea poporului Său, deoarece ele vor împiedica tocmai solia adevărului pe care poporul Său trebuie să o creadă și să o pună în practică în aceste zile din urmă, care sunt pline de pericole.

Vor fi propovăduite continuu teorii care vor abate mintea și vor tulbura credința. Aceia care au avut o experiență reală în explicarea profețiilor au fost făcuți tocmai de aceste profeții să fie ce sunt astăzi, și anume adventiști de ziua a șaptea. Ei trebuie să stea având mijlocul încins cu adevărul și purtând întreaga armură. Cei care nu au avut experiența aceasta au privilegiul de a susține solia adevărului cu aceeași încredere. Lumina pe care Dumnezeu a binevoit să le-o dea celor din poporul Său nu le va slăbi încrederea în calea pe care i-a condus Dumnezeu în trecut, ci îi va întări pentru a ține credința cu putere. Trebuie să ținem cu fermitate până la sfârșit credința noastră de la început.

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14,12). Aici stăm, sub steagul soliei îngerului al treilea. „După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei». Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei»” (Apocalipsa 18,1-5).

Solia celuilalt înger

Așadar, conținutul soliei celui de-al doilea înger îi este vestit lumii din nou de celălalt înger, care luminează pământul cu slava lui. Soliile acestea sunt reunite în una singură, ca să le fie prezentate oamenilor în zilele finale ale istoriei pământului. Întreaga lume va fi pusă la încercare și toți cei ce au fost în întunericul ideilor false cu privire la Sabatul poruncii a patra vor înțelege ultima solie a milei, care le este vestită oamenilor.

Lucrarea noastră este aceea de a vesti poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos. „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău, Israele!” (Amos 4,12) este avertizarea care trebuie să-i fie dată lumii. Este o avertizare pentru fiecare dintre noi. Suntem chemați să dăm la o parte orice piedică și păcatul, care ne înfășoară așa de lesne. Fratele meu, tu ai de făcut o lucrare, și anume aceea de a lua jugul lui Hristos. Asigură-te că ți-ai zidit casa pe stâncă. Nu risca veșnicia pe temeiul unei probabilități. Poate că nu vei trăi pentru a trece prin evenimentele periculoase care încep să se desfășoare acum. Viața nimănui nu este asigurată pentru nicio perioadă precisă. Oare nu ar trebui să veghezi în fiecare clipă? Nu ar trebui să te cercetezi pe tine însuși cu atenție și să te întrebi: Ce va fi veșnicia pentru mine?

Povara cea mare a sufletului tău să fie: Este inima mea înnoită? Este sufletul meu schimbat? Sunt păcatele mele iertate prin credința în Hristos? Am fost eu născut din nou? Răspund eu invitației: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11,28)? Consideri tu toate lucrurile ca fiind o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus? Simți tu că ai datoria de a crede fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu? — Manuscrisul 32, 1896

DOUĂ CURĂȚIRI ALE TEMPLULUI — DOUĂ CHEMĂRI DE A IEȘI DIN BABILON

În timp ce țineți cu statornicie steagul adevărului, propovăduind Legea lui Dumnezeu, fiecare suflet să-și aducă aminte un lucru: credința lui Isus este pusă în legătură cu poruncile lui Dumnezeu. Îngerul al treilea este reprezentat ca zburând prin mijlocul cerului și strigând cu glas tare: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14,12). Solia primului, a celui de-al doilea și a celui de-al treilea înger sunt legate între ele. Dovezile adevărului durabil și veșnic din aceste solii mărețe, care înseamnă atât de mult pentru noi și care au stârnit o împotrivire atât de puternică din partea lumii religioase, nu pot fi stinse. Satana caută fără încetare să aștearnă umbra lui diabolică peste soliile acestea, așa încât copiii lui Dumnezeu care alcătuiesc poporul rămășiței să nu înțeleagă cu claritate importanța lor, timpul lor și locul lor, dar ele sunt vii și trebuie să-și exercite puterea asupra experienței noastre religioase până la sfârșitul timpului.

Influența acestor solii s-a adâncit și s-a lărgit, punând în mișcare, în mii de inimi, dorința de a acționa, aducând la existență instituții de învățământ, case de editură, instituții medicale, iar toate acestea sunt mijloacele lui Dumnezeu de a conlucra în lucrarea cea mare reprezentată de primul, al doilea și al treilea înger care zboară prin mijlocul cerului pentru a-i avertiza pe locuitorii lumii că Hristos vine din nou cu putere și cu mare slavă.

Profetul spune: „După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte»” (Apocalipsa 18,1-2). Aceasta este aceeași solie care a fost vestită de îngerul al doilea. Babilonul, cetatea cea mare, a căzut, pentru că „a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” (Apocalipsa

14,8). Ce este vinul acesta? Doctrinile lui false. Babilonul i-a prezentat lumii un sabbat fals în locul Sabatului poruncii a patra și a repetat ideile false pe care Satana i le-a spus Evei la început, în Eden — nemurirea naturală a sufletului. El a răspândit până departe tot felul de idei false, „învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 15,9).

Când Și-a început lucrarea publică de slujire, Domnul Isus a curățit templul de lucrurile prin care era profanat. Printre ultimele acțiuni ale lucrării Sale, a fost cea de-a doua curățire a templului. Tot așa, în ultima lucrare de avertizare a lumii, bisericilor li se adresează două apeluri distincte. Solia îngerului al doilea este: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” (Apocalipsa 14,8). Iar strigătul cu glas tare al soliei îngerului al treilea este auzit din cer spunând: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apocalipsa 18,4-5). — Review and Herald, 6 decembrie 1892

Capitolul 13

AR TREBUI CREȘTINII SĂ FIE MEMBRI AI SOCIETĂȚILOR SECRETE?

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum pot sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic»” (2 Corinteni 6,14-18).

Porunca Domnului „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Corinteni 6,14) nu se referă numai la căsătoria creștinilor cu oameni lipsiți de evlavie, ci la toate asocierile în care părțile sunt într-o legătură strânsă și în care este nevoie de armonie în spirit și acțiune. Domnul i-a dat lui Israel o poruncă specială, de a fi separat de cei ce se închinau la idoli. Israelii nu trebuiau să intre în legături de căsătorie cu păgânii sau să formeze vreo organizație împreună cu ei. „Să nu cumva să faci legământ cu locuitorii țării unde ai să intri, ca să nu fie o cursă pentru tine, dacă vor locui în mijlocul tău. Dimpotrivă, să le dărâmați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești și să le trântiți la pământ idolii. Să nu te închini înaintea unui alt dumnezeu; căci Domnul Se numește gelos, este un Dumnezeu gelos” (Exodul 34,12-14).

„Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de

pe fața pământului. Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri... Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui” (Deuteronomul 7,6-9).

De asemenea, Domnul declară, prin profetul Isaia, următoarele:

„«Scoateți strigăte de război cât voiți, popoare, căci tot veți fi zdrobite; luați aminte, toți cei ce locuiți departe! Pregătiți-vă oricât de luptă, căci tot veți fi zdrobiți... Faceți la planuri cât voiți, căci nu se va alege nimic de ele! Luați la hotărâri cât voiți, căci vor fi fără urmări! Căci Dumnezeu este cu noi.» Așa mi-a vorbit Domnul, când m-a apucat mâna Lui și m-a înștiințat să nu umblu pe calea poporului acestuia: «Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați!»” (Isaia 8,9-13).

Unii întreabă dacă este bine ca un creștin să aparțină Masoneriei libere sau altor societăți secrete. Toți aceștia trebuie să se gândească la pasajele Scripturii pe care tocmai le-am citat. Dacă suntem creștini întru totul, trebuie să fim creștini oriunde, să luăm în considerare și să ascultăm sfatul dat pentru a ne face să fim niște creștini în conformitate cu standardul Cuvântului lui Dumnezeu.

Conlucrarea cu mijloacele divine

Cei din poporul lui Dumnezeu de pe pământ sunt slujitori omenești care trebuie să conlucreze cu mijloacele divine pentru salvarea oamenilor.

Domnul Hristos le spune sufletelor care s-au alăturat Lui: Voi sunteți una cu Mine, „împreună-lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9). Dumnezeu este Lucrătorul cel mare și nevăzut, în timp ce omul este slujitorul umil și văzut, iar el poate săvârși ceva bun numai prin cooperarea cu mijloacele cerești. Oamenii pot să discearnă mijloacele divine numai când mintea le este iluminată de Duhul Sfânt. De aceea, Satana caută fără încetare să abată mintea oamenilor de la ce este divin la ce este omnesc, pentru ca omul să nu conlucreze cu Cerul. El îndreaptă atenția spre invenții omenești, determinându-i pe oameni să se încreadă în oameni, să se bazeze pe puterea omenească, așa încât credința lor să nu se prindă de Dumnezeu.

„Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar, dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!” (Matei 6,22-23)

Când lumina noastră ajunge să fie întuneric, cum vom fi noi o lumină pentru lume?

Lucrarea mântuirii personale depinde de conlucrarea noastră cu mijloacele divine. Dumnezeu ne-a dat puteri morale și receptivitate religioasă. El L-a dat pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre, pentru ca noi să putem fi împăcați cu Dumnezeu. Domnul Isus a trăit o viață de sacrificiu și de renunțare la sine, pentru ca noi să putem urma exemplul Său. El a dat Duhul Sfânt pentru a-L înlocui pe Hristos în orice loc unde este nevoie de ajutor. El folosește făpturile cerești inteligente pentru a aduce puterea divină care se combină cu eforturile noastre omenești. Dar noi trebuie să acceptăm darul lui Dumnezeu, să ne pocăim și să credem în Hristos. Trebuie să veghem, să ne rugăm, să împlinim cerințele lui Dumnezeu. Trebuie să practicăm renunțarea la sine și sacrificiul pentru Numele lui Hristos. Trebuie să creștem în Hristos printr-o legătură continuă cu El. Orice abate mintea de la Dumnezeu pentru a se încrede în om sau a se

conforma cu un standard omenesc ne va împiedica să conlucrăm cu Dumnezeu la mântuirea noastră. Acesta este motivul pentru care Domnul le-a interzis celor din poporul Său să facă vreo alianță cu păgânii, „ca să nu fie o cursă pentru tine, dacă vor locui în mijlocul tău” (Exodul 34,12). El a spus: „Căci ar abate de la Mine pe fiii tăi” (Deuteronomul 7,4). Același principiu se aplică și la asocierea creștinilor cu cei necredincioși.

Legământul cu Dumnezeu

Când L-am primit pe Hristos ca Răscumpărător al nostru, am acceptat și condiția de a ajunge să fim conlucrători cu Dumnezeu. Noi am făcut un legământ cu El pentru a fi întru totul ai Domnului și a lucra pentru zidirea Împărăției Sale în lume, ca niște ispravnici credincioși ai harului Său. Fiecare urmaș al lui Hristos are obligația de a-I dedica Aceluia care a plătit prețul de răscumpărare pentru sufletele noastre toate puterile minții, sufletului și trupului său. Noi ne-am angajat să fim soldați, să intrăm într-o slujire activă, să suferim încercări, rușine, acuzații, să ducem lupta credinței, urmându-L pe Cel care este Căpetenia mântuirii noastre.

Când vă aflați în legătură cu societățile lumești, respectați voi legământul cu Dumnezeu? Oare asociațiile acestea tind să îndrume mintea voastră sau a celorlalți spre Dumnezeu sau ele vă abat interesul și atenția de la El? Întăresc ele legătura voastră cu mijloacele divine sau vă abat mintea spre ce este omenesc, în locul celor divine?

Îi slujiți voi lui Dumnezeu, Îl cinstiți și Îl preamăriți sau Îl dezono-rați și păcătuți împotriva Lui? Adunați voi împreună cu Hristos sau risipiți? Toate gândurile, planurile și interesele stăruitoare pe care voi le dedicați acestor organizații au fost plătite cu sângele prețios al lui Hristos. Oare Îi slujiți voi lui Hristos când vă asociați cu ateii și necredincioșii, cu oameni care profanează Numele lui Dumnezeu, care beau și folosesc tutun?

Deși în aceste societăți pot fi multe lucruri care par a fi bune, cu ele sunt amestecate foarte multe lucruri care anulează efectul celor bune și fac societățile acestea să fie o pagubă pentru interesele sufletului. Noi avem o altă viață, în afară de aceea care este susținută de hrana trecătoare. „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4,4). „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă” (Ioan 6,53). Domnul Isus a zis: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6,54). Trupul nostru este construit din ceea ce mâncăm și bem și, cum este în lumea naturii, tot așa este și în cea spirituală. Lucrurile asupra cărora stăruie mintea sunt cele care susțin natura noastră spirituală. Mântuitorul a zis: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6,63). Viața spirituală trebuie să fie susținută de comuniunea cu Hristos prin Cuvântul Său. Mintea trebuie să stăruie asupra Cuvântului și inima să fie umplută cu el. Cuvântul lui Dumnezeu pus în inimă, cultivat și ascultat cu sfințenie, prin puterea harului lui Hristos, poate să îndrepte omul și să-l păstreze drept, dar orice influență omenească și orice invenție pământească sunt incapabile să-i dea omului putere și înțelepciune. Ele nu pot ține în frâu patimile, nici nu pot să corecteze diformitățile caracterului. Dacă adevărul lui Dumnezeu nu conduce inima, conștiința va fi denaturată. Totuși, în societățile acestea lumești, mintea este abătută de la Cuvântul lui Dumnezeu. Oamenii nu sunt conduși să facă din Cuvântul acesta studiul și călăuza vieții lor.

Este Dumnezeu onorat?

Vă întreb pe voi, cei cărora vă place să faceți parte din asociațiile acestea, cărora vă plac întrunirile dedicate satisfacerii simțurilor, distracției și petrecerilor: Îl luați pe Isus cu voi? Căutați voi să salvați sufletul tovarășilor voștri? Este acesta scopul asocierii voastre cu ei? Simt ei și văd în voi

întruchiparea vie a Duhului lui Hristos? Este vizibil faptul că voi sunteți niște martori ai lui Hristos, că aparțineți unui popor deosebit, plin de râvnă pentru fapte bune? Este vizibil faptul că viața voastră este guvernată de poruncile divine: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău” (Matei 22,37) și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19,19)? A vorbi inimii și conștiinței acelor care sunt gata să piară este o lucrare aflată dincolo de puterea unuia care nu se predă cu totul lui Hristos. Totuși, ce arată fluentă și căldura vorbirii voastre cu privire la obiectul asupra căruia este concentrat interesul vostru?

Care sunt subiectele de conversație preferate de voi în societățile acestea? Care sunt temele care incită interesul și oferă plăcere? Nu sunt ele legate de satisfacerea simțurilor — mâncarea, băutura și căutarea de plăceri? Prezența lui Hristos este necunoscută în întrunirile acestea. Nu se face nicio referire la El. Tovărășia Lui nu este dorită. Unde și când este onorat Dumnezeu în astfel de asociații? În ce privință beneficiază sufletul câtuși de puțin? Dacă voi nu-i influențați pe tovarășii voștri spre bine, oare nu vă influențează ei spre rău? Nu vă va face lucrul acesta să lăsați deoparte candela vieții, Cuvântul lui Dumnezeu, și să vă amestecați fără rețineri cu această categorie de tovarăși, ajungând la nivelul lor? Credeți voi că puteți găsi ceva care să satisfacă foamea sufletului, în afară de adevărul și de aprobarea lui Dumnezeu? Oare aceia care declară a crede adevărul pentru timpul acesta pot să se simtă confortabil în asemenea activități, în timp ce Dumnezeu nu Se află deloc în gândurile lor?

Oamenii s-au adunat spre a I se închina lui Dumnezeu în aceeași încăpere unde au avut loc întrunirile acestor societăți. Ați putut voi să uitați scenele de distracție, de petrecere și de îngăduire a paharului de vin, în timp ce ați participat la orele sfinte de serviciu divin? Toate aceste lucruri sunt scrise de Dumnezeu în cartea Sa, ca fiind necumpătate. Cum se împletește ea cu realitățile veșnice? Uitați voi că, la toate aceste întruniri dedicate plăcerii, este prezent un Martor, așa cum a fost la ospățul lui Belșatar? Dacă perdeaua

care ne desparte de lumea nevăzută ar putea să fie dată la o parte, L-ați vedea pe Mântuitorul întristat de priveliștea oamenilor absorbiți de plăcerile, glumele și veselia de la masă, care Îl scot pe Hristos, Centrul nădejzii lumii, în afara gândurilor lor.

Aceia care nu sunt în stare să facă deosebire între cei care Îi slujesc lui Dumnezeu și cei care nu Îi slujesc ar putea să fie fermecați de societățile acestea care nu au nicio legătură cu Dumnezeu, dar niciun creștin nu poate să progreseze într-o astfel de atmosferă. Aerul vital al cerului nu se află acolo. Sufletul lui este pustiu, iar el se simte la fel de lipsit de înviorarea Duhului Sfânt cum au fost lipsite de rouă și ploaie dealurile din Ghilboa.

Uneori, urmașul lui Hristos poate fi forțat de circumstanțe să fie martor la scene de plăcere nesfântă, dar el face lucrul acesta cu o inimă întristată. Limbajul de acolo nu este limbajul Canaanului, iar copilul lui Dumnezeu nu va alege niciodată astfel de asocieri. Când este nevoit să ajungă într-o societate pe care nu o alege, să se bazeze pe Dumnezeu, iar Domnul îl va păzi. Totuși el nu trebuie să își sacrifice principiile în niciun fel, oricare ar fi ispita.

Nu de la Hristos

Domnul Hristos nu-i va călăuzi niciodată pe urmașii Săi să-și asume legăminte ce îi vor uni cu oameni care nu au nicio legătură cu Dumnezeu și nu sunt sub influența conducătoare a Duhului Său Sfânt. Singurul standard pentru caracter este Legea sfântă a lui Dumnezeu, iar aceluia care fac din Legea aceasta regula vieții lor le este imposibil să se unească într-o frățietate cordială, bazată pe încredere, cu aceia care schimbă adevărul lui Dumnezeu cu o minciună și consideră autoritatea lui Dumnezeu ca fiind un lucru de nimic.

Între oamenii lumesci și aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu cu credincioșie există o prăpastie mare. Gândurile, simpatiile și simțămintele lor nu sunt în armonie cu privire la subiectele cele mai importante — Dumnezeu, adevărul și veșnicia. O clasă se pregătește ca grâul pentru hambarul lui Dumnezeu, iar cealaltă se pregătește ca neghina pentru focul nimicirii. Cum poate să fie unitate în scop și acțiune între cele două?

„Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4,4).

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6,24).

Totuși trebuie să fim precauți și să nu îngăduim un spirit de bigotism și de intoleranță. Noi nu trebuie să stăm deoparte de ceilalți, într-un spirit care pare să spună: „Nu te apropia de mine. Eu sunt mai sfânt decât tine.” Nu vă izolați de semenii voștri, ci căutați să le împărtășiți adevărul cel prețios care a binecuvântat inima voastră. Faceți să se vadă că religia voastră este o religie a dragostei.

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5,16).

Totuși, dacă suntem creștini, având Duhul Aceluia care a murit pentru a-i elibera pe oameni de păcatele lor, vom iubi sufletul semenilor noștri atât de mult, încât nu vom aproba plăcerile lor păcătoase prin prezența sau prin influența noastră. Noi nu putem să aprobăm comportamentul lor prin faptul că ne asociem cu ei și luăm parte la petrecerile și întrunirile lor, unde nu Dumnezeu conduce. Departe de a le face bine, un asemenea comportament îi

va face numai să se îndoiască de realitatea religiei noastre. Noi am fi niște lumini false, conducând sufletele la ruină prin exemplul nostru.

Am citit recent despre un vapor de lux care își croia drumul prin mare, când, la miezul nopții, s-a izbit de o stâncă. Pasagerii au fost treziți numai pentru a vedea cu groază situația lor disperată și s-au scufundat împreună cu vasul. Omul de la cârmă confundase lumina farului și sute de suflete au fost trimise la moarte într-o clipă. Dacă dăm pe față un caracter care Îl reprezintă greșit pe Hristos, noi prezentăm o lumină falsă, iar sufletele vor fi cu siguranță duse în rătăcire prin exemplul nostru.

Pericolul întinării spirituale

Creștinii care intră în societăți lumești își fac rău lor înșiși și, de asemenea, îi duc în rătăcire pe ceilalți. Cei ce se tem de Dumnezeu nu pot să-i aleagă pe cei necredincioși ca tovarăși și, în același timp, ei înșiși să nu sufere niciun prejudiciu. În societățile acestea, ei sunt aduși sub influența unor principii și obiceiuri lumești, iar prin puterea de influență a asocierii și a obiceiurilor, mintea ajunge să se conformeze din ce în ce mai mult cu standardul celor lumești. Dragostea lor față de Dumnezeu se răcește, iar ei nu mai au nicio dorință după comuniunea cu El. Ei ajung orbi din punct de vedere spiritual. Ei nu pot să vadă nicio deosebire între călcătorii Legii lui Dumnezeu și aceia care se tem de Dumnezeu și păzesc poruncile Sale. Ei numesc răul bine și binele rău. Strălucirea realităților veșnice dispare. Adevărul le poate fi prezentat în orice mod, oricât de convingător, dar ei nu flămânzesc după pâinea vieții, nici nu însetează după apele mântuirii. Ei beau din fântâni crăpate, care nu pot să țină apa. Oh, prin asocierea cu lumea, este ușor să prindem spiritul ei, să fim modelați de concepțiile ei, așa încât să nu discernem valoarea lui Isus și a adevărului. Măsura în care spiritul lumii locuiește în inima noastră dă măsura în care acesta va controla viața noastră.

Când nu se află sub controlul Cuvântului și al Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, oamenii sunt robi ai lui Satana, iar noi nu știm până unde îi poate duce el în păcat. Patriarhul Iacov i-a privit pe aceia care simțeau plăcere în nelegiuire. El a văzut care va fi rezultatul asocierii cu ei și, inspirat de Duhul, a exclamat: „Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor!” (Geneza 49,6). El dă semnalul de alarmă pentru a avertiza fiecare suflet împotriva acestor asocieri. Apostolul Pavel repetă avertizarea: „Nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului” (Efeseni 5,11). „Nu vă înșelați: «Tovărășiile rele strică obiceiurile bune»” (1 Corinteni 15,33).

Când se încrede în strategiile lumești și în invențiile omenești, în loc să se încreadă în Domnul, Dumnezeul lui Israel, sufletul este înșelat. Poate un om să găsească o călăuză mai bună decât Domnul Isus, un sfătuitor mai bun în timp de îndoială și de încercare, o apărare mai bună în vreme de pericol? A lăsa deoparte înțelepciunea lui Dumnezeu în favoarea înțelepciunii omenești este o amăgire care nimicește sufletul.

Dacă doriți să vedeți ce vor face oamenii când resping influența harului lui Dumnezeu, uitați-vă la scena din sala de judecată, când gloata înfuriată, condusă de preoții și bătrânii iudeilor, a cerut viața Fiului lui Dumnezeu. Priviți-L pe Suferindul divin stând alături de Baraba, iar pe Pilat întrebând pe cine să elibereze. Strigătul răgușit, sporit de sute de voci pătimase inspirate de Satana, a fost: „La moarte cu Omul acesta și slobozește-ne pe Baraba!” (Luca 23,18). Iar când Pilat a întrebat ce ar trebui să fie făcut cu Isus, ei au strigat: „Răstignește-L, răstignește-L!” (Luca 23,21)

Natura omenească de atunci este aceeași natură omenească și acum. Când Remediul divin care salvează și înobilează natura omenească este disprețuit, același spirit continuă să existe în inima oamenilor, iar noi nu putem să ne încredem în călăuzirea lor și, în același timp, să ne păstrăm credințioșia față de Hristos.

Dumnezeu privește dincolo de suprafață

Societățile acestea care nu sunt conduse de dragostea și temerea de Dumnezeu nu vor fi găsite loiale și corecte față de oameni. Multe dintre afacerile lor sunt contrare dreptății și cinstei. Cel care are ochii prea curați ca să privească răul nu poate fi părtaș la numeroasele lucruri care au loc în aceste asociații. Conștiința voastră va aduce mărturie cu privire la adevărul pe care îl spun eu. Prea adesea, în aceste asociații, talentele, abilitățile și capacitățile inventive cu care Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni sunt pervertite pentru a sluji ca unelte ale cruzimii, nedreptății și egoismului în fraudarea semenilor lor.

Desigur, toate aceste lucruri sunt negate de membrii acestor grupări. Însă Dumnezeu privește dincolo de aparențele plăcute și atrăgătoare și vede motivele tainice și ascunse și faptele reale ale asociației. Deși unii dintre ei declară că la baza organizării lor se află, într-un anumit sens, Cuvântul lui Dumnezeu, totuși ei se îndepărtează mult de principiile neprihănirii. Jurămintele impuse de unele dintre aceste ordine cer ca, atunci când o persoană divulgă secretele ordinului, aceasta să fie ucisă. De asemenea, în anumite circumstanțe, membrii sunt obligați să-i scape de pedeapsă pe cei vinovați. Iar față de aceia care acționează împotriva ordinului, li se cere să aibă un comportament care nu este deloc în armonie cu Legea lui Dumnezeu.

Noi nu putem să ne abatem de la adevăr, nu putem să ne îndepărtăm de principii, fără să renunțăm la Acela care este puterea, neprihănirea și sfințirea noastră. Noi trebuie să fim înrădăcinați ferm în convingerea că orice ne abate în vreun fel de la adevăr și dreptate în asocierea și în parteneriatul nostru cu oamenii nu poate să ne facă bine și Îl dezonorează mult pe Dumnezeu. Orice formă de amăgire sau de îngăduire a păcatului este respingătoare pentru Dumnezeu.

În toate aceste societăți secrete au loc fraude și nimeni nu poate să fie în legătură cu ele și, în același timp, să fie un om liber înaintea lui Dumnezeu și înaintea cerului. Natura morală este târâtă în jos, la nivelul lucrurilor pe care Dumnezeu le declară nedrepte și care sunt contrare voinței și poruncilor Sale. Cineva care declară că Îl iubește pe Dumnezeu poate să fie pus în poziții considerate onorabile în societățile acestea, dar în ochii lui Dumnezeu își pătează onoarea de creștin și se desparte tot mai mult de principiile neprihănirii și ale adevăratei sfințiri. El își pervertește însușirile care au fost răscumpărate de sângele lui Isus. El își vinde sufletul pentru nimic.

Când va avea loc descoperirea dreptelor Sale judecăți, Dumnezeu va sfărâma toate aceste societăți, iar când va avea loc judecata și se vor deschide cărțile, se va da pe față lipsa de asemănare cu Hristos a întregii confederații. Aceia care aleg să intre în societăți secrete aduc omagiu unor idoli la fel de insensibili și de lipsiți de puterea de a binecuvânta și de a mântui sufletul, cum sunt zeii hinduismului.

Societățile acestea oferă unele avantaje care, din punct de vedere omenesc, par să fie niște binecuvântări mari, dar nu sunt așa când sunt cântărite cu unitatea de măsură a Domnului. Dincolo de avantajele aparente, sunt ascunse mijloace de lucru satanice. Cu cât venitul atras în trezorerie este mai mare, cu atât răul este mai adânc. Dacă se vor urmări rezultatele câștigului păcătos care a îmbogățit societățile acestea, se va vedea că acest câștig este un blestem. Cuvintele pe care Elifaz i le-a adresat lui Iov sunt adevărate cu privire la societățile acestea: „Am văzut pe un nebun prinzând rădăcină; apoi, deodată, i-am blestemat locuința” (Iov 5,3). Ele sunt capcanele lui Satana, plasa în care prinde sufletele.

O problemă de credințioșie față de Dumnezeu

Lumea aprobă și susține multe, foarte multe lucruri care sunt o ofensă pentru Sfântul lui Israel. Faptul că Eva s-a îndepărtat de restricțiile precizate de Dumnezeu, făcând lucrul pe care El i-a spus să nu-l facă, și faptul că Adam a urmat exemplul ei au părut a fi ceva neînsemnat, dar tocmai acel lucru a fost plănuțit de arhiamăgitorul pentru a nimici sufletele oamenilor, conducându-i să-și urmeze mai degrabă propria imaginație decât voința descoperită a lui Dumnezeu. Tot așa, în societățile acestea sunt susținute principii care îi aduc pe oameni sub puterea amăgitoare a lui Satana, îndepărtându-i de căile sigure și ducându-i la răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și la desconsiderarea standardului Său sfânt de neprihănire. Îndemnul pe care Mântuitorul nostru l-a repetat adesea este: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită!” (Marcu 14,38). Vegheați, vegheați cu atenție și cu grijă, ca nu cumva Satana să reușească să prindă în capcană sufletul acelora pentru care Hristos a plătit prețul de răscumpărare cu sângele Său!

Dumnezeu îi cheamă pe cei ce doresc să fie copiii Săi să acționeze ca și când s-ar afla sub privirile divine și să adopte standardul sfânt al neprihănirii. Dreptatea și adevărul Său sunt principiile care trebuie să fie întemeiate în fiecare suflet. Acela care își păstrează integritatea față de Dumnezeu va fi corect față de oameni. Niciun om care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu nu își va expune sufletul la ispită de dragul aurului și al argintului, al onorurilor sau al oricărui alt avantaj pământesc. „Și ce folosește unui om să câștigate toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,36-37)

Creștinii trebuie să rupă orice legătură cu aceste ordine secrete care nu se află sub conducerea lui Dumnezeu. Ei nu pot să fie loiali față de organizațiile acestea și, în același timp, să fie loiali față de Dumnezeu. Ori veți rupe legătura cu organizațiile acestea, ori veți ajunge să vă asemănați tot

mai mult cu ele și, în cele din urmă, să vă uniți pe deplin cu ele și să rupeți legăturile cu aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El. Creștinul va abandona lucrurile care sunt o piedică pentru spiritualitatea lui, oricât de mare ar fi sacrificiul. Mai bine să pierdeți bani, proprietăți și viața însăși, decât să puneți în pericol interesele vitale ale sufletului.

Ispravnici ai lui Dumnezeu

Toți cei care ați intrat în legătură cu aceste societăți secrete vă încredeți într-un toiag care va fi rupt în bucăți. Voi nu vă încredeți în Domnul, Dumnezeu lui Israel, căutând cu grijă să cunoașteți voința Sa și să mergeți pe calea Sa. Când investiți bani în organizațiile acestea, voi sperați să vă faceți rezerve pentru viitor. Le-ați dat timpul, gândurile, munca și banii voștri, în timp ce lucrarea lui Hristos a fost neglijată. Fiecare dolar plătit acestor organizații este o deturnare de fonduri de la lucrarea lui Dumnezeu, ca și când ar fi înghițit în ocean. Totuși, oare nu este acesta un capital pe care Dumnezeu vi l-a încredințat spre a-l folosi în slujba Sa pentru salvarea semenilor voștri? Prin investirea lui acolo unde nu poate nici să-I aducă cinste lui Dumnezeu, nici să le facă bine oamenilor, voi repetați păcatul robului netrebnic, care a ascuns talantul Domnului în pământ.

Domnul nu-i încredințase robului necredincios un capital mare, ci doar un talant. Omul nu a investit talantul în interesul lui Dumnezeu, ci l-a ascuns în pământ, plângându-se că Domnul este un Stăpân aspru, care culege de unde nu a semănat și adună de unde nu a vânturat. Egoismul pe care l-a manifestat el și nemulțumirile pe care le-a exprimat, ca și când Dumnezeu i-ar fi cerut ceva ce nu avea dreptul să-i ceară, au arătat că nu-L cunoștea pe Dumnezeu, nici pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Tot ce avea era proprietatea Domnului și i-a fost încredințat spre a fi folosit pentru Dumnezeu. Când spune: „Mi-a fost teamă și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău!” (Matei 25,25), el recunoaște că talantul era de la Dumnezeu.

Și ce a zis Domnul? „Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat și că strâng de unde n-am vânturat” (Matei 25,26). Aici El repetă cuvintele slujitorului, nu ca pe o recunoaștere a adevărului lor, ci pentru a arăta că slujitorul ar fi trebuit să facă binele chiar pe temeiul propriilor cuvinte. Domnul spune realmente: „Tu nu ai făcut niciun efort de a pune la schimbător capitalul Meu ca să obții un câștig pentru a promova slava Mea pe pământ.” „Prin urmare, se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi și, la venirea mea, eu mi-aș fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu! Luați-i dar talantul și dați-l celui ce are zece talanți. Pentru că, celui ce are, i se va da și va avea de prisos; dar, de la cel ce n-are, se va lua și ce are! Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară: acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 25,27-30). Această lecție îi este dată fiecărui suflet la care a ajuns lumina adevărului.

Nu trebuie să uităm niciodată că Dumnezeu ne-a pus la încercare în lumea aceasta spre a hotărî dacă suntem pregătiți sau nu pentru viața viitoare. Nimeni nu poate să intre vreodată în cer dacă are un caracter întinat de pata nesăbuită a egoismului. Așadar, Dumnezeu ne pune la încercare aici, încredințându-ne proprietăți trecătoare, pentru ca, prin folosirea lor, să arătăm că ni se pot încredința bogățiile veșnice. Noi putem să fim în armonie cu cerul și să fim pregătiți pentru a intra acolo, numai dacă viața de sacrificiu de sine a lui Hristos este reflectată în viața noastră.

Unde ne depozităm comorile?

Ambiția și marea căutare a lumii este aceea de a obține avantaje materiale trecătoare, cu prețul neglijării binelui spiritual. Așa se întâmplă și cu unii membri ai bisericii. În cele din urmă, când vor fi chemați să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu, nu numai că se vor rușina, dar vor fi uimiți că nu au înțeles care sunt bogățiile adevărate și nu și-au adunat o comoară în

cer. Ei le-au oferit darurile lor vrăjmașilor adevărului, așteptând să vină un timp în viața aceasta, când vor avea un câștig de pe urma investiției lor. Ei au putut să le încredințeze societăților secrete banii lor, însă, când lucrarea lui Dumnezeu duce lipsă de banii pe care El i-a încredințat slujitorilor Săi omenești, ei nu simt niciun interes și nu se gândesc la darul pe care li l-a dat Domnul. Ei sunt orbiți de dumnezeul acestei lumi.

Ei spun: Nu am nimic de dat pentru această acțiune, deoarece nu voi primi în schimb niciun câștig. Când plătesc Lojii, eu îmi pregătesc rezerve pentru viitor și, mai mult decât atât, trebuie să suport partea de cheltuială pentru petrecerile care satisfac gustul meu. Nu pot să renunț la aceste satisfacții. De ce așteaptă biserica de la mine să contribui la împlinirea acestor cereri care se repetă continuu? „Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat; mi-a fost teamă și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ” (Matei 25,24-25), așteptând ca eu să beneficiez de el cândva.

Domnul ne poruncește: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6,19-21).

Mulți își adună comorile în aceste societăți secrete și oare nu putem noi să vedem că inima lor este acolo? Oricât de puternice ar fi dovezile adevărului, puțin câte puțin, el își pierde strălucirea, își pierde puterea, cerul se șterge din minte, iar greutatea veșnică a slavei, darul lui Dumnezeu pentru o viață de ascultare, pare să fie un lucru nevrednic de a fi luat în considerare, în comparație cu presupusele beneficii care trebuie să fie obținute din adunarea comorilor pământești. Sufletele mor din lipsă de pâinea și de apa vieții, dar ce înseamnă ele pentru cel a cărui inimă este îndreptată spre lumea aceasta? Mulți oameni spun, prin faptele lor, dacă nu în cuvinte: „Eu nu pot

să renunț la interesul față de aceste comori pământești pentru a le obține pe cele veșnice. Viața care va veni este prea departe de mine pentru a o lua în considerare. Aleg bunurile pământești și voi risca viitorul. Dumnezeu este bun și milos.”

Rob netrebnic, dacă vei continua să mergi pe calea aceasta, partea ta este hotărâtă cu siguranță, împreună cu ipocriții și cu cei necredincioși. Fascinația clubului, a cinelor, a asocierii cu iubitorii de lume a condus, asemenea ospățului lui Belșatar, la a-L uita pe Dumnezeu și a dezonora Numele Său.

Veți conlucra voi cu Dumnezeu?

Mintea oamenilor este orbită în mod voit. Domnul Isus a zis: „Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec” (Matei 13,15). Lucrarea lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor este o lucrare de o importanță supremă, care trebuie să fie dusă mai departe în lumea noastră, dar mulți nu înțeleg lucrul acesta, deoarece interesul lor se aseamănă mai mult cu al celor din rândurile vrăjmașului decât cu interesul soldaților credincioși ai lui Hristos. Ei nu înțeleg necesitatea conlucrării dintre mijloacele omenești și cele divine. Domnul ne-a poruncit: „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea” (Filipeni 2,12-13). Acesta este planul pe care Dumnezeu ni l-a descoperit pentru a ne călăuzi în toate planurile și scopurile vieții. Totuși, în timp ce oamenii se roagă: „Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (Matei 6,10), mulți resping tocmai mijloacele prin care Dumnezeu Își va întemeia Împărăția.

Dacă vor fi dispuși să considere toate lucrurile ca fiind o pierdere, ca să-L poată câștiga pe Hristos, ochii lor vor fi deschiși pentru a vedea lucrurile așa cum sunt în realitate. Atunci se vor îndepărta de atracțiile pământești și se vor apropia de cele cerești. Atunci vor vedea adevărata natură a plăcerilor lumești și egoiste pe care le prețuiesc așa de mult și vor renunța la lucrurile pe care le rețin acum cu atâta plăcere.

Tot cerul privește la cei ce declară a crede adevărul cel mai sfânt care le-a fost încredințat vreodată muritorilor. Îngerii așteaptă cu o dorință fierbinte să conlucreze cu voi în lucrarea de salvare a sufletelor. Veți refuza voi această alianță cerească pentru a păstra legătura cu o societate în care Dumnezeu nu este onorat, în care poruncile Sale sunt călcate în picioare? Cum v-ar fi fost adus vouă adevărul vreodată, dacă alții ar fi simțit un interes așa de mic pentru înaintarea lui, cum manifestați unii dintre voi acum? Lucrarea lui Dumnezeu cere ajutorul nostru, ca să poată fi întemeiată pe o bază corespunzătoare și pentru ca adevărul să poată fi dus mai departe în teritorii noi, la aceia care sunt pe punctul de a pieri. Puteți voi, care vă declarați a fi copii ai lui Dumnezeu, să refuzați să ajutați lucrarea aceasta? Veți reține voi banii care ar trebui să fie dați în vistieria lui Dumnezeu și veți lăsa lucrarea Lui să fie neglijată în mod rușinos, ca să primiți în schimb un câștig lumesc? Este dureros când ne gândim ce am fi putut să realizăm în salvarea sufletelor, dacă inima și slujirea tuturor aceluia care mărturisesc a crede adevărul I-ar fi fost predate lui Dumnezeu fără rețineri. Lucrarea a fost făcută în mod neglijent. Dacă eul ar fi fost ascuns în Hristos, cei păcătoși ar fi putut să fie câștigați la adevăr prin metode înțelepte și ingenioase, iar acum ar fi conlucrători cu Dumnezeu.

Acum, înainte să vină timpul când va trebui să-I dați socoteală lui Dumnezeu, vă îndemn să acordați atenție Cuvântului Său: „Adunați-vă o comoară în cer” (Matei 6,20; Luca 12,33), nu în societățile secrete! Gândiți-vă că există doar un singur Proprietar al universului și că timpul, intelectul și resursele fiecărui om Îi aparțin Aceluia care a plătit răscumpărarea pentru

suflet. Dumnezeu are dreptul de a cere o slujire continuă și o dragoste supremă. Criteriul vostru să fie voința lui

Dumnezeu, nu plăcerea proprie. Puteți aduna o comoară în cer, chiar dacă adunarea acestei comori va dura mai mult. Cine din biserică este hotărât să-și păstreze spiritualitatea? Cine vrea să dezvolte o experiență în care se văd zelul creștin și energia perseverentă? Cine, asemenea lui Isus, nu va cădea, nici nu se va descuraja în conlucrarea cu Dumnezeu și nu va căuta mijloacele necesare pentru slujirea eului?

Toți aceia care luptă pentru cununa vieții veșnice vor fi ispitiți, așa cum a fost ispitit Domnul înaintea lor. Lui I s-au propus împărățiile lumii, dacă îi va aduce omagiu lui Satana. Dacă Domnul Hristos ar fi cedat la ispita aceasta, lumea ar fi pierit pentru totdeauna sub atacul celui rău. Totuși mulțumim lui Dumnezeu, pentru că divinitatea Sa a strălucit prin natura omenească. El a făcut ce trebuie să facă fiecare făptură omenească în Numele și în puterea lui Isus. El a zis: „Pleacă, Satano, căci este scris: «Domnului, Dumnezeului tău, să te închini și numai Lui să-I slujești»” (Matei 4,10). Dacă veți înfrunța ispita în felul acesta, Satana vă va lăsa în pace așa cum L-a lăsat în pace pe Hristos, iar îngerii vă vor sluji așa cum I-au slujit Lui.

Acelora care s-au gândit și care au vorbit despre marile avantaje care urmează a fi obținute prin asociațiile lumești, Domnul le spune, prin profetul Maleahi, următoarele:

„Cuvintele voastre sunt aspre împotriva Mea, zice Domnul. Și mai întrebați: «Ce-am spus noi împotriva Ta?» Ați zis: «Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat, dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor? Acum fericim pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu și scapă!»” (Maleahi 3,13-15)

Acestea sunt gândurile multora, chiar dacă nu le exprimă în cuvinte.

„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. «Ei vor fi ai Mei», zice Domnul oștirilor, «Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou, atunci, deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește.»” „«Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde», zice Domnul oștirilor, «și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură»” (Maleahi 3,16-18; 4,1).

Sunt oameni pe care lumea îi consideră foarte favorizați, dar vine un timp când copiii lui Dumnezeu vor fi deosebiți, ca fiind cei pe care Dumnezeu îi onorează, pentru că ei L-au onorat.

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3,1-3).

Calea mai bună

Deși onorurile trecătoare, bogățiile și puterea sunt marile scopuri ale ambiției oamenilor din lumea aceasta, Domnul scoate în evidență ceva mult mai vrednic de aspirațiile noastre cele mai înalte:

„Așa vorbește Domnul: «Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu», zice Domnul. «Iată, vin zilele», zice Domnul, «când voi pedepsi pe toți cei tăiați împrejur, care nu sunt tăiați împrejur cu inima»” (Ieremia 9,23-25).

„Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine”. Cinstea aceasta este dar pentru voi, care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului»; și «o piatră de poticnire și o stâncă de cădere». Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul și la aceasta sunt rânduiți. Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2,6-9).

„De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt». Și, dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1,13-19). — Broșură publicată în 1892, Should Christian Be Members of Secret Societies?

Nu pot să primească sigiliul lui Dumnezeu

Cei care stau sub steagul însângerat al Prințului Emanuel nu pot să fie uniți cu masonii liberi sau cu vreo altă societate secretă. Sigiliul viului Dumnezeu nu va fi pus asupra niciunuia care păstrează o asemenea asociere, după ce lumina adevărului a strălucit pe calea lui. Hristos nu este împărțit, iar creștinii nu pot să slujească și lui Dumnezeu, și lui Mamona. Domnul spune: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei... nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice», zice Domnul cel Atotputernic” (2 Corinteni 6,17-18). — Scrisoarea 21, 1893

EVITAREA CONFLICTELOR DE MUNCĂ

INTRODUCERE

Se apropie repede timpul când puterile care conduc uniunile sindicale vor fi foarte opresive. Domnul ne-a învățat din nou și din nou că aceia care alcătuiesc poporul nostru trebuie să-și ducă familiile afară din orașe, la țară, unde pot să cultive pământul și să obțină propriile produse, deoarece în viitor problema cumpărării și a vânzării va fi foarte serioasă. Ar trebui să începem acum să ascultăm îndrumarea care ne-a fost dată din nou și din nou: Ieșiți din orașe și mergeți în zone rurale, unde casele nu sunt îngrămădite așa de aproape una de alta și unde veți fi scutiți de amestecul vrăjmașilor. — Scrisoarea 5, 1904

Evitarea certurilor dintre partide

Oamenii s-au asociat în confederații pentru a se împotrivi Domnului oștirilor. Aceste confederații vor continua să existe până când Hristos va părăsi locul în care face mijlocire înaintea tronului harului și va îmbrăca hainele răzbunării. Slujitorii satanici se află în fiecare oraș, ocupându-se cu organizarea de partide care se împotrivesc Legii lui Dumnezeu. Sfinții cei falși și necredincioșii pe față intră în aceste partide. Acesta nu este un timp în care cei din poporul lui Dumnezeu să fie niște oameni ușor influențabili. Noi nu putem să ne permitem să fim luați prin surprindere nicio clipă. — Mărturii, vol. 8, p. 42

Uniunile sindicale vor fi unul dintre mijloacele care vor aduce pe pământul acesta un timp de necaz cum nu a mai fost de la începutul lumii. —

Scrisoarea 200, 1903

Conflictele dintre confederațiile și uniunile sindicale

Lucrarea celor din poporul lui Dumnezeu este aceea de a se pregăti pentru evenimentele viitorului, care vor veni curând asupra lor cu o putere orbitoare. În lume vor fi formate monopoluri uriașe. Oamenii se vor asocia în uniuni care îi vor închide în țarcurile vrăjmașului. Câțiva oameni se vor uni pentru a pune mâna pe toți banii care pot fi obținuți în anumite domenii de afaceri. Se vor forma uniuni profesionale, iar aceia care vor refuza să intre în aceste uniuni vor fi consemnați. — Scrisoarea 26, 1903

Pregătirea pentru conflict

Uniunile și confederațiile sindicale din lume sunt o capcană. Feriți-vă de ele și stați departe de ele, fraților! Să nu aveți nimic de-a face cu ele. Din cauza acestor uniuni și confederații, curând va fi foarte dificil ca instituțiile noastre să-și desfășoare activitatea în orașe. Avertizarea mea este: Stați afară din orașe. Nu construiți niciun sanatoriu în orașe. Educați-i pe oamenii noștri să iasă din orașe și să meargă la țară, unde pot să obțină o mică bucată de pământ, să-și construiască acolo un cămin pentru ei și pentru copiii lor. (...)

Restaurantele noastre trebuie să fie în orașe, deoarece altfel lucrătorii din aceste restaurante nu pot să ajungă la oameni și să-i învețe principiile viețuirii corecte. De asemenea, deocamdată, trebuie să avem săli de adunare în orașe. Totuși, în cele din urmă, va fi un asemenea conflict și o asemenea confuzie în orașe, încât aceia care vor dori să le părăsească nu vor fi în stare. Trebuie să ne pregătim pentru conflictele acestea. Aceasta este lumina care mi-a fost dată. — General Conference Bulletin, 6 aprilie 1903

Păstrarea individualității

De ani de zile, mi s-a dat o lumină specială cu privire la faptul că nu trebuie să stabilim centrele lucrării noastre în orașe. Agitația și confuzia de care sunt pline orașele acestea și stările de lucruri aduse de uniunile sindicale și de greve se dovedesc a fi o mare piedică pentru lucrarea noastră. Oamenii caută să-i aducă pe cei ce sunt angajați în diferite meserii sub robia unor anumite uniuni. Acesta nu este planul lui Dumnezeu, ci este planul unei puteri pe care nu ar trebui să o recunoaștem noi în niciun caz. Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește, nelegiuții se leagă în snopi, gata să fie arși.

Noi trebuie să folosim acum toate puterile cu care am fost înzestrați pentru a-i face cunoscută lumii ultima solie de avertizare. În lucrarea aceasta, noi trebuie să ne păstrăm individualitatea. Să nu ne unim cu societăți secrete sau cu uniuni sindicale. Noi trebuie să fim liberi în Dumnezeu, privind mereu la Hristos pentru a primi învățătură. Toate mișcările noastre trebuie să fie făcute cu înțelegerea însemnătății lucrării pe care trebuie să o facem pentru Dumnezeu. — Mărturii, vol. 7, p. 84

Desconsiderarea Decalogului

Aceste uniuni sunt unul dintre semnele zilelor din urmă. Oamenii se adună în snopi, pregătiți să fie arși. Ei pot să fie membri ai bisericii, dar, dacă aparțin acestor uniuni, nu le este cu putință să păzească poruncile lui Dumnezeu, deoarece a aparține acestor uniuni înseamnă a desconsidera întregul Decalog.

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău, ca pe tine însuți” (Luca 10,27). Aceste cuvinte rezumă întreaga datorie a omului. Ele înseamnă consacrarea întregii făpturi — trup, suflet și spirit — în slujba

lui Dumnezeu. Cum pot oamenii să respecte cuvintele acestea și, în același timp, să se angajeze în susținerea unei organizații care îi lipsește pe semenii lor de libertatea de acțiune? Cum pot oamenii să respecte aceste cuvinte și, în același timp, să formeze combinații care jefuiesc clasele mai sărace de avantajele care le aparțin de drept, împiedicându-le să cumpere sau să vândă, dacă nu îndeplinesc anumite condiții? — Scrisoarea 26, 1903

Uniunile sindicale sunt și vor fi înființate

Cei care se declară a fi copii ai lui Dumnezeu nu trebuie să intre în niciun caz în uniunile sindicale care s-au format sau se vor forma. Domnul interzice lucrul acesta. Oare nu pot aceia care studiază profețiile să vadă și să înțeleagă ce se află înaintea noastră? — Scrisoarea 201, 1902

Capitolul 15

AVERTISMENTUL VA FI AUZIT

Trăim în ultimele zile ale istoriei acestui pământ și nu ne mai poate surprinde nimic cu privire la apostaziile și negările adevărului. Necredința a ajuns acum să fie o artă rafinată, cu care oamenii se îndeletnicesc spre nimicirea sufletelor lor. Există un pericol continuu de a avea la amvoane predicatori prefăcuți, a căror viață contrazice cuvintele pe care le rostesc, dar vocea de avertizare și de muștrare va fi auzită până la sfârșitul timpului, iar aceia care sunt vinovați că au făcut tranzacții în care nu ar fi trebuit să intre niciodată se vor opune soliei și vor refuza să fie corecțați atunci când vor fi muștrați și sfătuiți prin mijloacele rânduite de Domnul. Ei vor continua, asemenea lui Faraon și Nebucadnețar, până când Domnul le va lua rațiunea, iar inima lor va ajunge imposibil de impresionat. Cuvântul Domnului va veni la ei, dar, dacă ei aleg să nu-l audă, Domnul îi va face răspunzători pentru ruina pe care au adus-o asupra lor.

Ioan Botezătorul a fost chemat de Dumnezeu ca sol al Său pentru a pregăti calea Domnului. El trebuia să-i dea lumii o mărturie neșovăitoare, muștrând și denunțând păcatul. Când a vorbit despre misiunea și lucrarea lui, Luca a zis: „Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători, la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El” (Luca 1,17).

Mulți farisei și saducheii au venit pentru a primi botezul lui Ioan, iar Ioan le-a vorbit, spunându-le: „Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră. Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: «Avem ca tată pe Avraam!» Căci vă spun că Dumnezeu, din pietrele acestea, poate să ridice fii lui Avraam. Iată că

secura a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face roadă bună va fi tăiat și aruncat în foc. Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge” (Matei 3,7-12).

Vocea lui Ioan s-a ridicat ca un sunet de trâmbiță. Misiunea lui a fost: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov, păcatele ei!” (Isaia 58,1). El nu avusese nicio pregătire care se primește în vreo școală omenească. Dumnezeu și natura au fost profesorii lui. Totuși, pentru a pregăti calea lui Hristos, era nevoie de cineva suficient de îndrăzneț pentru a-și face auzită vocea, asemenea profetilor din vechime, avertizând generația aceea coruptă.

Auzit de toate clasele sociale

Toți au mers în pustie pentru a-l auzi. Pescarii neînvățați și țăranii veneau din localitățile învecinate și din regiunile apropiate și îndepărtate. Soldații romani din cazărmile lui Irod veneau să-L audă. Căpitani veneau cu săbiile la cingătoare, ca să reprime orice ar fi semănat cu o răscoală sau o răzvrătire. Vameșii cei avari veneau din regiunile de primprejur, iar de la Sinedriu veneau preoții cu filacterii late. Toți ascultau ca și când ar fi fost fermecați și toți, chiar și fariseii, saducheii și batjocoritorii reci, neimpresionabili ai timpului, plecau cu zâmbetele pierite de pe chip și cu inima străpunsă de un simțământ al păcatului lor. Nu erau argumentări îndelungate, nu erau teorii formulate cu precizie și cuvântări elaborate cu „punctul unu”, „punctul doi” și „punctul trei”. Totuși elocvența curată, naturală, se dădea pe față prin propoziții scurte, fiecare cuvânt transmitând siguranța și adevărul din avertizările serioase care erau adresate.

Solia de avertizare vestită de Ioan era asemănătoare cu avertizarea adresată celor din Ninive: „Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!” (Iona 3,4). Locuitorii din Ninive s-au pocăit și s-au rugat lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a acceptat faptul că ei L-au recunoscut. Lor le-au fost acordați patruzeci de ani de probă în care să dea pe față sinceritatea pocăinței lor și să se întoarcă de la păcat. Totuși cei din Ninive s-au întors din nou la închinarea la chipuri cioplite, nelegiuirea lor a ajuns mai adâncă și mai disperată decât înainte, deoarece lumina venise, dar nu fusese primită.

Ioan a chemat la pocăință oamenii din toate clasele sociale. El le-a zis fariseilor și saducheilor: Fugiți de mânia viitoare! Pretenția voastră de a-l avea ca tată pe Avraam nu este nici de cea mai mică valoare pentru voi. Ea nu vă împărtășește principiile curate și sfințenia caracterului. Sacrificiile ceremoniale nu au nicio valoare, dacă nu înțelegeți că ținta lor este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Voi vă întoarceți de la cerințele lui Dumnezeu pentru a urma ideile voastre pervertite și pierdeți acele caracteristici care vă fac să fiți copiii lui Avraam.

Ioan a arătat spre stâncile împrăștiate în jur, prin pustie, printre care vânturile își croiau drum, și a zis: „Căci vă spun că Dumnezeu, din pietrele acestea, poate să ridice fiii lui Avraam” (Matei 3,9).

Ioan Botezătorul a înfruntat păcatul cu o mustrare deschisă, adresându-se atât oamenilor cu o ocupație umilă, cât și oamenilor din înalta societate. El le-a spus adevărul și împăraților, și nobililor, indiferent dacă aceștia aveau să-l asculte sau să-l respingă. El s-a adresat personal și la subiect. I-a mustrat pe farisei și pe saducheii, pentru că religia lor consta în forme, și nu în neprihănirea unei ascultări curate și de bunăvoie. (...) El i-a vorbit lui Irod despre căsătoria lui cu Irodiada, spunându-i: „Nu îți este îngăduit să o ai de nevastă.” El i-a vorbit despre pedeapsa viitoare, când Dumnezeu îl va judeca

pe fiecare om după faptele lui. (...)

„Au venit și niște vameși să fie botezați și i-au zis: «Învățătorule, noi ce trebuie să facem?»» (Luca 3,12). Oare le-a zis: „Părăsiți-vă tarabele și casele de schimb?” Nu, ci le-a zis: „Să nu cereți nimic mai mult peste ce v-a fost poruncit să luați” (Luca 3,13). Dacă ei continuau să strângă taxele [pentru romani], puteau să folosească greutate și cântare corecte. Ei puteau să facă o reformă în acele lucruri care însemnau necinste și asuprire.

„Niște ostași îl întrebau și ei și ziceau: «Dar noi ce trebuie să facem?» El le-a răspuns: «Să nu stoarceți nimic de la nimeni prin amenințări, nici să nu învinuiți pe nimeni pe nedrept, ci să vă mulțumiți cu lefurile voastre»” (Luca 3,14).

Sabia adevărului lucrează

Și Domnul Hristos S-a adresat direct fiecărei categorii de oameni. El i-a muștră pe aceia care stăpâneau peste semenii lor, ale căror patimi și prejudecăți i-au făcut pe mulți să greșească și i-au determinat să rostească blasfemii la adresa lui Dumnezeu. Sabia adevărului a fost tocită de scuze și presupuneri, dar Hristos a spus lucrurilor pe nume. Securea a fost înfiptă la rădăcina pomului. El a arătat că nici toate formele religioase de închinare adunate la un loc nu puteau să salveze națiunea iudaică, deoarece iudeii nu L-au privit și nu L-au primit prin credință pe Mielul lui Dumnezeu ca Mântuitor al lor.

În aceste zile din urmă, va fi făcută exact aceeași lucrare și va fi adresată aceeași solie — solia lui Ioan. Domnul i-a adresat poporului Său solii prin uneltele alese de El și dorește ca toți să ia aminte la îndemnul și avertizările pe care le trimite.

Solia care a precedat lucrarea publică a Fiului lui Dumnezeu a fost: Pocăiți-vă, vameși! Pocăiți-vă, farisei și saducheii, pentru că „Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3,2). Solia noastră nu trebuie să fie: „Pace și liniște!” (1 Tesaloniceni 5,3). Ca popor care crede în apropiata revenire a lui Hristos, noi avem de făcut o lucrare, avem de vestit o solie: „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău!” (Amos 4,12). Trebuie să ridicăm stindardul și să vestim solia îngerului al treilea — poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Solia pentru prezent

Solia pe care o vestim trebuie să fie tot atât de directă, cum a fost solia lui Ioan Botezătorul. El i-a muștrăat pe regi pentru păcatele lor. El a muștrăat adulterul lui Irod. Fără a se teme că viața lui era în pericol, a spus adevărul cu tărie. Lucrarea noastră din acest veac trebuie să fie făcută cu credincioșie. Locuitorii lumii din timpul acesta sunt reprezentați de locuitorii pământului din timpul Potopului. Răutatea locuitorilor lumii din vechime a fost descrisă cu claritate: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6,5). Dumnezeu a ajuns să fie obosit de oamenii aceștia, ale căror gânduri erau îndreptate numai spre plăcere și îngăduință de sine. Ei nu căutau sfatul lui Dumnezeu, sfatul Aceluia care îi crease, nici nu le păsa de împlinirea voinței Sale. Muștrarea lui Dumnezeu a fost asupra lor, pentru că au urmat fără încetare închipuirile inimii lor și pământul era plin de violență. „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ. Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: «Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul»” (Geneza 6,6.12-13). (...)

În această perioadă a istoriei lumii, există datorii precise care trebuie să

fie îndeplinite, muștrări speciale care trebuie să fie vestite. Domnul nu va lăsa biserica Sa fără a-i adresa muștrări și avertizări. Păcatele au ajuns să fie o modă, dar nu sunt cu nimic mai puțin grave în ochii lui Dumnezeu. Ele sunt comentate, explicate și scuzate, gravitatea lor este micșorată, mâna dreaptă a prieteniei este întinsă spre fiecare om care aduce teorii și idei false, încurcând mintea celor din poporul lui Dumnezeu, amortindu-le sensibilitatea față de principiile drepte. În felul acesta, conștiința ajunge insensibilă față de sfaturile și muștrările care au fost adresate. Lumina dată și chemarea la pocăință au fost stinse în norii necredinței și ai împotrivrării, care au fost aduși prin planurile și invențiile omenești.

Dumnezeu cere un zel viu. Pastorii pot avea cunoștințe puține din cărți, dar, dacă fac tot ce pot mai bine cu talentele lor, dacă lucrează când au ocazia favorabilă, dacă își înveșmântează expresiile în limbajul cel mai clar și mai simplu, dacă sunt niște oameni umili care trăiesc cu atenție și smerenie, căutând înțelepciunea Cerului, lucrând pentru Dumnezeu din inimă și fiind motivați de un singur gând predominant — dragostea față de Hristos și față de sufletele pentru care a murit El — vor fi ascultați chiar și de oameni cu aptitudini și talente superioare. În simplitatea adevărurilor pe care le prezintă va fi un farmec deosebit. Domnul Hristos este cel mai mare învățător pe care l-a cunoscut vreodată lumea.

Ioan Botezătorul nu învățase în școlile rabinilor. Totuși regii și nobilii, fariseii și saducheii, soldații și ofițerii romani, cei educați în domeniul etichetei de la curte, vameșii cei vicleni și calculați, precum și oamenii renumiți ai lumii au ascultat cuvintele lui. Ei au avut încredere în declarațiile lui deschise și au fost convinși de păcat. Ei l-au întrebat: „Dar noi ce trebuie să facem?” (Luca 3,14)

Este nevoie de seriozitate

În veacul acesta, chiar înainte de cea de a doua venire a lui Hristos pe norii cerului, Domnul cheamă oameni care vor fi serioși și care vor pregăti un popor pentru a rezista în marea zi a Domnului. Oamenii care au petrecut mult timp în studiul cărților nu dau pe față, în viața lor, slujirea zeloasă care este necesară pentru acest timp din urmă. Ei nu dau o mărturie simplă și directă. Printre pastori și studenți este nevoie de o revărsare a Duhului lui Dumnezeu. Apelurile stăruitoare, făcute cu rugăciune, care vin din inima unui sol ce vorbește din tot sufletul, vor crea convingeri. Nu va fi nevoie de oameni învățați pentru a face lucrul acesta, deoarece oamenii învățați depind mai mult de învățătura din cărți, decât de cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Toți aceia care Îl cunosc pe singurul Dumnezeu viu și adevărat Îl vor cunoaște pe Isus Hristos, singurul Său Fiu, și Îl vor predica pe Isus Hristos, și pe El răstignit. (...)

Presupune cineva că soliile adevărului nu vor ajunge la aceia pe care Dumnezeu îi mustră? Cei muștrați ar putea să se ridice cu indignare și să caute să aducă o condamnare legală împotriva solului lui Dumnezeu, dar, făcând lucrul acesta, ei nu aduc o condamnare asupra solului, ci asupra lui Hristos, care a dat muștrarea și avertizarea. Când oamenii pun în pericol lucrarea lui Dumnezeu prin comportamentul lor greșit, oare nu vor auzi ei nicio muștrare? Dacă muștrarea se referă numai la cel greșit și răul nu s-a extins, el este singurul care trebuie să fie avertizat; dar, când purtarea lui face un rău categoric lucrării adevărului și sufletele sunt puse în pericol, Dumnezeu cere ca avertizarea să fie la fel de răspândită, pe cât de răspândit este prejudiciul adus. Mărturiile nu vor fi împiedicate. Cuvintele de muștrare și de avertizare, un clar „Așa zice Domnul” vor veni de la slujitorii rânduiți de Dumnezeu, deoarece cuvintele nu își au originea în unealta omenească, ele sunt de la Dumnezeu, Cel care le-a încredințat lucrarea aceasta. Dacă un slujitor al lui Dumnezeu este dat în judecată în tribunalele pământești, iar Dumnezeu îngăduie ca el să ajungă la procesul de judecată, faptul acesta este

pentru ca Numele Său să fie slăvit. Totuși, asupra omului care îl dă în judecată, va veni un blestem. Dumnezeu cunoaște motivele, oricare ar fi ele. Mă rog ca Domnul să-i învețe pe frații noștri să fie direcți și să nu facă niciun compromis. Lucrarea lui Dumnezeu a fost defăimată și lovită de oamenii care au făcut compromisuri și, cu cât aceștia se despart mai curând de lucrare, cu atât este mai bine. (...)

Dumnezeu cheamă oameni cu o credință hotărâtă. În situații de criză, El nu are niciun folos de pe urma unor oameni cu două fețe. El dorește oameni care vor arăta cu claritate lucrarea greșită și vor spune: „Lucrarea aceasta nu este conformă cu voința lui Dumnezeu.” — Scrisoarea 19, 1897

LUCRAREA VIEȚII LUI HRISTOS ȘI LUCRAREA NOASTRĂ

Citim [în Biblie] despre Acela care a trăit pe pământul acesta cu blândețe și umilință, „care umbla din loc în loc, făcea bine” (Faptele 10,38) și care Și-a petrecut viața într-o lucrare de slujire iubitoare, mângâindu-i pe cei necăjiți, slujindu-le celor nevoiași, ridicându-i pe cei doborâți. El nu a avut nicio casă în lumea aceasta, în afară de găzduirea pe care I-au oferit-o prietenii, din bunătate, în călătoriile Sale. Totuși era o fericire să fii în prezența Sa. El a întâmpinat încercări și ispite zi de zi și totuși nici nu a dat greș, nici nu S-a descurajat. El a fost înconjurat de nelegiuire și totuși a păzit poruncile Tatălui Său. El a fost întotdeauna voios și răbdător, iar cei suferinzi L-au aclamat ca pe un sol al vieții, al păcii și al sănătății. El a văzut nevoile tuturor — bărbați și femei — și le-a adresat invitația: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,28-30).

Ce exemplu ne-a lăsat Hristos în lucrarea vieții Sale! Cine dintre copiii Săi trăiește așa cum a trăit El pentru slava lui Dumnezeu? El este Lumina lumii, iar acela care lucrează cu succes pentru Domnul trebuie să-și aprindă lumina din focul vieții Sale divine.

Ucenicilor Săi, Domnul Hristos le-a zis: „Voi sunteți sarea pământului. Dar, dacă sarea își pierde gustul... atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni” (Matei 5,13). Prin urmare, cât de atenți trebuie să fim în a urma exemplul lui Hristos în lucrarea vieții noastre! Dacă nu facem așa, suntem lipsiți de valoare pentru lume — o sare care și-a pierdut gustul. (...)

Dumnezeu folosește în lucrarea Sa o diversitate de talente. El Își duce mai departe lucrarea pentru biserică printr-o varietate de unelte. Niciun om care dorește să se facă pe sine unicul învățător în biserică nu lucrează pentru Dumnezeu. Niciun om care spune: „Vreau ca influența mea să fie singura influență exercitată în biserica pe care o conduc” nu face ca lumina lui să strălucească pentru Dumnezeu. Aceia care sunt lipsiți de amabilitate față de tovarășii lor de lucru trebuie să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Prin influența lor, ei țin în afara bisericii lumina pe care Dumnezeu dorește să o aibă poporul Său. Ei manifestă un spirit pe care Dumnezeu nu îl aprobă.

Hristos este Modelul

Domnul Hristos a fost trimis în lume pentru a Se îngriji de interesele Tatălui Său. El este Modelul nostru în toate lucrurile. Varietatea învățăturilor Sale constituie o lecție pe care trebuie să o studiem.

Nu toți lucrătorii sunt identici în înțelegerea și experiența lor sau în felul în care administrează Cuvântul. Unii se împărtășesc continuu din trupul și din sângele lui Hristos. Ei mănâncă frunzele pomului vieții. Ei sunt fără încetare elevi în școala lui Hristos. Ei fac progrese zilnice în evlavie și câștigă o experiență care îi pregătește să lucreze pentru Domnul. Influența lor este o mireasmă de viață spre viață. Ei au o gândire atât de duhovnicească, încât discern imediat lucrurile duhovnicești. Biblia este obiectul studiului lor. Ei nu simt nicio atracție față de revistele, ziarele și cărțile care nu tratează niciun subiect ceresc sau divin. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este tot mai prețios pentru ei. Dumnezeu Se apropie și le vorbește într-o limbă care nu poate să fie înțeleasă greșit.

Alții nu au învățat cum să-și îndrepte gândurile așa de hotărât asupra Scripturilor, încât să ia din ele o nouă resursă de har în fiecare zi.

Unii au o solie specială din cer. Ei trebuie să fie trimiși pentru a-i trezi pe oameni, nu să stea pe lângă biserici atât pentru propria pagubă, cât și ca o piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu. Faptul că o biserică are doi sau trei pastori nu-i face niciun bine. Dacă pastorii aceștia ar merge să lucreze pentru cei ce se află în întuneric, lucrarea lor ar avea rezultate. Bărbații cu experiență și tinerii care se pregătesc pentru lucrarea pastorală trebuie să meargă în teritorii noi pentru a vesti solia de avertizare.

Dacă împărtășesc altora binecuvântările pe care Dumnezeu li le-a dat, făcând ca lumina lor să strălucească prin fapte bune, aceia care cred adevărul vor fi binecuvântați într-o mare măsură. Când lumina lor va străluci prin evlavie personală, prin faptul că vor da pe față principii serioase în toate tranzacțiile din afacerile lor, ei vor mări importanța principiilor Legii lui Dumnezeu. Domnul îi cheamă pe slujitorii Săi să adauge teritorii noi pentru El. Noi trebuie să lucrăm cu un zel fierbinte pentru aceia care sunt lipsiți de speranță și fără Dumnezeu în lume. Există câmpuri de lucru bogate, care așteaptă lucrători credincioși.

Cei care slujesc în lucrarea lui Dumnezeu trebuie să îngenuncheze înaintea Lui, în rugăciune umilă și stăruitoare, iar apoi să meargă mai departe, cu Biblia în mână, pentru a readuce la viață simțurile amorțite ale aceluia care sunt reprezentați în Cuvânt ca fiind morți în păcatele și în nelegiuirile lor. Cei care fac lucrarea aceasta vor fi binecuvântați într-o mare măsură. Cei care cunosc adevărul trebuie să se întărească unul pe altul, spunându-le pastorilor: „Mergeți, în Numele Domnului, în câmpurile pregătite pentru seceriș, iar rugăciunile noastre vor merge cu voi ca niște seceri ascuțite.” În felul acesta, bisericile noastre trebuie să aducă o mărturie hotărâtă pentru Dumnezeu și, de asemenea, să-I aducă lui Dumnezeu darurile lor, pentru ca aceia care merg în teritoriul de lucru să aibă mijloacele necesare lucrării pentru suflete.

Cine lucrează cu credincioșie pentru Domnul în acest veac al lumii, când imoralitatea de pe pământ este la fel ca imoralitatea Sodomei și a Gomorei? Cine îi ajută pe cei din jurul lui să câștige viața veșnică? Suntem noi curățiți, sfințiți și pregătiți să fim folosiți de Domnul ca niște vase de cinste? Oare își va aduce aminte acum fiecare membru al bisericii de faptul că urâtenia și diformitatea nu vin de la Dumnezeu? Dumnezeu trebuie să primească închinarea în frumusețea sfințirii, deoarece El este minunat în maiestate și putere. (...)

Dumnezeu dorește ca aceia care alcătuiesc poporul Său să arate prin viața lor care este avantajul creștinismului față de lucrurile lumești. Noi trebuie să trăim în așa fel încât Dumnezeu să ne poată folosi în lucrarea Sa de a-i converti pe toți oamenii, îndemnându-i să-și spele hainele caracterului și să le albească în sângele Mielului. Noi suntem lucrarea mâinilor Sale, „zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune” (Efeseni 2,10). Prin noi, Dumnezeu dorește să Își dea pe față înțelepciunea Sa nespus de felurită. Prin urmare, El ne poruncește să facem lumina noastră să strălucească prin fapte bune. — Manuscrisul 73a, 1900

UMBRELE LUI SATANA

Nu uitați că nu va veni niciodată o vreme în care umbra lui Satana să nu fie așezată pe cale pentru a pune piedici credinței noastre și a eclipsa lumina care vine de la Soarele Neprihănirii. Credința noastră nu trebuie să șovăie, ci să își croiască drum prin umbra aceea. Noi avem o experiență care nu trebuie să fie îngropată în întunericul îndoielii. Credința noastră nu constă în simțăminte, ci în adevăr. Niciunul dintre noi nu trebuie să se amăgească cu gândul că, în timp ce lumea înaintează în nelegiuire, noi nu vom avea nicio dificultate.

Tocmai dificultățile acestea ne aduc în camera de audiență a Celui Preaînalt, pentru a cere sfatul Aceluia care este infinit în înțelepciune. Lui Îi place să-L căutăm. Lui Îi place să ne încredem în El și să credem Cuvântul Său. Dacă nu am fi avut dificultăți și încercări, am fi ajuns mulțumiți de noi înșine și ne-am fi înălțat pe noi înșine. Sfinții cei adevărați vor fi curățiți și vor fi albiți și încercați. — Scrisoarea 58, 1909

UNITATEA ȘI DEVOTAMENTUL

Domnul a rânduit ca lucrarea Lui să înainteze în domeniul misionar, ca să răspândească învățătura adevărului pentru aceste zile din urmă. Aceia care ar fi trebuit să fie cât se poate de treji pentru a vedea lucrarea cea mare care trebuia să fie făcută de poporul ce poartă semnul lui Dumnezeu, așa cum este reprezentat el în Exodul 31,12-18, au fost cu siguranță amăgiți.

Domnul dorește ca ispravnicii credincioși să măsoare câmpurile în care trebuie să lucreze, iar apoi să folosească înțelept mijloacele Sale pentru înaintarea lucrării. Dumnezeu are un popor și pastori care trebuie să conlucreze cu El. (...)

Domnul va lucra pentru cei din poporul Său, dacă se vor supune și vor accepta ca Duhul Sfânt să lucreze asupra lor, fără să creadă că ei trebuie să lucreze asupra Duhului. „Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe care ți le dau astăzi, ca să fii fericit?” (Deuteronomul 10,12.13). (...)

Slujitorii lui Dumnezeu au de făcut lucrarea cea mai solemnă și mai sfântă din lume. Sfârșitul este aproape. Solia adevărului trebuie să fie vestită. Ca niște păstori credincioși ai turmei, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să vestească o mărturie clară și precisă. Adevărul nu trebuie să fie pervertit. Harul divin nu conduce niciodată departe de mila și de dragostea lui Dumnezeu. Numai puterea lui Satana face lucrul acesta. Când Domnul Hristos predica, solia Lui era asemenea unei săbii ascuțite, cu două tăișuri,

străpungând conștiința oamenilor și dând pe față gândurile lor ascunse. Lucrarea pe care a făcut-o Hristos va trebui să fie făcută de solii Săi credincioși. Ei trebuie să predice Cuvântul în simplitatea, curăția și integritatea cea mai strictă. Aceia care lucrează în domeniul predicării și al învățării trebuie să fie credincioși față de răspunderea lor. Ei trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unii care vor fi chemați să dea socoteală. Ei nu trebuie să îmbrace un „Așa zice Domnul” în cuvintele ademenitoare ale înțelepciunii omului. În felul acesta, ei nimicesc puterea lui vie, făcându-l să fie atât de slab și de lipsit de forță, încât nu reușește să convingă de păcat. Fiecare cuvânt rostit sub îndrumarea Duhului Sfânt va exprima interesul cel mai adânc pentru mântuirea sufletelor.

Faptul că un pastor este bine primit de Dumnezeu nu depinde de ceea ce se vede în afară, ci de îndeplinirea credincioasă a datoriei. Drumul lui Hristos spre înălțare trece prin umilința cea mai adâncă. Aceia care sunt părtași cu Hristos în suferințele Sale, care merg voioși pe urmele pașilor Săi, vor fi părtași cu El în slava Sa.

Vrăjmașul s-a străduit continuu să aducă în biserică persoane care sunt de acord cu mult adevăr, dar care nu sunt convertite. Creștinii care nu sunt credincioși față de lucrarea încredințată lor sunt niște mijloace prin care lucrează Satana. El poate să-i folosească pe membrii neconvertiți ai bisericii pentru a-și promova ideile proprii și pentru a încetini lucrarea lui Dumnezeu. Influența lor este întotdeauna de partea greșelii. Ei așază criticile și îndoielile ca pe niște pietre de poticnire în calea reformei. Ei aduc necredința în interiorul bisericii, deoarece și-au închis ochii față de neprihănirea lui Hristos și nu I-au dat slavă Domnului, ca Apărător al lor.

Unitatea este puterea bisericii. Satana știe lucrul acesta și își folosește toată puterea pentru a aduce dezbinare. El dorește să vadă lipsă de armonie între membrii bisericii lui Dumnezeu. Subiectului unității trebuie să i se acorde o atenție mai mare. Care este rețeta pentru tratarea leprei certurilor și

a dezbinării? Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu.

Dumnezeu m-a învățat că nu trebuie să insistăm asupra disensiunilor care slăbesc biserica. El prescrie un remediu pentru ceartă. Prin sfințirea Sabatului Său, noi trebuie să arătăm că suntem poporul Său. Cuvântul Său declară că Sabatul este un semn prin care va fi identificat poporul păzitor al poruncilor. Prin urmare, cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să păstreze o cunoaștere a Sa, în calitate de Creator al lor. Aceia care păzesc Legea lui Dumnezeu vor fi una cu El în marea luptă care a început în cer între Satana și Dumnezeu. Lipsa de credincioșie față de Dumnezeu înseamnă dispută și luptă împotriva principiilor Legii Sale.

Tot ce are legătură cu lucrarea lui Dumnezeu este sfânt și așa trebuie să fie privit de cei din poporul Său. Sfaturile care au vreo legătură cu lucrarea lui Dumnezeu sunt sfinte. Domnul Hristos Și-a dat viața pentru a aduce la pocăință o lume păcătoasă. Aceia care sunt umpluți cu duhul care a locuit în Hristos vor lucra asemenea unor gospodari ai lui Dumnezeu pentru îngrijirea viei Sale. Ei nu vor lucra doar în locurile pe care ar dori să le aleagă. Ei trebuie să fie niște administratori înțelepți și niște lucrători credincioși, punându-și ca țintă supremă scopul de a aduce la îndeplinire misiunea pe care a dat-o Hristos. Chiar înainte de înălțarea Sa la cer, Mântuitorul le-a spus ucenicilor că trebuie să înceapă cu Ierusalimul și să meargă apoi la toate neamurile, semințiile, limbile și popoarele și a adăugat: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,20). — Manuscrisul 14, 1901

LUCRAREA ÎNCERCĂRILOR

În experiența creștină, Domnul îngăduie încercări de diferite feluri pentru a-i chema pe oameni, bărbați și femei, la un nivel mai înalt de viețuire și la o slujire mai sfântă. Fără încercările acestea, ar avea loc o continuă

cădere de la asemănarea cu Hristos, iar oamenii ar ajunge plini de spiritul filosofiei omenești, științifice, fanteziste, care îi va conduce la unitate cu cei care îl urmează pe Satana.

În providența lui Dumnezeu, fiecare bine și fiecare mare întreprindere sunt supuse încercărilor pentru a se verifica atât curăția, cât și puterea principiilor acelora care stau în poziții de răspundere și pentru a modela caracterul omului după chipul lui Dumnezeu. Aceasta este o educație de cel mai înalt nivel.

Desăvârșirea caracterului este atinsă prin exercitarea însușirilor minții în timpul celei mai grele încercări, prin ascultarea de fiecare cerință a Legii lui Dumnezeu. Oamenii aflați în poziții de răspundere trebuie să fie niște unelte în mâinile lui Dumnezeu pentru slava Sa, iar când își îndeplinesc datoriile cu credincioșia cea mai mare, ei pot să atingă desăvârșirea caracterului.

În viața acelora care sunt credincioși față de principiile drepte va avea loc o creștere continuă în cunoaștere. Ei vor avea privilegiul de a fi recunoscuți ca fiind colaboratori cu Marele Meșter-Lucrător pentru familia omenească și vor îndeplini o parte plină de slavă în realizarea scopurilor lui Dumnezeu. Astfel, prin învățatură și prin exemplu, în calitate de colaboratori ai lui Dumnezeu, ei vor da slavă Creatorului lor. — Manuscris nedatat 150

Capitolul 18

APEL ADRESAT LUI D. M. CANRIGHT

Battle Creek, 15 octombrie 1880, Frate D. M. Canright.

Dragă frate, M-am întristat când am auzit de hotărârea ta, dar am avut motive să mă aștept la ea. Este un timp când Dumnezeu îi pune la încercare pe cei din poporul Său. Tot ce poate fi zguduit va fi zguduit. Vor rezista numai acele suflete care sunt înrădăcinate în Stânca veacurilor. Aceia care se bazează pe propria inteligență și nu rămân fără încetare în Hristos vor fi supuși la schimbări de felul aceasta. Dacă credința ta a fost bazată pe oameni, atunci putem să ne așteptăm la asemenea rezultate.

Totuși, dacă ai hotărât să rupi orice legătură cu noi, ca popor, am să-ți adresez o cerere pentru binele tău și pentru Numele lui Hristos: Stai departe de cei din poporul nostru, nu-i vizita și nu vorbi în mijlocul lor despre îndoielile și întunericul tău. Satana tresaltă de bucurie pentru faptul că ai ieșit de sub steagul lui Dumnezeu și stai sub steagul lui. El vede în tine un om din care poate să facă un mijloc valoros pentru zidirea împărăției lui. Tu ai început să mergi tocmai pe calea pe care m-am așteptat că vei merge dacă vei ceda ispitei.

Tu ai avut întotdeauna o dorință după putere, după popularitate, iar acesta este unul dintre motivele pentru care ai ajuns în poziția pe care o ai acum. Totuși te rog să îți păstrezi pentru tine îndoielile, întrebările și scepticismul. Oamenii au avut încredere în tine, considerând că ai un caracter mai ferm și mai statornic decât ai avut înainte. Ei au crezut că ești un bărbat puternic, iar când dai glas gândurilor și simțămintelor tale negre, Satana stă pregătit să facă în așa fel încât caracterul amăgitor al acestor gânduri și

simțăminte să fie atât de puternic, încât multe suflete să fie amăgite și pierdute prin influența unui singur suflet care a ales mai degrabă întunericul decât lumina și care s-a încumetat să se așeze de partea lui Satana, în rândurile vrăjmașului.

Tu ai dorit să fii prea mult, să faci paradă și zgomot în lume și, ca urmare, soarele tău va apune cu siguranță în întuneric. În fiecare zi, vei suferi o pierdere veșnică. Copilul de școală care chiulește de la ore crede că își păcălește părintele și profesorul, dar cine suferă pierderea cea mai mare? Oare nu el însuși? Oare nu se păcălește și nu se amăgește pe sine însuși, lipsindu-se de cunoștința pe care ar putea să o aibă? Dumnezeu dorește să ajungem plini de succes în copierea exemplului lui Hristos în faptele bune, dar tu te păcălești, cultivi un simțământ care îți va mușca și otrăvi sufletul spre propria ruină. Tu te păcălești cu privire la lucruri de o importanță veșnică, lipsindu-ți sufletul de bogăția cunoașterii plinătății lui Hristos. Ambiția ta s-a înălțat mult și nu va accepta nimic mai puțin decât înălțarea de sine. Tu nu te cunoști pe tine însuși. Întotdeauna ai avut nevoie de o inimă smerită.

Hristos — Omul-Model

Ce fel de viață a trăit Domnul Hristos? Când a lucrat ca tâmplar, ascunzând față de lume secretul cel mare al misiunii Sale divine, El Și-a îndeplinit lucrarea, ca model al omului, tot așa de sigur ca atunci când a pășit pe valurile înspumate ale Mării Galileei, când i-a readus pe morți la viață sau când a murit pe cruce ca jertfă pentru om, ca să poată ridica întregul neam omenesc la o viață nouă și desăvârșită. Domnul Isus a locuit mult timp în Nazaret, fără a fi cunoscut sau onorat, pentru ca lecția dată prin exemplul Său să le arate oamenilor cât de aproape pot să fie de Dumnezeu în umblarea lor, chiar și pe căile obișnuite ale vieții de zi cu zi. Cât de umiltoare, cât de aspră și de fără pretenții a fost această coborâre a Maiestății cerului, ca să poată fi făcut una cu noi! El a atras simpatia tuturor inimilor, arătându-Se în

stare să simpatizeze cu toți. Bărbații din Nazaret au întrebat cuprinși de îndoieli: „Nu este acesta tâmplarul” (Marcu 6,3), fiul lui Iosif și al Mariei?

Cerul și pământul nu sunt mai departe unul de altul astăzi, decât atunci când oamenii obișnuiți, cu ocupații obișnuite, s-au întâlnit cu îngerii ziua, în amiaza mare, sau când păstorii de pe câmpiile Betleemului au auzit cântecele oștirilor îngerești în timp ce își păzeau turmele noaptea. Nu efortul de a te urca pe înălțimi te va face să fii mare în ochii lui Dumnezeu, ci viața smerită, de bunătate și de credincioșie te va face să fii obiectul ocrotirii deosebite a îngerilor din cer. Omul-Model, care nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, a luat asupra Sa natura noastră și a trăit aproape treizeci de ani într-un sat galileean neînsemnat, ascuns printre dealuri. Toată oștirea îngerească a fost la dispoziția Lui, și totuși El nu a pretins că era o personalitate mare și înaltă. El nu a atașat la numele Său titlul de „Profesor” pentru propria mulțumire. El a fost un tâmplar care a lucrat pentru plată, a fost un slujitor al acelora pentru care a lucrat, arătând că cerul poate să fie foarte aproape de noi pe căile obișnuite ale vieții și că îngerii din curțile cerești vor avea grijă de pașii acelora care vin și pleacă la porunca lui Dumnezeu.

Oh, fie ca spiritul lui Hristos să rămână asupra acelora care declară că sunt urmașii Săi! Toți trebuie să fim dispuși să lucrăm și să trudim, deoarece aceasta este lecția pe care Domnul Hristos ne-a dat-o prin viața Sa. Dacă ai fi trăit pentru Dumnezeu în lucrurile obișnuite, îndeplinindu-ți lucrarea cu credincioșie și curăție când nu a fost nimeni care să spună că a fost făcută bine, nu ai fi fost în poziția actuală. Tu ai fi putut să trăiești o viață plină de credincioșie prin cuvintele bune rostite cu înțelepciune, prin faptele amabile săvârșite cu atenție, prin manifestarea zilnică a blândeții, a curăției și a dragostei. Având în vedere toată lumina pe care ai avut-o, mă tem că ai făcut ultimul pas. I-ai dat lui Satana toate avantajele.

Hotărâri pripite

Hotărârile pot fi luate într-un moment care pecetluiește soarta unui om pentru totdeauna. Satana a venit la tine așa cum a venit la Hristos, oferindu-ți onoarea și slava lumii, cu condiția să recunoști supremația lui. Acesta este lucrul pe care îl faci acum. Totuși, înainte de a face încă un pas, te rog să te gândești bine.

Ce raport dau îngerii cu privire la tine? Cum te vei confrunta tu cu raportul acela? Ce scuză vei aduce în fața lui Dumnezeu pentru apostazia ta prăpăstioasă și neașteptată? Întotdeauna ai avut dorința de a face o lucrare mare. Dacă ai fi fost mulțumit să-ți faci mica ta lucrare cu credincioșie și cu atenție, faptul acesta ar fi fost aprobat de Domnul. Totuși adu-ți aminte că va fi nevoie de o lucrare de o viață întreagă pentru a recupera ce se risipește printr-o clipă de neatenție și de cedare în fața ispitei.

Noi suntem niște străini și călători care merg spre o țară mai bună, dar ar fi mai bine, pentru tine și pentru mine, să fim niște animale înjugate la plug, în câmp, decât să fim în cer, fără a avea o inimă care să simpatizeze cu locuitorii cerului. Printr-un act de o clipă al voinței, tu poți să te așezi sub puterea lui Satana, dar va fi nevoie de mai mult decât atât pentru a rupe lanțurile lui și pentru a te îndrepta spre o viață mai înaltă și mai sfântă. Scopul poate să fie stabilit, lucrarea poate să fie începută, dar realizarea ei va cere trudă, timp, răbdare și sacrificiu. Omul care se îndepărtează de Dumnezeu în mod deliberat, fiind în strălucirea deplină a luminii, va constata că, atunci când va dori să se întoarcă, spinii și pălămida vor fi crescut pe calea lui și nu trebuie să fie surprins sau descurajat dacă este obligat să meargă mult cu picioarele rănite și sângerânde. Dovada cea mai înspăimântătoare și mai înfiorătoare a căderii omului dintr-o stare mai bună este faptul că îl va costa atât de mult să se întoarcă. Calea întoarcerii poate să fie străbătută numai printr-o luptă grea, centimetru cu centimetru, în fiecare oră.

Calea spre cer este prea îngustă pentru ca rangul și bogățiile să meargă pe ea, prea îngustă pentru jocul ambiției, prea abruptă și aspră pentru ca trăsurile comodității să urce pe ea. Truda, răbdarea, sacrificiul de sine, rușinea, sărăcia, munca grea, suportarea împotrivirii celor păcătoși față de El au fost partea lui Hristos și trebuie să fie partea omului, dacă va intra vreodată în Paradisul lui Dumnezeu.

Tu cedezi atât de ușor la credința ta actuală, din cauză că nu ai avut niciodată rădăcinile înfipte adânc în credința care crește. Ea te-a costat prea puțin. Această credință nu te susține în încercare și nu te mângâie în necaz, din cauză că nu a fost întărită prin efort și nu a fost curățită prin sacrificiu. Aceia care sunt dispuși să sufere pentru Hristos vor simți mai multă bucurie în această suferință, decât pentru faptul că Hristos a suferit pentru ei, arătându-le astfel că i-a iubit. Cei care câștigă cerul vor depune eforturi nobile și vor lucra cu toată îndelunga răbdare, ca să poată culege roadele trudei.

Există o mână care va deschide larg porțile Paradisului pentru aceia care au rezistat încercării ispitei și au păstrat o conștiință bună, renunțând la lume, la onorurile și la aplauzele ei, din dragoste față de Hristos, mărturisindu-L astfel înaintea oamenilor și așteptând cu toată răbdarea ca El să-i mărturisească înaintea Tatălui Său și a sfinților îngeri.

Influența îndoielii

Nu cer o explicație a comportamentului tău. Fratele [C. W.] Stone a dorit să îmi citească scrisoarea ta. Am refuzat să o ascult. Exprimarea îndoielii, a nemulțumirii și a necredinței este contagioasă. Dacă eu îmi fac mintea să fie un canal pentru curentul de apă murdară și tulbure care vine din fântâna lui Satana, unele sugestii ar putea să rămână în mintea mea și să o

murdărească. Dacă sugestiile lui au avut o asemenea putere asupra ta, încât să te determine să îți vinzi dreptul de întâi născut pentru o supă de linte — prietenia vrăjmașilor Domnului —, eu nu vreau să aud nimic din îndoielile tale și sper că vei fi atent, ca nu cumva să contaminezi alte minți, pentru că însăși atmosfera care înconjoară un om ce îndrăznește să facă declarații de felul celor pe care le-ai făcut tu este o miasmă otrăvitoare.

Te rog să te îndepărtezi cu totul de aceia care cred adevărul, pentru că, dacă ai ales lumea și prietenia lumii, mergi cu aceia pe care i-ai ales. Nu otrăvi mintea altora și nu te face un agent special al lui Satana pentru a aduce ruina asupra sufletelor. Dacă nu ți-ai stabilit poziția pe deplin, grăbește-te să te împotrivești Diavolului înainte de a fi prea târziu pentru totdeauna. Nu mai face niciun pas în întuneric, ci ocupă-ți poziția ca om al lui Dumnezeu.

Dacă vrei să atingi o țintă măreață și un scop în viață, fără să faci o greșală în alegerea ta sau să te temi că dai greș, trebuie să faci din Dumnezeu cel dintâi, cel de pe urmă și totul în toate — în fiecare plan, în fiecare lucrare și în fiecare gând. Dacă dorești o cale care duce direct în întuneric, trebuie doar să lași lumina lui Dumnezeu în spatele tău și să trăiești fără El. Când Dumnezeu îți arată calea și spune: „Aceasta este calea pentru siguranța și pacea ta”, trebuie doar să te îndrepti într-o direcție opusă căii Domnului, iar picioarele tale vor merge spre pierzare. Vocea Mielului lui Dumnezeu este auzită spunându-ne: „Veniți după Mine și nu veți umbla în întuneric.”

O misiune de la Împăratul împăraților

Dumnezeu te-a ales pentru o lucrare mare și solemnă. El a căutat să te disciplineze, să te pună la încercare, să te curățească și să te înobileze, pentru ca lucrarea aceasta sfântă să poată fi făcută având ca singură țintă slava Sa, slavă care Îi aparține în totalitate lui Dumnezeu. Ce minunat este

gândul că Dumnezeu alege un om, îl aduce într-o legătură strânsă cu Sine și îi dă o misiune de îndeplinit, o lucrare de făcut pentru El! Cel slab este făcut puternic, cel timid este făcut curajos, cel nehotărât ajunge ferm și prompt în decizii. Cum este posibil ca un om să aibă o importanță atât de mare, încât să primească o misiune chiar de la Împăratul împăraților! Oare ambiția luminează și îl va ademini și îl va atrage departe de încrederea sfântă care i-a fost acordată și de misiunea sfântă care i-a fost încredințată?

Maiestatea cerului a venit în lumea noastră ca să-i dea omului un exemplu de viață curată și nepătată și să Se jertfească pentru bucuria de a-i mântui pe cei care pier. Oricine Îl urmează pe Hristos este un colaborator al Său, împărtășind cu El lucrarea divină de salvare a sufletelor. Dacă ai gândul de a fi eliberat din lucrarea aceasta, pentru că vezi vreo perspectivă ca din alierea ta cu lumea să îți faci un renume, este pentru că uiți cât de mare și de nobil este să faci ceva pentru Dumnezeu, cât de înaltă este poziția de a fi conlucrător cu Isus Hristos, un purtător de lumină în lume, răspândind lumină și dragoste pe calea altora.

Răsplata credincioșiei

Vei avea o luptă mare cu puterea răului din inima ta. Tu ai simțit că există o lucrare mai mare pentru tine, dar, oh, dacă nu ai face altceva decât să îți asumi lucrarea care se află chiar pe calea ta și să o faci cu credincioșie, necăutând nicio cale de a te înălța pe tine, pacea și bucuria vor veni în sufletul tău mai curate, mai bogate și mai satisfăcătoare decât cuceririle din războaiele pământești! A trăi și a lucra pentru Dumnezeu și a folosi cât poți mai bine tot timpul și însușirile tale înseamnă a crește în har și în cunoaștere. Acesta este lucrul pe care putem să îl facem, deoarece este lucrarea noastră. Tu trebuie să lași la o parte îndoielile și să ai o credință deplină în realitatea misiunii tale divine, să fii cu adevărat plin de succes în lucrare.

Bucuria, succesul, slava slujirii tale stau în a fi mereu gata, cu urechile deschise pentru a auzi și pentru a răspunde chemării Domnului: „Iată-mă, trimite-mă” (Isaia 6,8). Iată-mă, Doamne, cu toată inima mea și cu simțămintele mele cele mai sfinte! Iată-mă, ia mintea mea cu gândurile ei cele mai curate și mai nobile, ia-mă și pregătește-mă să-Ți slujesc Ție!

Îți adresez acum apelul de a face pași înapoi cât mai repede cu putință, de a-ți asuma misiunea dată de Dumnezeu și de a căuta curăția și sfințenia care să sfințească acea misiune. Nu întârzia deloc, nu te opri între două păreri! Dacă Domnul este Dumnezeu, slujește-I Lui, dar dacă este Baal, slujește-i lui. Tu trebuie să înveți din nou lecția cea veche a încrederii în Dumnezeu, în școala grea a suferinței. Îngăduie ca D. M. Canright să fie cufundat în Isus. (...)

Peste puțină vreme, cineva ar putea să ne cheme pe nume, dar nu va fi nimeni care să răspundă. Viața ta să fie ascunsă în Dumnezeu, iar numele acela să fie înscris în ceruri pentru totdeauna. Urmează-L pe Hristos oriunde te-ar conduce și fă ca urmele de pași pe care le lași înapoia ta pe nisipul timpului să fie în așa fel încât să-i conducă pe alții în siguranță pe calea sfințirii.

De-a lungul căii care duce la moarte sunt dureri și pedepse, sunt necazuri și dezamăgiri, sunt avertizări de la solii lui Dumnezeu, care ne spun să nu continuăm, iar Dumnezeu va face chiar pentru cei nepăsători și cei încăpățânați să fie greu de mers pe această cale care duce la nimicire. Pe întregul parcurs al căii abrupte care duce la viața veșnică sunt izvoare de bucurie care îi înviorează pe cei obosiți. Bucuria adevărată și puternică a sufletului începe cu faptul că Hristos, nădejdea slavei, este în ei. Dacă alegi acum calea pe care te conduce Dumnezeu și continui să înaintezi acolo unde te cheamă glasul datoriei, dificultățile pe care Satana le-a făcut să pară mari înaintea ta vor dispărea.

Nicio cale nu este sigură, cu excepția aceleia care ajunge tot mai clară și mai statornică pe măsură ce se înaintează pe ea. Piciorul poate să alunece uneori de pe calea cea sigură. Ca să mergi fără teamă, trebuie să știi că mâna ta este ținută ferm de mâna lui Hristos. Nu trebuie să te gândești vreo clipă că nu este niciun pericol pentru tine. Cei mai înțelepți fac greșeli. Cei mai puternici se clatină uneori. Cei nesăbuiți, încrezători în sine, pripitiți, cu păreri înalte despre ei înșiși, care înaintează nepăsători pe căile interzise, măgulindu-se cu gândul că își pot schimba calea când vor dori, merg pe un drum plin de capcane. Ei pot să repare o cădere, o greșală pe care o fac, dar cât de mulți fac un pas greșit, care se va dovedi a fi spre ruina lor veșnică!

Dacă aplici strategia de a nu-ți asuma angajamente cu gândul de a atinge scopuri pe care altfel nu ai reuși să le atingi, dacă obții prin șiretlicuri și viclenie ce ar trebui să fie câștigat prin perseverență, trudă și luptă, vei fi prins în plasa pe care o țezi tu însuși și vei fi ruinat nu numai pentru lumea aceasta, ci și pentru viața viitoare.

Ferească Dumnezeu să ajungi o epavă a credinței aici! Privește la apostolul Pavel! Ascultă cuvintele lui, care răsună de-a lungul timpului, până la noi: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum, mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în «ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4,7.8). Acesta este strigătul de luptă și de biruință al lui Pavel. Care va fi strigătul tău?

Așadar, frate Canright, te implor, pentru binele sufletului tău, prinde-te din nou cu fermitate de mâna lui Dumnezeu! Sunt prea obosită ca să scriu mai mult. Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să te elibereze din capcana lui Satana. — Scrisoarea 1, 1880

PREAMĂRIREA LUI HRISTOS

Fiecare suflet care Îl primește cu adevărat pe Hristos, prin credință, va trăi cu o inimă smerită. Nu va fi nicio înălțare de sine, ci Hristos va fi înălțat ca fiind Acela de care depinde nădejdea vieții veșnice. Apostolul Pavel a declarat: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință” (Efeseni 2,8). Harul lui Dumnezeu în noi este cel care ne face să fim martorii Săi. Noi putem să fim biruitori numai prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei noastre. Prin viața noastră ordonată și printr-o vorbire evlavioasă, noi ajungem să fim niște lumini în biserică și în lume. Lucrurile spirituale trebuie să fie înțelese spiritual. Aceia care beau cel mai mult din apele mântuirii vor da pe față cel mai mult blândețea și smerenia lui Hristos.

Mi s-a poruncit să le spun acelor care au fost chemați să-i învețe pe alții Cuvântul lui Dumnezeu, următoarele:

Nu-i încurajați niciodată pe oameni să caute la voi înțelepciunea. Când oamenii vin la voi pentru a vă cere sfaturi, îndrumați-i spre Acela care cunoaște motivele inimii. În lucrarea noastră pastorală, trebuie să existe un alt spirit. Nimeni nu trebuie să aibă rolul de confesor. Niciun om nu trebuie să fie înălțat mai presus de orice. Lucrarea noastră este să ne umilim pe noi înșine și să Îl înălțăm pe Hristos înaintea oamenilor. După înviere, Mântuitorul a făgăduit că puterea Sa va fi cu toți aceia care vor merge în Numele Său. Fie ca puterea și Numele acesta să fie înălțate! Trebuie să păstrăm fără încetare în atenția noastră rugăciunea făcută de Domnul Hristos când a cerut ca inima să fie sfințită prin adevăr și neprihănire.

Puterea Tatălui veșnic și jertfa Fiului trebuie să fie studiate mai mult. Lucrarea extraordinară a lui Hristos a fost desăvârșită prin moartea Sa pe cruce. Jertfa Sa și înălțarea Sa la dreapta Tatălui constituie singura noastră nădejde de mântuire. Bucuria noastră ar trebui să fie aceea de a înălța

caracterul lui Dumnezeu înaintea oamenilor și de a face ca Numele Său să fie
lăudat pe pământ. — Manuscrisul 137, 1907

Capitolul 19

O PARABOLĂ

La începuturile apostaziei lui Solomon, se pot vedea multe aparent mici abateri de la principii. Asocierea cu femeile idolatre nu a fost nicidecum singura cauză a căderii lui. Printre cauzele principale care l-au condus pe Solomon la extravaganta și la asuprire tiranică a fost calea pe care a urmat-o, dezvoltând și cultivând un spirit de lăcomie.

În zilele Israelului din vechime, când, la poalele Sinaiului, Moise i-a transmis poporului porunca divină: „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25,8), răspunsul israeliților a fost însoțit de daruri corespunzătoare. „Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință au venit” (Exodul 35,21) și au adus daruri. Pentru construirea sanctuarului au fost necesare pregătiri mari și costisitoare. Era cerută o cantitate mare de material foarte prețios și scump, totuși Domnul a acceptat numai darurile de bunăvoie. Porunca divină pe care Moise a repetat-o adunării a fost: „Să-Mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu tragere de inimă” (Exodul 25,2). Devotamentul față de Dumnezeu și spiritul de sacrificiu au fost cele dintâi cerințe în pregătirea unui locaș pentru Cel Preaînalt.

Un apel similar la sacrificiu de sine a fost adresat când David i-a transferat lui Solomon responsabilitatea de a construi templul. David a întrebat mulțimea adunată, care adusesse daruri de bunăvoie: „Cine vrea să-și mai aducă de bunăvoie astăzi darurile înaintea Domnului?” (1 Cronici 29,5). Acest apel ar fi trebuit să fie păstrat fără încetare în mintea acelor care s-au ocupat de construirea templului.

Dumnezeu a ales oameni pe care i-a înzestrat în mod deosebit cu îndemânare și cu pricepere pentru construirea sanctuarului din pustie. „Moise a zis copiilor lui Israel: «Să știți că Domnul a ales pe Bețaleel... din seminția lui Iuda. L-a umplut cu Duhul lui Dumnezeu, duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări. I-a dat putere să născocască planuri, să lucreze în aur, în argint și în aramă, să sape în pietre și să le lege, să lucreze lemnul cu meșteșug și să facă tot felul de lucrări meșteșugite. I-a dat și darul să învețe pe alții, atât lui, cât și lui Oholiab... din seminția lui Dan. I-a umplut cu pricepere ca să facă toate lucrările de săpătură în piatră, de cioplitură meșteșugită, de lucrat la gherghef... să facă tot felul de lucrări și născociri de planuri»” (Exodul 35,30-35). „Bețaleel... și toți bărbații iscusiți în care pusese Domnul înțelepciune și pricepere... au făcut totul după cum poruncise Domnul” (Exodul 36,1). Făpturile cerești inteligente au cooperat cu lucrătorii pe care i-a ales Dumnezeu Însuși.

Urmașii acestor oameni au moștenit într-o mare măsură îndemânarea dată strămoșilor lor. În semințiile lui Iuda și Dan au fost oameni care erau priviți ca fiind deosebit de iscusiți în artele frumoase. Pentru un timp, oamenii aceștia au rămas smeriți și neegoști, dar treptat, aproape imperceptibil, au pierdut legătura cu Dumnezeu și cu adevărul Său. Ei au început să ceară o plată mai mare din cauza îndemânării lor superioare. În anumite situații, cererea lor a fost îndeplinită, dar mult mai adesea, aceia care au cerut o plată mai mare au găsit de lucru la națiunile înconjurătoare. În locul spiritului nobil de sacrificiu de sine, care umpluse inima strămoșilor lor iluștri, ei au cultivat un spirit de lăcomie, o dorință de a obține tot mai mult. Ei le-au slujit regilor păgâni folosindu-și îndemânarea primită de la Dumnezeu și L-au dezonorat astfel pe Creatorul lor.

Angajarea unor lucrători necredincioși

Acești apostatați au fost cei pe care Solomon i-a căutat atunci când a avut nevoie de un meșter priceput care să supravegheze construirea templului de

pe Muntele Moria. Împăratului îi fuseseră încredințate în scris instrucțiuni precise cu privire la fiecare parte a construcției sfinte, iar el ar fi trebuit să-I ceară lui Dumnezeu, cu credință, ajutoare consacrate, cărora urma să le fie acordată o îndemânare specială pentru a îndeplini cu exactitate lucrarea cerută. Totuși Solomon a pierdut din vedere ocazia aceasta de a exercita credința în Dumnezeu. El i-a cerut împăratului Tirului „un om iscusit în lucrarea aurului, argintului, aramei și fierului, a materiilor vopsite în purpură, a materiilor de culoarea cârmâzului și de culoare albastră, și care să cunoască săpătura în lemn, ca să lucreze cu meșterii iscușiți... în Iuda și la Ierusalim” (2 Cronici 2,7).

Împăratul fenician a răspuns trimițându-l pe Hiram, „un om meșter și priceput..., fiul unei femei dintre fetele lui Dan și al unui tată tirian” (2 Cronici 2,13-14). Din partea mamei, acest meșter priceput, Hiram, era un urmaș al lui Oholiab, căruia, cu sute de ani înainte, Dumnezeu îi dăduse înțelepciune deosebită pentru construirea tabernaculului. În felul acesta, în conducerea echipei de lucrători ai lui Solomon a fost pus un om nesfânt, care a cerut o plată mare pentru îndemânarea lui neobișnuită.

Eforturile lui Hiram nu au fost motivate de dorința de a-I aduce lui Dumnezeu serviciul cel mai înalt. El a slujit dumnezeului lumii acesteia — Mamona. Principiile egoismului fuseseră întretesute în întreaga lui ființă și s-au dat pe față prin lăcomia după câștiguri mai mari. Treptat, principiile acestea greșite au fost cultivate și de asociații lui. În timp ce lucrau cu el zi după zi și cedau înclinației de a compara plata lui, cu cea a lor, ei au început să piardă din vedere caracterul sfânt al lucrării lor și să insiste asupra deosebirii dintre câștigul lor și al lui. Treptat, ei au pierdut spiritul de renunțare la sine și au cultivat un spirit de lăcomie. Urmarea a fost faptul că au cerut plăți mai mari, iar acestea le-au fost acordate.

Influențele dăunătoare puse în mișcare prin angajarea acestui om cu un spirit lacom au pătruns în toate ramurile slujirii Domnului și s-au extins în

toată împărăția lui Solomon. Faptul că s-a cerut o plată mare și a fost primită a oferit multe ocazii favorabile pentru îngăduirea luxului și a extravagantei. În efectele întinse ale acestor influențe pot fi regăsite cauzele principale ale apostaziei îngrozitoare a aceluia care a fost cel mai înțelept dintre muritori. Împăratul nu a fost singurul care a apostaziat. Extravaganța și imoralitatea se vedeau la fiecare pas. Săracii erau asupriți de cei bogați, iar spiritul de sacrificiu de sine în slujirea lui Dumnezeu s-a pierdut aproape cu totul.

Aici se află una dintre lecțiile cele mai importante pentru poporul lui Dumnezeu din zilele noastre — o lecție pe care mulți o învață greu. Spiritul de lăcomie, de căutare a poziției celei mai înalte și a salariului celui mai mare este foarte răspândit în lume. Spiritul din vechime al renunțării la sine și al sacrificiului de sine este întâlnit prea rar. Totuși acesta este singurul spirit care poate să-l motiveze pe un adevărat urmaș al lui Isus. Domnul nostru divin ne-a dat un exemplu cu privire la felul în care trebuie să lucrăm. Celor cărora le-a poruncit: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4,19), El nu le-a oferit nicio sumă prestabilită ca răsplată pentru serviciile lor. Ei trebuiau să se împărtășească de renunțarea la sine și de sacrificiul Său.

Aceia care declară că sunt urmași ai Marelui Maestru și care se angajează în slujba Sa, în calitate de colaboratori ai lui Dumnezeu, trebuie să folosească în lucrarea lor precizia și îndemânarea, tactul și înțelepciunea pe care le-a cerut Dumnezeu desăvârșirii în construirea sanctuarului pământesc. Acum, la fel ca în timpul acela și la fel ca în zilele slujirii pământești a lui Hristos, spiritul de sacrificiu și devotamentul față de Dumnezeu trebuie să fie privite ca fiind cele dintâi cerințe ale unei slujiri vrednice. Dumnezeu pretinde ca niciun fir de egoism să nu fie țesut în lucrarea Sa.

O experiență din istoria adventiștilor de ziua a șaptea

Cu privire la spiritul care domnește în instituțiile Domnului, trebuie să avem mare grijă. Instituțiile acestea au fost înființate prin sacrificiu de sine și au fost construite din darurile pline de renunțare la sine ale celor din poporul lui Dumnezeu și cu munca neegoistă a slujitorilor Săi. Tot ce are legătură cu serviciul instituțiilor noastre trebuie să poarte semnătura Cerului. Trebuie să fie cultivat și încurajat simțământul că instituțiile lui Dumnezeu sunt sfinte. Lucrătorii trebuie să-și umilească inima înaintea Domnului, recunoscând suveranitatea Sa. Toți să trăiască în armonie cu principiile renunțării la sine. Când face eforturi neegoiste pentru progresul intereselor instituției unde lucrează și are candela spirituală aprinsă, lucrătorul cel credincios și plin de sacrificiu de sine va avea o experiență prețioasă și va fi în stare să spună: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta.” El va simți că este foarte privilegiat, pentru că i se îngăduie să pună la dispoziția instituției Domnului aptitudinile lui, slujirea lui și vigilența lui neșovăitoare.

În zilele de la începutul vestirii soliei îngerului al treilea, aceia care au înființat instituțiile noastre și au lucrat în ele au fost conduși de motivele cele mai înalte ale altruismului. Ei nu au primit pentru munca lor stăruitoare mai mult decât un biet salariu derizoriu — aproape insuficient pentru un trai modest. Totuși inima lor era botezată cu slujirea dragostei. Răsplata generozității din toată inima era vizibilă în părtașia lor strânsă cu Duhul Marelui Meșter Lucrător. Ei au practicat economia cea mai strictă, așa încât să fie cât mai mulți alți lucrători care să poată ridica steagul adevărului în locuri noi.

Totuși, cu timpul, a apărut o schimbare. Spiritul de sacrificiu nu a mai fost atât de vizibil. În unele dintre instituțiile noastre, salariile câtorva lucrători au fost mărite dincolo de limitele rațiunii. Cei ce au primit aceste salarii au declarat că meritau o sumă mai mare decât alții, datorită talentelor lor superioare. Dar cine le-a dat talentele, aptitudinile? Odată cu mărirea

salariilor a venit o creștere treptată a lăcomiei, care este idolatrie, și un declin treptat al spiritualității. S-au infiltrat rele grosolane, iar Dumnezeu a fost dezonorat. Mentea multora care au fost martori la lăcomia aceasta crescândă după salarii mai mari a fost afectată de îndoială și de necredință. Principiile străine, asemenea unui aluat rău, au pătruns aproape în întreaga organizație a credincioșilor.

În providența Sa, Dumnezeu a cerut o reformă în lucrarea Lui sfântă, care trebuia să înceapă în inimă și să lucreze în exterior. Unii, care au continuat orbește să ceară sume mari pentru serviciile lor, au fost înlăturați. Alții au primit solia care le-a fost adresată, s-au întors la Dumnezeu cu toată inima și au învățat să simtă repulsie față de spiritul lor lacom. Atât cât a fost cu putință, ei s-au străduit să le dea oamenilor un exemplu corect prin reducerea de bunăvoie a salariilor lor. Ei și-au dat seama că numai o schimbare deplină a minții și a inimii îi va scăpa de faptul de a fi zguduiți de vreo ispită iscusită.

Pericolul care amenință lucrarea bisericii

Lucrarea lui Dumnezeu în toată extinderea ei este una. Ea trebuie să fie condusă de aceleași principii și trebuie să existe același spirit în toate ramurile ei. Ea trebuie să poarte amprenta lucrării misionare. Fiecare departament al lucrării este în legătură cu toate părțile câmpului misionar, iar spiritul care conduce un departament se va simți în întreaga lucrare. Dacă o parte dintre lucrători primesc salarii mari, vor fi și alții, din diferite ramuri ale lucrării, care vor cere salarii mai mari, iar spiritul de sacrificiu va fi pierdut treptat din vedere. Alte instituții și conferințe vor prelua același spirit, iar favoarea lui Dumnezeu va fi îndepărtată de la ele, pentru că El nu poate să aprobe niciodată egoismul. În felul acesta, se va pune capăt lucrării noastre energice. Ea poate fi continuată numai printr-un sacrificiu continuu.

Dumnezeu va pune la încercare credința fiecărui suflet. Domnul Hristos ne-a răscumpărat cu un preț infinit. Deși a fost bogat, totuși a ajuns sărac pentru noi, așa încât, prin sărăcia Lui, noi să putem ajunge să avem bogățiile veșnice. Tot ce avem în domeniul aptitudinilor și al intelectului ne-a fost încredințat de Domnul spre a fi folosit pentru El. Faptul de a fi părtași cu Hristos la jertfa Sa este un privilegiu pentru noi.

PRINCIPII GENERALE PENTRU REMUNERAREA LUCRĂTORILOR

SATISFAȚIA ȘI BINECUVÂNTAREA MUNCII PLINE DE SACRIFICIU

Aceia care au pe inimă lucrarea lui Dumnezeu trebuie să-și dea seama că nu lucrează pentru ei înșiși sau pentru salariul mic pe care ar putea să-l primească și că Dumnezeu poate face ca puținul pe care îl primesc să ajungă mai mult decât gândesc ei. El le dă satisfacție și binecuvântare pe măsură ce progresează în munca lor plină de sacrificiu de sine. El va binecuvânta pe fiecare, dacă lucrează cu blândețea lui Hristos. Când îi văd pe unii căutând salarii mai mari, îmi spun mie însămi: „Ei pierd o binecuvântare prețioasă.” Știu că va fi așa. Am văzut lucrul acesta întâmplându-se din nou și din nou.

Așadar, fraților, haideți să începem să facem tot ce putem mai bine, fără să cerem salarii mai mari, cu excepția faptului că vom constata că, dacă nu primim mai mult, ne este imposibil să facem lucrarea care ne-a fost dată. Totuși, chiar și în situația aceasta, să-i facem pe ceilalți să înțeleagă nevoia așa cum o înțelegem noi, pentru că Dumnezeu va pune în inima lor dorința de a o înțelege, iar ei vor rosti un cuvânt care va avea o influență mai mare decât o sută de cuvinte spuse de noi. Ei vor spune cuvinte care ne vor face să avem un statut corespunzător înaintea oamenilor. Domnul este ajutorul nostru și Dumnezeul nostru, păzitorul nostru și răsplata noastră.

Dacă vom avea o relație bună cu Dumnezeu, vom avea succes oriunde vom merge. Acesta este succesul pe care îl vrem, nu succesul câștigului de bani, iar Dumnezeu ni-l va da, pentru că El știe totul despre renunțarea

noastră la noi înșine. El cunoaște fiecare sacrificiu pe care îl facem. Poate credeți că renunțarea la sine nu contează deloc, că ar trebui să fiți tratați cu mai multă considerație, dar ea contează mult înaintea Domnului. Mi-a fost arătat din nou și din nou că, dacă oamenii încep să caute salarii mai mari și tot mai mari, în experiența lor apare o situație în care nu vor mai sta pe un teren avantajos. Dar, dacă primesc un salariu care arată că ei sunt oameni care fac sacrificii, Domnul vede renunțarea la sine și le dă succes și biruință. Lucrul acesta mi-a fost prezentat din nou și din nou. Domnul, care vede în ascuns, va răsplăti pe față pentru fiecare sacrificiu pe care slujitorii Lui încercați au fost dispuși să îl facă. — Manuscrisul 21, 1913

NU PUNEȚI CONDIȚIA DE A PRIMI SUMA CERUTĂ DE VOI

Domnul Hristos le adresează tuturor invitația: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,28-30). Dacă toți vor purta jugul lui Hristos și vor învăța în școala Sa lecțiile pe care ni le dă El, vor exista mijloace suficiente pentru a pune temeliiile lucrării misionare medicale în multe locuri.

Nimeni să nu spună: „Mă voi angaja în lucrarea aceasta pentru suma pe care am hotărât-o eu. Dacă nu primesc suma aceasta, nu voi face lucrarea.” Cei care spun așa arată că nu poartă jugul lui Hristos, ei nu învață blândețea și smerenia Sa. (...)

Nu faptul de a fi bogat din punct de vedere al bogăției lumii este cel care mărește valoarea noastră în ochii lui Dumnezeu. Domnul îi recunoaște și îi onorează pe cei blânzi și smeriți cu inima. Citiți capitolul 57 al cărții Isaia. Studiați cu atenție capitolul acesta, deoarece înseamnă mult pentru poporul lui Dumnezeu. Eu nu voi face niciun comentariu cu privire la el. —

FACEȚI LUCRAREA ȘI ACCEPTAȚI SALARIILE OFERITE

Fiecărui om i s-a cerut să facă lucrarea pe care i-a rânduit-o Dumnezeu. Noi trebuie să fim dispuși să facem servicii mici, îndeplinind lucrurile care trebuie să fie făcute și pe care cineva trebuie să le facă, folosind ocaziile mici. Dacă acestea sunt singurele ocazii favorabile, trebuie să lucrăm cu credincioșie. Cel care risipește orele, zilele și săptămânile, deoarece nu este dispus să facă lucrarea ce i se oferă, oricât de umilă ar fi, va fi chemat să-I dea socoteală lui Dumnezeu pentru timpul petrecut greșit. Dacă simte că poate să-și permită să nu facă nimic, deoarece nu poate să obțină salariul dorit, să se oprească și să se gândească la faptul că ziua aceea, cea unică zi, Îi aparține Domnului. El este slujitorul Domnului. El nu trebuie să risipească timpul. Să se gândească: „Voi petrece timpul acela făcând ceva și voi da tot ce câștig pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Nu voi fi considerat un om care nu face nimic.”

Când cineva Îl iubește pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele lui, ca pe el însuși, nu se va opri să întrebe dacă lucrurile pe care le face îi vor aduce venituri mari sau mici. El va face lucrarea și va accepta salariul oferit. El nu va da un exemplu rău, prin refuzarea unui loc de muncă, pe motiv că acolo nu poate să primească un salariu atât de mare cum crede că ar trebui să aibă.

Domnul cântărește caracterul omului în funcție de principiile după care se conduce în relația cu semenii lui. Dacă principiile lui sunt deficitare în afacerile obișnuite, la fel vor fi și în slujirea spirituală adusă lui Dumnezeu. Ele sunt ca niște fire întreșute în întreaga lui viață religioasă. Dacă ți se pare nedemn pentru tine să lucrezi pentru tine însuși pentru un salariu mic, atunci lucrează pentru Domnul și dă plata muncii tale, ca dar pentru vistieria

Domnului. Dă-I lui Dumnezeu un dar de mulțumire pentru că ți-a cruțat viața. Dar nu fi inactiv din niciun motiv. — Manuscrisul 156, 1897

PLATA SĂ FIE ÎN CONFORMITATE CU MUNCA

Căile Domnului sunt drepte și nepărtinitoare. Cei care lucrează în școală trebuie să primească un salariu conform cu orele pe care le dedică școlii într-o muncă serioasă și cinstită. Niciunui lucrător să nu i se facă vreo nedreptate. Dacă un bărbat sau o femeie lucrează cu normă întreagă la școală, trebuie să primească un salariu conform cu timpul pe care școala îl primește de la el. Dacă un om își dedică mintea, munca și puterea în purtarea răspunderilor, el trebuie să primească în conformitate cu valoarea pe care o oferă școlii. Dreptatea și adevărul trebuie să fie păstrate nu numai pentru statutul prezent și viitor al școlii, ci și pentru binele nostru individual în neprihănire. Domnul nu va lua parte nici la cea mai mică nedreptate. — Manuscrisul 69, 1898

PRIVILEGIUL DE A LUCRA ȘI SALARIZAREA

Cei care se gândesc mai mult la salariile lor decât la privilegiul de a fi onorați ca slujitori ai Domnului, care își fac lucrul într-un spirit de mulțumire de sine, din cauză că vor primi salarii, nu manifestă renunțare la sine și sacrificiu în lucrarea lor. Cei care au fost angajați cei din urmă au crezut cuvântul gospodarului: „Veți primi ce va fi cu dreptul” (Matei 20,7). Ei au știut că vor primi tot ce meritau și au fost plătiți cei dintâi, pentru că au adus credința în munca lor. Dacă ar fi manifestat un spirit iubitor și plin de încredere, aceia care lucraseră pe întregul parcurs al zilei ar fi continuat să fie cei dintâi.

Domnul Isus evaluează lucrarea după spiritul în care este făcută. În ceasul cel din urmă, Domnul îi va primi pe păcătoșii pocăiți, care vin la El cu

o credință umilă și ascultă de poruncile Sale.

Domnul Hristos îi avertizează pe cei ce se află în slujba Sa că nu trebuie să se târguiască pentru o sumă prestabilită, ca și când Stăpânul lor nu-i va trata corect. El a prezentat parabola aceasta, pentru ca aceia care murmură să nu fie tratați cu simpatie din cauza presupuselor lor revendicări. — Manuscrisul 87, 1899

Adevărata prosperitate nu poate să vină niciodată la un suflet care aspiră continuu la primirea unor salarii mai mari și care cedează unei ispite ce îl duce departe de lucrarea care i-a fost rânduită de Domnul. Niciun om, nicio familie, nicio firmă sau instituție nu poate să prospere, dacă nu este condusă de înțelepciunea lui Dumnezeu. — Scrisoarea 2, 1898 (Broșura „To the Leading Men in Our Churches”, p. 4)

„O FAMILIE COSTISITOARE”

Unii mi-au scris că trebuie să aibă salarii mari, prezentând ca argument faptul că au o familie costisitoare. În același timp, instituția în care lucrau era obligată să calculeze îndeaproape modul în care să facă față cheltuielilor obișnuite. De ce să aducă un om ca scuză pentru cererea unor salarii mari faptul că are o familie costisitoare? Oare nu este suficientă lecția pe care a dat-o Hristos? El spune: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16,24).

Instituțiile noastre au fost înființate pentru a sluji ca mijloace eficiente pentru înaintarea lucrării de câștigare a sufletelor. Cei care lucrează în ele trebuie să caute căi de a ajuta instituția, nu mijloace de a lua cât mai mult din trezorerie. Dacă vor căuta să obțină mai mult decât li se cuvine, ei vor pune piedici lucrării lui Dumnezeu. Oricine este angajat în instituțiile acestea să spună: „Nu voi stabili o cifră mare pentru salariul meu, deoarece faptul

acesta ar jefui trezoreria, iar propovăduirea soliei harului ar fi împiedicată. Trebuie să practic economia. Aceia care se află în câmpul de lucru fac o lucrare la fel de importantă ca lucrarea pe care o fac eu. Trebuie să fac tot ce stă în puterea mea pentru a-i ajuta. Eu folosesc mijloacele financiare ale lui Dumnezeu și voi face așa cum ar fi făcut Hristos în locul meu. Nu voi cheltui banii pe obiecte de lux. Îmi voi aduce aminte de lucrătorii Domnului din câmpurile misionare. Ei au o mai mare nevoie de bani decât am eu. În lucrarea lor, ei intră în contact cu multă sărăcie și mult necaz. Ei trebuie să-i hrănească pe cei flămânzi și să-i îmbrace pe cei goi. Eu trebuie să-mi limitez cheltuielile, ca să pot contribui la lucrarea dragostei lor.” — Special Testimonies, seria B, nr. 29, p. 19, 20

APEL PENTRU EGALITATE

Între noi trebuie să se manifeste mai mult spiritul de egalitate. Se manifestă o dorință mult prea mare de a primi recompense. Se fac evaluări egoiste ale muncii. Nimeni să nu primească un salariu așa de mare, din cauză că presupune că este capabil să facă o anumită lucrare și să așeze în felul acesta lucrarea făcută pentru Dumnezeu și pentru înaintarea cauzei Sale pe niște baze mercantile. Celui căruia i s-a dat mult i se va cere mult. Cei care susțin că trebuie să primească salarii mari din cauza aptitudinilor și a darurilor lor deosebite ar trebui să se întrebe: „Ai cui sunt talanții pe care îi pun la schimbător? Am folosit eu talanții aceștia astfel încât să-I aduc lui Dumnezeu slava cea mai mare? Am dublat eu talanții care mi-au fost încredințați?” O folosire consacrată a acestor talanți ar aduce un venit pentru lucrarea lui Dumnezeu. Toți talanții noștri Îi aparțin lui Dumnezeu și atât capitalul, cât și dobânda vor trebui să-I fie înapoiate Lui într-o zi.

Dacă aceia care au fost angajați în lucrarea lui Dumnezeu de mulți ani ar cerceta cu atenție cât prejudiciu au adus viei Domnului prin acțiuni neînțelepte, prin îndepărtarea de la principiile corecte și prin deturnarea banilor de la lucrarea lui Dumnezeu, folosindu-și influența pentru a-i

conduce pe alții pe căi întortocheate, atunci, în loc de a căuta să obțină salarii mari, s-ar umili înaintea lui Dumnezeu cu o pocăință de care nu le va părea rău. Să-și pună lor înșiși întrebarea: „Cât ești dator stăpânului meu?» (Luca 16,5). Cum voi da seama pentru talantul folosit greșit și pentru faptul că am urmat închipuirile mele nesfinte? Ce pot să fac pentru a șterge urmările rele ale acțiunilor mele neînțelepte care au redus atât de mult resursele lucrării?” Dacă fiecare om și-ar fi ocupat cu credincioșie poziția de încredere, nu ar fi lipsă de mijloace financiare astăzi, în vistieria Domnului.

PLĂTIREA UNOR SALARII MARI

Relația noastră cu lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să fie așezată pe o bază mercantilă, în conformitate cu evaluarea omului: atâta muncă, atâta plată. Este o mare greșeală ca oamenii să presupună că serviciile lor sunt neprețuite. Lăsați-L pe Dumnezeu să Își țină cuvântul și va avea loc o mare schimbare în evaluarea lucrării făcute pentru Domnul.

Oh, sunt multe lucruri care trebuie să fie corectate la oamenii care sunt dornici să obțină atât de mult! Cât de nepotrivite sunt căutările egoiste după răsplată! Această lăcomie după salarii mari a alungat din multe inimi dragostea față de Dumnezeu. Mândria poziției este un rău adânc înrădăcinat, care a ruinat mii de oameni. Da, zeci de mii, plini de ambiția după distincții și paradă, au fost ruinați, din cauză că au pierdut din vedere principiile. Ei s-au comparat unii cu alții. Căutarea lor dornică de credite și răsplată a avut ca rezultat o scădere a spiritualității. Toți trebuie să studieze cu atenție lecția aceasta, ca să fie avertizați împotriva egoismului și avariției, împotriva mândriei care nimicește dragostea față de Dumnezeu și degradează sufletul.

Când un angajat în lucrarea lui Dumnezeu refuză să lucreze pentru salariul pe care îl primește, deși primește o sumă rezonabilă pentru serviciile lui, chiar dacă va obține salariul pe care îl cere, îl va obține adesea cu prețul

pierderii harului lui Dumnezeu din inima lui, iar harul acesta este mai valoros decât aurul, argintul și pietrele prețioase. — Manuscrisul 164, 1899

PREȚUL SALARIILOR MARI

Întruparea Domnului Hristos a fost un act de sacrificiu de Sine, viața Sa a fost o viață de continuă renunțare la Sine. Slava cea mai înaltă a dragostei lui Dumnezeu față de om a fost manifestată prin jertfirea Singurului Său Fiu, care era reprezentarea exactă a persoanei Sale. Aceasta este taina cea mare a evlaviei. Fiecare om care se declară a fi urmaș al lui Hristos are privilegiul și datoria de a avea gândul lui Hristos. Fără renunțare la sine și fără purtarea crucii, noi nu putem fi ucenicii Săi.

Când au fost propuse și acceptate hotărârile de a plăti salarii mari acelor care lucrează la Editura Review and Herald, vrăjmașul a avut succes în planul său de a deturna scopurile lui Dumnezeu și de a conduce sufletele pe căi greșite. Spiritul lacom și egoist a acceptat salariile mari. Dacă ar fi practicat principiile exprimate în lecțiile date de Hristos, lucrătorii nu ar fi putut să primească asemenea salarii. Care a fost efectul acestei mărimi a salariilor? Cheltuielile familiei s-au mărit mult. A avut loc o îndepărtare de la îndrumările și exemplele date în viața lui Hristos. Mândria a fost stârnită și îngăduită, iar mijloacele financiare au fost investite pentru paradă, pentru satisfacerea de sine inutilă. Dragostea de lume a pus stăpânire pe inimă, iar ambiția nesfîntită a domnit în templul sufletului. Salariile mari au ajuns să fie o capcană. Exemplul urmat nu a fost cel al lui Hristos, ci exemplul lumii.

Dragostea față de Hristos nu va conduce la îngăduință de sine; ea nu va conduce la o cheltuie inutilă a banilor pentru a satisface eul și a-i face pe plac sau pentru a favoriza mândria inimii omenești. Dragostea față de Isus în inimă conduce întotdeauna la umilință și la o conformare deplină cu voința lui Dumnezeu.

Când lovește în interior, păcatul atacă partea cea mai nobilă a făpturii omului. El aduce o confuzie îngrozitoare și distruge însușirile și puterile care îl aseamănă pe om cu Dumnezeu. În timp ce boala fizică doboară trupul, boala egoismului și a lăcomiei lovește sufletul. — Scrisoarea 26, 1897

SALARII MAI MARI PROPUSE PENTRU OAMENI SUPERIORI

Inima mea este tulburată profund de scenele care au trecut pe dinaintea mea în timpul nopții trecute. În timpul nopții, i-am auzit pe unii dintre frații mei făcând propuneri cu care nu pot să fiu de acord. Declarațiile pe care le-au făcut ei indică faptul că se află pe o cale greșită, că nu au o experiență care îi va păzi de amăgire. Am fost întristată să aud de pe buzele unora dintre frații noștri expresii care nu arată nici credință în Dumnezeu, nici credincioșie față de adevărul Său. Au fost făcute propuneri care, dacă vor fi urmate, vor duce departe de calea cea dreaptă și îngustă.

Unii cred că, dacă oamenilor cu talente superioare li s-ar fi plătit salarii mai mari, aceștia ar fi rămas în mijlocul nostru și ar fi putut fi realizată o lucrare mai mare și mai cuprinzătoare, iar lucrarea adevărului ar fi stat pe o platformă mai înaltă.

Cu privire la subiectul acesta, am primit îndrumări de la Acela care nu greșește niciodată. Să presupunem că planul acesta ar fi fost urmat. „Cine”, întreb, „este competent să evalueze adevărata capacitate de a fi folositori și influența tovarășilor de lucru?” Nimeni nu este calificat să judece capacitatea altuia de a fi folositor în slujba lui Dumnezeu.

Poziția sau funcția pe care poate să o dețină cineva nu este singurul indiciu al capacității lui de a fi folositor în lucrarea lui Dumnezeu, ci

dezvoltarea unui caracter creștin, prin sfințirea Duhului care îl va face să aibă influență spre bine. În evaluarea făcută de Dumnezeu, valoarea serviciului este dată de nivelul credințioșiei lucrătorului.

Dumnezeu acceptă serviciile acelor care sunt părtași ai naturii divine. Fără Hristos, omul nu poate să facă nimic. Numai dragostea față de Dumnezeu și față de oameni așază faptele omenești pe un teren avantajos înaintea lui Dumnezeu. Ascultarea de porunca divină ne face în stare să ajungem conlucrători cu Dumnezeu. Dragostea este un rod produs de pomul creștin, un rod ce este asemenea frunzelor pomului vieții pentru vindecarea neamurilor. — Manuscrisul 108, 1903

NECESITĂȚILE VIETII ȘI CONFORTUL

În vistieria Domnului trebuie să fie mijloace financiare suficiente pentru a le oferi o susținere corespunzătoare celor care își dedică timpul lucrării de salvare a sufletelor. Salariile lor corecte nu trebuie să fie invidiate. Nu trebuie să se îngăduie ca aceia care sunt dispuși să lucreze pentru Domnul să ducă lipsă de mijloace pentru împlinirea necesităților vieții. Ei trebuie să fie făcuți în stare să ducă o viață confortabilă și, de asemenea, să aibă suficient ca să poată face donații pentru lucrarea lui Dumnezeu, deoarece se întâmplă adesea să se aștepte de la ei să ia inițiativa în oferirea darurilor. — Manuscrisul 103, 1906

ELIBERAREA DE ACTIVITĂȚILE LUMEȘTI ȘI DE ÎNDATORIRILE CARE VIN ÎN CONFLICT CU LUCRAREA

Sunt multe lucruri care trebuie să fie îndreptate și care vor fi îndreptate, dacă aderăm strict la principii. Mi-au fost date îndrumări speciale cu privire la pastorii noștri. Nu este voia lui Dumnezeu ca ei să caute să fie bogați. Ei nu trebuie să se angajeze în întreprinderi lumești, deoarece faptul acesta îi

face incapabili să își dedice puterile cele mai bune pentru lucrurile spirituale. Totuși ei trebuie să primească salarii suficient de mari pentru a se susține pe ei înșiși și familiile lor. Nu trebuie să li se încredințeze atât de multe sarcini, încât să nu poată acorda o atenție corespunzătoare bisericii din propria casă. Ei au datoria de a-i învăța pe copiii lor, așa cum i-a învățat Avraam, să țină calea Domnului și să facă dreptate. (...)

Pastorii și profesorii să nu uite că Dumnezeu îi consideră responsabili pentru îndeplinirea slujbei lor în măsura cea mai bună a abilității lor și așteaptă ca ei să aducă în lucrare tot ce le stă în putere. Ei nu trebuie să-și asume îndatoriri care intră în conflict cu lucrarea pe care le-a dat-o Dumnezeu. Când pastorii și profesorii, apăsați continuu de povara răspunderilor de ordin financiar, urcă la amvon sau merg în sala de clasă fiind îngrijorați și obosiți, cu o minte agitată și cu nervii suprasolicitați, ce altceva se poate aștepta, decât să fie folosit un foc obișnuit în locul focului sfânt, aprins de Dumnezeu? Eforturile încordate și zdruncinate îi fac rău vorbitorului și îi dezamăgesc pe ascultători. El nu are timp să-L caute pe Domnul, nu are timp să ceară cu credință ungera cu Duhul Sfânt. Oare nu vom schimba noi acest mod de a lucra? — Manuscrisul 101, 1902

EVITAREA CULTIVĂRII UNOR GUSTURI COSTISITOARE

Lucrătorii trebuie să înceapă să vadă mai departe. La mulți, renunțarea la sine și sacrificiul sunt moarte, dar elementele acestea trebuie să fie readuse la viață. Oamenii trebuie să înțeleagă că salariile mari pe care le cer subminează vistieria Domnului. Ele consumă banii lui Dumnezeu în interese particulare și, prin faptele lor, ei îi spun lumii: „Stăpânul meu zăbovește să vină!” (Matei 24,48). Oare nu trebuie să fie schimbat lucrul acesta? Cine se va ridica la înălțimea exemplului Marelui Meșter Lucrător? — Scrisoarea 120, 1899

Nu vorbiți despre salariile voastre mici! Nu cultivați gustul pentru articole scumpe de îmbrăcăminte sau de mobilier! Faceți lucrarea să înainteze așa cum a început, printr-o renunțare la sine simplă și prin credință. Trebuie să faceți o schimbare în domeniul acesta! — Scrisoarea 94, 1899

ACUM ESTE NEVOIE DE SPIRITUL DE RENUNȚARE LA SINE DIN ZILELE DE LA ÎNCEPUT

Acum este tot atât de multă nevoie de renunțare la sine, cum a fost atunci când am început lucrarea, când eram doar o mână de oameni, când am știut ce înseamnă renunțarea la sine, când am încercat să publicăm mici pliante și broșuri, care să meargă la cei ce erau în întuneric. Astăzi, la editură sunt puțini care au fost împreună cu noi în vremea aceea. Timp de mai mulți ani, nu am primit niciun salariu, cu excepția unei sume care abia ajungea pentru a ne asigura hrana și îmbrăcămintea cea mai simplă. Am fost bucuroși să purtăm haine cumpărate la mâna a doua și, uneori, abia am avut suficientă hrană pentru a ne susține puterile. Orice altceva a fost investit în lucrare. După un timp, soțul meu a primit șase dolari pe săptămână. Noi am trăit cu banii aceia, iar eu am lucrat alături de el. Și alții au lucrat la fel. (...)

Cei care au venit să preia lucrarea, după ce aceasta a ajuns să aibă succes, ar trebui să umble smeriți. Ei ar trebui să manifeste un spirit de sacrificiu de sine. Dumnezeu vrea ca instituțiile de aici să meargă înainte prin sacrificiu de sine, așa cum a fost pusă temelia. — General Conference Bulletin, 20 martie 1891, p. 184

Când lucrarea aceasta este făcută așa cum ar trebui, când lucrăm cu zel divin pentru a adăuga convertiți la adevăr, lumea va vedea că o putere deosebită însoțește solia adevărului. Unitatea credincioșilor vestește mărturia cu privire la puterea adevărului, care este în stare să aducă în armonie deplină oameni cu înclinații diferite, făcând ca interesele lor să fie una.

Rugăciunile și darurile credincioșilor sunt combinate cu eforturile stăruitoare și pline de sacrificiu de sine, iar acestea sunt cu adevărat o priveriște pentru lume, îngeri și oameni. Oamenii sunt convertiți din nou. Mâna care căuta cândva să apuce un salariu cât mai mare a ajuns să fie mâna de ajutor a lui Dumnezeu. Credincioșii sunt uniți printr-un singur interes — dorința de a înființa centre ale adevărului, unde Dumnezeu va fi înălțat. Domnul Hristos îi unește prin legăturile sfinte ale unității și dragostei, care au o putere irezistibilă.

Aceasta este unitatea pentru care S-a rugat Domnul Isus chiar înainte de încercarea Sa, când Se afla numai la un pas de cruce. El a spus: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,21). — Scrisoarea 32, 1903

LUCRĂTORII DIN INSTITUȚIILE NOASTRE

ANGAJAREA CELOR MAI TALENTAȚI OAMENI

Din când în când, m-am simțit îndemnată de Duhul Domnului să le vestesc fraților noștri o mărturie cu privire la necesitatea de a reuși să-i angajăm pe oamenii cu talentele cele mai mari să lucreze în instituțiile noastre variate și în numeroase alte departamente ale lucrării noastre. Cei care sunt implicați în felul acesta în lucrare trebuie să fie oameni educați, pe care Dumnezeu poate să-i învețe și pe care poate să-i onoreze cu înțelepciune și înțelegere, așa cum l-a onorat pe Daniel. Ei trebuie să fie oameni care gândesc, oameni care poartă amprenta lui Dumnezeu și progresează constant în sfințenie, în demnitate morală și în excelența cu care lucrează. Dacă sunt oameni care cresc, dacă au o rațiune și o inteligență sfințite, dacă ascultă vocea lui Dumnezeu și caută să prindă fiecare rază de lumină din cer, vor merge, asemenea soarelui, fără să se abată din drum, și vor crește în înțelepciune și în harul lui Dumnezeu. (...)

Cei care sunt puși în poziții de conducere în instituțiile noastre trebuie să fie oameni care au suficientă deschidere a minții pentru a-i respecta pe cei cu un intelect cultivat și pentru a-i recompensa proporțional cu responsabilitățile pe care le au. Este adevărat că aceia care se angajează în lucrarea Domnului nu trebuie să facă lucrul acesta pentru salariile pe care le primesc, ci pentru onoarea lui Dumnezeu, pentru înaintarea lucrării Sale și pentru a obține bogății nepieritoare. În același timp, nu ar trebui să ne așteptăm ca aceia care sunt capabili să îndeplinească o lucrare ce necesită gândire și efort istovitor și care îndeplinesc lucrarea cu precizie și cu atenție, să nu primească o recompensă mai mare decât lucrătorii mai puțin înzestrați cu aptitudini. Talentul trebuie să fie estimat corect. Cei care nu pot să

prețuiască o lucrare bună și aptitudinile intelectuale nu trebuie să ocupe poziția de administratori în instituțiile noastre, deoarece influența lor va tinde să pună piedici lucrării, să ridice bariere în calea progresului ei și să îi coboare nivelul.

Dacă vrem ca instituțiile noastre să fie atât de prospere cum plănuiește Dumnezeu, trebuie să existe mai multă atenție și rugăciune stăruitoare, amestecate cu un zel neșovăitor și cu eforturi făcute cu pricepere. Angajarea unor astfel de lucrători ar putea să necesite o cheltuială mai mare. Deși este esențial să fie exercitată economia oriunde este cu putință, se va constata că eforturile făcute de unele minți înguste pentru a economisi bani prin angajarea acelor care vor face o lucrare ieftină, corespunzătoare cu micimea salariilor lor, în cele din urmă, vor avea ca rezultat o pierdere. Progresul lucrării va fi încetinit și importanța ei, diminuată. — Scrisoarea 63, 1886

SALARII PENTRU LUCRĂTORII DIN INSTITUȚII

Lucrarea de publicare a fost întemeiată cu sacrificii, ea a fost menținută prin providența specială a lui Dumnezeu. Noi am început într-o mare sărăcie. Abia am avut ce să mâncăm și cu ce să ne îmbrăcăm. Când cartofii se găseau greu și a trebuit să plătim un preț mare pentru ei, i-am înlocuit cu napi. Tot ce am primit în primii ani ai lucrării a fost un salariu de șase dolari pe săptămână. Am avut o familie numeroasă, dar ne-am redus cheltuielile la limita mijloacelor noastre. Nu am putut să ne cumpărăm tot ce am dorit și a trebuit să ne restrângem dorințele. Însă am fost hotărâți ca lucrarea să aibă lumina adevărului prezent, iar spiritul, sufletul și trupul au fost întrețesute cu lucrarea. Am lucrat dimineața devreme și noaptea târziu, fără odihnă și fără stimulentele salariilor. (...) Iar Dumnezeu a fost cu noi. Pe măsură ce lucrarea de publicare a ajuns să prospere, salariile au fost mărite așa cum a trebuit.

Salarii diferite, dar cu nepărtinire

Când am fost în Elveția, am primit de la Battle Creek mesajul că fusese alcătuit un plan prin care niciun om care lucrează la editură nu trebuie să primească mai mult de doisprezece dolari pe săptămână. Eu am spus: Planul acesta nu va funcționa și va fi nevoie ca unii să primească salarii mai mari de atât. Totuși, o sumă dublă nu trebuie să-i fie acordată niciunei persoane angajate la editură, deoarece, dacă sunt câțiva care iau din trezorerie atât de mult, nu se va putea face dreptate tuturor. Acordarea de salarii mari unui număr mic de oameni, în timp ce alții sunt tratați ca și când ar merita să primească mult mai puțin din toate punctele de vedere, constituie un plan lumesc. Acest lucru nu este drept.

Domnul va avea oameni credincioși, care Îl iubesc și se tem de El și care vor fi angajați în fiecare școală, în fiecare tipografie, în fiecare instituție medicală și în fiecare editură. Salariile lor nu vor fi în conformitate cu standardul lumesc. Pe cât este cu putință, va trebui să fie exercitată o judecată excelentă pentru a menține nu o aristocrație, ci egalitatea, care este legea Cerului. „Toți sunteți frați” (Matei 23,8). Nu trebuie să fie câțiva oameni care să ceară salarii mari, iar salariile acestea nu trebuie să fie oferite ca o modalitate de a avea oameni cu aptitudini și talente. Faptul acesta așază lucrurile pe temelia unui principiu lumesc. Mărirea salariilor aduce cu ea o mărire corespunzătoare a egoismului, a mândriei, a paradei, a mulțumirii de sine și a extravagantei inutile, pe care oamenii care fac tot ce pot pentru a-și da zecimea și a-I prezenta lui Dumnezeu darurile lor nu le au. Sărăcia este văzută pretutindeni în mijlocul lor. Domnul îi iubește pe aceștia la fel de mult ca pe ceilalți, numai că sufletele smerite și dispuse la sacrificiu de sine, care Îl iubesc pe Dumnezeu și se străduiesc să-I slujească, sunt ținute întotdeauna mai aproape de inima Dragostei Infinite, decât oamenii care se simt liberi să aibă toate lucrurile bune ale acestei vieți.

Nu copiați standardul lumii

Am avut multe mărturii cu privire la faptul că nu trebuie să copiem standardul lumii. Noi nu trebuie să ne îngăduim înclinația de a căuta să obținem tot ce este cu puțință și de a ne cheltui banii pe îmbrăcăminte și pe obiectele de lux, așa cum fac cei lumești. Faptul de a trăi pentru noi înșine nu ne face cu nimic mai fericiți. Cheltuielile inutile jefuiesc vistieria lui Dumnezeu, iar cineva trebuie să completeze deficitul acesta. Facilitățile necesare pentru a clădi Împărăția lui Hristos în lumea aceasta sunt limitate într-o mare măsură, deoarece oamenii Îl jefuiesc pe Dumnezeu în zecimi și daruri.

Să nu existe nicio clipă ideea că dreptul unui om de a pretinde un salariu mare este o măsură a valorii lui ca lucrător în ochii Domnului. În ochii lumii, valoarea omului este evaluată prin cât de multe proprietăți deține. Totuși, cărțile cerului înregistrează valoarea lui proporțional cu binele pe care l-a realizat cu mijloacele pe care i le-a încredințat Dumnezeu. Omul poate și își va arăta adevărata valoare în temere de Dumnezeu și cu iubire, având talentele pe deplin sfințite pentru promovarea slavei Sale. Numai când fiecare om își va primi răsplata după evaluarea care i se va face lucrării lui la judecată, se va putea ști cât de mult a trimis el mai înainte în cer.

Mai mulți ani la rând, eu am dat mărturie împotriva salariului prea mic plătit unora dintre pastorii noștri. Cercetați în cărți și veți găsi că ele s-au ocupat îndeaproape de situația unora dintre pastorii noștri. Comitetul de revizie trebuie să-și înțeleagă lucrarea și să aibă gândul lui Hristos. În comitetul acesta sunt unii oameni cu mintea îngustă, care nu au o înțelegere corectă cu privire la renunțarea la sine și la sacrificiile care sunt cerute de la slujitorul lui Dumnezeu. Ei nu fac o evaluare corectă a ceea ce înseamnă să-ți părăsești căminul, familia și copiii, să fii misionar pentru Dumnezeu și să lucrezi pentru suflete ca unul care trebuie să dea socoteală. Un slujitor adevărat al lui Dumnezeu își va schimba întreaga viață într-un sacrificiu.

Avertizarea de la Salamanca

În noiembrie 1890, când eram la Salamanca, New York, mi-au fost prezentate multe lucruri. Mi-a fost arătat că la editură se manifestă un spirit pe care Dumnezeu nu l-a aprobat. În timp ce unii primesc salarii mari, alții, care au lucrat în postul lor cu credincioșie de-a lungul anilor, primesc mult mai puțin. Mi-a fost arătat de repetate ori că rânduiala lui Dumnezeu nu trebuie să fie dărâmată și spiritul misionar nu trebuie să fie stins. (...)

Știu că sunt unii care practică multă renunțare la sine pentru a da zecimea și a oferi daruri pentru lucrarea lui Dumnezeu. Aceia care se află la conducerea lucrării ar trebui să adopte un asemenea comportament, încât să poată spune fără să roșească: „Haideți să pornim împreună în lucrarea aceasta, care a fost începută cu sacrificiu și susținută printr-o continuă renunțare la sine.” În practicarea economiei și în restrângerea dorințelor lor, oamenii nu trebuie să-i întrecă pe aceia care se află la conducerea instituțiilor noastre. — Manuscrisul 25a, 1891

O VIZIUNE A PERICOLELOR CARE AMENINȚAU ÎN 1890

Sunt alarmată de concepțiile care există atât în sanatoriu și în casa noastră de editură din Battle Creek, cât și în instituțiile noastre, în general. În instituții s-a manifestat și s-a întărit, an de an, un spirit care are un caracter cu totul diferit de trăsăturile pe care Domnul le-a descoperit în Cuvântul Său ca fiind cele care trebuie să-i caracterizeze pe medicii și lucrătorii angajați în instituțiile noastre medicale și în lucrarea de publicare. Este cultivată ideea că medicii de la sanatoriu și oamenii aflați în poziții de răspundere la editură nu au obligația de a fi conduși de principiile creștine ale renunțării la sine și ale sacrificiului. Totuși ideea aceasta își are originea în consiliile lui Satana. Când dau pe față faptul că se gândesc mai mult la salariile pe care trebuie să

le primească, decât la lucrarea instituției, medicii arată că nu sunt oameni pe care te poți baza ca fiind niște slujitori ai lui Hristos, altruști și temători de Dumnezeu, credincioși în împlinirea lucrării Domnului. Oamenii care sunt conduși de dorințe egoiste nu trebuie să rămână angajați în instituțiile noastre. (...)

Dumnezeu va cere să renunțăm la oamenii care și-au stabilit singuri valoarea lor și a serviciilor lor, deoarece vor fi judecați în conformitate cu faptele lor și în conformitate cu un standard cu nimic mai mic decât acela pe care l-au stabilit ei înșiși. Dacă ei au considerat că talentele lor au o valoare atât de mare și pun un preț atât de mare pe aptitudinile lor, li se va cere să îndeplinească un serviciu proporțional cu evaluarea și cererile lor. Oh, cât de puțini au o cunoaștere reală a Tatălui sau a Fiului Său, Isus Hristos! Dacă ar fi fost umpluți de Duhul lui Hristos, ei ar fi săvârșit faptele lui Hristos. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2,5).

Talentele Îi aparțin lui Dumnezeu

Acela care judecă drept a spus: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). Toate talentele, mari sau mici, le-au fost încredințate oamenilor de Dumnezeu spre a fi folosite în slujba Sa, iar când își folosesc aptitudinile pur și simplu pentru ei înșiși și nu au nicio grijă deosebită pentru a lucra în armonie cu ceilalți care sunt angajați în lucrarea medicală și au aceeași credință, oamenii arată că sunt înclinați să-i judece pe semenii lor, comparându-i cu ei înșiși, și nu caută să răspundă la rugăciunea în care Hristos cerea ca ei să fie una, după cum El și Tatăl sunt una. Când cer prețuri exorbitante pentru serviciile lor, Dumnezeu, Judecătorul întregului pământ, îi va considera răspunzători în conformitate cu măsura propriei estimări supraevaluate și le va cere să dea socoteală după măsura deplină a valorii pe care și-au atribuit-o ei înșiși.

Când ei își apreciază valoarea personală din punctul de vedere al banilor, Dumnezeu va judeca faptele lor, comparând serviciile lor cu evaluarea pe care și-au făcut-o ei înșiși. Dacă nu va fi convertit, nimeni dintre cei care își supraevaluează aptitudinile în felul acesta nu va intra în cer, deoarece influența personală în slujba lui Hristos nu va fi niciodată egală cu propria estimare sau cu pretențiile lui pentru serviciile aduse celorlalți. (...)

Cel ce este egoist și lacom, dornic să ia fiecare dolar pe care poate să-l obțină de la instituțiile noastre pentru serviciile lui, împiedică lucrarea lui Dumnezeu și, cu siguranță, își va primi răsplata. El nu poate să fie considerat vrednic de a i se încredința răsplata cerească, veșnică, în locașurile pe care Hristos a plecat să le pregătească pentru aceia care renunță la sine, își iau crucea și Îl urmează. Pregătirea oamenilor pentru a primi moștenirea cumpărată cu sânge este verificată în timpul de probă al vieții acesteia. Cei care au spiritul de sacrificiu de sine manifestat de Hristos, când S-a dat pe Sine Însuși pentru mântuirea omului căzut, sunt cei care vor bea paharul pe care l-a băut El, care vor fi botezați cu botezul cu care a fost botezat El și se vor împărtăși de slava Mântuitorului. — Scrisoarea 41, 1890

IMPORTANȚA RENUNȚĂRII LA SINE

Mi-a fost arătat că lucrarea de publicare nu trebuie să fie condusă după aceleași principii după care sunt conduse alte case de editură, deoarece lucrarea noastră de publicare trebuie să fie asemănătoare unei școli. Toți cei angajați în lucrarea aceasta să fie niște misionari adevărați și să lucreze după principiile care au adus-o la existență. Renunțarea la sine trebuie să-i caracterizeze pe toți lucrătorii. (...)

Renunțarea la sine trebuie să-i caracterizeze pe oamenii angajați în poziții de răspundere la editură, iar ei să fie un exemplu pentru toți lucrătorii.

Editura a fost adusă la existență prin renunțare la sine, iar acest spirit trebuie să fie manifestat și păstrat. Marele ei scop trebuie să fie avut în vedere continuu. Aceasta este o lucrare misionară, iar cei care nu au spirit misionar să nu continue să lucreze aici. — Scrisoarea 5, 1894

O AMENINȚARE LA ADRESA TUTUROR INSTITUȚIILOR NOASTRE

Apostolul Pavel a putut să vadă relele care intrau în biserică și a spus: „Căci sunt gelos pentru voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care sunt față de Hristos” (2 Corinteni 11,2.3).

Acesta este răul care amenință astăzi școlile noastre, instituțiile și bisericile noastre. Dacă nu este corectat, el va pune în pericol sufletul multora. Poate că un angajat va crede că trebuie să fie favorizat într-o mare măsură, deoarece îndeplinește o lucrare pentru care ar primi un salariu mare dacă ar lucra pentru cei necredincioși. Când va ajunge să fie nemulțumit, el se va estima la valoarea cea mai mare. Pentru siguranța principiilor care trebuie să-i conducă pe toți cei ce lucrează în instituțiile noastre, Domnul îmi poruncește să le spun tuturor celor ce poartă răspunderi: „Întrerupeți legătura cu astfel de oameni fără nicio întârziere, deoarece răul acesta este urmarea egoismului și a lăcomiei.”

Oamenii aceștia se evaluează după măsurile lor și se compară cu alții. Lucrul cel mai rău pe care puteți să li-l faceți este să căutați să-i păstrați, chiar dacă ar fi editori sau administratori. Dumnezeu nu este cu un astfel de om, iar voi nu puteți să-l păstrați și să fiți în siguranță. O atmosferă de necredință îi înconjoară sufletul. Comparațiile pe care le-a făcut l-au

determinat să fie duplicitar. El își spune: „Dacă o astfel de persoană primește o asemenea sumă, și eu ar trebui să primesc tot așa de mult.” În felul acesta, el jefuiește trezoreria Domnului. Dumnezeu privește lucrul acesta la fel cum a privit păcatul lui Acan. El vede că astfel de oameni nu pot direcționa corect lucrarea. Ei nu pot să împlinescă nevoile celor ce lucrează în teritorii dificile, care trebuie să dea o parte din salariul lor pentru nevoile din acele teritorii. Dumnezeu vede fiecare caz de felul acesta și îi va judeca pe aceia care se apreciază pe ei înșiși, îngrijindu-se cu egoism să primească tot ce cred ei că trebuie să primească. — Manuscrisul 97, 1899

O TRĂSĂTURĂ CARACTERISTICĂ A LUCRĂRII ESTE PUSĂ ÎN PERICOL

Având în vedere lucrarea cea mare care trebuie să fie făcută, lucrătorii ar trebui să fie dispuși să lucreze pentru un salariu rezonabil. Chiar dacă ați putea să obțineți salarii mari, ar trebui să vă gândiți la exemplul pe care l-a dat Hristos, prin faptul că a venit în lumea noastră și a trăit o viață de renunțare la sine. Chiar în timpul acesta, salariile cerute de lucrători înseamnă foarte mult. Dacă cereți și primiți un salariu mare, este deschisă larg poarta pentru ca și alții să facă la fel. Cererea de salarii mari printre lucrătorii de la Battle Creek a contribuit la deteriorarea spiritului lucrării de acolo. Doi oameni au condus mișcarea aceasta și apoi li s-au mai alăturat alți trei sau patru, iar rezultatul a fost acela că au deschis o cale care, dacă ar fi fost urmată de majoritatea, ar fi nimicit una dintre trăsăturile caracteristice ale lucrării de vestire a soliei. Lucrarea adevărului prezent a fost întemeiată pe renunțare la sine și sacrificiu. Spiritul acesta egoist și lacom este total opus principiilor ei. El este ca o lepră mortală, care va îmbolnăvi cu timpul tot trupul. Mă tem de faptul acesta. Trebuie să fim atenți, ca nu cumva să renunțăm la spiritul simplu de sacrificiu de sine care a caracterizat lucrarea noastră în anii ei de la început.

Veți constata că nu este dificil să exercitați o influență bună în

sanatoriul din _____. Dacă veți face o lucrare neegoistă, fără să cereți salariile pe care ați presupune în mod natural că trebuie să le primiți, Domnul vă va susține în lucrarea voastră. Pe de altă parte, dacă cereți un salariu mare, un altul și apoi încă un altul vor crede că au dreptul să pretindă un salariu la fel de mare ca voi, iar în felul acesta vor fi folosiți banii care ar trebui să fie cheltuiți pentru zidirea lucrării de vestire a adevărului prezent în alte locuri.

Când luăm decizii importante, trebuie să cercetăm fiecare față a problemei. Noi trebuie să ne aducem aminte fără încetare că ni s-a dat un loc în lucrare spre a acționa ca niște oameni responsabili. Unii ar dori să urmeze modelul lumii în privința salarizării, dar Domnul nu vede lucrurile așa cum le văd oamenii aceștia. El vede datoriile și responsabilitățile noastre în lumina exemplului lui Hristos de renunțare la sine. Evanghelia trebuie să-i fie prezentată lumii în așa fel încât învățătura și exemplul să se armonizeze.

Sanatoriile noastre nu trebuie să fie conduse în conformitate cu obiceiurile lumii. Să nu se considere necesar nici chiar ca administratorul sau conducătorul instituției să primească un salariu mare. Noi suntem slujitorii lui Dumnezeu. — Scrisoarea 370, 1907

MEDICII ȘI PASTORII, CHEMAȚI LA RENUNȚARE LA SINE

Mă simt îndemnată să îți scriu în dimineața aceasta și să îți cer să te asiguri că îi tratezi pe toți cu nepărtinire. Am fost învățată că există pericolul să-i tratați pe unii medici într-un mod care va fi dăunător pentru ei. Noi trebuie să facem tot ce ne stă în putere pentru a încuraja talentul în păstorie și, de asemenea, talentul medicilor, oferindu-le orice avantaj întemeiat, dar este o limită dincolo de care nu trebuie să trecem.

Când am încercat să găsim un medic care să ocupe poziția de conducător al Sanatoriului Loma Linda, un medic cu experiență a fost de

acord să vină, dar cu anumite condiții. El a stabilit o anumită sumă pentru serviciile lui și a spus că nu va veni pentru mai puțin. Unii au gândit că, deoarece părea așa de dificil să găsim pe cineva, am putea să-l invităm pe medicul acesta, îndeplinindu-i condițiile. Totuși eu i-am spus fratelui [J. A.] Burden: „Nu ar fi bine să-l angajăm pe doctorul acesta și să-i plătim atât de mult, în timp ce alții care lucrează cu tot atâta credincioșie primesc mai puțin. Nu este drept să facem așa, iar Domnul mi-a spus că nu va aproba o asemenea discriminare.”

Domnul cere renunțare la sine în slujba Sa, iar cerința aceasta este obligatorie atât pentru medici, cât și pentru pastori. Avem în față o lucrare energică, în care este nevoie de bani, și trebuie să chemăm în slujire tineri care să lucreze ca pastori și medici nu pentru salariile cele mai mari, ci datorită marilor nevoi ale lucrării lui Dumnezeu. Domnul nu este mulțumit de spiritul acesta de căutare a celor mai mari salarii. Avem nevoie de medici și de pastori a căror inimă este consacrată lui Dumnezeu și care își primesc ordinele de înaintare de la cel mai mare Misionar Medical care a pășit vreodată pe pământul acesta. Ei trebuie să privească la viața Sa de renunțare la Sine, iar apoi să sacrifice cu bucurie, ca să fie angajați cât mai mulți lucrători în semănarea semințelor Evangheliei. Dacă toți vor lucra în spiritul acesta, vor fi cerute salarii mai mici.

Unii au greșit în privința acesta. Dumnezeu i-a binecuvântat cu abilitatea de a face o lucrare bună, dar ei nu au învățat lecțiile economiei, ale renunțării la sine și ale umblării smerite cu Dumnezeu. Cererile lor de salarii mari au fost aprobate, iar ei au ajuns să fie extravagani în folosirea banilor, au pierdut influența spre bine pe care ar fi trebuit să o exercite, iar mâna lui Dumnezeu, care aduce prosperitate, nu a fost cu ei. (...) Feriți-vă să le acordați prea multă încredere aceluia care cer salarii mari, înainte de a se angaja în lucrarea Domnului. Vă scriu lucrul acesta ca o avertizare. — Scrisoarea 330, 1906

SFAT ADRESAT UNUI MEDIC CU PRIVIRE LA STABILIREA SALARIULUI

Planul ca tu să primești peste salariu și alți bani pe care poți să-i câștigi în anumite domenii ale lucrării deschide o ușă a ispitei, care va conduce la rezultate rele. Nici tu, nici cei care au alcătuit aceste articole ale contractului nu ați înțeles lucrul acesta. Dar acesta va fi mijlocul prin care ți se va aduce un mare prejudiciu și va aduce rușine lucrării lui Dumnezeu. În planul acesta, se află un principiu greșit, care trebuie să fie regândit. Nimic să nu fie lăsat în neorânduială. Totul trebuie să fie lămurit. Tu trebuie să primești o sumă precisă, ca salariu pentru munca ta, și să trăiești în limitele acelei sume.

În negocierile cu dr. U, au continuat să fie aspecte care au caracterul acesta. Este o tranzacție frauduloasă. Dumnezeu vede intenția și urmările ei. Metoda aceasta de remunerare nu trebuie să fie aplicată în sanatoriile care urmează să fie înființate. Această instituție trebuie să îți plătească o sumă potrivită cu serviciile tale. Toți cei care sunt angajați în instituție trebuie să primească o remunerare proporțională cu serviciile lor. — Scrisoarea 99, 1900

SFAT ÎMPOTRIVA PROPUNERII LEGATE DE PROCENTE

Cu privire la propunerea făcută de fratele, eu văd lucrurile la fel ca voi. Nu putem să ne permitem să începem cu un plan de salarii mari. Aceasta a fost nenorocirea celor din Battle Creek, iar eu am ceva de spus cu privire la acest lucru. Avem înaintea noastră un teritoriu larg pentru lucrarea misionară. Trebuie să fim siguri că ascultăm cerințele lui Hristos, care S-a oferit ca dar pentru lumea noastră. Nimic din ce putem să facem nu trebuie să fie lăsat nefăcut. Este necesară ordine și precizie și trebuie să se facă tot ce este posibil pentru a arăta minuțiozitate în fiecare domeniu. Totuși, când vine vorba să se plătească douăzeci și cinci de dolari pe săptămână și să se ofere

un procent mare pentru operațiile chirurgicale, lumina care mi-a fost dată în Australia spune că lucrul acesta nu poate fi făcut niciodată, deoarece este în joc renumele nostru. Mi-a fost arătat că în California de Sud vor trebui să fie înființate multe sanatorii, deoarece va fi un aflux mare de oameni acolo. Mulți vor căuta clima aceea.

Este necesar să respectăm sfatul lui Dumnezeu și fiecare dintre noi trebuie să fie pregătit să urmeze exemplul lui Isus Hristos. Nu putem fi de acord să plătim salarii exagerate. Dumnezeu le cere medicilor Săi să se conformeze invitației: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,29.30).

„NU PRETINDEȚI UN SALARIU MARE”

Mi-ar face o mare plăcere să te văd și să stau de vorbă cu tine. Am o dorință fierbinte ca tu să copiezi modelul care ne-a fost dat în Cuvântul lui Dumnezeu. (...)

Doctore W, te îndemn să nu pretinzi un salariu mare. Dacă faci lucrul acesta, alții vor urma exemplul tău, iar dacă va fi îngăduit, vom constata curând că veniturile sanatoriului vor fi absorbite în întregime pentru plata salariilor și nu va fi nimeni care să ducă mai departe lucrarea misionară ce trebuie să fie făcută în țările străine.

Îți scriu lucrul acesta pentru că înțeleg situația despre care vorbesc. Domnul îi pune la încercare pe cei din poporul Său. Soțul meu și cu mine am trecut pe aici și, pentru că nu am cerut un salariu mare, ci am fost dispuși să lucrăm cu renunțare la sine și sacrificiu, Domnul ne-a binecuvântat cu harul Său bogat. Dacă vei merge pe calea renunțării la sine, vei fi pentru alții un

exemplu care va fi o binecuvântare pentru lucrare. În lucrarea ta din _____, predica cea mai eficientă pe care ai ținut-o a fost atunci când ai aplicat principiile adevărului în familia ta și ai dat pe față un devotament serios față de lucrare. Știu despre ce vorbesc când îți spun lucrul acesta.

Între salariile pastorilor și ale medicilor ar trebui să fie egalitate. De la pastorii noștri se așteaptă să dea un exemplu de dărnicie pentru membrii bisericii, iar salariul lor trebuie să fie suficient, pentru ca ei să poată face donații. — Scrisoarea 372, 1907

EXTRAVAGANȚA ȘI INFLUENȚA

Printre pastorii, medicii, profesorii și colportorii noștri este nevoie de o totală consacrare a minții, a inimii și a sufletului față de Dumnezeu. (...) Nici îmbrăcămintea, nici casele scumpe, nici viața stilată nu conferă prestigiu lucrării. Dar un duh blând și smerit este de o mare valoare în ochii lui Dumnezeu. Religia nu-l face pe om să fie aspru sau nepoliticos. Credinciosul adevărat își dă seama de propria slăbiciune și va fi precaut asupra fiecărui aspect, punându-și toată încrederea în Dumnezeu. Evlavia creștină adevărată nu poate să fie impusă, ci se revarsă de la sine dintr-o inimă sinceră. (...)

Dumnezeu cheamă oameni prompti, oameni care se roagă și sunt practici. Parada costisitoare nu îi înalță pe bărbați și pe femei în ochii oamenilor inteligenți. Nu este bine ca un medic să cheltuiască în mod extravagant, iar apoi să ceară prețuri exorbitante pentru operații mici. Dumnezeu vede toate lucrurile acestea în lumina lor adevărată. — Manuscrisul 34, 1904

O ÎNTREVEDERE IMPORTANTĂ CU PRIVIRE LA SALARIILE MEDICILOR

Prezenți: Ellen G. White, frații F. M. Burg, G. W. Reaser, W. A. Adams, J. H. Behrens, C. L. Taggart, A. G. Christiansen, William C. White; de asemenea, C. C. Crisler.

După introduceri și salut, fratele William C. White a spus:

Ieri, toată ziua, am discutat despre interesele diferitelor noastre școli din Conferința Pacific Union. În școlile acestea, aflate în Angwin, Lodi, Fernando, Armona și Loma Linda, sunt între șase și șapte sute de elevi. Când ne-am sfătuit cu privire la școlile acestea, ne-am simțit încurajați.

Astăzi trebuie să discutăm despre problemele sanatoriului, îndeosebi despre salariile pe care trebuie să le plătim medicilor și chirurgilor. Avem în sanatoriul nostru din _____ un medic temător de Dumnezeu, care a câștigat încrederea tuturor asociațiilor lui, un om pe care Dumnezeu l-a binecuvântat mult în lucrarea lui de slujire pentru cei bolnavi. El vrea să rămână și toți vor ca el să rămână, dar el consideră că ar fi bine să rămână, dacă frații lui ar putea să-i acorde un salariu de aproape două ori mai mare decât salariul mediu plătit lucrătorilor noștri. Lui îi place să dăruiască în mod generos și dorește să aibă fonduri cu care să trăiască și pe care să le folosească în scopul acesta. Suntem foarte încurcați și am fi bucuroși să știm dacă aveți vreo lumină cu privire la subiectul acesta.

Sora White: Dacă acestui medic i se acordă considerabil mai mult decât celorlalți medici, ei vor ajunge să creadă că, dacă nu primesc și ei mai mult, nu sunt tratați corect. Trebuie să acționăm cu precauție și înțelegere și să nu îngăduim ca salariile să ajungă atât de mari încât mulți să fie ispitiți. Ar putea să aibă loc o scădere, și nu o mărire a salariilor medicilor, pentru că

este necesar să fie făcută o lucrare mare. Dacă nu aveți o lumină clară de la Domnul, nu este recomandabil să-i plătiți unui om considerabil mai mult decât altuia care face o lucrare asemănătoare deoarece, dacă faceți așa, ceilalți vor crede că este foarte potrivit să se aștepte la salarii la fel de mari. Trebuie să privim toate lucrurile din toate perspectivele și nu este de niciun folos să credem că putem să-i oferim unui lucrător de succes un salariu mare, pur și simplu, pentru că el cere lucrul acesta. Mai degrabă, trebuie să ne gândim la ce putem să ne permitem să facem în prezent, când se deschid teritorii în care de aici înainte va fi nevoie să cheltuim mult mai multe resurse decât până acum. Acestea sunt probleme care vor pune la încercare credința celor din poporul nostru.

William C. White: Mamă, ele pun la încercare credința noastră, îndeosebi pentru că un grup de lucrători au colaborat cu un om până când au ajuns să-l iubească și să-l admire, iar ei cred că el poate să facă o lucrare mai bună decât oricare altul. Prin urmare, este firesc pentru ei să creadă că este greșit ca frații să nu-i ofere suma pe care el ar putea să o folosească pentru progres. Ei gândesc așa: „Ce înseamnă o mie de dolari sau o mie cinci sute de dolari în plus, când este vorba de o viață?” Ei spun: „Iată cazul acesta sau acela, pe care el tocmai l-a rezolvat și mai este încă unul a cărui viață a salvat-o”, iar ei cred că ar fi o răutate teribilă din partea noastră să nu îndeplinim cererile lui. Sau: „Nimeni nu trebuie să lucreze și să sufere atât cât chirurgul. Gândiți-vă la orele de muncă istovitoare, la îngrijorarea și la tensiunea mintală pe care trebuie să le suporte, când o viață prețioasă atârână de un fir de ață.”

Totuși, pe de altă parte, când ne gândim la problema aceasta, trebuie să ne aducem aminte că alte instituții sunt influențate de decizia noastră. Vedem un sanatoriu sărac, care se luptă cu dificultăți și care este situat într-un loc frumos, într-o poziție favorabilă unei dezvoltări mari și cu toate perspectivele de a câștiga bani, cu condiția să avem un medic strălucit. Iar sanatoriul acela poate să obțină un medic bun, dacă este încurajat să plătească doar trei sau

cinci sute de dolari în plus față de planul de salarizare recomandat. Cei de acolo spun: «Dacă ne veți lăsa să plătim doar câteva sute de dolari mai mult decât ați recomandat, noi putem să câștigăm cinci mii de dolari pentru a acoperi această cheltuială suplimentară mică pentru salarii.» Așa par lucrurile, dacă le privim din punct de vedere financiar.

Sora White: În spatele acestei probleme se află egoismul, și Domnul nu este mulțumit. Trebuie să lucrăm armonios. Lucrarea va fi dusă mai departe prin acțiunea noastră armonioasă, iar unii vor trece printr-o perioadă dificilă. Alții vor trece printr-o perioadă mai ușoară. Totuși, toate aceste lucruri vor fi acceptate așa cum vin, iar lucrătorii trebuie să-și aducă aminte ce a dat Isus prin faptul că a venit în lumea noastră. Mă gândesc la subiectul acesta din nou și din nou și mi se pare că putem să facem o lucrare excelentă, dacă stabilim un exemplu corect. Totuși, dacă dorim ceva ce majoritatea fraților noștri nu pot să primească, faptul acesta prejudiciază influența noastră. Un frate spune: „Fratele cutare sau cutare are un anumit salariu și trebuie să am și eu un salariu corespunzător.” În felul acesta, salariile vor urca și vor continua să urce din ce în ce mai mult. Adevărul este că salariile unora ar putea să scadă și să scadă mai mult, ca să fim în stare să împlinim cerințele tot mai mari ale lucrării pe care o avem de făcut pentru a avertiza lumea. (...)

Anul trecut, când a fost discutat subiectul acesta, al salariilor, le-am spus fraților mei că Domnul știe totul despre spiritul care ne îndeamnă la acțiune și că El poate să schimbe lucrurile în favoarea noastră, atunci când nici nu ne așteptăm. Dacă stabilim un model bun, binecuvântarea Domnului va veni peste noi. L-am văzut pe Domnul lucrând în multe feluri și în multe locuri pentru a-i ajuta tocmai pe aceia care văd lucrurile acestea într-o lumină corectă și dau un exemplu de sacrificiu de sine. Fraților, dacă lucrați stăruitor, cu rugăciune și cu umilință, în spiritul lui Hristos, Dumnezeu va deschide porți înaintea voastră. Oamenii vor vedea spiritul vostru de renunțare la sine.

Când i-am sfătuit pe frații mei să nu ceară salarii mari, eu m-am exprimat foarte clar, deoarece nu acesta este motivul care ne determină să ne investim energiile în lucrarea de salvare a sufletelor.

Nu trebuie să îngăduim ca subiectul salariilor să stea în calea noastră când răspundem la chemarea datoriei, indiferent care ar fi serviciul care ni se cere. Domnul poate aranja lucrurile în așa fel încât munca noastră să primească o binecuvântare cu mult mai mare decât orice recompensă pe care am putea să o primim sau nu, iar El le va da slujitorilor Săi cuvinte care vor avea importanța cea mai mare pentru sufletele care pier.

Oamenii flămânzesc și însetează după ajutorul din cer. Am încercat să pun în practică principiile acestea de sacrificiu de sine și știu despre ce vorbesc când spun că, dacă veți pune pe primul loc chemarea datoriei, binecuvântarea va veni asupra voastră. Sunt bucuroasă pentru privilegiul de a fi puși la încercare în dimineața aceasta, pentru că Domnul a schimbat ordinea lucrurilor din nou și din nou, în așa fel încât să ne dea mai mult decât am fi putut să cerem.

Domnul îi va pune la încercare pe slujitorii Săi, iar dacă ei își vor dovedi credințioșia față de El și Îi vor încredința Lui situațiile în care se află, El îi va ajuta în orice vreme de nevoie.

Noi nu suntem conlucrători cu Dumnezeu pentru salariile pe care am putea să le primim în slujba Sa. Este adevărat, fraților, că trebuie să aveți salarii cu care să vă întrețineți familiile, dar, dacă începeți să stabiliți exact cât de mult trebuie să primiți, s-ar putea să vă dovediți o piatră de poticnire pentru cineva care poate că nu are aceeași înclinație ca voi de a fi darnic, iar rezultatul va fi confuzia. Alții vor crede că nu sunt tratați toți egali. Curând veți constata că lucrarea lui Dumnezeu va ajunge în criză de bani, iar voi nu doriți acest lucru. Voi doriți să vedeți că lucrarea lui Dumnezeu este pe un

teren avantajos. Oamenii trebuie să aibă, atât prin exemplul vostru, cât și prin cuvintele voastre, asigurarea vie că adevărul primit în inimă dă naștere spiritului de renunțare la sine. Pe măsură ce înaintați în spiritul acesta, vor fi mulți care vă vor urma.

Domnul dorește ca toți copiii Săi să acționeze într-o modalitate caracterizată de renunțare la sine și sacrificiu, care ne va aduce satisfacția de a ne fi îndeplinit bine datoria, pentru că a fost o datorie. Singurul Fiu al lui Dumnezeu S-a dat pe Sine Însuși pentru a suporta o moarte rușinoasă pe cruce; prin urmare, ar trebui să ne plângem noi de sacrificiile pe care suntem chemați să le facem?

În timpul orelor din noapte în care nu am dormit, m-am rugat ca Domnul să-i ferească pe frații noștri de înclinația de a făgădui să mergă aici sau acolo, cu condiția de a primi un salariu puțin mai mare. Dacă merg într-un spirit de sacrificiu, încrezându-se în El, Domnul le va asigura puterea care susține mintea și caracterul, iar rezultatul va fi succesul.

În viitor, lucrarea noastră trebuie să fie dusă mai departe într-un spirit de renunțare la sine și de sacrificiu chiar mai mare decât am văzut în anii precedenți. Dumnezeu dorește să-I încredințăm Lui sufletele noastre, pentru ca El să lucreze prin noi pe căi diverse. Sunt foarte preocupată de problemele acestea. Fraților, haideți să trăim cu blândețe și smerenia inimii și să le prezentăm asociaților noștri un exemplu de sacrificiu de sine! Dacă ne facem partea cu credință, Dumnezeu va deschide înaintea noastră căi pe care acum nici nu le visăm. (...)

Dacă cineva propune ceva ce nu este în concordanță cu principiile sacrificiului de sine pe care este întemeiată lucrarea noastră, să ne amintim că o singură lovitură a mâinii lui Dumnezeu poate să spulbere tot aparentul beneficiu, pentru că nu a fost spre slava Numelui Său. — Manuscrisul 12,

TRATAREA UNEI SITUAȚII URGENTE

Când sunteți strâmtorați financiar, dacă îi veți lăsa pe lucrătorii competenți să meargă și să-și creeze propriile afaceri, veți dori în scurt timp să-i aveți înapoi. Problema finanțelor poate să fie administrată foarte bine, dacă lucrătorii vor fi dispuși să accepte salarii mai mici, când există o presiune cu privire la bani. Acesta a fost principiul pe care Domnul mi l-a descoperit pentru a fi aplicat în instituțiile noastre de publicații. Va fi mult de făcut, iar lucrarea voastră va avea nevoie tocmai de oamenii aceștia. Oare nu ar trebui să fim dispuși cu toții să ne restrângem dorințele într-un timp când banii sunt așa de greu de obținut?

Soțul meu și cu mine am lucrat pe baza acestui principiu. Am spus: „Casa de editură este instituția Domnului, iar noi vom face economie, reducându-ne cheltuielile cât mai mult cu putință.” Domnul cere sacrificiu de sine de la toți slujitorii Săi, în vederea înaintării și a succesului lucrării Sale. Fiecare lucrător să facă acum tot ce poate mai bine pentru a susține și a ocroti instituția noastră de publicații din _____. Nu credeți că Domnul va fi mulțumit să vadă că spiritul acesta domnește în toate instituțiile noastre? Trebuie să aplicăm principiul acesta în lucrarea noastră. Domnul Isus a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9,23). Suntem noi gata să-L urmăm pe Hristos? — Scrisoarea 25, 1896

Instituțiile noastre trebuie să se afle întru totul sub conducerea lui Dumnezeu. Ele au fost înființate prin sacrificiu și lucrarea Lui poate fi continuată cu succes numai prin sacrificiu. — Scrisoarea 129, 1903

Înțelepciunea omenească va duce departe de renunțarea la sine și

departe de consacrare și va concepe multe lucruri care tind să anuleze soliile
lui Dumnezeu. — Review and Herald, 13 decembrie 1892

AJUTOR FINANCIAR PENTRU CALIFICAREA LUCRĂTORILOR

AJUTOR OFERIT TINERILOR PROMIȚĂTORI

O parte a lucrării Evangheliei ar trebui să fie aceea de a-i ajuta pe tinerii promițători, care dau dovadă că sunt conduși de dragostea față de adevăr și de neprihănire, care îi determină să se dedice lucrării lui Dumnezeu ca misionari medicali, colportori și evangheliști. Trebuie să fie constituit un fond pentru ca lucrarea aceasta să fie dusă mai departe. Apoi, cei care au primit ajutor să meargă să le slujească celor bolnavi și suferinzi. Lucrarea aceasta va deschide cu siguranță o cale, pentru ca balsamul din Galaad să le fie oferit sufletelor bolnave de păcat. — Manuscrisul 35, 1901

AJUTORUL DAT PRIMILOR NOȘTRI STUDENȚI LA MEDICINĂ

Soțul meu și cu mine am luat trei tineri promițători de la ocupația lor modestă și i-am dat fiecăruia câte o mie de dolari pentru a obține o pregătire în domeniul medical. A fost o alegere pe care Domnul o pusese în mintea soțului meu. Domnul dăduse lumină și îi favorizase pe acești trei tineri, iar ei urmau să se dedice profesiei de medic. — Scrisoarea 322, 1905

CALIFICAREA CONDUCĂTORILOR ȘI A EVANGHELIȘTILOR

Trebuie să căutăm să ne ridicăm la un nivel mai înalt, nu încercând să excelăm investind în clădiri mari și în paradă, ci căutând să ne sporim puterile, aptitudinile și capacitatea de a ști cum să administrăm aceste

proprietăți mari. Este necesar să se creeze niște fonduri și să fie investiți bani, să fie asigurat un fond pentru educarea bărbaților și femeilor din alte țări și din țara noastră, așa încât să fie pregătiți să ajungă la clasele sociale mai înalte. Avem prea puține talente la lucru în diferitele ramuri ale lucrării. — Scrisoarea 44, 1887

MAI BINE SĂ SE DEA UN ÎMPRUMUT DECÂT UN DAR

Toate aceste lucruri trebuie să fie făcute așa cum propuneți, pentru a-i ajuta pe studenți să obțină o educație, dar eu vă întreb: „Oare n-ar fi bine să acționăm fără egoism în acest domeniu, constituind un fond și păstrându-l pentru a avea de unde să luăm bani în astfel de ocazii?” Când vedeți un tânăr sau o tânără promițătoare, dați-i un acout sau împrumutați-i suma necesară, precizând că este un împrumut, nu un dar. Apoi, când este înapoiată, suma poate fi folosită pentru pregătirea altora. Dar banii aceștia să nu fie luați din zecime, ci dintr-un fond separat, constituit în acest scop. Faptul acesta va face să se dezvolte un spirit sănătos de corectitudine și dărnicie în poporul nostru. Este necesară o evaluare înțeleaptă și o punere la punct potrivită a lucrării lui Dumnezeu în toate departamentele ei. Totuși, în folosirea părții destinate susținerii lucrării pastorale, să nu fie planuri prea modeste și făcute cu zgârcenie, deoarece atunci trezoreria se va goli curând. — Scrisoarea 40, 1897

SFAT ADRESAT UNUI FRATE CARE PLĂNUIA SĂ PĂRĂSEASCĂ LUCRAREA LUI DUMNEZEU DIN MOTIVE FINANCIARE

Fratele meu, în scrisoarea ta spui că vei părăsi Editura Review. Îmi pare rău că îți dorești să te desparți de lucrare din motivele pe care le menționezi. Ele arată că ai de câștigat o experiență mult mai adâncă. Credința ta este foarte slabă. Alte familii, mult mai mari decât familia ta, se susțin cu jumătate din salariul pe care îl primești, fără să rostească niciun cuvânt de nemulțumire. Noi am trecut pe aici și știu despre ce vorbesc. Este evident că, indiferent dacă rămâi la Editura Review sau te desparți de ea, tu ai de învățat lecții care vor fi de importanța cea mai mare pentru tine. Nu mă simt liberă să te îndemn să rămâi, deoarece, dacă nu vei bea mai din adâncul Izvorului apei vieții, serviciul tău nu va fi vrednic să fie primit de Dumnezeu.

Nu știu cine va ocupa poziția care va rămâne vacantă dacă vei pleca, dar, dacă Domnul dorește să fie făcută lucrarea pe care o are în plan pentru biserica din Battle Creek, sunt sigură că îi va ajuta în orice criză. El nu vrea niciun serviciu adus din constrângere. Cuvintele Sale trebuie să intre în suflet și să aducă întreaga făptură la supunere față de Hristos, deoarece, dacă nu va fi astfel, când va fi ispitit și încercat, omul va alege să urmeze mai degrabă propriile înclinații, decât căile Domnului. Eu am sperat că adevărul care a strălucit cu raze de lumină clare și distincte de la adunarea de la Minneapolis și până acum a inundat sufletul tău. Totuși, din scrisorile pe care le-ai trimis, știu că nu umbli în lumină. (...)

Oricare ar fi poziția unui om la Casa de editură, el nu trebuie să fie plătit cu o sumă exorbitantă, pentru că Dumnezeu nu lucrează în felul acesta. Ție ți-a lipsit vederea spirituală și aveai nevoie de ungerea cerească ca să poți vedea că lucrarea lui Dumnezeu a fost întemeiată pe sacrificiu și poate să fie

dusă mai departe numai prin sacrificiu. (...)

La Casa de editură au fost angajați unii care nu cunosc și nici nu doresc să cunoască din experiență cât i-a costat pe predecesorii lor dezvoltarea lucrării. Când au acceptat să ia parte la lucrare, acești lucrători de mai târziu nu au intrat în parteneriat cu Dumnezeu. Ei nu recunosc principiile și condițiile de care trebuie să fie condus omul în conlucrarea cu Dumnezeu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). Orice om care nu împărtășește această dragoste care se sacrifică pe sine nu este pregătit să lucreze pentru Dumnezeu. Mulți se poticnesc, agățându-se de povara egoismului lor, ca și când aceasta ar fi o comoară prețioasă, și merg cu perseverență pe calea lor. Când vor bate la poarta cerului, spunând: „Doamne, Doamne, deschide-ne!”, mulți vor auzi cuvintele: „Aici intră numai aceia care pot să primească binecuvântarea cerească: «Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!» Dar voi v-ați slujit cu credincioșie vouă înșivă, ați lucrat pentru interesul vostru egoist, ați fost buni pentru voi înșivă. Voi nu v-ați adunat o comoară în cer.”

Dacă vom cultiva indiferența și nepăsarea față de mântuirea sufletului nostru, nu vom fi în siguranță nicio clipă. Ca să fie mântuiți, mulți trebuie să se trezească și să-și schimbe comportamentul. Trăim în timpul pericolelor zilelor din urmă. Numai legătura cu puterea divină, printr-o credință puternică, vie și lucrătoare, este în stare să ne facă să fim conlucrători cu Dumnezeu. Aceia care vor evita sacrificiul și renunțarea la sine, ca parte a religiei, nu vor fi niciodată părtași cu Hristos la slava Sa. Toți cei care vor câștiga cununa vieții trebuie să studieze cu rugăciune și să depună un efort hotărât.

Nimeni să nu creadă că poate să pretindă vreun merit, datorită avantajelor pe care le are prin naștere, poziție sau educație. Cum au fost

obținute avantajele acestea? Numai prin Hristos. Pe toți cei ce doresc să aibă viața veșnică, Dumnezeu îi cheamă să copieze Modelul divin. Adevărul și neprihănirea sunt primele principii ale Evangheliei și sunt singurele principii pe care Domnul Hristos le va recunoaște la vreo faptură omenească. Trebuie să aibă loc o predare din toată inima a voinței noastre față de Dumnezeu. Să renunțăm la toate meritele noastre presupuse și să privim la crucea de pe Golgota. Această consacrare în slujba lui Dumnezeu implică din partea omului un efort de a conlucra cu mijloacele divine. Mlădița trebuie să rămână în Viță. (...)

Mulți, oh, așa de mulți dintre credincioși abia au suficientă mâncare, și totuși, în sărăcia lor adâncă, ei aduc zecimi și daruri în vistieria Domnului. Mulți care știu ce înseamnă a susține lucrarea Domnului în situații grele și dificile au investit bani în Casa de editură. Ei au suportat de bunăvoie greutate și lipsuri, au vegheat și s-au rugat pentru succesul lucrării. Darurile și sacrificiile lor exprimă recunoștința fierbinte și lauda inimii lor față de Acela care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Nu există un parfum mai plăcut care să se poată înălța la cer. Rugăciunile și imnurile lor se înalță ca o aducere-aminte înaintea lui Dumnezeu.

Dar lucrarea lui Dumnezeu, în marea ei extindere, este una singură și aceleași principii trebuie să conducă, același spirit trebuie să existe în toate ramurile ei. Ea trebuie să poarte amprenta lucrării misionare. Fiecare departament al lucrării este în legătură cu toate componentele ei din teritoriul misionar, iar spiritul care conduce un departament va fi simțit în întregul teritoriu. Dacă o parte dintre lucrători primesc salarii atât de mari, alții, din alte ramuri ale lucrării, vor cere salarii mai mari, iar spiritul sacrificiului de sine va ajunge să se stingă în marea inimă a lucrării. Alte instituții vor prelua același spirit, iar favoarea Domnului va fi îndepărtată de la ele, pentru că El nu poate să aprobe niciodată egoismul. Astfel, se va pune capăt lucrării noastre energice. Lucrarea poate să fie dusă mai departe numai printr-un sacrificiu continuu. Din toate părțile lumii vin apeluri care cer oameni și bani

pentru ca lucrarea să fie dusă mai departe. Oare vom fi noi nevoiți să spunem: „Trebuie să așteptați, pentru că nu avem bani în trezorerie?”

Fratele X cunoaște istoria lucrării editurii. El cunoaște mărturiile pe care Dumnezeu i le-a trimis lui și altora cu privire la renunțarea la sine și la sacrificiu. El nu este neștiutor cu privire la numeroasele teritorii care se deschid și în care trebuie să fie înălțat stindardul adevărului și știe unde sunt necesari bani pentru întemeierea lucrării. Dacă ar fi avut spiritul lui Hristos, ar fi dat pe față gândul lui Hristos.

Dezertori din armata Domnului

Prin ruperea legăturii cu lucrarea lui Dumnezeu de la editură, fratele X a făcut exact lucrul pe care m-am temut că îl va face. Dacă ar fi renunțat la sine, rămânând în poziția lui în ascultare de voința lui Dumnezeu pentru că aceasta este lucrarea Sa, punându-și toată inima în lucrare și purtându-și poverile și răspunderile așa cum le-au purtat și alții înaintea lui, chiar dacă nu ar fi obținut din punct de vedere financiar atât de mult cât ar fi obținut dintr-o afacere proprie, ar fi dovedit că nu este un oportunist. Dar cât de mare a fost interesul lui pentru binele editurii, dacă a putut să iasă din lucrare când i-a plăcut și când i s-a părut că e în interesul lui să facă așa? Oare așa ar trebui să acționeze soldații din armata lui Hristos? Dacă ar face așa, soldații din armata unei țări ar fi tratați ca dezertori. Oare cum îi privește universul ceresc pe astfel de soldați din armata lui Hristos? Niciunul dintre cei ce se angajează în lucrarea lui Dumnezeu, prețuind sfințenia ei, nu poate să întoarcă spatele lucrării cu scopul de a obține vreun avantaj lumesc de orice fel.

Frate Y, Dumnezeu a fost foarte milos cu tine și cu fratele X. El a cruțat cu bunătate viața care a fost foarte precară în cazul amândurora. V-au fost acordate zile, luni și ani, aducându-vă ocazii pentru dezvoltarea

caracterului. Dumnezeu v-a angajat în lucrarea Lui, ca să puteți ajunge plini de spiritul lui Hristos. Fiecare zi și fiecare oră vin la voi ca un privilegiu cumpărat cu sânge, nu numai pentru propria mântuire, ci și pentru ca voi să fiți un mijloc de aducere a sufletelor la Hristos, zidind Împărăția Sa și dând pe față slava lui Dumnezeu. Domnul cere un devotament din toată inima pentru lucrare. Aceia care sunt cu adevărat conlucrători cu Dumnezeu vor purta povara lucrării și, asemenea slujitorului pe care îl trimite El, temerea lor va fi: „Vai de mine, dacă voi da greș în a sta credincios față de poziția mea de răspundere!”

Fratele meu, dacă în inima ta nu este un interes față de lucrare mai mare decât acela care este indicat de faptul că poți să o părăsești așa de ușor, eu nu am nimic de spus, nicio pledoarie de făcut pentru ca tu să rămâi la editură sau pentru ca fratele X să se întoarcă. Amândoi dovediți că nu sunteți niște oameni pe care poți să te bazezi. Iar exemplul care ar fi dat prin faptul că ți se oferă stimulente financiare suplimentare pentru a rămâne nu este pe placul lui Dumnezeu.

Eu nu ți-aș oferi, nici ție, nici altui om, nici măcar pentru o clipă, o mită în dolari sau cenți pentru a te ține angajat în lucrare, oricare ar fi inconvenientul pe care ar putea să-l sufere pentru o vreme lucrarea, din cauza retragerii tale. Domnul Hristos este la cârmă. Dacă Duhul Său nu te face doritor să fii orice sau să faci orice de dragul adevărului, atunci poți să înveți lecția aceasta numai trecând prin încercare. Dumnezeu va pune la încercare credința fiecărui suflet. Domnul Hristos ne-a cumpărat cu un sacrificiu infinit. Deși a fost bogat, totuși a ajuns sărac pentru noi, așa încât, prin sărăcia Lui, noi să putem ajunge în posesia bogățiilor veșnice. Tot ce avem în domeniul aptitudinilor și al intelectului este doar ce ne-a încredințat Domnul pentru a fi folosit pentru El. Noi avem privilegiul de a fi părtași cu Hristos la sacrificiul Său, dacă dorim acest lucru.

Oamenii evlavioși și cu experiență care au condus lucrarea aceasta,

care au renunțat la ei înșiși și nu au ezitat să sacrifice totul pentru succesul ei, dorm acum în mormânt. Ei au fost mijloacele rânduite de Dumnezeu, prin care principiile vieții spirituale i-au fost transmise bisericii. Experiența lor a fost de cea mai mare valoare. Ei nu au putut să fie cumpărați sau vânduți. Curăția, devotamentul și sacrificiul de sine, pe care le-au manifestat, și legătura lor vie cu Dumnezeu au fost binecuvântate pentru dezvoltarea lucrării. Instituțiile noastre au fost caracterizate de spiritul de sacrificiu de sine.

Totuși, în anumite privințe, lucrarea s-a deteriorat. Deși a crescut din punct de vedere al extinderii și al facilităților, ea a scăzut din punct de vedere al evlaviei. În zilele când ne luptam cu sărăcia, aceia care au văzut cât de minunat a lucrat Dumnezeu pentru dezvoltarea lucrării au simțit că nu poate să le fie acordată o cinste mai mare, decât aceea de a fi părtași la interesele lucrării prin legăturile sfinte care i-au unit cu Dumnezeu. Ar fi lăsat ei jos povara pentru a negocia cu Domnul cu privire la bani? Nu, nu! Chiar dacă vreun oportunist și-ar fi părăsit postul datoriei, ei nu ar fi abandonat lucrarea niciodată. Ei spuneau: „Dacă Domnul m-a așezat aici, El dorește să fiu un ispravnic credincios, învățând zi de zi de la El cum să îndeplinesc lucrarea cu vrednicie. Eu voi sta în postul meu până când Dumnezeu mă va elibera. Voi ști ce înseamnă să fii un creștin practic și cu toată inima. Îmi aștept răsplata după aceea.”

Credincioșii care au sacrificat pentru dezvoltarea lucrării la începuturile ei au avut același spirit. Ei au simțit că Dumnezeu cere de la toți cei angajați în lucrarea Sa o consacrare fără

rezerve a sufletului, a trupului și a spiritului, a tuturor serviciilor și a capacităților lor, pentru a face ca lucrarea să aibă succes. Am primit mărturii în care li se cerea să-I dedice lui Dumnezeu toate energiile lor, în cooperare cu mijloacele divine, și să-și dezvolte fiecare aptitudine, prin exercitarea tuturor însușirilor lor.

Efectele nenorocite ale egoismului și ale lăcomiei

Cei care pot să rupă legătura cu lucrarea Domnului pentru vreo atracție lumească ar putea să creadă că au un oarecare interes pentru cauza lui Dumnezeu, dar egoismul și lăcomia care sunt tănuite în inima omului constituie pasiunile cele mai puternice, iar rezultatul conflictului nu este doar o simplă întâmplare. Dacă sufletul nu se hrănește zi de zi cu trupul lui Hristos și nu bea sângele Său, elementele evlaviei vor fi biruite de cele satanice. Egoismul și lăcomia vor îndepărta biruința. Un spirit independent și încrezător în sine nu va intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Numai cei ce sunt părtași cu Hristos la renunțarea la sine și la sacrificiul Său vor fi părtași cu El la slava Sa.

Cei care își dau seama, chiar și într-o măsură limitată, ce înseamnă mântuirea pentru ei și pentru semenii lor vor umbla prin credință și vor înțelege nevoile mari ale omenirii. Inima lor este mișcată de milă, când văd sărăcia din lumea noastră — mulțimile suferind din lipsă de hrană și de îmbrăcăminte — și sărăcia morală a mii și mii de oameni care se află sub umbra unui blestem îngrozitor, în comparație cu care suferințele fizice ajung să nu însemne nimic. Religia lui Isus Hristos a câștigat biruințe minunate asupra egoismului omenesc. Renunțarea la sine și sacrificiul lui Hristos se află mereu în atenția acelor care conlucrează cu El, iar voia omului ajunge să fie cufundată în voia lui Dumnezeu. (...)

Dumnezeu plănuiește ca toți cei ce sunt împreună-lucrători cu El să aibă o experiență bogată cu privire la dragostea și puterea Sa de a mântui. Să nu spunem niciodată: „Eu nu am experiență”, pentru că Dumnezeul care i-a dat experiență apostolului Pavel Se va descoperi fiecărui suflet care Îl va căuta stăruitor. Ce i-a zis Dumnezeu lui Avraam? „Îl cunosc”, spune Dumnezeul care cercetează inimile, „și știu că are să poruncească fiilor lui și

casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine” (Geneza 18,19). Avraam a cultivat religia în cămin, iar temerea de Domnul l-a condus la integritate. Cel care binecuvântează locuința celor neprihăniți spune: „Îl cunosc și știu că are să poruncească...” Nu are loc nicio trădare a încredințării sfinte, nicio ezitare între bine și rău. Cel Sfânt a dat reguli pentru călăuzirea tuturor — standardul caracterului, de la care nimeni nu poate să se abată și, în același timp, să fie fără vină. Voia lui Dumnezeu este să fim sârguincioși și conștiincioși, iar faptul acesta trebuie să fie suprem în toate treburile vieții. Legile pe care trebuie să le respecte fiecare om vin din inima Iubirii infinite.

Același Veghetor Sfânt care spune: „Îl cunosc pe Avraam” l-a cunoscut și pe Corneliu și l-a trimis pe îngerul Său cu o solie la omul care primise și folosisese toată lumina pe care i-o dăduse Dumnezeu. Îngerul a zis: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele. Trimite acum niște oameni la Iope și cheamă pe Simon, zis și Petru.” Apoi, i-au fost date îndrumări precise: „El găzduiește la un om numit Simon Tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare: acela îți va spune ce trebuie să faci” (Faptele 10,4-6). În felul acesta, îngerul Domnului lucrează pentru a-l pune pe Corneliu în legătură cu slujitorul omenesc prin care poate să primească o lumină mai mare. Studiază capitolul cu atenție și vezi simplitatea întregii lucrări. Apoi, gândește-te că Domnul ne cunoaște pe fiecare pe nume, El știe unde locuim, spiritul pe care îl avem și fiecare faptă din viața noastră. Îngerii slujitori trec prin biserici observând credincioșia în îndeplinirea datoriei noastre personale.

Ei observă, de asemenea, neglijarea datoriei. Vezi cazul Anania și Safira. Când au pretins că l-au consacrat lui Dumnezeu întreaga lor proprietate, ei l-au mințit pe Duhul Sfânt, iar ca urmare a înșelăciunii lor au pierdut nu numai viața de acum, ci și viața care va veni. Este trist că un om care se ocupă cu lucruri sfinte aduce în slujire propriile trăsături de caracter, făcându-l astfel pe Dumnezeu să slujească păcatelor lui. Dumnezeu dorește

ca aceia care se află în poziții de răspundere să exemplifice gândul lui Hristos, dar trăsăturile lor discutabile de caracter sunt întretesute cu întreaga lor lucrare și cauza sfântă a lui Dumnezeu este afectată de egoismul lor. Domnul știe dacă aceia care poartă povara responsabilității sunt niște ispravnici credincioși, menținând o integritate strictă în fiecare tranzacție și punând amprenta aceasta asupra fiecărei părți din lucrarea lor. (...)

Inima ta este tristă și îndurerată, dar nu te mai înșela singur, nici nu aștepta ca bărbații și femeile să prețuiască lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu din sfințenia Sa. Ei nu vor face aceasta înainte de a-și deschide inimile pentru Isus. „Bazează-te pe Mine”, spune El, „încrede-te în Mine. Eu nu te voi părăsi niciodată. Voi fi pentru tine un ajutor prezent în orice vreme de nevoie.”

Mi-a fost arătat că toți cei ce ocupă acum poziții importante la Editura Review vor fi puși la încercare. Dacă vor face din Hristos modelul lor, El le va da înțelepciune, cunoștință și înțelegere, iar ei vor crește în har și în aptitudini pe calea Lui, iar caracterul lor va fi modelat după chipul Său. Dar, dacă nu vor rămâne pe calea Domnului, un alt spirit le va conduce mintea și judecata, iar ei vor face planuri fără Domnul și vor merge pe propria cale, părăsind pozițiile pe care le-au ocupat. Lumina le-a fost dată. Dacă se îndepărtează de ea și urmează propria cale, nimeni să nu le ofere mită pentru a-i ademini să rămână. Ei vor fi o piedică și o capcană. A sosit timpul când tot ce poate fi zguduit să fie zguduit, pentru ca lucrurile care nu pot să fie zguduite să poată rămâne. — Scrisoarea 20a, 1893

CUVINTE ADRESATE CELOR AFLAȚI LA O VÂRSTĂ ÎNAINȚATĂ

SOARELE DE DUPĂ-AMIAZĂ — BLÂND ȘI RODITOR

Adevăratul slujitor al lui Hristos trebuie să se dezvolte continuu. Soarele din după-amiaza vieții lui poate să fie mai blând și mai productiv, să ajute la rodire mai mult decât soarele de dimineață. El poate continua să crească în mărime și strălucire, până când se lasă în spatele dealurilor de la apus. Frații mei din lucrarea pastorală, este mai bine, cu mult mai bine, să mori de muncă grea în vreun teritoriu misionar de acasă ori din străinătate, decât să ruginești din cauza lipsei de activitate. Nu fiți descurajați de dificultăți. Nu fiți mulțumiți să vă opriți, încetând să mai studiați și să faceți progrese. Cercetați cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu pentru a găsi subiecte care îi vor învăța pe cei neștiutori și vor hrăni turma lui Dumnezeu. Fiți atât de plini de cunoștințe, încât să ajungeți capabili să scoateți lucruri vechi și noi din vistieria Cuvântului Său.

Experiența voastră să nu fie cea de acum zece, douăzeci sau treizeci de ani, ci să aveți o experiență vie, zilnică, pentru a fi în stare să-i dați fiecăruia hrană la vreme potrivită. Priviți înainte, nu înapoi. Să nu fiți obligați niciodată să vă folosiți memoria pentru a relata niște experiențe trecute. Ce contează acestea pentru voi și pentru alții astăzi? Deși veți păstra în vistierie tot ce este bun din experiența voastră din trecut, voi aveți nevoie de o experiență nouă, tot mai strălucitoare, pe măsură ce înaintați. Nu vă lăudați cu ce ați făcut în trecut, ci arătați ce puteți să faceți acum. Faptele voastre, și nu cuvintele, să fie cele care să vă aducă laude. Puneți la încercare făgăduința pe care a făcut-o Dumnezeu, când a spus: „Cei sădiți în Casa Domnului înverzesc în curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi, ca să arate că Domnul este drept, El,

Stânca mea, în care nu este nelegiuire” (Psalmii 92,13-15). Mențineți-vă inima și mintea tinere, folosindu-le continuu. — Review and Herald, 6 aprilie 1886

NICIO SCUZĂ PENTRU LEJERITATEA ÎN AUTODISCIPLINĂ

I-am auzit pe unii care au fost mulți ani în credință, spunând că s-au obișnuit să fie în stare să suporte încercarea și dificultățile, dar, de când slăbiciunile vârstei au început să apese asupra lor, au ajuns să fie foarte tulburați când au fost supuși disciplinei. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că Isus a încetat să fie Mântuitorul vostru? Înseamnă că atunci când sunteți în vârstă și cu părul cărunt, aveți privilegiul de a manifesta pasiuni nesfinte? Gândiți-vă la lucrul acesta. Ar trebui să vă folosiți puterile rațiunii în această privință, așa cum le folosiți în lucrurile trecătoare. Ar trebui să renunțați la voi înșivă și să faceți din slujirea adusă lui Dumnezeu ocupația principală a vieții. Nu îngăduiți niciunui lucru să vă tulbure pacea. Nu este nevoie să fie așa, ci trebuie să aibă loc o creștere continuă, un progres constant în viața spirituală.

Domnul Hristos este scara pe care a văzut-o Iacov, a cărei bază se sprijină pe pământ și al cărei vârf atinge cerurile cele mai înalte, iar voi trebuie să urcați pe scara aceasta treaptă după treaptă, până când ajungeți la Împărăția cea veșnică. Nu este nicio scuză pentru a ajunge mai asemănători cu Satana, mai asemănători cu firea omenească. Dumnezeu a pus înaintea noastră înălțimea privilegiului creștin, iar voi trebuie să fiți „întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelgia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3,16-19). — Review and Herald, 1 octombrie 1889

RIDICAȚI-VĂ ȘI NUMIȚI-I „BINECUVÂNTAȚI”

La ora două și jumătate după-amiază, am vorbit într-o casă plină [la Adams Center, N.Y.]. (...) Cu ocazia aceasta, ne-a făcut plăcere să-i întâlnim pe slujitorii vârstnici ai lui Dumnezeu. L-am cunoscut bine, încă de la începutul vestirii soliei îngerului al treilea, pe fratele [Frederick] Wheeler, care acum se apropie de optzeci de ani. În ultimii patruzeci de ani, i-am cunoscut bine pe frații [H. H.] Wilcox și [Chas. O.] Taylor. Vârsta își spune cuvântul la acești bătrâni purtători de stindard, la fel ca în cazul meu. Dacă suntem credincioși până la sfârșit, Domnul ne va da o cunună a vieții, care nu se veștejește.

Bătrânii purtători de stindard sunt departe de a fi nefolositori și vrednici să fie lăsați deoparte. Ei au de făcut în lucrare o parte asemănătoare cu aceea a apostolului Ioan. Ei pot să spună: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată; deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină. Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul. Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,1-7).

Acesta a fost spiritul și viața soliei pe care Ioan a vestit-o tuturor când era înaintat în vârstă, când se apropia de o sută de ani. Purtătorii de stindard

țin strâns steagul lor. Ei nu-și vor slăbi mâinile de pe steagul adevărului până când vor dezbrăca armura. Vocile bătrânilor luptători tac una după alta. Locul lor rămâne gol. Nu-i mai vedem, dar ei vorbesc chiar dacă sunt morți, pentru că faptele lor îi urmează. Deși puterile lor scad și se istovesc, lucrurile pe care le spun ei sunt de valoare. Cuvintele lor să fie tezaurizate ca o mărturie prețioasă. Tinerii și lucrătorii noi să nu-i respingă și să nu arate, din niciun punct de vedere, indiferență față de oamenii cu părul alb, ci să se ridice în fața lor și să-i numească „binecuvântați”. Să se gândească la faptul că ei înșiși au beneficiat de munca acestor oameni. Am fi dorit ca în inima credincioșilor noștri să fie mult mai mult din dragostea lui Hristos față de aceia care au fost primii în propovăduirea soliei. — Manuscrisul 33, 1890

SFATURI ADRESATE ACELORA CARE AU ÎNCĂRUNȚIT ÎN SLUJIRE -- Avertisment adresat lui S. N. Haskell

Deși ești nerăbdător să faci tot ce îți este cu putință, nu uita, frate Haskell, că numai datorită milei și harului lui Dumnezeu ai fost cruțat în acești ani numeroși pentru a-ți vesti mărturia. Nu lua asupra ta poveri pe care le pot purta alții, mai tineri.

Datoria ta este să fii atent la obiceiurile vieții. Trebuie să fii înțelept în folosirea puterii tale fizice, mintale și spirituale. Noi, cei care am trecut prin experiențe atât de multe și de diverse, trebuie să facem tot ce ne este cu putință pentru a ne păstra puterile, ca să fim în stare să lucrăm pentru Domnul atât cât ne îngăduie El, să ne facem partea pentru a ajuta la înaintarea lucrării Sale.

Lucrarea are nevoie de ajutorul lucrătorilor vârstnici, care au avut mulți ani de experiență în lucrarea Domnului și i-au văzut pe mulți ajungând la fanatism, cultivând amăgiri și teorii false și împotrivindu-se tuturor eforturilor depuse pentru a face lumina adevărată să strălucească în întuneric

și să dea pe față superstițiile care pătrundeau în biserică pentru a încurca judecata oamenilor și a anula efectul soliei adevărului care trebuie să-i fie vestit poporului rămășiței lui Dumnezeu, în toată curăția lui, în aceste zile din urmă.

Mulți slujitori încercați ai lui Dumnezeu au adormit în Isus. Prețuim mult ajutorul aceluia care au fost lăsați în viață până acum. Noi prețuim mărturia lor. Citiți capitolul unu din prima Epistolă a lui Ioan, iar apoi lăudați-L pe Domnul că, în ciuda numeroaselor voastre neputințe, încă puteți să aduceți mărturie pentru El. (...)

Frații Smith și Loughborough

Putem să-i enumerăm cu ușurință pe primii purtători de poveri care sunt în viață acum [1902]. Fratele [Uriah] Smith a fost alături de noi încă de la începutul lucrării de publicare. El a lucrat împreună cu soțul meu. Sperăm să vedem întotdeauna numele lui în Review and Herald, în capul listei editorilor, pentru că trebuie să fie acolo. Cei care au început lucrarea și au luptat plini de curaj, când lupta a fost atât de grea, nu trebuie să-și piardă influența acum. Ei trebuie să fie onorați de cei ce au intrat în lucrare după ce alții suportaseră lipsurile cele mai grele.

Am un sentiment de duiosie profundă față de fratele Smith. Implicarea mea de o viață în lucrarea de publicare este legată de implicarea lui. El a venit la noi ca un tânăr cu talente care l-au calificat să-și îndeplinească partea și să ocupe locul de editor. Cât de mult mă bucur când citesc articolele lui în Review — sunt excelente, atât de pline de adevăr spiritual! Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ele. Am o simpatie puternică față de fratele Smith și cred că numele lui trebuie să apară întotdeauna în Review ca fiind editorul principal. Așa dorește Dumnezeu să fie. Cu câțiva ani în urmă, când numele lui a fost pus pe locul al doilea, m-am simțit rănită. Când a fost pus din nou

pe primul loc, am plâns și am zis: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!” Acesta să fie întotdeauna acolo, după cum plănuiește Dumnezeu, atâta vreme cât mâna dreaptă a fratelui Smith poate să țină un condei. Iar când puterile mâinii lui vor scădea, fiii lui să scrie ce le dictează el.

Sunt mulțumitoare că fratele [J. N. Loughborough] încă poate să-și folosească aptitudinile și darurile în lucrarea lui Dumnezeu. El a stat cu credincioșie în mijlocul furtunii și al încercării. Alături de fratele Smith, de soțul meu, de fratele Butler, care ni s-a alăturat mai târziu, și de tine [S. N. Haskell], el poate să spună: „Ce era de la început... deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1,1-3).

Fratele Butler — lucrătorul cel mai valoros

Avem simțăminte de satisfacție și de recunoștință față de Dumnezeu, pentru faptul că îl vedem pe fratele [G. I.] Butler din nou în slujirea activă. Perii lui cărunți dovedesc că el înțelege ce sunt încercările. Îi spunem bun venit în rândurile noastre încă o dată și îl considerăm ca fiind unul dintre lucrătorii noștri cei mai valoroși.

Fie ca Domnul să-i ajute pe frații care și-au vestit mărturia în zilele de început ale soliei să fie înțelepți cu privire la păstrarea puterilor lor fizice, mintale și spirituale. Am fost îndrumată de Domnul să spun că El v-a înzestrat cu puterea rațiunii și dorește să înțelegeți legile care influențează sănătatea trupului și să vă hotărâți să le respectați. Legile acestea sunt legile lui Dumnezeu. El dorește ca fiecare lucrător pionier să stea în poziția lui, ca să-și poată îndeplini partea în a-i salva pe oameni de valul care îi duce spre nimicire prin curentul puternic al răului necurăției fizice, mintale și spirituale. Frații mei, El dorește ca voi să vă păstrați armura chiar până la sfârșitul luptei. Nu fiți imprudenți, nu lucrați peste măsură! Luați-vă perioade

de odihnă!

Biserica luptătoare nu este biserica triumfătoare. Domnul dorește ca, atâta vreme cât trăiesc, slujitorii Săi încercați să susțină reforma temperanței. Fluturați steagul temperanței! Învățați-i pe oameni să practice o cumpătare strictă în toate lucrurile și să fie campioni în ce privește respectarea legilor sănătății. Stați neclintiți de partea adevărului lui Dumnezeu. Înălțați steagul pe care este scris: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14,12). (...)

Respectarea și onorarea pionierilor

Câțiva dintre vechii purtători de stindard sunt încă în viață. Doresc fierbinte ca frații și surorile noastre să-i respecte și să-i onoreze pe pionierii aceștia. Îi înfățișăm înaintea voastră ca pe niște oameni care știu ce sunt încercările. Sunt îndrumată să spun: „Fiecare credincios să-i respecte pe oamenii care au îndeplinit o lucrare de seamă în timpul zilelor de la începutul vestirii soliei și au suportat greutate, încercări și multe lipsuri. Acești oameni au încărunit în slujire. Nu mai este multă vreme până când își vor primi răsplata. (...)

Domnul dorește ca slujitorii Săi, care au încărunit în susținerea adevărului, să stea credincioși, vestindu-și mărturia în favoarea Legii.

Slujitorii încercați ai lui Dumnezeu nu trebuie să fie puși în locuri dificile. Aceia care I-au slujit Domnului când lucrarea a fost grea, care au suportat sărăcia și au rămas credincioși în dragostea față de adevăr când numărul nostru era mic, trebuie să fie onorați și respectați fără încetare. Cei care au venit la adevăr în anii de mai târziu să ia seama la cuvintele acestea. Dumnezeu dorește ca toți să ia seama la avertismentul acesta. — Scrisoarea 47, 1902

LUCRĂTORII ÎN VÂRSTĂ SĂ FIE ÎNVĂȚĂTORI ȘI SFĂTUITORI

Dumnezeu îi cheamă pe slujitorii Săi vârstnici să ocupe rolul de sfătuitori, să-i învețe pe tineri ce să facă în situații de criză. Lucrătorii vârstnici trebuie să prezinte, asemenea lui Ioan, o mărturie vie a experienței reale. Când lucrătorii aceștia credincioși sunt depuși la odihnă prin cuvintele: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul” (Apocalipsa 14,13), în școlile noastre trebuie să fie găsiți bărbați și femei care pot să ia stindardul și să-l înalțe în locuri noi.

Dacă bătrânii purtători de stindard sunt prezenți printre noi, cei care au beneficiat de munca lor să se îngrijească de ei și să-i respecte. Nu-i împovărați. Prețuiți sfaturile lor! Tratați-i ca pe niște tați și mame care au purtat povara lucrării. Lucrătorii care au anticipat în trecut nevoile lucrării fac un lucru nobil când, în loc să poarte singuri toate poverile, le lasă pe umerii tinerilor și ai tinerelor și îi educă așa cum l-a educat Ilie pe Elisei.

David I-a adus Domnului un tribut al recunoștinței pentru învățătura și călăuzirea divină pe care le primise, declarând: „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe și, până acum, eu vestesc minunile Tale” (Psalmii 71,17). Cei care au dus greul și zăduful zilei în istoria vestirii soliei trebuie să-și aducă aminte că același Domn care i-a învățat în tinerețea lor, invitându-i: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine” (Matei 11,29), și le-a dat lumina adevărului este tot atât de doritor să-i învețe pe tinerii și pe tinerele din zilele noastre, cum a fost de doritor să-i învețe pe ei.

Eliberați de poverile istovitoare

Este înțelept ca aceia care au purtat poveri grele să vină deoparte și să

se odihnească puțin. Acești lucrători credincioși trebuie să fie eliberați de orice povară istovitoare. Lucrarea pe care pot să o facă, în calitate de educatori, trebuie să fie prețuită. Domnul Însuși va conlucra cu ei în eforturile lor de a-i învăța pe alții. Ei trebuie să lase lupta în mâinile celor care sunt mai tineri, pentru că lucrarea viitoare trebuie să fie îndeplinită de tineri puternici. Lucrarea este sub conducerea Autorului și Desăvârșitorului credinței noastre. El poate să-i pregătească și îi va pregăti pe oameni pentru momentul potrivit. El îi va ridica pe aceia care pot să ducă luptele Sale. El nu-și lasă lucrarea la voia întâmplării. Lucrarea aceasta este mare și solemnă și trebuie să înainteze.

Nu este voia lui Dumnezeu ca părinții din lucrarea Lui să-și epuizeze vitalitatea care le-a rămas, prin purtarea de poveri grele. Tinerii să poarte orice responsabilitate pe care pot să o îndeplinească și să lupte bărbătește în lupta cea bună a credinței. Domnul știe mai bine pe cine să aleagă pentru a face lucrarea Sa, decât știu oamenii cei mai înțelepți, oricât de interesați ar fi ei. Dumnezeu este acela care pune Duhul Său în inima tinerilor, conducându-i să lupte pentru El în ciuda situațiilor nefavorabile. Așa l-a inspirat El pe Pavel din Tars, care a luptat cu toate capacitățile ce i-au fost încredințate pentru adevărul descoperit al Cerului, împotriva celor care apostaziaseră și care ar fi trebuit să-l susțină. Slujitorii lui Dumnezeu din zilele noastre vor fi nevoiți să se confrunte cu aceleași dificultăți cu care s-a confruntat Pavel. Dacă vor continua să fie ucenici, Dumnezeu poate să-i folosească pentru înălțarea Legii Sale.

Tinerii să fie asociați cu lucrătorii care au experiență

Lucrătorii vârstnici cred că trebuie să poarte toate responsabilitățile, toate poverile. Înaintea noastră se deschid continuu noi teritorii de lucru. Tinerii să se asocieze cu lucrătorii care au experiență și înțeleg Scripturile, cu aceia care au fost multă vreme împlinitori ai

Cuvântului și au adus adevărul în viața practică, bazându-se pe Hristos zi de zi, și care Îl caută pe Domnul așa cum L-a căutat Daniel. Daniel își înălța cererile către Dumnezeu de trei ori pe zi. El știa că Sfătuitorul cel puternic este izvorul înțelepciunii și al puterii. Adevărul, așa cum este el în Isus — sabia Duhului care are două tăișuri —, a fost arma lui de luptă.

Prin cuvintele, spiritul și principiile lor, oamenii care și-au pus încrederea în Dumnezeu sunt un exemplu pentru tinerii asociați cu ei. Acești slujitori credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să intre în legătură cu tinerii, atrăgându-i cu legăturile dragostei, pentru că ei înșiși au fost atrași prin legăturile dragostei lui Hristos. — Review and Herald, 20 martie 1900

CHIAR DACĂ AȚI ÎNAINȚAT ÎN VÂRSTĂ, CONTINUAȚI SĂ DAȚI MĂRTURIE

Stimate frate [G. I.] Butler, Doresc mult ca bătrânii soldați care au încărunțit în slujba lui Dumnezeu să continue să-și prezinte mărturia la obiect, pentru ca aceia care sunt mai tineri în credință să înțeleagă faptul că soliile pe care ni le-a dat Domnul în trecut sunt foarte importante în acest stadiu al istoriei pământului. Experiența noastră din trecut nu și-a pierdut niciun strop din puterea ei. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare iotă și frântură de literă din Cuvântul Sfânt. Nu m-aș da înapoi de la părțile grele din experiența noastră.

Nu trebuie să lucrezi peste măsura puterii tale. Presupun că experiența noastră din viitor va fi alta, dar cred că, în împlinirea voinței lui Hristos, tu și eu îmbătrânim în slujba Sa și câștigăm o experiență de cea mai mare valoare și de cel mai serios interes.

Judecățile Domnului sunt asupra acestui pământ. Trebuie să lucrăm cu

credincioșie și din toată inima, investindu-ne întreaga făptură în lucrarea pe care o facem, pentru a-i ajuta pe alții să meargă înainte și în sus. Să continuăm cu perseverență lupta până la porți. Să fim mereu gata să le adresăm cuvinte de încurajare celor ce se opresc și sunt obosiți. Putem să umblăm în siguranță numai dacă umblăm cu Hristos. Nimic să nu îți micșoreze curajul. Ajută-i pe cei cu care intri în legătură să lucreze cu credincioșie.

Sper că, în viitor, voi putea să te întâlnesc la unele dintre adunările noastre. Noi doi suntem printre cele mai vârstnice persoane care au ținut credința vreme îndelungată și încă sunt în viață. Dacă nu vom trăi pentru a vedea venirea Domnului nostru, totuși, pentru că ne-am făcut lucrarea încredințată, vom dezbrăca armura cu o demnitate sfințită. Să facem tot ce putem mai bine și să facem lucrul acesta cu credință și speranță. Inima mea este plină de recunoștință față de Domnul, pentru că mi-a cruțat viața atât de multă vreme. Mâna mea dreaptă încă poate să scrie despre subiectele adevărului biblic fără să tremure. Spune-le tuturor că mâna sorei White încă mai scrie cuvinte de învățătură pentru oameni. Acum închei încă o carte cu privire la istoria Vechiului Testament. 26

Fie ca Domnul să te binecuvânteze și să îți păstreze speranța și curajul.
— Scrisoarea 130, 1910

MAI PUȚINĂ MUNCĂ ISTOVITOARE NEÎNCETATĂ

Stimate frate [S. N.] Haskell, Te îndemn să nu lucrezi mai mult decât ești în stare. Ar trebui să depui mai puțină muncă istovitoare neîncetată, ca să fii în stare să te menții într-o condiție bună. Ar trebui să dormi puțin în timpul zilei. Apoi, vei putea să gândești mai rapid, iar gândurile tale vor fi mai clare și cuvintele mai convingătoare. Asigură-te că îți aduci întreaga făptură în legătură cu Dumnezeu. Primește Duhul Sfânt pentru iluminarea ta

spirituală și continuă să-L cunoști pe Domnul prin călăuzirea Sa. Mergi acolo unde te îndrumă Domnul, împlinind ce poruncește El. Așteaptă-L pe Domnul, iar El îți va înnoi puterea.

Totuși, nici de la tine, nici de la mine nu se cere să depunem un efort continuu. Trebuie să ne supunem continuu față de cerințele Sale, iar El ne va arăta făgăduința Sa: „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El” (Psalmii 25,14). Vom fi învățați lucruri mai adânci din tainele lui Dumnezeu Tatăl și ale lui Isus Hristos. Vom avea viziuni ale Împăratului în frumusețea Sa și ni se va descoperi odihna care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu. Curând vom intra în cetatea al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu — cetatea despre care am vorbit multă vreme. — Scrisoarea 78, 1906

ÎNCREDEȚI-VĂ ÎN DUMNEZEU ȘI BAZAȚI-VĂ PE EL

Stimată soră [S. N.] Haskell, ... Acum, când nu mai poți fi activă și neputințele apasă asupra ta, tot ce îți cere Dumnezeu este să te încrezi în El. Încredințează-I Lui paza sufletului tău, ca unui Creator credincios. Mila Sa este sigură, legământul Său este veșnic. Ferice de omul a cărui nădejde este în Domnul, Dumnezeul lui, și care păzește adevărul pentru totdeauna. Minte ta să caute făgăduințele și să se bazeze pe ele. Dacă nu poți să-ți aduci aminte cu ușurință de asigurarea bogată conținută în făgăduințele prețioase, ascultă-le rostite de buzele altcuiva. Ce plinătate, ce dragoste și asigurare se găsesc în cuvintele acestea care vin de pe buzele lui Dumnezeu Însuși, proclamând dragostea, mila și preocuparea Sa față de copiii care sunt obiectul grijii Sale: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul” (Exodul 34,6.7).

Domnul este plin de milă pentru suferinzi Săi. Ce păcate sunt prea mari pentru a fi iertate de El? El este milostiv și este infinit mai dispus și mai

doritor să ierte, decât să condamne. El este plin de bunătate și nu caută greșelile noastre. El știe din ce suntem făcuți. Își aduce aminte că suntem țărână. El este nelimitat în milă și vindecă toate alunecările noastre, iubindu-ne fără rețineri, încă de când eram niște păcătoși! El nu-Și retrage lumina, ci o revarsă asupra noastră pentru Numele lui Hristos.

Vrei tu, sora mea, să te încrezi întotdeauna în Isus, care este neprihănirea noastră? Dragostea lui Dumnezeu este turnată în inima ta prin Duhul Sfânt, care îți este dat cu bunătate. Tu ești una cu Hristos. El îți va da harul de a fi răbdătoare, îți va da harul de a fi încrezătoare, îți va da harul de a birui neliniștea, îți va încălzi inima cu Duhul Său plăcut, îți va înviora sufletul în slăbiciune. Doar câteva zile mai suntem călători și străini în lumea aceasta, căutând o țară mai bună, o țară cerească. Cerul este căminul nostru. Prin urmare, liniștește-ți sufletul prin încrederea în Dumnezeu. Pune poverile tale asupra Lui!

Oh, de câte ori a fost inima ta atinsă de frumusețea chipului Mântuitorului, fermecată de frumusețea caracterului Său și sensibilizată de gândul suferinței Sale! Acum, El dorește să pui toată povara ta asupra Lui. Îți voi da un capitol care să te mângâie tot timpul: „În ziua aceea vei zice: «Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!» «Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele și El m-a mântuit». Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” (Isaia 12,1-3). — Scrisoarea 14b, 1891

TĂRIE SUFLETEASCĂ ÎN NECAZ

Spre sfârșitul anului 1891, ca răspuns la o cerere din partea Conferinței Generale, Ellen G. White a fost în Australia pentru a ajuta la întărirea lucrării începute recent acolo. Perioada petrecută în Australia s-a prelungit până la nouă ani. Curând după sosire, ea a fost copleșită de o boală îndelungată și dureroasă. Următoarele pagini redau tăria ei sufletească în timpul acestei suferințe. Observați lecțiile pe care le-a învățat ea din experiența aceasta. —
Compilerii.

DE CE ACEASTĂ SUFERINȚĂ?

Pentru fiecare scrisoare a fost necesar să scriu între una și două sute de pagini, iar majoritatea acestora au fost scrise fie așa cum stau acum, sprijinită de perne în pat, pe jumătate întinsă, pe jumătate șezând, fie sprijinită, șezând pe un scaun incomod.

Statul pe scaun îmi produce o durere foarte mare în șold și în partea de jos a coloanei. Dacă în țara aceasta [Australia] s-ar găsi scaune la fel de confortabile cum sunt cele pe care le aveți la sanatoriu, aș cumpăra imediat unul, chiar dacă ar costa treizeci de dolari. (...) Când stau pe scaun și îmi țin capul drept, obosec foarte tare. Trebuie să mă odihnesc lăsându-mă pe spate, pe pernele și spătarul scaunului. Aceasta este starea mea chiar acum.

Totuși nu sunt descurajată deloc. Simt că sunt susținută zi de zi. În orele obositoare, îndelungate din noapte, când somnul a fost în afara discuției, am dedicat mult timp rugăciunii, iar când fiecare nerv părea să țipe de durere, când, dacă mă gândeam la mine însămi, mi se părea că ar trebui să

îmi pierd mințile, pacea lui Hristos a venit în inima mea într-o asemenea măsură, încât am fost umplută de recunoștință și mulțumire. Știu că Isus mă iubește, iar eu Îl iubesc pe Isus. În unele nopți am dormit trei ore, în câteva nopți am dormit patru ore, iar o mare parte din timp, numai două, și totuși, în aceste lungi nopți australiene, în întuneric, totul pare a fi lumină în jurul meu și mă bucur de o comuniune plăcută cu Dumnezeu.

La început, când m-am aflat într-o stare de neajutorare, am regretat profund faptul că am traversat apele întinse. De ce nu eram în America? De ce mă aflam în țara aceasta cu un preț așa de mare? Din când în când, mi-am îngropat fața în așternutul patului și am plâns mult. Totuși nu mi-am îngăduit multă vreme luxul lacrimilor.

Mi-am spus: „Ellen G. White, ce vrei să spui? Oare nu ai venit în Australia, pentru că ai simțit că este datoria ta să mergi acolo unde Conferința a considerat că este cel mai bine să mergi? Nu a fost aceasta practica ta dintotdeauna?”

Am spus: „Da”.

„Atunci, de ce te simți aproape părăsită și descurajată? Nu este acest simțământ vrăjmașul lucrării?”

Mi-am șters lacrimile cât mai repede cu putință și am spus: „Este destul. Nu mă voi mai uita la partea întunecată. Indiferent dacă voi trăi sau voi muri, Îi încredințez paza sufletului meu Aceluia care a murit pentru mine.”

Apoi am crezut că Domnul va face toate lucrurile bine și, în timpul acestor opt luni de neajutorare, nu am mai avut nicio descurajare sau îndoială. Privesc acum situația aceasta ca o parte a marelui plan al lui

Dumnezeu pentru binele poporului Său în țara aceasta, pentru cei din America și pentru binele meu. Nu pot să explic de ce și cum, dar eu cred lucrul acesta. Sunt fericită în suferința mea. Pot să mă încred în Tatăl meu ceresc. Nu am nicio îndoială cu privire la dragostea Sa. Am un păzitor care veghează mereu asupra mea, zi și noapte, și Îl voi lăuda pe Domnul, deoarece lauda Sa este pe buzele mele pentru că vine dintr-o inimă plină de recunoștință. — Scrisoarea 18a, 1892

MEDITAȚII ÎN ZILE DE NECAZ -- Rugăciune și ungere, dar nu vindecare imediată

21 mai 1892. Noaptea cea grea și aproape lipsită de somn s-a încheiat. Ieri după-amiază, fratele [A. G.] Daniells și soția lui, fratele [G. C.] Tenney și soția lui și frații Stockton și Smith au venit în casa noastră, la cererea mea, pentru a se ruga ca Domnul să mă vindece. Am avut o oră de rugăciune cât se poate de stăruitoare și am fost foarte binecuvântați cu toții. Suferința mi-a fost alinată, dar nu am fost vindecată. Am făcut tot ce am putut pentru a urma îndrumările Bibliei și voi aștepta ca Domnul să lucreze, crezând că El mă va vindeca la vremea potrivită. Credința mea se bazează pe făgăduința: „Cereți și veți căpăta” (Ioan 16,24).

Cred că Domnul a auzit rugăciunile noastre. Am sperat că robia mea ar putea să fie schimbată imediat și, în judecata mea limitată, mi s-a părut că în felul acesta Dumnezeu va fi slăvit. Am fost binecuvântată mult în ora noastră de rugăciune și mă voi baza neclintit pe asigurarea care mi-a fost dată: „Eu sunt Răscumpărătorul tău. Te voi vindeca.” — Manuscrisul 19, 1892

Nu îmi voi pierde stăpânirea de sine

23 iunie 1892. A trecut încă o noapte. Am dormit numai trei ore. Nu am avut dureri așa de mari ca de obicei, dar am fost agitată și neliniștită.

După ce am stat trează un timp, încercând să dorm, am renunțat la efortul acesta și mi-am îndreptat toată atenția în căutarea Domnului. Cât de prețioasă a fost pentru mine făgăduința: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide” (Matei 7,7). M-am rugat cât se poate de stăruitor Domnului, cerându-I mângâierea și pacea pe care numai Isus poate să le dea. Vreau binecuvântarea Domnului, așa încât, deși am dureri, să nu-mi pierd stăpânirea. Nu îndrăznesc să mă încred în mine însămi nicio clipă.

Îndată ce și-a întors privirile de la Hristos, Petru a început să se scufunde. Când și-a dat seama de pericolul în care se află, și-a ridicat privirile și glasul spre Isus, strigând: „Doamne, scapă-mă sau voi pieri!” Iar mâna care este gata întotdeauna să-i salveze pe cei ce pier l-a prins și l-a salvat. (...)

În casa mea, trebuie să caut zilnic pacea și să o primesc. (...) Deși trupul suferă, iar sistemul nervos este slăbit, nu trebuie să credem că avem libertatea de a vorbi iritat sau să credem că nu primim toată atenția pe care ar trebui să o primim. Când dăm frâu liber nerăbdării, Îl scoatem pe Duhul lui Dumnezeu din inima noastră și oferim loc atributelor lui Satana.

Când formulăm scuze pentru egoismul nostru, pentru gândurile rele și vorbirea de rău, noi ne educăm sufletul spre rău, iar dacă vom continua să facem așa, ne vom obișnui să cedăm ispitei. Atunci, ne vom afla pe terenul lui Satana, biruiți, slabi și lipsiți de curaj.

Dacă ne încredem în noi înșine, vom cădea cu siguranță. Domnul Hristos spune: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți roadă dacă nu rămâneți în Mine” (Ioan 15,4).

Care este roada pe care trebuie să o aducem? „Roda Duhului,

dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (Galateni 2,22.23).

Când am meditat la lucrurile acestea, am simțit tot mai profund vina pentru păcatul de a neglija să-mi păstrez sufletul în dragostea lui Dumnezeu. Domnul nu face nimic fără conlucrarea noastră. Când S-a rugat Tatălui: „Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat”, Domnul Hristos nu a vrut să spună că noi ar trebui să neglijăm să rămânem în dragostea lui Dumnezeu prin credință. Trăim pentru Dumnezeu printr-o unire vie cu Hristos și ne încredem în făgăduințe, obținând continuu o putere tot

mai mare, privind la Isus. Ce poate să schimbe inima sau să zguduie încrederea aceluia care, privind la Mântuitorul, este schimbat după chipul Său? Va îngădui el ca lucrurile mici să-i nimicească pacea sufletului? Cel în a cărui inimă locuiește Hristos dorește să fie mulțumit. El nu se gândește la rău și este mulțumit cu asigurarea că Isus cunoaște și prețuiește corect fiecare suflet pentru care a murit. Dumnezeu spune: „Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir” (Isaia 13,12). Faptul acesta să împlinească dorința arzătoare a sufletului și să ne facă atenți și precauți, gata să-i iertăm pe alții, pentru că și Dumnezeu ne-a iertat pe noi.

Fericirea vieții este alcătuită din lucruri mici. Fiecare are capacitatea de a practica adevărata amabilitate creștină. Nu faptul de a avea talente splendide ne va ajuta să biruim, ci îndeplinirea conștiințioasă a datoriilor zilnice. Privirea binevoitoare, spiritul smerit, atitudinea mulțumită, interesul sincer și neegoist pentru binele altora — acestea sunt lucrurile care ajută în viața creștină. Dacă dragostea lui Isus umple inima, această dragoste va fi manifestată în viață. Atunci nu vom manifesta hotărârea de a ne îndeplini propria voie, o lipsă egoistă și încăpățânată a dispoziției de a fi fericiți sau mulțumiți. Sănătatea trupului depinde de sănătatea inimii mai mult decât presupun mulți.

Cineva poate să-și imagineze că este trecut cu vederea, să-și imagineze că nu este într-o poziție îndeajuns de înaltă, potrivită cu capacitatea sa și, în felul acesta, se face pe sine un presupus martir. El este nefericit, dar cine este vinovat? Un lucru este sigur — bunătatea și o atitudine binevoitoare vor face mai mult pentru a-l înălța, decât orice altă presupusă istețime, cu blestemul unei atitudini dezagreabile. — Manuscrisul 19, 1892

Isus cunoaște suferințele și durerile noastre

26 iunie 1892. Sunt bucuroasă când se face ziuă, pentru că nopțile sunt lungi și obositoare. Totuși, când nu pot să dorm, recunoștința îmi umple inima, gândindu-mă la Acela care nu doarme niciodată și veghează asupra mea. Ce gând minunat este acela că Isus cunoaște totul despre durerile și suferințele pe care le suportăm! El a suferit toate necazurile noastre. Unii dintre prietenii noștri nu știu nimic despre nenorocirea omenească sau despre durerile fizice. Ei nu sunt bolnavi niciodată și, ca urmare, nu pot să înțeleagă pe deplin ce simt aceia care sunt bolnavi. Totuși, Isus este mișcat de simțământul neputințelor noastre. El este Marele Misionar Medical. El a luat natura umană și S-a așezat în fruntea unei noi dispensațiuni, ca să poată împăca judecata și mila. — Manuscrisul 19, 1892

„Fă-mă o mlădiță sănătoasă și aducătoare de roade”

29 iunie 1892. Când mă trezesc, rugăciunea mea este: Isuse, păzește astăzi pe copilul Tău. Ia-mă sub paza Ta. Fă-mă o mlădiță sănătoasă și rodnică a adevăratei Vițe. „Despărțiți de Mine”, spune Hristos, „nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). În și prin Hristos, noi putem să facem totul.

Când a fost pe pământul acesta, Acela care fusese adorat de îngeri, care ascultase imnurile corului ceresc, a fost mereu mișcat de întristările copiilor,

a fost mereu gata să-i asculte cum își povestesc necazurile lor copilărești. El le-a șters adesea lacrimile, încurajându-i cu simpatia duioasă a cuvintelor Sale, care păreau să liniștească întristările lor și să-i facă să-și uite necazurile. Porumbelul care a zburat deasupra lui Isus la botezul Său reprezintă bunătatea caracterului Său. — Manuscrisul 19, 1892

„Niciun cuvânt lipsit de bunătate să nu fie rostit de mine”

30 iunie 1892. Aproape a trecut încă o noapte foarte obositoare. Deși sufăr în continuare multă durere, știu că nu sunt părăsită de Mântuitorul meu. Rugăciunea mea este: „Ajută-mă, Doamne Isuse, să nu Te dezonzorez cu buzele mele. Niciun cuvânt lipsit de bunătate să nu fie rostit de mine.” — Manuscrisul 19, 1892

„Nu mă voi plânge”

6 iulie 1892. Sunt așa de mulțumitoare că pot să-I spun Domnului toate temerile și încurcăturile mele. Simt că mă aflu sub scutul aripilor Sale. Un necredincios l-a întrebat odată pe un tânăr temător de Dumnezeu: „Cât de mare este Dumnezeul căruia I te închini?” „Atât de mare”, a fost răspunsul, „încât umple imensitatea, și totuși, atât de mic, încât locuiește în fiecare inimă sfințită.”

O, Mântuitor prețios, doresc nespus de mult mântuirea Ta! „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!” (Psalmii 42,1). Doresc nespus o imagine mai clară a lui Isus. Îmi place să mă gândesc la viața Sa fără pată, să meditez la lecțiile Sale. De multe ori repet cuvintele: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11,28).

O mare parte din timp, trupul meu este plin de dureri, dar nu voi ajunge

să fiu nevrednică de numele de creștin, prin lamentările mele. Sunt sigură că lecția aceasta a suferinței va fi, spre slava lui

Dumnezeu, un mijloc de a-i avertiza pe alții să evite truda continuă în circumstanțe dificile și atât de nefavorabile pentru sănătatea trupului. — Manuscrisul 19, 1892

„Domnul mă întărește”

7 iulie 1892. Domnul mă întărește prin harul Său pentru a scrie scrisori importante. Frații vin adesea la mine pentru a fi sfătuiți. Simt o puternică asigurare că această suferință supărătoare este spre slava lui Dumnezeu. Nu voi murmura, deoarece, atunci când mă trezesc noaptea, mi se pare că Isus privește la mine. Capitolul 51 din Isaia este nespus de prețios pentru mine. Domnul poartă toate poverile noastre. Citesc capitolul acesta cu speranță și siguranță. — Manuscrisul 19, 1892

Niciun gând de a bate în retragere

10 iulie 1892. O trezesc pe Emily 28la ora cinci pentru a aprinde focul și pentru a mă ajuta să mă îmbrac. Îi mulțumesc Domnului că m-am odihnit noaptea mai bine ca de obicei. Folosesc orele în care nu dorm pentru meditație și rugăciune. Întrebarea care îmi vine în minte cu insistență este: De ce nu primesc binecuvântarea refacerii sănătății? Să interpretez aceste luni îndelungate de boală ca fiind dovezi ale neplăcerii lui Dumnezeu, din cauză că am venit în Australia? Eu răspund cu hotărâre: Nu, nu îndrăznesc să fac lucrul acesta. Uneori, înainte de a pleca din America, am gândit că Domnul nu mi-a cerut să merg într-o țară așa de îndepărtată, la vârsta mea, și într-un timp când eram epuizată de munca excesivă. Totuși am urmat vocea Conferinței [Generale], așa cum am încercat să fac întotdeauna, atunci când nu am avut o lumină personală clară. Am venit în Australia și am găsit aici

credincioși care au nevoie de ajutor. După ce am venit aici, am lucrat mai multe săptămâni la fel de serios cum am lucrat întotdeauna în viață. Mi-au fost date cuvinte pe care să le adresez cu privire la necesitatea evlaviei personale. (...)

Sunt în Australia și cred că sunt exact acolo unde dorește Domnul să fiu. Pentru că suferința este partea mea, nu am niciun gând să bat în retragere. Îmi este dată asigurarea binecuvântată că Isus este al meu și că eu sunt copilul Său. Întunericul este risipit de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Cine poate să înțeleagă durerea pe care o sufăr, în afară de Acela care a îndurat toate suferințele noastre? Cui pot să-i vorbesc, în afară de Acela care este mișcat de simțământul neputințelor noastre și care știe cum să-i susțină pe cei ce sunt ispitiți?

Când mă rog stăruitor pentru vindecare și se pare că Domnul nu răspunde, aproape că îmi pierd orice speranță. Apoi, Mântuitorul cel prețios mă face să îmi dau seama de prezența Sa. El îmi spune: „Nu poți tu să te încrezi în Acela care te-a răscumpărat cu sângele Său? Eu te-am săpat pe palmele Mele.” Atunci, sufletul meu este înviorat de Prezența divină. Sunt ridicată mai presus de mine însămi, chiar în prezența lui Dumnezeu. — Manuscrisul 19, 1892

Dumnezeu știe ce este cel mai bine

14 iulie 1892. Când a început suferința pe care am îndurat-o timp de câteva luni, am fost surprinsă că nu a fost înlăturată îndată, ca răspuns la rugăciune. Totuși făgăduința: „Harul Meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12,9) s-a împlinit în cazul meu. Nu poate fi nicio îndoială din partea mea. Orele mele de durere au fost ore de rugăciune, pentru că am știut Cui să-I spun necazurile mele. Privilegiul meu este că puterea mea slăbită a fost reîntărită, prin faptul că mă bazez pe puterea infinită. Stau zi și noapte pe

stânca neclintită a făgăduințelor lui Dumnezeu.

Inima mea este cuprinsă de o încredere plină de dragoste față de Isus. El știe ce este mai bine pentru mine. Noaptea mele ar fi singuratice dacă nu aş cere împlinirea făgăduinței: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Psalmii 50,15) — Manuscrisul 19, 1892

LECTII ÎNVĂȚATE DIN LUNILE DE SUFERINȚĂ

Am trecut printr-o încercare mare în dureri, suferințe și o stare de neajutorare, dar, prin toate acestea, am obținut o experiență prețioasă, mai valoroasă pentru mine decât aurul. La început, când am fost convinsă că trebuie să renunț la planurile mele dragi de a vizita bisericile din Australia și Noua Zeelandă, am fost foarte frământată de întrebarea dacă fusese datoria mea să plec din America și să vin în această țară îndepărtată. Suferințele mele erau vii. Am petrecut multe ore fără somn, gândindu-mă din nou și din nou la experiența pe care am avut-o de când am plecat din Europa în America, iar aceasta a fost însoțită fără încetare de îngrijorare, suferințe și poveri de purtat. Atunci am spus: Ce înseamnă toate acestea?

Am revizuit cu atenție istoria ultimilor câțiva ani și a lucrării pe care mi-a dat-o Domnul. El nu m-a dezamăgit nici măcar o singură dată și adesea mi s-a arătat într-o modalitate remarcabilă, iar eu am văzut că nu am niciun motiv să mă plâng, ci am lucruri prețioase care străbat experiența mea ca niște fire de aur. Domnul a înțeles mai bine decât mine care erau lucrurile de care aveam nevoie, am simțit că El mă atrage foarte aproape de Sine, iar eu trebuie să fiu atentă, ca să nu-I dictez lui Dumnezeu ce trebuie să facă pentru mine. Această neliniște a existat la începutul suferințelor și neajutorării mele, dar nu a trecut mult până când am simțit că boala mea era o parte din planul lui Dumnezeu. Am constatat că, dacă stăteam parțial culcată, parțial șezând, puteam să îmi folosesc mâinile schilodite și, deși sufeream dureri mari,

puteam să scriu considerabil de mult. De când am venit în țara aceasta, am scris o mie șase sute de pagini de mărimea aceasta.

„Știu în cine am crezut”

În ultimele nouă luni, în multe nopți, nu am fost în stare să dorm decât două ore pe noapte, iar atunci, uneori, întunericul se aduna în jurul meu, dar eu m-am rugat și am simțit multă mângâiere plăcută în apropierea de Dumnezeu. Făgăduințele: „Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!” (Iacov 4,8); „Când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Isaia 59,19) s-au împlinit față de mine. Am fost bucuroasă în Domnul. Am simțit apropierea sfântă a lui Isus și am găsit harul care este îndeajuns, pentru că sufletul meu era îndreptat spre Dumnezeu și am fost plină de laudă și de recunoștință față de Acela care m-a iubit și Și-a dat viața pentru mine. Am putut să spun din toată inima: „Știu în cine am crezut” (2 Timotei 1,12). „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10,13). Prin Isus Hristos, eu am ajuns mai mult decât biruitoare și am stat pe un teren avantajos.

Nu înțeleg scopul lui Dumnezeu cu privire la suferința mea, dar El știe ce este cel mai bine, iar eu Îi voi încredința sufletul meu, trupul și spiritul meu, Aceluia care este Creatorul meu credincios. „Căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Timotei 1,12). Dacă ne-am educat și ne-am învățat sufletul să aibă mai multă credință, mai multă dragoste, mai multă răbdare și o încredere deplină în Tatăl nostru ceresc, știu că vom avea mai multă pace și fericire, zi de zi, când trecem prin luptele vieții acesteia.

Domnului nu-I place să fim neliniștiți și să ne temem că nu mai suntem în brațele lui Isus. Este nevoie de mai multă așteptare liniștită și de veghere. Noi credem că trebuie să avem sentimentul că ne aflăm pe calea cea bună, astfel, căutăm continuu vreun semn care se potrivește ocaziei, dar aprecierea aceasta nu trebuie făcută după sentimente, ci prin credință.

Să mergem înainte prin credință

Când ne conformăm Cuvântului scris, potrivit celei mai bune cunoașteri pe care o avem, trebuie să mergem prin credință, indiferent dacă simțim sau nu vreo mulțumire specială. Noi Îl dezonorăm pe Dumnezeu când arătăm că nu ne încredem în El, după ce ne-a dat asemenea dovezi minunate ale dragostei Sale celei mari, care s-a manifestat prin faptul că L-a dat pe singurul Său Fiu să moară ca jertfă pentru noi, așa încât să putem crede în El, să ne punem nădejdea în El și să ne încredem în Cuvântul Său, fără nicio întrebare sau îndoială.

Continuați să priviți la Isus, înălțând cu credință rugăciuni tăcute, bazându-vă pe puterea Sa, indiferent dacă aveți vreun simțământ evident sau nu. Înaintați ca și cum fiecare rugăciune făcută a ajuns la tronul lui Dumnezeu și primește răspuns de la Acela ale cărui făgăduințe nu dau greș niciodată. Înaintați continuu, cântând și laudându-L pe Dumnezeu în inima voastră, chiar atunci când sunteți deprimați și cuprinși de simțământul tristeții și al împovărării. Vă spun ca una care știe: Lumina va veni, veți avea bucurie, iar ceața și norii vor fi înlăturați, iar noi vom ieși din puterea apăsătoare a umbrei și a întunericului la strălucirea limpede a prezenței Sale.

Dacă ne vom exprima credința mai mult, ne vom bucura mai mult de binecuvântările pe care știm că le avem — mila cea mare, îndurarea și dragostea lui Dumnezeu — și vom avea zi de zi o putere mai mare. Oare nu au fost cuvintele prețioase rostite de Hristos, Prințul Ceresc, o asigurare care

ar fi trebuit să aibă o influență mai puternică asupra noastră cu privire la faptul că Tatăl nostru ceresc este mai doritor să le dea Duhul Sfânt celor ce l cer, decât sunt părinții doritori să le dea daruri bune copiilor lor?

Trebuie să ne consacram zi de zi lui Dumnezeu și să credem că El primește jertfa noastră, fără să cercetăm pentru a vedea dacă avem acel nivel de simțăminte care corespunde cu credința noastră. Trebuie să strigăm stăruitor către Dumnezeu, indiferent dacă simțim ceva sau nu, iar apoi să trăim în virtutea rugăciunilor noastre. Asigurarea și dovada noastră sunt Cuvântul lui Dumnezeu și, după ce am cerut, trebuie să credem fără să ne îndoim. Te laud, o, Dumnezeule, Te laud! Tu nu m-ai dezamăgit niciodată în împlinirea Cuvântului Tău. Tu mi Te-ai descoperit, iar eu sunt a Ta pentru a face voia Ta.

Vegheați cu aceeași credincioșie cu care a vegheat Avraam, ca nu cumva corbii sau vreo pasăre de pradă să vină asupra jertfei și darului aduse lui Dumnezeu. Să veghem asupra fiecărui gând de îndoială cu atâta atenție, încât să nu ajungă să vadă lumina zilei prin faptul că este exprimat. Lumina fuge întotdeauna de cuvintele care onorează puterile întunericului. Viața Domnului nostru cel înviat trebuie să fie manifestată zi de zi în noi.

Calea spre cer este îngustă și aparent incomodă

Ce este calea noastră spre cer? Este un drum pe care se află toate avantajele ademenitoare? Nu. Este o cale îngustă și aparent incomodă. Este o cale a luptei, a încercării, a necazului și suferinței. Căpetenia noastră, Isus Hristos, nu ne-a ascuns nimic cu privire la luptele pe care trebuie să le ducem. El deschide harta înaintea noastră și ne arată calea. „Nevoiți-vă”, spune El, „să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea” (Luca 13,24). „Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea” (Matei 7,13). „În lume

veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33). Apostolul repetă cuvintele lui Hristos: „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Faptele 14,22). Așadar, oare aspectele descurajatoare sunt cele pe care trebuie să le menținem înaintea ochilor minții? (...)

Adunați fiecare făgăduință

Acesta este Isus, Cel ce dă viață fiecărui har, Cel ce dă viață fiecărei făgăduințe, Cel ce dă viață fiecărei rânduiei, Cel ce dă viață fiecărei binecuvântări. Isus este substanța, slava și mireasma plăcută, este viața însăși. „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12). Prin urmare, calea regală care se deschide pentru cei răscumparați nu este un întuneric descurajator. Peregrinajul nostru ar fi într-adevăr singuratic și dureros dacă nu ar fi pentru Isus. El spune: „Nu vă voi lăsa orfani” (Ioan 14,18). Așadar, să adunăm toate făgăduințele scrise. Să le repetăm, să medităm la ele în timpul nopții și să fim fericiți.

„În ziua aceea vei zice: «Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!» «Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit». Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii și veți zice în ziua aceea: «Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, pomeniți mărima Numelui Lui! Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul!» Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel»” (Isaia 12,1-6).

Oare nu călătorim noi pe o cale cu adevărat regală, care a fost deschisă pentru cei răscumparați de Domnul? Oare poate să fie oferită o cale mai

bună? O cale mai sigură? Nu! Nu! Prin urmare, să punem în practică îndrumările care ne-au fost date. Să-L vedem pe Mântuitorul nostru ca fiind cetatea noastră de scăpare, scutul care stă la dreapta noastră spre a ne apăra de săgețile lui Satana.

Ispitele ne vor asalta, grijile și întunericul ne vor apăsa. Când inima și trupul sunt gata să cadă, cine ne prinde cu brațele Sale veșnice? Cine împlinește făgăduințele prețioase? Cine ne aduce aminte de cuvintele de asigurare și nădejde? Al cui har este dat într-o măsură bogată acelor care îl cer cu adevărat și cu sinceritate? Cine ne atribuie neprihănirea Sa și ne mântuiește de păcat? A cui lumină înlătură ceața și ne aduce la lumina strălucitoare a prezenței Sale? O, cine în afară de Isus? Prin urmare, iubiți-L și lăudați-L! „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4,4). „Dacă, deci, ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3,1).

Noi suntem înviați împreună cu Hristos. Hristos este viața noastră. Prin mila și dragostea Sa plină de har, noi suntem declarați aleși, adoptați, iertați și îndreptățiți. Prin urmare, să-L mărim pe Domnul! — Scrisoarea 7, 1892

ASIGURĂRI PENTRU CEI CARE ÎNFRUNTĂ MOARTEA

MESAJE DE MÂNGÂIERE ADRESATE UNEI NURORI CARE SUFEREA

Battle Creek, Michigan, 4 noiembrie 1889.

Dragă fiică Mary, Nu încetăm să ne rugăm pentru tine, draga mea copilă, iar bunătatea și mila lui Dumnezeu sunt atât de clare și de distincte pentru mine, încât, de fiecare dată când mă rog, mi se pare că Mântuitorul te ține în brațele Sale și că te odihnești acolo. Am credință cu privire la cazul tău. Cred că Domnul a auzit rugăciunea făcută pentru tine și că El va lucra pentru binele tău și pentru slava Numelui Său. El a zis: „Cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15,7). „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Matei 21,22).

Știu că înaintea noastră sunt vremuri furtunoase, iar noi trebuie să știm cum să ne încredem, cum să ne bazăm pe Izvorul puterii noastre. Domnul este bun cu aceia care se încred în El, iar ei nu vor fi biruiți. Cu privire la situația ta, eu cred cuvintele profetului: „Pentru ce te mârșești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda: El este mântuirea mea și Dumnezeul meu” (Psalmii 43,5).

Mary, odihnește-te în Dumnezeu. Așteaptă cu răbdare ajutorul Domnului. El va fi pentru tine un ajutor prezent în orice vreme de nevoie. Domnul este bun. Laudă Numele Său sfânt. Lui Dumnezeu Îi place să ne încredem în El, Îi place să avem încredere în făgăduințele Sale. Crede doar, și vom vedea lucrările lui Dumnezeu. — Scrisoarea 71, 1889

Battle Creek, Michigan, 6 decembrie 1889.

Dragă Mary, Nu te uităm, draga mea copilă suferindă. Ne rugăm cât se poate de stăruitor pentru tine în fiecare zi. Simt o libertate în rugăciune. Nu-i uităm nici pe frații [A. D.] Olsen și [J. G.] Matteson și pe ceilalți care sunt suferinzi. Ne rugăm. Aceasta este tot ce putem să facem. Apoi, vă lăsăm cu o încredere umilă în mâinile Aceluia care vă iubește cu o dragoste mai mare decât dragostea unei mame. Prinde-te de Isus și pune-ți toată încrederea în El, deoarece El Se îngrijește de tine și nu-Și va retrage mâna de la tine, ci te va călăuzi.

Dragă Mary, cât de plăcut va fi să-L vezi pe Împărat în frumusețea Sa inegalabilă și să fii acolo unde nu este durere, nici necaz, nici boală, nici tristețe. Simt atât de clar că vom fi biruitori și simt atât de clar că între Dumnezeu și sufletul tău este deschisă o comunicare. Mi se pare așa de sigur că ai parte de Prezența divină și că Isus este ajutorul tău continuu. Oh, El te iubește și privește asupra ta cu o duioșie plină de milă. Nu te îndoii de El nicio clipă. Încredințează-I Lui cazul tău, având credința că El va face pentru tine exact lucrul care este cel mai bun pentru interesele tale veșnice.

Mă rog stăruitor pentru tine în fiecare zi. Dumnezeu trăiește, Domnul aude și răspunde la rugăciune. Privește în sus, copila mea dragă. Privește în sus, ai curaj, încrede-te întru totul în Domnul, pentru că El este Ajutorul tău, Medicul tău, Mântuitorul tău. — Scrisoarea 75, 1889

Battle Creek, Michigan, februarie 1890.

Dragă Mary, Bolnavă, slabă și singură, mă gândesc la tine în lumina aceasta. (...) Mary, tu ești însoțită de Făptura cea mai bună și cea mai iubitoare și miloasă, chiar Soarele Neprihănirii care strălucește asupra ta.

Privește în sus, privește în sus! Simt că odihna din mormânt nu va fi un lucru atât de rău pentru mine. Sunt atât de obosită, atât de descurajată, când văd atât de mult egoism și atât de mult din spiritul și lucrarea lui Satana. Apoi, privesc la Isus și găsesc pace numai în Isus. (...)

Te așez prin credință la sânul lui Isus Hristos. El te iubește. Știu că tu nu stai departe de Hristos, ci te apropii de El cu asigurarea deplină a credinței în dependență umilă de sângele și neprihănirea lui Hristos. Tu primești mântuirea ca fiind darul harului Său, crezând făgăduința, pentru că El este cel care a rostit-o. Privește la Isus! Aceasta este singura mea mângâiere și nădejde. Domnul te-a condus pe calea unei umilințe dureroase. Ai fost din ce în ce mai slăbită. Ai fost condusă de El pas cu pas, tot mai adânc în valea suferinței, dar numai pentru a te aduce într-o comuniune strânsă cu Isus în viața Sa de umilință.

Oare este vreun pas, draga mea copilă, pe care Isus să nu-l fi făcut alături de tine? Este vreo durere a necazului pe care El să nu o simtă? Este vreo păcat pe care El să nu-l fi purtat, o cruce pe care El să nu o fi dus, o întristare pe care El să nu o fi simțit împreună cu tine? El este mișcat de simțământul tuturor neputințelor noastre. Tu știi ce înseamnă să fii părtașă suferințelor lui Hristos. Tu ești părtașă cu Hristos în suferințele Sale. Ești o copilă curajoasă, care renunță la sine, iar Dumnezeu știe totul. El îți întinde un pahar în care toarnă o picătură din suferințele Sale. El pune pe umerii tăi capătul ușor al crucii și aduce o umbră asupra sufletului tău. (...)

Încredințează-te în mâinile lui Isus. Nu te îngrijora. Să nu crezi că Dumnezeu a uitat să fie milos și bun. Isus trăiește și nu te va părăsi. Fie ca Domnul să fie toiagul tău, sprijinul tău, apărătorul tău și răsplata ta. — Scrisoarea 56, 1890

Battle Creek, Michigan, 13 februarie 1890.

Dragi copii, Mă gândesc la voi și mă rog pentru voi. Oh, dacă starea lui Mary s-ar fi îmbunătățit măcar, câtă bucurie ar fi în inima mea! Domnul va face lumina Lui să strălucească în jurul tău. El te va binecuvânta, te va întări și te va susține în acest timp de încercare și necaz. Răscumpărătorul este milos, plin de simpatie și dragoste duioasă. Acum este timpul să-I încredințezi lui Dumnezeu paza sufletului tău, ca unui Creator credincios. Ce nădejde binecuvântată avem — o nădejde care este tot mai puternică, pe măsură ce încercările și necazurile cresc. Arată-ți acum încrederea în Acela care Și-a dat viața pentru tine.

Mulțumește-I lui Dumnezeu, Mary, pentru că suferințele ușoare, care durează doar o clipă, îți vor aduce o slavă nespus mai mare și veșnică. Tu știi în cine ai crezut și ești încredințată că El poate să păzească tot ce I-ai încredințat până în ziua aceea. Încercările pot să fie aspre, dar privește la Isus în fiecare clipă — nu pentru a lupta, ci pentru a te odihni în dragostea Sa. El are grijă de tine.

Știm că, pe măsură ce încercările sunt tot mai apăsătoare, nădejdea ajunge tot mai puternică. Razele Soarelui Neprihănirii să strălucească în inima ta cu puterea lor vindecătoare. Privește dincolo de nori strălucirea, chiar lumina Soarelui Neprihănirii. Mulțumește-I lui Dumnezeu, pentru că El ține ancora în furtuna încercării. Noi avem un Mijlocitor viu și biruitor, care pledează pentru fiecare dintre noi înaintea Tatălui. Bucuriile unei răsplătiri veșnice au fost cumpărate cu un preț infinit.

Rugăciunea mea zilnică este ca Domnul să te mângâie, să te întărească și să te binecuvânteze. Oh, ce zi de bucurie va fi când Îl vom vedea pe Împărat în frumusețea Lui! Ne vom odihni în făgăduințele bogate ale lui Dumnezeu. El nu ne va lăsa niciodată, ci va fi pentru noi un ajutor prezent în orice vreme de nevoie. — Scrisoarea 77, 1890

Battle Creek, Michigan, 16 iunie 1890.

Dragă Willie, Sunt îngrijorată pentru voi, îndeosebi pentru Mary. Mă rog pentru ea zi de zi, și noaptea îmi spun: Știu că Domnul o ține în palmele Sale. Mary poate să spună acum cu toată încrederea: „Știu în cine am crezut și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Timotei 1,12).

Nu am nicio îndoială, nicio necredință cu privire la cazul lui Mary. Ea este iubită de Domnul. „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalmii 116,15). Mary poate să spună asemenea lui Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănită, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiti venirea Lui” (2 Timotei 4,7.8).

Ce ne-am face fără un Mântuitor în ceasul încercării sufletului? Îngerii slujitori sunt în jurul nostru, dându-ne să bem din apa vieții pentru a ne înviora sufletul în clipele finale ale vieții. Cel ce este Învierea și Viața a dat asigurarea că aceia care dorm în Isus vor fi scoși de El din mormânt. Trâmbița va suna, morții vor învia pentru a trăi veșnic. Dimineața veșnică a venit pentru ei, deoarece în cetatea lui Dumnezeu nu va fi noapte.

Mary a luptat plină de curaj în ispite și încercări. Ea a făcut tot ce a putut. Ea a luat parte, prin harul lui Hristos, la modelarea caracterului altora prin cuvintele și faptele ei. Ea moare în credință, dar faptele ei trăiesc. — Scrisoarea 78, 1890

MESAJE DE SIMPATIE ȘI SPERANȚĂ, ADRESATE UNUI ASISTENT LITERAR CREDINCIOS

Melrose, Massachusetts, 17 august 1904.

Dragă soră Marian Davis, Mi-ar plăcea să fiu acasă, dar nu știu sigur la care dintre adunări voi fi de acord să particip, prin urmare, vom face tot ce putem mai bine. (...)

Îi cer Domnului să te întărească. Sperăm că ești mai bine. Continuă să te bazezi cu tărie pe Domnul, ținând mâna ta în mâna lui Hristos. (...)

Marian, nu trebuie să te descurajezi. Cazul tău este în mâinile Domnului, iar cu privire la tratament, este necesar să-i lași acum pe medici, dr. A și dr. B, să facă pentru tine acele lucruri care trebuie să fie făcute. Avem alte cărți pe care să ți le încredințăm, după ce vei învinge boala de care suferi acum. Nu uita să mănânci, chiar dacă îți cauzează unele dureri. Cu cât te abții mai mult de la mâncare, cu atât vei ajunge mai slabă. (...) Se poate să ne întrebăm: Cum poate Domnul să aibă nevoie de noi? Nu este Dumnezeuul nostru plin de tărie? Nu te vei baza tu pe puterea Lui? Nimeni nu poate să te ajute așa cum poate Domnul Isus. Încrede-te în El. El Se va îngriji de tine. — Scrisoarea 378, 1904

Melrose, Massachusetts, 24 august 1904.

Dragă soră Marian Davis, Nu îngădui să intre în mintea ta niciun gând de îngrijorare. Îmi pare rău că ești atât de bolnavă, dar fă tot ce poți pentru recăpătarea sănătății. Mă voi îngriji ca notele de plată să fie achitate. Nu sunt bine, nu sunt în stare să călătoresc mai mult decât o mică distanță cu trăsura. Nu îndrăznesc să întreprind călătorii lungi cu trenul. Atâta vreme cât vei trăi, casa mea este casa ta. (...)

Marian, aproape tot timpul cât am fost plecată nu am avut nicio poftă de mâncare, dar nu îndrăznesc să încetez să mănânc, pentru că după aceea nu mai pot să fac nimic. Am mâncat când nu am avut poftă de mâncare, ca să pot trăi. De când am venit în locul acesta, am avut poftă de mâncare. Îmi pun încrederea în Dumnezeu și mă rog Lui pentru tine și pentru mine. Nu trebuie să ne temem și să ne îngrijorăm. Pune-ți încrederea în Domnul. Tot ce avem nevoie este să ne încredem în Acela care este în stare să-i mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce vin la El și își pun încrederea în El. Isus îți spune ție și îmi spune și mie: „Ține-te strâns de mâna Mea.” Ești încurajată să ai gânduri corecte cu privire la Hristos, Mântuitorul nostru — Mântuitorul tău și Mântuitorul meu. Te-ai bucurat de fiecare ocazie de a face tot ce ai putut pentru înaintarea slavei Sale și vei fi condusă în cetatea lui Dumnezeu când va suna ultima trâmbiță a lui Dumnezeu, iar noi vom fi primiți cu o bucurie adevărată.

Marian, ai fost asociată cu mine pentru a aduce învățătura sănătoasă într-un contact real cu sufletele omenești, pentru ca ele să primească inspirația și să aibă ca rezultat o practică sănătoasă. „Forma cuvintelor expresive” trebuie să fie prețuită mai presus de aur, de argint și de orice atracție pământească. Tu ai iubit adevărul. Ai suferit mult din cauza neglijenței celei mari cu care a fost tratat Domnul și Mântuitorul nostru. Oh, a avea gândul lui Dumnezeu! Acesta este lucrul pe care l-ai dorit nespus. Fără adevărul lui Dumnezeu, nu există nicio înălțare mântuitoare a omului.

„Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt!” (Psalmii 103,1). Acum, te rog, hai să-I adresăm împreună cuvinte de mulțumire în fiecare zi. Oare nu I se cuvin mulțumiri Aceluia care ți-a cruțat viața în acești ani mulți, ca răspuns la rugăciunea credinței? Încredințează-te în mâinile Sale, în slăbiciunea ta, și încrede-te în El pe deplin. Vom face din Cuvântul lui Dumnezeu regula cea mare a vieții noastre, medicamentul ceresc aflat în mâinile noastre. Noi am

încercat împreună să aducem înaintea minților forma adevărată a învățaturii, combinând sfințirea, mila, adevărul și dragostea. Am încercat să prezentăm aceste lucruri cu simplitate, așa încât sufletele să înțeleagă dragostea amestecată cu sfințenia — care constituie pur și simplu creștinismul aflat în inimă. Am făcut ce am putut pentru a prezenta creștinismul ca fiind cununa și slava vieții omului în lumea aceasta, ca o pregătire pentru intrarea în cetatea lui Dumnezeu pentru a fi răscumpărații Săi iubiți și prețioși, în locașurile pe care S-a dus să le pregătească pentru noi. Prin urmare, lăudat fie Domnul! Să-L lăudăm pe El.

Te rog să mănânci, Marian, pentru că medicul tău pământesc dorește să mănânci și Marele Misionar Medical dorește să mănânci, iar sora [M. J.] Nelson îți va aduce orice vei cere. Nimeni nu poate fi mai mulțumită decât mine, dacă viața ta va fi cruțată pentru a continua să faci lucrarea, dar, dacă vine timpul tău sau al meu de a adormi în Isus, nu trebuie să ne scurtăm viața, refuzând hrana de care are nevoie organismul. Așadar mănâncă, draga mea, indiferent dacă vrei să mănânci sau nu și fă-ți partea pentru vindecarea ta. Fă tot ce poți mai bine ca să te vindeci, iar apoi, dacă Domnul vrea să-ți dea odihnă, tu ai făcut deja ce ai putut. Prețuiesc munca ta. Lăudat fie Domnul, Marian, că Isus, Marele Medic, poate să te vindece! Cu dragoste. — Scrisoarea 379, 1904

College View, Nebraska, 16 septembrie 1904.

Dragă soră, Păstrez cazul tău în atenția mea și sunt întristată pentru tulburarea sufletului tău. Te-aș mângâia, dacă mi-ar fi cu putință. Nu a fost Isus, Mântuitorul cel prețios, de atâtea ori, un ajutor prezent în vreme de nevoie pentru tine? Nu-L întrista pe Duhul Sfânt, ci încetează să te îngrijorezi. Acesta este lucrul pe care l-ai spus altora de multe ori. Îngăduie cuvintelor pe care ți le adresează cei care nu sunt bolnavi așa cum ești tu să te mângâie și fie ca Domnul să te ajute. Aceasta este rugăciunea mea.

Dacă voia Domnului este ca tu să mori, ar trebui să simți că este privilegiul tău să-ți încredințezi întreaga făptură, trup, suflet și spirit, în mâinile unui Dumnezeu drept și milos. El nu are acele simțăminte de condamnare pe care ți le imaginezi tu. Vreau să încetezi să te gândești că Domnul nu te iubește. Bazează-te fără rezerve pe grija plină de milă a lui Dumnezeu. El așteaptă ca tu să ascuți invitația Sa. (...) Nu trebuie să te gândești că ai făcut ceva care L-ar fi determinat pe Dumnezeu să te trateze cu asprime. Eu știu mai bine. Încrede-te în dragostea Sa și crede-L pe Dumnezeu pe cuvânt. (...) Nicio suspiciune sau neîncredere nu trebuie să pună stăpânire pe mintea noastră. Nicio temere de măreția lui Dumnezeu nu trebuie să încurce credința noastră. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să ne umilim în supunere și cu blândețe. Domnul Hristos a lăsat deoparte mantia Sa împărătească și coroana regală, ca să Se poată asocia cu omenirea și să arate că faptele omenești pot să fie desăvârșite. El a fost înveșmântat în hainele milei și a trăit în lumea noastră o viață desăvârșită pentru a ne da dovezi despre dragostea Sa. El a săvârșit o lucrare care ar trebui să facă imposibilă neîncrederea în El. Domnul a coborât din poziția Sa înaltă de conducere din curțile cerești pentru a lua asupra Sa natura omenească. Viața Sa este un exemplu cu privire la ce pot să fie viețile noastre. Pentru ca nicio temere de măreția lui Dumnezeu să nu intervină pentru a șterge credința noastră în dragostea lui Dumnezeu, Hristos a ajuns să fie un om al durerii și obișnuit cu suferința. Dacă Îi este dată Lui, inima omenească va ajunge să fie o harpă sfântă, care produce o muzică sfântă. — Scrisoarea 365, 1904

College View, Nebraska, 26 septembrie 1904.

Dragă soră Marian, Ne rugăm ca viața să îți fie păstrată până când ne vom întâlni cu tine încă o dată — ca să nu mori, ci să trăiești. (...)

Privește la Isus! Încrede-te în Isus, indiferent dacă vei trăi sau vei muri.

El este Răscumpărătorul tău. El este Dătătorul vieții noastre. Dacă vei adormi în Isus, El te va scoate din mormânt la o nemurire plină de slavă. Fie ca El să îți dea pace, mângâiere și bucurie de aici înainte!

Pune-ți toată încrederea în Isus. El nu te va lăsa niciodată și nici nu te va părăsi. El spune: „Te-am săpat pe palmele Mele”. Marian, dacă pleci înaintea mea, ne vom cunoaște una pe alta acolo. Vom vedea așa cum suntem văzuți și vom cunoaște așa cum suntem cunoscuți. Lasă pacea lui Hristos să vină în sufletul tău. Rămâi credincioasă, pentru că El este credincios față de făgăduința Sa. Pune-ți mâna slabă și tremurătoare în mâna Sa neclintită și îngăduie-I să te susțină, să te întărească, să te învioreze și să te mângâie. Acum mă voi pregăti să părăsesc locul acesta. Oh, aș dori să fiu cu tine în momentul acesta! Cu multă dragoste. — Scrisoarea 382, 1904

MESAJE ADRESATE CELOR A CĂROR VIAȚĂ SE VA ÎNCHEIA CURÂND

Deși ne aflăm departe, simțim cu voi. Aș dori să vă spun: Nu renunțați la speranță, ci prindeți-vă de făgăduința: „Cereți și vi se va da” (Luca 11,9). Totuși să nu vă simțiți descurajați, dacă Acela care poate să săvârșească lucrarea de vindecare, Acela care cunoaște sfârșitul de la început, îi îngăduie copilului Său să moară pentru a învia în dimineața învierii. Spuneți: „Nu voia mea, ci voia Ta, Doamne, să se împlinească”. (...) Dacă soția ta va cădea sub povara suferinței, adu-ți aminte că există o viață viitoare. Ultima trâmbiță îi va chema afară pe toți cei care L-au primit pe Hristos, au crezut și s-au încrezut în El pentru mântuire.

Draga mea soră, mă voi ruga pentru tine. Ai simpatia mea. Vom prezenta cazul tău înaintea Marelui Medic. Înțeleg că lucrul acesta a fost făcut deja. Ține-te strâns de mâna Aceluia care poate să binecuvânteze și să vindece, dacă va considera că este pentru binele tău prezent și veșnic. Iar

acum, fratele și sora mea, atâta vreme cât sunteți amândoi în viață, luați-vă acest timp prețios pentru a vă însuși prin credință făgăduințele prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu. Sunt recunoscătoare că amândoi vă arătați a fi niște căutători umili ai iertării tuturor păcatelor. Acesta este privilegiul vostru. Nu fiți neîncrezători!

Mântuitorul nostru cel prețios Și-a dat viața pentru păcatele lumii și Și-a dat cuvântul că îi va mântui pe toți cei ce vin la El. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). Acestea sunt condițiile pentru obținerea vieții veșnice. Împliniți-le, iar speranța voastră va fi sigură, indiferent dacă veți trăi sau veți muri. Încredeți-vă în Răscumpărătorul care mântuiește. Încredințați-I Lui sufletul vostru neajutorat și să știți că El vă va primi, vă va binecuvânta și vă va mântui. Credeți doar! Primiți-L cu toată inima și să știți că El vrea să câștigați cununa vieții. Aceasta să fie cererea voastră cea mai mare și mai stăruitoare. Predați-vă pe deplin, iar El vă va curăți de orice întinare și vă va face să fiți niște vase de cinste. Voi puteți fi spălați și albiți în sângele Mielului. În felul acesta, veți câștiga biruința. (...) Rămâneți statornici în credință. — Scrisoarea 45, 1905

Cuvinte de încurajare pentru cei ce mor de cancer

Nu te uităm, ci te amintim în rugăciunile noastre, la altarul familiei. Stau noaptea trează, rugându-mă lui Dumnezeu pentru tine.

Oh, îmi pare așa de rău de tine! Voi continua să mă rog ca binecuvântarea lui Dumnezeu să rămână asupra ta. El nu te va lăsa fără mângâiere. Lumea aceasta valorează puțin, dar, fratele meu drag și sora mea, Isus spune: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide” (Matei 7,7). Cer împlinirea acestei făgăduințe pentru voi. (...)

Fratele meu, într-o noapte mi s-a părut că mă aplecam spre tine și îți spuneam: „Doar încă puțin, doar încă puține dureri, încă puține ore de suferință, apoi urmează odihna, binecuvântata odihnă. Vei găsi pacea, o pace desăvârșită. Toți oamenii trebuie să fie puși la încercare. Toți trebuie să bem paharul și să fim botezați cu botezul suferinței. Totuși Hristos a gustat moartea în forma cea mai amară, pentru fiecare om. El știe cum să arate milă și simpatie. Odihnește-te în brațele Sale. El te iubește și te-a răscumpărat cu dragostea Sa veșnică. Fii credincios până la moarte și vei primi cununa vieții.

Toți cei care vor trăi în lumea noastră de aici înainte vor ști ce înseamnă încercarea. Eu știu că Dumnezeu îți va da har, că nu te va părăsi. Adu-ți aminte de făgăduința lui Dumnezeu: „Scrie: «Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» «Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!»” (Apocalipsa 14,13)

Îi adresez, de asemenea, cuvinte de mângâiere sorei C. Am încurajat-o, iar camera părea să fie plină de îngerii lui Dumnezeu. Fiți amândoi curajoși. Domnul nu vă va lăsa și nici nu vă va părăsi. — Scrisoarea 312, 1906

CEI ÎNDOLIAȚI

DOLIUL SENSIBILIZEAZĂ ȘI SUPUNE

Eu am fost disciplinată prin suferința care a avut o influență sensibilizatoare asupra mea, supunând, îndepărtând vrăjmășia din inima mea și umplând-o cu simpatie și dragoste. Viața mea de doliu, 31 de durere și de suferință nu a fost lipsită de descoperirile prețioase ale prezenței Mântuitorului meu. Privirile mele au fost atrase spre cerul care strălucește plin de frumusețe deasupra noastră. Mi-a fost îngăduit să arunc o privire asupra lumii celei veșnice și a răsplătirii celei nespuse de mari. Când totul părea întunecat, în nori s-a făcut o deschizătură, iar razele de soare de la tronul lui Dumnezeu au risipit ceața. Dumnezeu dorește ca niciunul dintre noi să nu rămână doborât de întristare mută, de durere și de frângerea inimii. El dorește să privim în sus pentru a vedea curcubeul făgăduinței și pentru a reflecta lumina asupra altora.

Oh, binecuvântatul Mântuitor stă alături de mulți ai căror ochi sunt atât de orbiți de lacrimi, încât nu Îl văd. El dorește nespuse să apuce mâinile noastre cu fermitate, dacă noi ne prindem de El cu o credință simplă, implorându-L să ne călăuzească. Avem privilegiul de a ne bucura în Domnul. Dacă vom îngădui ca mângâierea și pacea lui Isus să vină în viața noastră, vom fi ținuți aproape de marea inimă a dragostei Sale. — Review and Herald, 25 noiembrie 1884

ÎI VOM VEDEA DIN NOU PE COPIII NOȘTRI -- Cuvinte de mângâiere adresate unei mame la moartea copilului ei

Când îmi relatezi experiența ta la moartea copilului și felul cum te-ai plecat în rugăciune, supunându-ți voința față de voința Tatălui tău ceresc, lăsând problema în mâinile Sale, inima mea de mamă este mișcată. Am trecut printr-o experiență asemănătoare cu aceea prin care tocmai ai trecut tu.

Fiul meu cel mai mare a fost lovit de boală la vârsta de șaisprezece ani. Situația lui a fost considerată critică, iar el ne-a chemat lângă patul de suferință și a spus: „Tată, mamă, va fi greu pentru voi să vă despărțiți de fiul vostru cel mai mare. Dacă Domnul consideră că este potrivit să îmi cruțe viața, voi fi mulțumit pentru voi. Dacă este spre binele meu și spre slava Numelui Său ca viața mea să se încheie acum, voi spune: Pentru sufletul meu este bine. Tată, du-te singur, mamă, du-te singură și rugați-vă. Apoi, veți primi un răspuns în conformitate cu voia Mântuitorului meu, pe care Îl iubim, și voi, și eu.” Lui i-a fost teamă că, dacă ne vom ruga împreună, compătimirea noastră se va întări și vom cere ceva ce nu va fi cel mai bun lucru pe care să ni-l acorde Domnul.

Am îndeplinit cererea lui și rugăciunile noastre au fost asemănătoare în fiecare punct cu rugăciunile pe care le-ai înălțat tu. Nu am primit nicio dovadă că fiul nostru se va vindeca. El a murit, punându-și toată încrederea în Isus, Mântuitorul nostru. Moartea lui a fost o mare lovitură pentru noi, dar a fost o biruință chiar și în moarte, pentru că viața lui a fost ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Înainte de moartea băiatului meu mai mare, copilul meu cel mic s-a îmbolnăvit grav. Ne-am rugat și am crezut că Domnul îl va cruța pe copilul nostru drag, dar am închis ochii lui în moarte și l-am depus la odihnă în Isus, până când Dătătorul vieții va veni să-i trezească pe iubiții Săi prețioși la o

nemurire plină de slavă.

Apoi, mi-a fost luat soțul, slujitorul credincios al lui Hristos, care a stat alături de mine timp de treizeci și șase de ani, iar eu am fost lăsată să lucrez singură. Nu mai am lacrimi de vărsat pe mormântul lui. Dar cât de mult îmi lipsește! Cât de mult doresc sfaturile și cuvintele lui înțelepte! Cât de mult doresc să aud rugăciunile lui împletindu-se cu rugăciunile mele pentru lumină și călăuzire, pentru înțelepciunea de a ști cum să plănuiesc și să îndeplinesc lucrarea!

Dar Domnul a fost Sfătătorul meu, iar Domnul îți va da și ție harul de a suporta doliul.

Te întrebi cu privire la mântuirea micuțului tău. Cuvintele lui Hristos sunt răspunsul: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei” (Luca 18,16).

Adu-ți aminte de profeția: „Așa vorbește Domnul: Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei... Așa vorbește Domnul: Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor!” (Ieremia 31,15-17)

Făgăduința aceasta îți este făcută ție. Poți să fii mângâiată și să te încrezi în Domnul. Domnul m-a învățat adesea că mulți micuți trebuie să fie depuși în mormânt înainte de timpul de necaz. Îi vom vedea pe copiii noștri din nou. Îi vom întâlni din nou și îi vom recunoaște în curțile cerești. Pune-ți încrederea în Domnul și nu-ți fie teamă! — Scrisoarea 196, 1899

COPIII, LA ÎNVIERE -- Rânduri scrise la moartea copilului surorii gemene a lui Ellen G. White

Speranțele noastre cele mai dragi sunt adesea spulberate aici. Cei iubiți ai noștri ne sunt luați de moarte. Le închidem ochii, îi depunem în mormânt și îi lăsăm departe de privirile noastre. Totuși nădejdea ne înviorează sufletul. Nu suntem despărțiți pentru totdeauna, ci îi vom întâlni pe cei dragi ai noștri care dorm în Isus. Ei vor veni din nou din țara vrăjmașului. Dătătorul vieții vine. Mii de îngeri sfinți Îl însoțesc pe cale. El nimicește legăturile morții, rupe lanțurile mormântului, iar robii cei prețioși ies afară sănătoși și cu o frumusețe nemuritoare.

Când ies nemuritori din paturile lor de țărână, copilașii zboară imediat în brațele mamelor lor. Ei se întâlnesc din nou pentru a nu se mai despărți niciodată. Însă, mulți dintre micuți nu au nicio mamă acolo. Ascultăm așteptând în zadar cântecul fermecător, de triumf, al mamei. Îngerii îi iau pe copilașii fără mamă și îi conduc la pomul vieții.

Isus pune cercul auriu de lumină, coroana, pe capetele lor mici. Facă Domnul ca scumpa mamă a Evei să fie acolo, pentru ca aripile ei mici să se poată strânge în îmbrățișarea fericită a mamei ei. — The Youth»s Instructor, aprilie 1858

ISUS SPUNE: „SPRIJINIȚI-VĂ PE MINE!” -- Cuvinte adresate părinților care își pierduseră copiii în mare

Mângâierile Scripturilor sunt foarte mari. Ele sunt pline de consolări pentru cei necăjiți și îndoliați, cei bolnavi și suferinzi. Mi se pare că Îl văd pe Isus spunându-vă vouă, tată și mamă D: „Sprijiniți-vă pe Mine cu putere. Eu vă voi purta. Brațul Meu nu vă va lăsa niciodată. El va fi puternic pentru a vă susține în toate locurile aspre și dificile. Încredeți-vă în Mine și veți fi

călăuziți în siguranță și susținuți cu tărie.”

Oh, Biblia prețioasă! Adevărurile ei sunt pline de semnificație și conținut. Putem să ne gândim și să ne bucurăm în lumina făgăduințelor. Ele sunt cuvintele pline de bunătate ale unui Dumnezeu infinit. Vocea Sa ne vorbește din Cuvântul Său. Sper că aveți curaj.

Poate că nu sunteți în stare să explicați necazul acesta care a venit asupra voastră. Totul poate să rămână o taină de nepătruns până când marea îi va da înapoi pe morții ei. Totuși nu îngăduiți ca inima voastră să fie doborâtă de întristare — ei sunt proprietatea Domnului, iar El va face tot ce va voi cu ce este al Său. Știm un lucru, și anume că dragostea Sa este mai mare decât ar fi cu putință să fie dragostea noastră și Domnul Isus i-a iubit așa de mult, încât Și-a dat viața pentru a-i răscumpăra. Prin urmare, lăsați-i să se odihnească și faceți ca inima voastră să-L caute cu mai multă hotărâre pe Domnul Isus pentru a satisface foamea sufletului și orice nevoie. (...)

Oricare ar fi circumstanțele în care vă aflați, oricât de întunecate și de tainice ar putea să fie căile Providenței, deși calea ar putea să treacă prin ape adânci, iar încercările și doliul ar putea să lovească din nou și din nou, totuși noi continuăm să primim asigurarea: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8,28). „Știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Timotei 1,12). — Scrisoarea 32, 1893

FERICE DE CEI CE MOR ÎN DOMNUL -- Cuvinte de mângâiere adresate la moartea unei mame

Dragă soră, Am citit scrisoarea... cu privire la moartea mamei tale și nu pot decât să spun: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul”

(Apocalipsa 14,13). Mama ta a fost foarte slăbită vreme îndelungată. Tu ai îngrijit-o continuu. Faptul că nu vei mai vedea chipul ei va fi o mare întristare pentru tine. Dacă am fi locuit mai aproape de tine, ți-am fi spus: Vino deoparte și odihnește-te puțin. Totuși îndatoririle tale îți cer timpul. Doresc să îți spun: Încrede-te în Domnul!

Tu vei simți o durere foarte mare pentru moartea mamei tale, dar îngăduie-mi să îți spun că nu îmi pare rău pentru morții cei neprihăniți, ci pentru oamenii care sunt în viață. Știu că ai depus-o pe mama ta în mormânt, cu speranța deplină că va ieși din el când va suna trâmbița lui Dumnezeu. (...) Știu ce înseamnă să-i înmormântezi pe cei dragi. Tatăl, mama, frații și surorile, soțul și cei doi fii ai mei dorm în mormintele lor. Sora mea Mary și cei doi fii ai mei sunt singurii care mi-au rămas. — Scrisoarea 98, 1903

AȘTEPTAȚI REUNIREA FERICITĂ A FAMILIEI -- Cuvinte de mângâiere adresate la pierderea unei soții

Dragă frate, Am auzit veștile despre moartea soției tale, dar nu am primit niciun detaliu cu privire la boala ei.

Simțim cu tine. Ne rugăm ca Domnul să te mângâie și să-ți dea harul Său, așa încât să nu fii doborât de prea multă întristare. Să-I mulțumim lui Dumnezeu, pentru că ochii noștri sunt îndreptați spre moștenirea făgăduită. Să-I mulțumim, pentru că mântuirea Sa este aproape.

Când privești la micuții tăi, față de care soția ta și-a îndeplinit cu atâta credincioșie responsabilitățile de mamă, ai motive să te bucuri că ea a făcut tot ce a putut pentru a-i crește în mustrarea și învățătura Domnului. Mântuitorul cel binecuvântat, care i-a luat pe copilași în brațele Sale și i-a binecuvântat, nu îi va părăsi pe copiii tăi și nici pe tine nu te va lăsa fără mângâiere. Acum, asupra ta se află o responsabilitate dublă. Fie ca Domnul

să inspire inima acelor care se vor ocupa de acești mieluși ai turmei, ca să-i trateze cu bunătate, duiosie și dragoste, așa încât picioarele lor tinere și lipsite de experiență să fie călăuzite mereu pentru a umbla în siguranță.

Dragi micuți, sora White vă iubește și Îl va ruga pe Mântuitorul să vă binecuvânteze, pentru că El vă iubește ca pe copilașii Săi.

Frate E, știu că ești întristat, pentru că ai fost nevoit să o înmormântezi pe aceea care a fost dragă inimii tale. Dar ce spune Scriptura?

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Și am auzit un glas din cer, care zicea: «Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» — «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!»» (Apocalipsa 14,12.13)

Ne vom ruga pentru tine și pentru micuții tăi prețioși, ca să îți poți păstra privirile și pașii îndreptați întotdeauna spre cer, continuând cu răbdare să faci binele. Ne vom ruga să poți avea autoritate și succes în îndrumarea micuților tăi, pentru ca împreună cu ei să poți câștiga cununa vieții și acel cămin ceresc ce se pregătește acum pentru noi, așa încât tu, soția și copiii să fiți o familie fericită, reunită cu bucurie, pentru a nu mai fi despărțită niciodată.

Cu multă dragoste și simpatie. — Scrisoarea 143, 1903

VOR FI CHEMAȚI LA ÎNVIEREA SPECIALĂ -- Cuvinte adresate unui soț și copiilor lui la pierderea soției și a mamei

Cu greu știu ce să vă spun. Veștile despre moartea soției tale au fost copleșitoare pentru mine. Cu greu am putut să le cred și acum încă îmi este greu să le cred. În noaptea Sabatului trecut, Dumnezeu mi-a dat o viziune pe

care o voi scrie. (...)

Am văzut că ea [soția ta] a fost sigilată și va ieși din mormânt la chemarea lui Dumnezeu, va sta pe pământ și va fi împreună cu cei 144.000. Am văzut că nu trebuie să o jelim. Ea se va odihni în timpul de necaz și singurul motiv de a jeli este pierderea pe care o simțim, pentru că suntem lipsiți de tovarășia ei. Am văzut că moartea ei va avea urmări pozitive.

Îl avertizez pe F și pe ceilalți copii să se pregătească să-L întâlnească pe Isus și atunci o vor întâlni din nou pe mama lor, pentru a nu mai fi despărțiți niciodată. O, copii, vreți voi să ascultați avertizarea credincioasă pe care ea v-a adresat-o când era cu voi și să nu lăsați ca toate rugăciunile pe care le-a înălțat ea spre Dumnezeu pentru voi să fie ca o apă vărsată pe pământ? Pregătiți-vă să-L întâlniți pe Isus și totul va fi bine. Dați-I inima voastră lui Dumnezeu și nu lăsați să treacă nicio zi, fără să fiți siguri că Îl iubiți pe Isus.

Dragă frate, ne-am rugat lui Dumnezeu să te întărească pentru a suporta pierderea. Dumnezeu va fi cu tine și te va susține. Ai încredere! (...)

Nu te întrista ca aceia care nu au nicio nădejde. Mormântul poate să o rețină doar puțină vreme. Nădăjduiește în Dumnezeu și înviorează-te, dragă frate, și o vei întâlni pe soția ta peste puțină vreme. Nu vom înceta să ne rugăm ca binecuvântările lui Dumnezeu să rămână peste familia ta și peste tine. Dumnezeu va fi soarele și pavăza ta. El va sta alături de tine în această suferință adâncă și în această încercare. Suportă încercarea și vei primi o cunună de slavă alături de tovarășa ta, la venirea lui Isus. Rămâi neclintit în adevăr și veți fi încununați amândoi cu slavă, cinste, nemurire și viață veșnică. — Scrisoarea 10, 1850

NU ESTE PĂCAT SĂ PLÂNGI -- Cuvinte de mângâiere adresate unei văduve

Dragă soră, Simțim cu tine în doliul și văduvia ta. Eu am trecut pe unde treci tu acum și știu ce înseamnă. Cât de mult neceaz este în lumea noastră! Cât de multă tristețe! Cât de mult plâns! Nu este bine să le spui celor îndoliați: „Nu plângeți. Nu este bine să plângeți.” Asemenea cuvinte nu conțin multă consolare. Nu este niciun păcat să plângi. Deși cel care a murit a suferit mai mulți ani slăbiciuni și dureri, totuși moartea lui nu șterge lacrimile din ochii noștri.

Cei dragi ai noștri mor. Socotelile lor cu Dumnezeu sunt pecetluite. Deși ne gândim că a muri este ceva serios și solemn, totuși trebuie să ne gândim că a trăi este ceva și mai solemn. Fiecare zi este încărcată de responsabilități pe care trebuie să le purtăm. Interesele noastre, cuvintele noastre, faptele noastre lăsă impresii asupra celor cu care suntem în legătură. Trebuie să ne găsim mângâierea la Isus Hristos, Mântuitorul cel prețios! El a fost mișcat întotdeauna de durerile oamenilor. (...) Prinde-te de Izvorul puterii tale. — Scrisoarea 103, 1898

EL DOARME ÎN ISUS -- Cuvinte adresate la moartea unui soț și tată

Draga mea soră întristată, Sunt întristată împreună cu tine în neceazul tău. Deși nu m-am așteptat să-l mai întâlnesc pe soțul tău din nou în viața aceasta, totuși m-am întristat mult când am auzit despre moartea lui și despre responsabilitățile grele pe care le-a lăsat asupra ta în îngrijirea familiei. Simțim cu tine și ne vom ruga adesea pentru tine și pentru copiii tăi. Soțul tău doarme în Isus. „Scrie: «Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» — «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!»” (Apocalipsa 14,13)

Tatăl îi iubește pe cei ce sunt credincioși în fapte și în adevăr, ca membri ai aceluia trup al cărui cap este Hristos. Trebuie să te așezi acum la umbra lui Hristos și atunci vei gusta pacea Sa. Gândește-te la El. Privește la El cu credință, crezând făgăduințele Sale. Păstrează-ți încrederea. El va fi adăpostul tău. Sprijină-te pe El și bazează-te pe El. Nu fi îndurerată peste măsură, ci stăpânește-te; tu ai de purtat poveri grele. Pune-ți încrederea în Acela al cărui braț nu te va părăsi niciodată.

Eu mi-am pierdut soțul și cunosc din experiență care este necazul tău. Totuși, dacă privești la Isus, vei găsi încurajare. Binecuvântarea Domnului să fie cu tine în fiecare zi. Sora mea dragă, fie ca Domnul să te binecuvânteze și să te susțină.

Acum este prea întuneric ca să văd, așa că îți voi spune noapte bună. Fii cât mai voioasă cu putință, de dragul copiilor tăi. — Scrisoarea 167, 1905

Dragii copii, Trebuie să vă scriu câteva rânduri. Am fi dorit să venim la voi acasă, să plângem împreună și să îngenunchem în rugăciune cu voi. Dorește fiecare dintre voi să-L caute pe Domnul și să-I slujească? Voi puteți să fiți o mare binecuvântare pentru mama voastră, dacă aveți grijă să nu faceți nimic care i-ar întrista inima. Domnul Isus vă va primi, dacă Îi veți da inima voastră. Faceți tot ce este cu putință să o scutiți pe mama voastră de orice grijă și povară.

Domnul a făgăduit că va fi Tatăl orfanilor. Dacă Îi veți da inima voastră, El vă va da puterea de a ajunge să fiți fiii și fiicele Sale. Dacă cei mai mari dintre copii o vor ajuta pe mama, purtând cât mai multe poveri cu putință și tratându-i pe copiii mai mici cu bunătate, învățându-i să facă binele și să nu o îngrijoreze pe mama, Domnul îi va binecuvânta mult.

Dați-I inima voastră Mântuitorului vostru iubitor și faceți numai acele lucruri care sunt plăcute în ochii Săi. Nu faceți nimic care să o întristeze pe mama voastră. Aduceți-vă aminte că Domnul vă iubește și că fiecare dintre voi poate să ajungă un membru în familia lui Dumnezeu. Dacă sunteți credincioși aici, când va veni Domnul pe norii cerului, îl veți întâlni pe tatăl vostru și veți fi o familie unită. Cu dragoste. — Scrisoarea 165, 1905

DOMNUL SĂ FIE MÂNGÂIEREA TA -- Cuvinte adresate la moartea unui soț

Dragă soră, Sora G tocmai mi-a dat o scrisoare, vorbindu-mi despre doliul tău. Am o simpatie profundă pentru tine, sora mea. Dacă aș fi putut, te-aș fi vizitat. (...)

Sora mea, îți voi spune că Domnul nu dorește să fii cuprinsă de întristare. Soțul tău a fost cruțat mult mai mulți ani decât am presupus eu că va fi. Dumnezeu l-a cruțat plin de milă și, tot plin de milă, după multă suferință, a îngăduit să treacă la odihna în Isus. (...) Soțul tău și soțul meu se odihnesc. Ei nu mai au dureri, nu mai au suferințe. Se odihnesc.

Sora mea, îmi pare rău că suferi și ești îndurerată. Totuși Isus, Mântuitorul cel prețios, trăiește. El trăiește pentru tine. El vrea să fii mângâiată prin dragostea Sa. Nu te îngrijora. Încrede-te în Domnul. Adu-ți aminte că nicio vrabie nu cade la pământ fără ca Tatăl tău ceresc să știe. (...)

Fii mângâiată în Domnul, sora mea. „Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire” (1 Petru 4,1). În suferința ta, te îndemn să-ți adăpostești sufletul în Dumnezeu. Domnul va fi ajutorul tău, tăria ta, mângâierea ta. Prin urmare, privește la El și încrede-te în El. Noi trebuie să primim consolarea de la Hristos. Învăță în școala Lui blândețea și smerenia inimii. Fiecare cuvânt pe care îl rostești să arate că

recunoști bunătatea, mila și dragostea lui Dumnezeu. Hotărăște-te să fii o mângâiere și o binecuvântare pentru toți cei din cămin. Creează o atmosferă plăcută, curată și cerească. (...)

Deschide ferestrele sufletului spre cer și lasă să intre lumina Soarelui Neprihănirii. Nu te lamenta. Nu jeli și nu plânge. Nu privi la partea întunecată. Lasă pacea lui Dumnezeu să domnească în sufletul tău. Atunci vei avea tăria de a suporta toate suferințele și te vei bucura că ai harul de a răbda. Laudă-L pe Domnul! Vorbește despre bunătatea și despre puterea Sa. Îndulcește atmosfera care înconjoară sufletul tău.

Nu-L dezonora pe Dumnezeu prin cuvinte de nemulțumire, ci laudă-L cu inima, sufletul și vocea. Privește partea luminoasă a tuturor lucrurilor. Nu aduce nori sau umbră în casa ta. Laudă-L pe acela care este lumina feței tale și Dumnezeuul tău. Fă lucrul acesta și vei vedea cât de ușor va ajunge să fie totul.

Cu dragoste pentru tine și fiica ta. — Scrisoarea 56, 1900

ELLEN WHITE ÎN CEASUL DOLIULUI EI

În doliul meu recent, am avut o viziune a veșniciei. Am fost dusă înaintea marelui tron alb și am văzut viața mea, așa cum va fi acolo. Nu găsesc niciun motiv de mândrie, niciun merit pe care să-l aduc. „Nevrednică, nevrednică de cea mai mică dovadă de bunăvoință din partea Ta, o, Dumnezeul meu!” — acesta este strigătul meu. Singura mea nădejde este în Mântuitorul cel răstignit și înviat. Cer meritele sângelui lui Hristos. Domnul Isus îi va mântui în chip desăvârșit pe cei care își pun încrederea în El.

Uneori, îmi este greu să păstrez o înfățișare voioasă când inima mea este sfâșiată de o durere nespusă. Totuși nu voi îngădui ca întristarea mea să

împrăştie ceaţă pretutindeni, în jurul meu. Perioadele de suferinţă şi doliu sunt făcute adesea mai tulburătoare şi mai triste decât ar trebui să fie, deoarece este ceva obişnuit să jelim fără nicio reţinere. Cu ajutorul lui Isus, sunt hotărâtă să evit răul acesta, dar hotărârea mea a fost greu încercată. Moartea soţului meu este o lovitură grea, pe care o simt mai adânc, pentru că este atât de neaşteptată. Când am văzut pecetea morţii pe chipul lui, simţămintele mele au fost aproape insuportabile. Am dorit nespus să strig în durerea mea nespusă. Totuşi am ştiut că lucrul acesta nu putea să-i salveze viaţa iubitului meu şi am simţit că ar fi un gest necreştinesc să mă las pradă întristării. Am căutat ajutorul şi mângâierea de sus, iar făgăduinţele lui Dumnezeu s-au împlinit pentru mine. Mâna Domnului m-a susţinut. Este un păcat să te laşi fără reţineri în voia lamentărilor şi a jalei. Prin harul lui Hristos, noi putem să fim liniştiţi şi chiar voioşi şi atunci când trecem prin încercări dureroase.

Să învăţăm o lecţie a curajului şi a tăriei sufleteşti din ultima întrevedere a Domnului Hristos cu apostolii. Erau pe punctul de a se despărţi. Mântuitorul nostru intra pe calea însângerată care avea să-L ducă la Golgota. Niciodată nu a fost o încercare mai grea ca aceea prin care urma să treacă în curând. Apostolii auziseră cuvintele lui Hristos, când a prevestit suferinţele şi moartea Sa, iar inima lor era plină de întristare şi mintea lor era tulburată de îndoială şi teamă. Totuşi nu au fost strigăte, nici nu s-au lăsat pradă întristării. Acele ultime ore solemne şi cruciale au fost petrecute de Mântuitorul rostind cuvinte de mângâiere şi asigurare pentru ucenicii Săi, apoi toţi au cântat împreună un imn de laudă. (...)

Un timp de rugăciune şi de laudă

Când dificultăţile şi încercările ne înconjoară, trebuie să fugim la Dumnezeu şi să aşteptăm cu încredere ajutorul Aceluia care este puternic pentru a mântui şi a elibera. Dacă vrem să primim binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să o cerem. Rugăciunea este o datorie şi o necesitate, dar

oare nu neglijăm noi lauda? Nu ar trebui să-I aducem mai des mulțumiri Dăătorului tuturor binecuvântărilor? Trebuie să cultivăm recunoștința. Ar trebui să contemplăm adesea și să ne amintim de bunătățile lui Dumnezeu, să lăudăm și să slăvim Numele Său sfânt, chiar și când trecem prin necazuri și suferințe. (...)

Bunătatea plină de milă a Domnului față de noi este mare. Domnul nu-i va lăsa, nici nu-i va părăsi pe aceia care se încred în El. Dacă ne-am gândi mai puțin la încercările noastre și am vorbi mai puțin despre ele și mai mult despre mila și bunătatea lui Dumnezeu, am constata că suntem ridicați deasupra multora dintre mâhnirile și dificultățile noastre. Frații și surorile mele, voi, care simțiți că intrați pe calea întunecată și, asemenea robilor din Babilon, trebuie să atârnați harpele în ramurile salciei, haideți să facem din încercare un cântec voios. Poate că spuneți: Cum pot să cânt când în fața mea se află o perspectivă atât de întunecată, când sufletul meu este apăsător de durere și de doliu? Oare necazurile pământești ne-au lipsit de Prietenul cel atotputernic pe care Îl avem în Isus? Oare nu ar trebui ca dragostea minunată a lui Dumnezeu prin darul Fiului Său iubit să fie un subiect de bucurie continuă? Când aducem cererile noastre la tronul harului, să nu uităm să aducem și imnuri de mulțumire. „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește” (Psalmii 50,23). Atâta vreme cât Mântuitorul nostru trăiește, noi avem un motiv de a-I aduce neîncetat recunoștință și laudă. — Review and Herald, 1 noiembrie 1881

DIMINEAȚA ÎNVIERII, PLINĂ DE SLAVĂ -- Mesaj adresat prietenilor de pe Insula Pitcairn

Am fost foarte triști joia trecută, când am aflat de suferința voastră profundă. Inima ne-a fost îndurerată să auzim despre moartea celor din familia iubitului nostru frate [J. R.] McCoy. Suntem alături de toți cei ce sunt îndoliați din cauza acestei suferințe. Le adresăm condoleanțele noastre copiilor și membrilor familiei, care au fost atât de îndurerăți, dar dorim să vă

îndrumăm spre Isus, ca singura noastră nădejde și consolare. Tovarășa dragă a fratelui nostru suferind, McCoy, și mama copiilor pe care i-a iubit, este tăcută în mormânt. Totuși, în timp ce plângem cu cei ce plâng, avem în inimă bucuria că această mamă și fiică iubită, fratele Young, prezbiterul bisericii voastre, și ceilalți care au fost luați dintre noi au crezut în Isus și L-au iubit.

Cuvintele apostolului Pavel să vă mângâie: „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4,13-18).

Noi nu suntem ca păgânii, ca să petrecem zile și nopți de jale, când nu se aude nimic altceva decât cântece de jale pentru cei morți, în scopul de a stârni simpatia omenească. Noi nu trebuie să ne îmbrăcăm în haine de doliu și să avem o înfățișare plină de jale, ca și cum am fi fost despărțiți de prietenii și de rudele noastre pentru totdeauna. Ioan exclamă: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Și am auzit un glas din cer, care zicea: «Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» — «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!»” (Apocalipsa 14,12.13)

Cât de potrivite sunt cuvintele lui Ioan în cazul acestor persoane dragi care dorm în Isus. Domnul le-a iubit, iar cuvintele pe care le-au rostit ele în timpul vieții și faptele lor pline de dragoste, care vor rămâne ca aducere-aminte, vor fi repetate de alții. Efortul lor stăruitor și din toată inima în

lucrarea lui Dumnezeu lasă un exemplu de urmat pentru alții, deoarece Duhul Sfânt a lucrat în ele atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere.

„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Romani 8,11). O, cât de prețioase sunt cuvintele acestea pentru fiecare suflet îndoliat! Hristos este Călăuzitorul și Mângâietorul nostru, care ne mângâie în toate necazurile noastre. Când ne dă să bem o înghițitură amară, El ține și paharul binecuvântării la buzele noastre. El umple inima cu o atitudine de supunere, cu bucuria și pacea credinței și ne face în stare să spunem cu supunere: Nu voia mea, ci voia Ta, Doamne, să se împlinească. „Domnul a dat și Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!” (Iov 1,21). Cu această supunere, nădejdea este înviată, mâna credinței se sprijină pe mâna Puterii infinite. „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Romani 8,11).

Chiar trupurile care sunt semănate în putrezire vor fi înviate în neputrezire. Ce este semănat în rușine va fi înviat în slavă. Ce este semănat în slăbiciune va fi înviat în putere. Ce este semănat în trup firesc va fi înviat în trup spiritual. Trupurile muritoare sunt însuflețite de Duhul Său, care locuiește în voi.

Domnul Hristos îi cere pentru Sine pe toți aceia care au crezut în Numele Său. Puterea de viață a Duhului lui Hristos, care locuiește în trupul muritor, leagă de Hristos fiecare suflet care crede. Cei ce cred în Domnul Isus sunt sfinți pentru inima Sa, deoarece viața lor este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Dătătorul vieții va porunci: „Treziti-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți” (Isaia 26,19).

Dătătorul vieții îi va chema la prima înviere pe cei ce sunt proprietatea Sa răscumpărată, dar, până la acea oră triumfătoare, când va suna ultima trâmbiță și armata cea mare va ieși din morminte pentru biruința veșnică, fiecare sfânt care doarme va fi păstrat în siguranță și va fi păzit ca un giuvaer prețios, cunoscut de Dumnezeu pe nume. Ei sunt scoși din moarte, prin puterea Mântuitorului care a locuit în ei când erau în viață și din cauză că au fost părtași ai naturii divine.

Domnul Hristos a declarat despre Sine că este Singurul născut din Tatăl, dar oamenii s-au închis în necredință, s-au baricadat cu prejudecăți, L-au negat pe Cel Sfânt și Drept. El a fost acuzat de blasfemie și a fost condamnat la o moarte nemiloasă, dar a sfărâmat lanțurile mormântului și a înviat triumfător, iar deasupra mormântului împrumutat de la Iosif, a declarat: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11,25). Toate puterile cerului și ale pământului I-au fost date, iar cei neprihăniți vor ieși din mormânt liberi în Isus. Ei vor fi considerați vrednici să primească acea lume și învierea. „Atunci, cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor” (Matei 13,43).

Ce dimineață plină de slavă va fi dimineața învierii! Ce scenă minunată se va desfășura când Hristos va veni pentru a fi admirat de aceia care cred! Toți cei care au fost părtași cu Hristos la umilința și suferințele Sale vor fi părtași cu El la slava Sa. Prin învierea lui Hristos, fiecare sfânt credincios care adoarme în Isus va ieși triumfător din închisoarea mormântului. Sfinții cei înviați vor proclama: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15,55)

Isus Hristos a triumfat asupra morții și a rupt lanțurile mormântului, iar toți cei ce dorm în mormânt vor împărtăși biruința. Ei vor ieși din morminte așa cum a ieșit Biruitorul. (...)

Dumnezeu nu v-a părăsit

Dragi suferinzi, îndoliați și triști, Dumnezeu nu v-a lăsat să fiți de batjocura ispitelor lui Satana. Deschideți-vă inima ca să primiți cuvintele de mângâiere de la Răscumpărătorul vostru cel milos. Domnul Isus vă iubește. Primiți razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii și fiți mângâiați. Mulțumiți-I Aceluia care a înviat din morți și trăiește veșnic ca să mijlocească pentru voi. Isus Hristos este un Mântuitor viu. El nu Se află în mormântul cel nou al lui Iosif. El a înviat, El a înviat! Bucurați-vă chiar și în această zi a durerii și a doliului, pentru că aveți un Mântuitor care simte cu voi în toate întristările. El a plâns la mormântul lui Lazăr și durerile copiilor Săi întristați sunt durerile Sale.

În toate luptele voastre, în toate încercările și încurcăturile vieții, căutați sfatul Domnului. Calea ascultării de Dumnezeu este ca o lumină puternică ce strălucește tot mai tare până la miezul zilei. Mergeți pas cu pas pe calea datoriei. Poate că va trebui să urcați prin locuri abrupte, dar mergeți înainte pe calea umilinței, a credinței și a renunțării la sine, lăsând înapoia voastră norii îndoielii. Nu vă lăsați cuprinși de disperare — aceia care sunt în viață au nevoie de grija și de dragostea voastră. Voi v-ați înrolat în armata Domnului. Fiți niște soldați curajoși ai lui Isus Hristos. Cuvintele de pocăință și de laudă plină de recunoștință să se înalțe înaintea lui Dumnezeu în Sanctuarul Său ceresc, ca o tămâie plăcută.

Poate că sunteți dezamăgiți, iar voința și calea voastră pot să fie contestate, dar fiți siguri că Domnul vă iubește. Focul cuptorului în care sunteți poate să fie aprins, dar nu cu scopul de a vă nimici, ci pentru a arde zgura, ca să ieșiți din el ca aurul curățit de șapte ori. Nu uitați că Domnul vă va da cântece în noapte. Întunericul poate să pară că vă cuprinde, dar nu trebuie să priviți la nori. Dincolo de norii cei mai întunecați, se află o lumină

mereu strălucitoare. Domnul are lumină pentru fiecare suflet. Deschideți ușa inimii pentru speranță, pace și bucurie. Domnul Isus spune: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15,11). Dumnezeu îi dă fiecăruia o lucrare specială de făcut și fiecare dintre noi poate să îndeplinească bine lucrarea pe care i-a rânduit-o Dumnezeu. Singurul lucru de care trebuie să ne temem este ca nu cumva să nu ne mai păstrăm privirile ațintite continuu la Isus sau să nu mai avem ca unică țintă slava lui Dumnezeu și, dacă am fi chemați să dezbrăcăm armura și să adormim în moarte, să nu fim pregătiți să dăm socoteală pentru ceea ce ne-a fost încredințat. Nu uitați nicio clipă că sunteți proprietatea lui Hristos, cumpărată cu un preț infinit, și că trebuie să-I dați slavă Lui în duhul și în trupul vostru, care sunt ale Sale.

Mângâiați-vă!

Celor suferinzi, le-aș spune: Mângâiați-vă cu nădejdea dimineții învierii! Apele pe care le-ați băut sunt tot așa de amare pentru voi, cum au fost apele de la Mara pentru copiii lui Israel în pustie, dar Isus poate să le facă dulci cu dragostea Sa. Când Moise I-a înfățișat Domnului necazurile și întristarea copiilor lui Israel, Domnul nu a prezentat vreun remediu nou, ci le-a atras atenția la ceva ce se afla la îndemână; de aceea era acolo un tufiș, sau un arbust, pe care îl crease, pentru ca lemnul lui să fie aruncat în apă și să facă izvorul dulce și curat. Când s-a făcut lucrul acesta, poporul suferind a putut să bea apă în siguranță și cu plăcere.

Dumnezeu a prevăzut un balsam pentru fiecare rană. Există un balsam în Galaad și există un medic. Nu vreți voi să cercetați Scripturile acum, așa cum nu ați făcut-o niciodată? Cereți-I Domnului înțelepciune în fiecare situație de criză. În fiecare încercare, cereți-I lui Isus să vă arate o cale de ieșire din necazuri, iar apoi ochii voștri vor fi deschiși pentru a vedea remediul și a aplica, pentru cazul vostru, făgăduințele vindecătoare care au fost scrise în Cuvântul Său. În felul acesta, vrăjmașul nu va găsi nicio

posibilitate de a vă conduce la jale și necredință, ci veți avea credință, nădejde și curaj în Domnul. Duhul Sfânt vă va da un discernământ limpede, ca să puteți vedea și să vă puteți însuși fiecare binecuvântare ce va acționa ca un antidot pentru tristețe, ca o ramură vindecătoare pentru fiecare înghițitură amară ce este pusă la buzele voastre. Fiecare înghițitură de amărăciune va fi amestecată cu dragostea lui Isus și, în loc să vă plângeți din cauza amărăciunii, vă veți da seama că dragostea și harul lui Isus sunt atât de amestecate acolo, în necaz, încât l-au transformat într-o bucurie liniștită și sfințită.

Când zăcea pe patul de moarte, Henry White, fiul nostru cel mare, a zis: „Patul de suferință este un loc prețios, dacă avem prezența lui Isus.” Când suntem obligați să bem apele amare, să ne întoarcem gândul de la amărăciune și să ne gândim la lucrurile de preț și strălucitoare. În încercare, harul îi poate da sufletului omenesc siguranță, iar când stăm lângă patul de moarte și vedem cum poate un creștin să suporte suferința și să treacă prin valea morții, prindem putere și curaj pentru a lucra și nu dăm greș, nici nu ne descurajăm în a conduce sufletele la Isus. — Scrisoarea 65a, 1894

Cei mai buni mângâietori

Aceia care au suportat cele mai mari necazuri sunt adesea cei care pot să le aducă mângâierea cea mai mare altora, ducând strălucirea soarelui oriunde merg. Asemenea oameni au fost corecțai și făcuți să fie mai plăcuți prin suferințele lor. Ei nu și-au pierdut încrederea în Dumnezeu când au fost asaltați de necaz, ci s-au apropiat mai mult de dragostea Sa ocrotitoare. Astfel de oameni sunt o dovadă vie a grijii duioase a lui Dumnezeu, care face întunericul să fie la fel ca lumina și ne corectează pentru binele nostru. Domnul Hristos este Lumina lumii. În El nu este întuneric. Ce lumină prețioasă! Să trăim în lumina aceasta! Spuneți adio tristeții și nemulțumirii! Bucurați-vă în Domnul întotdeauna și spun din nou: Bucurați-vă! — Health Reformer, vol. 12, nr. 10, octombrie 1877

DECLARAȚII CU PRIVIRE LA FOLOSIREA MEDICAMENTELOR

O DECLARAȚIE DE RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE CU PRIVIRE LA MEDICAMENTE

Răspunsul la întrebările tale 34 se află pe larg, dacă nu în totalitate, în How to Live. În articole, medicamentele otrăvitoare sunt cele pe care le-ai menționat. Remediile mai simple sunt cu atât mai puțin dăunătoare, cu cât sunt mai simple, dar în foarte multe cazuri, acestea sunt folosite fără a fi necesar. Sunt plante și rădăcini simple, pe care le poate folosi fiecare familie, fără să aibă nevoie să cheme un medic mai repede decât ar avea nevoie să cheme un avocat. Eu nu cred că pot să îți prezint vreo categorie de medicamente combinate și administrate de doctori, care să fie întru totul nedăunătoare. Și totuși, nu ar fi înțelept să ne angajăm în controverse cu privire la subiectul acesta.

Practicienii sunt foarte insistenți în folosirea amestecurilor lor periculoase și mă împotrivesc categoric apelării la astfel de lucruri. Ele nu tratează niciodată, ci ar putea ameliora un rău, pentru a crea unul și mai mare. Mulți dintre cei care prescriu medicamente nu le-ar lua sau nu le-ar da copiilor lor. Dacă au o cunoaștere inteligentă a corpului omenesc, dacă înțeleg mașinăria umană delicată și minunată, ei trebuie să știe că suntem făcuți într-un mod minunat și atent și că nicio particulă din aceste medicamente puternice nu ar trebui să fie introdusă în organismul uman.

Când mi-a fost descoperit subiectul acesta și urmarea tristă și apăsătoare a folosirii medicamentelor, mi-a fost dată lumina că adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să înființeze instituții de sănătate care să respingă toate

aceste invenții distrugătoare ale sănătății, iar medicii ar trebuie să-i trateze pe bolnavi aplicând principii igienice. Marea răspundere ar trebui să fie aceea de a avea surori medicale și medici bine pregătiți, care să-i educe pe oameni: „învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo” (Isaia 28,10).

Învățați-i pe oameni să-și corecteze obiceiurile rele și să cunoască practicile sănătoase, amintindu-vă că un gram de prevenire este mai valoros decât un kilogram de tratament. Lecturile și studiile din domeniul acesta se vor dovedi de cea mai mare valoare. — Scrisoarea 17a, 1893

ALTE DECLARAȚII CLARIFICATOARE

Au ele și efecte dăunătoare? — În organismul omenesc nu trebuie să fie introdus nimic care va avea un efect dăunător. — Lucrarea misionară medicală, p. 228 (Manuscrisul 162, „How to Conduct Sanitariums”) 1897

Remediile cele mai simple pot să ajute natura și nu lasă nimic dăunător după folosirea lor. — Scrisoarea 82, 1897

Substanțe care otrăvesc sângele. — În sanatoriile noastre, noi susținem folosirea remediilor simple. Descurajăm folosirea medicamentelor, deoarece otrăvesc fluxul sanguin. În instituțiile acestea trebuie să fie oferite îndrumări înțelepte cu privire la modul de a mânca, de a ne îmbrăca și de a trăi în așa fel ca sănătatea să fie păstrată. — Dietă și hrană, p. 303 (Predică la Lodi, California, 9 mai 1908)

Nu vă străduiți să rezolvați dificultățile, adăugând medicamente otrăvitoare. — Divina vindecare, p. 235

Fiecare medicament este dăunător. — Fiecare medicament dăunător

introdus în stomac — fie la recomandarea medicului, fie din proprie inițiativă —, atacând organismul, prejudiciază întreaga mașinărie. — Manuscrisul 3, 1893 (Manuscris general)

Doboară puterile vitale. — Medicamentele au întotdeauna tendința de a doborî și de a nimici puterile vitale. — Lucrarea misionară medicală, p. 223 (Manuscris general, intitulat „Sanitarium”, 1887)

Preparate medicale otrăvitoare, care au efecte dăunătoare. — Slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să administreze medicamente despre care știu că au efecte dăunătoare asupra organismului, chiar dacă alină suferința prezentă. Fiecare preparat medical otrăvitor alcătuit din elemente din lumea vegetală și minerală, introdus în organism, își va lăsa efectul lui jalnic, afectând ficatul și plămâni și deranjând organismul, în general. — Spiritual Gifts, vol. 4, p. 140

Efectele secundare mortale și medicamentele otrăvitoare. — Remediile simple ale naturii vor contribui la vindecare fără a lăsa efecte secundare mortale, care sunt simțite atât de adesea de cei ce folosesc medicamentele otrăvitoare, care distrug capacitatea pacientului de a se ajuta singur. Pacienții trebuie să fie educați să exercite puterea aceasta prin a învăța să mănânce simplu, alimente sănătoase, refuzând să-și supraîncarce stomacul cu o mare varietate de alimente la o singură masă. Toate aceste lucruri trebuie să facă parte din educația celor bolnavi. Să le fie ținute cuvântări care să le arate cum să-și păstreze sănătatea, cum să evite boala, cum să se odihnească, atunci când odihna este necesară. — Scrisoarea 82, 1908 (adresată medicilor și administratorului de la Loma Linda)

SFATURI CU PRIVIRE LA ADMINISTRAREA MEDICAMENTELOR

Rareori sunt necesare, folosiți-le din ce în ce mai puțin. — Tratatamentul cu medicamente, așa cum este practicat în general, este o capcană. Învățați-vă să vă feriți de medicamente. Folosiți-le din ce în ce mai puțin și bazați-vă mai mult pe mijloacele de igienă. Atunci, natura va răspunde față de medicii lui Dumnezeu — aerul curat, apa curată, exercițiul fizic corespunzător, o conștiință curată. Cei care continuă să folosească ceai, cafea și alimente cu carne vor simți nevoia de medicamente, dar mulți ar putea să se vindece fără nicio pastilă, dacă ar respecta legile sănătății. Rareori sunt necesare medicamentele. 35 — Sfaturi pentru sănătate, p. 261

Căutați să diminueți folosirea lor. — În practica lor, medicii ar trebui să caute să diminueze din ce în ce mai mult folosirea medicamentelor, în loc de a o spori. Când a venit la Sanatoriu, dr. A a lăsat deoparte cunoștința și practica ei în domeniul igienei și a administrat mici doze homeopatice chiar și pentru o durere ușoară. Faptul acesta a fost împotriva luminii pe care o dăduse Dumnezeu. În felul acesta, cei din poporul nostru, care fuseseră învățați să evite medicamentele de aproape orice formă, au primit o altă învățătură. — Scrisoarea 26a, 1899 (Unui medic de seamă din lucrarea instituțională)

Medicamentele puternice nu trebuie să fie folosite. — Cea mai importantă lucrare a unui medic trebuie să fie aceea de a-i învăța pe bolnavi și pe suferinzi calea pe care să o urmeze pentru a preveni boala. Binele cel mai mare care poate să fie făcut este încercarea noastră de a ilumina mintea tuturor celor care ne vor asculta cu privire la calea cea mai bună de urmat pentru a preveni boala și suferința, distrugerea organismului și moartea prematură. Cei care nu vor să-și asume o lucrare care le solicită puterile fizice și intelectuale vor fi gata să prescrie medicamente care pun în organismul omenesc temelia pentru un rău de două ori mai mare decât acela

pe care pretind că l-au tratat.

Un medic care are curajul moral de a-și pune în pericol reputația, iluminând înțelegerea oamenilor prin fapte simple, arătând natura bolii și modalitatea de prevenire a ei, precum și practica periculoasă de a apela la medicamente, va face o lucrare anevoioasă, dar va trăi și îi va lăsa și pe alții să trăiască. (...) Dacă va fi un reformator, el va vorbi cu claritate despre poftele false, despre îngăduirea de sine distrugătoare, care se manifestă în îmbrăcăminte, mâncare și băutură, și despre suprasolicitarea prin îndeplinirea unei cantități mari de lucru într-un timp dat; toate acestea au o influență distrugătoare asupra temperamentului și asupra puterilor fizice și mintale. (...)

Dacă sunt practicate cu inteligență și perseverență, obiceiurile bune și corecte vor îndepărta cauza bolii și nu va fi nevoie să se apeleze la medicamente puternice. Mulți înaintează pas cu pas cu îngăduințele lor nenaturale, care duc la o stare de lucruri la fel de nenaturală. — *Lucrarea misionară medicală*, p. 221, 222 (Manuscrisul general intitulat „Sanitariums”, 1887)

Așa cum este practicat în general. — *Tratamentul cu medicamente*, așa cum este practicat în general, este un blestem. — *Healthful Living*, p. 246, 1888

Dacă sunt administrate înțelept, medicamentele sunt mai puțin periculoase. — Nu administrați medicamente. Este adevărat că, dacă ar fi administrate înțelept, medicamentele nu ar fi atât de periculoase cum sunt de obicei, dar, în mâinile multora, ele vor fi dăunătoare pentru proprietatea Domnului. — *Scrisoarea 3*, 1884 (Lucrătorilor de la Sanatoriul St. Helena)

Respingere aproape în întregime. — *Instituțiile noastre sunt înființate*

pentru ca bolnavii să poată fi tratați prin metode igienice, respingând aproape în întregime folosirea medicamentelor. (...) Oamenii care au un respect atât de mic față de viața omenească, încât își tratează atât de nemilos trupul prin administrarea medicamentelor, vor fi îngroziți când vor avea de dat seamă înaintea lui Dumnezeu. (...) Noi nu avem nicio scuză dacă, din cauza ignoranței noastre, nimicim zidirea lui Dumnezeu prin faptul că introducem în stomac medicamente otrăvitoare cu o varietate de nume pe care nu le înțelegem. Datoria noastră este să refuzăm orice asemenea rețete.

Dorim să construim un sanatoriu [în Australia] unde bolile să poată fi tratate prin resurse naturale, unde oamenii să poată fi învățați cum să se trateze singuri când sunt bolnavi, unde să învețe să mănânce cumpătat alimente sănătoase, să fie educați să refuze toate narcoticele — ceaiul, cafeaua, vinurile fermentate și stimulentele de orice fel — și să renunțe la carnea animalelor moarte. — *Temperanța*, p. 88, 89 (Manuscris general, 1896)

Ideal este să încetăm să folosim medicamentele. — Când veți înțelege fiziologia în sensul ei adevărat, notele de plată pentru medicamente vor fi mult mai mici și, în cele din urmă, veți înceta cu totul să folosiți medicamentele. Medicul care depinde de tratamentul cu medicamente în practica lui arată că nu înțelege mașinăria delicată a organismului omenesc. El introduce în organism o sămânță care nu-și va pierde proprietățile distrugătoare niciodată de-a lungul vieții. Vă spun lucrul acesta, pentru că nu îndrăznesc să nu vi-l spun. Domnul Hristos a plătit prea mult pentru răscumpărarea omului, ca să îngăduie ca trupul acestuia să fie tratat așa de nemilos, introducând în el medicamente.

Cu ani în urmă, Domnul mi-a descoperit că instituțiile medicale trebuie să fie înființate pentru a-i trata pe bolnavi fără medicamente. Omul este proprietatea lui Dumnezeu, iar distrugerea mediului de viață și suferința cauzată de semințele morții, care sunt semănate în organismul omenesc, sunt

o ofensă la adresa lui Dumnezeu. — *Lucrarea misionară medicală*, p. 229 (Unui medic de seamă și soției lui, 1896)

PREZENȚA DIVINĂ ÎN SALA DE OPERAȚIE 1

Hristos în sala de operație. — Înainte de a face o operație dificilă, medicul să ceară ajutorul Marelui Medic. Să-l asigure pe cel suferind că Dumnezeu poate să-l treacă în siguranță prin încercare, că Domnul este un adăpost sigur în vreme de necaz pentru toți cei ce se încred în El. — *Divina vindecare*, p. 118

Mântuitorul este prezent în salonul bolnavului, în sala de operație, iar puterea Sa face lucruri mari pentru slava Numelui Său. — Manuscrisul 159, 1899 (Manuscript „The privileges and Duties of a Christian Physician”)

Chirurgia nu este o negare a credinței. — Avem privilegiul de a folosi fiecare mijloc rânduit de Dumnezeu în concordanță cu credința noastră, iar apoi de a ne încrede în Dumnezeu, după ce am prezentat făgăduința. Dacă este nevoie de o intervenție chirurgicală, iar medicul este dispus să se ocupe de acel caz, faptul de a fi operat nu este o negare a credinței. După ce și-a supus voința față de voința lui Dumnezeu, pacientul să se încreadă și să se apropie de Marele Medic, de Marele Vindecător și să se încredințeze în mâinile Sale cu o încredere deplină. Domnul va onora credința lui în modul în care va considera că este spre slava Numelui Său. „Celui cu inima tare, Tu-i chezășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor” (Isaia 26,3.4). — Manuscrisul 67, 1899 (Manuscris general)

Isus a călăuzit mâinile tale. — Cine a fost alături de tine când ai făcut aceste operații dificile? Cine te-a păstrat calm și stăpân pe tine în timpul crizei, dându-ți un discernământ clar și rapid, o vedere clară, nervi tari și o

îndemânare plină de precizie? Domnul Isus l-a trimis pe îngerul Său alături de tine, ca să-ți spună ce să faci. O mână a fost pusă pe mâna ta. Isus a călăuzit mișcările instrumentului chirurgical, nu tu. Uneori ți-ai dat seama de lucrul acesta și ai fost cuprins de o stare minunată de calm. Nu ai îndrăznit să te grăbești, și totuși ai lucrat rapid, știind că nu era nicio clipă de pierdut. Domnul te-a binecuvântat mult. — Mărturii, vol. 8, p. 187, 188 (Unui conducător de la Sanatoriul Battle Creek, 1899)

Când L-ai căutat pe Dumnezeu în operațiile tale dificile, îngerii Săi au stat alături de tine, iar mâinile lor au fost văzute când mâna ta săvârșea lucrarea cu o acuratețe care i-a surprins pe privitori. — Scrisoarea 73, 1899 (Adresată medicului la care s-a făcut referire în paragraful precedent)

Veghetorul Divin, alături de medic. — Domnul Hristos este cel mai mare medic misionar care a trăit vreodată. El nu a pierdut niciodată niciun caz. El înțelege cum să dea putere și să-i călăuzească pe medicii din instituția aceasta. El stă alături de ei când fac operații dificile. Noi știm că este așa. El a salvat vieți care puteau fi pierdute dacă bisturiul ar fi alunecat cât un fir de păr. Îngerii lui Dumnezeu le slujesc continuu acelora pentru care Domnul Hristos Și-a dat viața.

Dumnezeu le dă medicilor din instituția aceasta îndemânare și eficiență, pentru că ei Îi slujesc Lui. Ei știu că îndemânarea lor nu le aparține, ci vine de sus. Ei își dau seama că alături Se află un Veghetor Divin care le dă înțelepciune medicilor Săi, făcându-i în stare să acționeze inteligent în lucrarea lor. — Manuscrisul 28, 1901 (Cuvinte adresate lucrătorilor de la Sanatoriul St. Helena)

FOLOSIREA REMEDIILOR PENTRU TRATAREA BOLII

ALINAREA DURERII ȘI REFACEREA SĂNĂTĂȚII

Folosiți fiecare mijloc. — Folosirea remediilor pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziție pentru alinarea durerii și pentru a ajuta natura în lucrarea ei de refacere nu constituie o negare a credinței. Când bolnavii cer rugăciuni pentru vindecare, faptul de a conlucra cu Dumnezeu și a se pune în situația cea mai favorabilă vindecării nu este o negare a credinței. Dumnezeu ne-a dat puterea de a cunoaște legile vieții. Cunoașterea aceasta a fost pusă la îndemâna noastră. Noi trebuie să utilizăm fiecare mijloc pentru refacerea sănătății, folosind fiecare avantaj posibil și lucrând în armonie cu legile naturale. — Divina vindecare, p. 231, 232

Folosirea mijloacelor aflate la îndemâna noastră. — Ideea pe care o susții, conform căreia nu trebuie să folosim niciun fel de remedii pentru cei bolnavi, este falsă. Dumnezeu nu îi vindecă pe bolnavi fără ajutorul mijloacelor de vindecare care se află la îndemâna omului, nici când oamenii refuză să beneficieze de remediile simple pe care Dumnezeu le-a oferit prin aerul și apa curată.

Și în zilele lui Hristos și ale apostolilor au existat medici. Luca este numit medicul preaiubit. El s-a încrezut în Domnul pentru a-l face să fie priceput în aplicarea remediilor.

Când i-a spus lui Ezechia că îi va cruța viața timp de cincisprezece ani și, ca un semn că Își va împlini făgăduința, a făcut ca soarele să se dea înapoi zece trepte, de ce nu Și-a manifestat Domnul puterea vindecătoare direct

asupra împăratului? El i-a spus să aplice o turtă de smochine pe locul dureros, iar acel remediu natural binecuvântat de Dumnezeu l-a vindecat. Dumnezeuul naturii îl îndrumă pe slujitorul omenesc să folosească remediile naturale acum.

Aș putea să continui subiectul acesta, fratele meu, dar mă opresc acum, dându-ți câteva exemple.³⁷

Toate aceste lucruri ne învață că trebuie să fim foarte atenți, ca nu cumva să acceptăm idei și impresii radicale. Respect ideile tale cu privire la tratamentul cu medicamente, dar chiar și în acest domeniu nu trebuie să le spui întotdeauna pacienților că respingi medicamentele în totalitate, ci să aștepti până când ajung să înțeleagă subiectul acesta. Adesea te așezi într-o poziție în care îți prejudiciezi influența și nu faci niciun bine exprimându-ți toate convingerile. În felul acesta, te separi de oameni. Trebuie să-ți schimbi prejudecățile puternice. — Scrisoarea 183, 1899 (Unui lucrător din teritoriile din străinătate)

Remediile lui Dumnezeu. — Sunt multe căi de a practica arta vindecării, dar există doar una pe care Cerul o aprobă. Remediile lui Dumnezeu sunt mijloacele simple ale naturii, care nu suprasolicită și nici nu deteriorează organismul prin proprietățile lor puternice. Aerul și apa curată, curățenia, o alimentație corespunzătoare, curăția vieții și o încredere fermă în Dumnezeu sunt remediile pentru o suferință de care mor mii de oameni, și totuși remediile acestea ajung să fie demodate, din cauză că folosirea lor cu abilitate necesită o lucrare pe care oamenii nu o prețuiesc. Aerul curat, exercițiul fizic, apa curată și locuința curată și plăcută sunt la îndemâna tuturor cu o cheltuială mică, dar medicamentele sunt costisitoare, atât financiar, cât și prin efectul produs asupra organismului. — Mărturii, vol. 5, p. 443

Folosirea remediilor celor mai simple. — Natura va dori un ajutor pentru a aduce lucrurile în starea lor corespunzătoare, iar ajutorul acesta poate fi găsit în remediile cele mai simple, îndeosebi în folosirea remediilor oferite chiar de natură: aerul curat și cunoașterea prețioasă a modului de a respira corect, apa curată și o cunoaștere a modului de a o folosi, mult soare în fiecare încăpere a casei, dacă este posibil, și o cunoaștere inteligentă a avantajelor care pot fi obținute din folosirea lui. Toate acestea sunt puternice în eficiența lor, iar pacientul care a învățat cum să mănânce și să se îmbrace sănătos poate să trăiască pentru mângâiere, pentru pace, pentru sănătate și nu va fi convins să pună pe buze medicamente care, în loc de a ajuta natura, îi paralizează puterile. Dacă vor face doar ce știu cu privire la aplicarea cu perseverență a principiilor reformei sănătății, în nouă cazuri din zece, cei suferinzi și bolnavi se vor vindeca. — *Lucrarea misionară medicală*, p. 223, 224 (Manuscrisul 22, 1887)

REMEIILE DIN LUMEA NATURII

Tratamentele cu apă și plante simple. — Domnul ne-a învățat că marele succes pentru vindecare depinde de folosirea corectă a apei. Tratamentele acestea pot să fie aplicate cu abilitate. Am fost îndrumați că trebuie să refuzăm folosirea medicamentelor în tratarea celor bolnavi. Există plante simple care pot fi folosite pentru vindecarea bolnavilor și al căror efect asupra organismului este foarte diferit de efectul acelor medicamente care otrăvesc sângele și pun viața în pericol. — Manuscrisul 73, 1908 (Manuscris intitulat „Counsels Repeated”)

Remedii care purifică organismul. — Domnul Hristos nu a semănat niciodată semințele morții în organism. Satana a semănat semințele acestea când l-a ispitit pe Adam să mănânce din pomul cunoștinței, fapt care însemna neascultare de Dumnezeu. Nicio plantă dăunătoare nu a fost pusă în marea grădină a Domnului, dar, după ce Adam și Eva au păcătuit, au răsărit plante otrăvitoare. În parabola semănătorului, stăpânului i-a fost adresată

întrebarea: „Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină?” Stăpânul a răspuns: „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta.” Și robii i-au zis: „Vrei dar să mergem s-o smulgem?” (Matei 13,27.28). Orice neghină este semănată de cel rău. Fiecare plantă dăunătoare a fost semănată de el și, prin metodele lui ingenioase de combinare, el a stricat pământul, făcând să crească neghină.

Prin urmare, ar trebui medicii să continue să recurgă la medicamentele care lasă în organism un rău mortal, nimicind viața pe care Domnul Hristos a venit să o refacă? Remediile lui Hristos purifică organismul. Totuși Satana l-a ispitit pe om să introducă în organism substanțe care slăbesc mașinăria corpului, împiedicând și nimicind felul precis și frumos de funcționare a organismului, pe care l-a rânduit Dumnezeu. Medicamentele administrate bolnavilor nu vindecă, ci distrug. Medicamentele nu vindecă niciodată. În schimb, ele pun în organism semințe care vor aduce o recoltă foarte amară. (...)

Mântuitorul nostru scump este restauratorul chipului moral al lui Dumnezeu în om. El a oferit în lumea naturală remedii pentru bolile omului, așa încât urmașii Lui să aibă viață, și să o aibă din belșug. Putem să respingem amestecurile pe care oamenii le-au folosit în trecut, fără să fim în pericol. 38

Domnul a pus la dispoziție antidoturi pentru boli în plante simple, 39 iar acestea pot să fie folosite prin credință, fără nicio negare a credinței, deoarece, prin folosirea binecuvântărilor oferite de Dumnezeu pentru binele nostru, noi conlucrăm cu El. Domnul poate să folosească apa, lumina soarelui și plantele pe care le-a făcut să crească, pentru a vindeca bolile apărute prin lipsă de atenție sau prin accidente. Noi nu manifestăm lipsă de credință când Îi cerem lui Dumnezeu să binecuvânteze remediile Sale. Credința cea adevărată Îi va mulțumi lui Dumnezeu pentru cunoașterea modului în care trebuie să fie folosite aceste binecuvântări prețioase, așa

încât să refacă puterea fizică și mintală.

Trupul trebuie să fie îngrijit cu atenție. Domnul cere conlucrarea din partea omului în lucrarea aceasta. Omul trebuie să fie înțelept în ce privește tratarea și folosirea creierului, a oaselor și a mușchilor. Cea mai bună experiență pe care putem să o câștigăm este aceea de a ne cunoaște pe noi înșine. — Manuscrisul 65, 1899 (Manuscris general)

TOȚI SĂ ÎNȚELEAGĂ CE SĂ FACĂ PENTRU EI ÎNȘIȘI

Întrebarea voastră este: „În situații urgente, ar trebui să chemăm un medic din lume, deoarece doctorii de la sanatoriu sunt atât de ocupați, încât nu au timp pentru tratarea la domiciliu?” Dacă medicii sunt atât de ocupați, încât nu pot să-i trateze pe bolnavi în afara instituției, ar fi mai înțelept ca toți să învețe să folosească remediile simple, în loc să îndrăznească să folosească medicamentele care sunt date cu nume lungi, pentru a ascunde defectele lor reale. Toți ar trebui să cunoască remediile lui Dumnezeu — cataplasme cu apă fierbinte (fomenții) și comprese reci și fierbinți. Este important să ne familiarizăm cu beneficiul alimentației în cazul celor bolnavi. Toți trebuie să înțeleagă ce să facă pentru ei înșiși. Ei pot să cheme pe cineva care înțelege îngrijirea bolnavului, dar toți ar trebui să aibă o cunoaștere inteligentă a casei în care trăiește. Toți ar trebui să înțeleagă ce să facă în caz de boală.

Dacă aș fi bolnavă, aș chema mai degrabă un avocat, decât un medic dintre practicanții generaliști. 40 Nu m-aș atinge de lecurile lor, cărora ei le dau nume latine. Sunt hotărâtă să știu într-o engleză clară numele a tot ce introduc în organismul meu.

Cei care se obișnuiesc să ia medicamente păcătuiesc împotriva inteligenței lor și își pun în pericol chiar viața de apoi. Există plante care nu sunt dăunătoare și a căror folosire va învinge multe aparente dificultăți

serioase. Totuși, dacă toți ar vrea să cunoască nevoile corpului lor, boala ar fi rară, și nu ceva obișnuit. Un gram de prevenire este mai valoros decât un kilogram de tratament. — Manuscrisul 86, 1897. (Manuscris general „Health Reform Principles”, scris din Cooranbong, Australia)

REMEDII SIMPLE ÎN PROGRAMUL SANATORIULUI

Am primit multe îndrumări cu privire la așezarea sanatoriilor. Acestea trebuie să fie la câteva mile distanță de orașele mari, iar în jurul lor să fie cumpărat un teren. Să fie cultivate zarzavaturi și pomi fructiferi, iar pacienții să fie încurajați să muncească în aer liber. Mulți care suferă de boli pulmonare ar putea să fie tratați, dacă ar trăi într-un climat unde pot să stea în aer liber în cea mai mare parte a anului. Mulți care au murit de tuberculoză ar fi putut să trăiască dacă ar fi respirat un aer mai curat. Aerul curat de afară este la fel de vindecător ca un medicament și nu are niciun efect secundar dăunător. (...)

Ar fi fost mai bine dacă, încă de la început, toate medicamentele ar fi fost ținute afară din sanatoriile noastre și dacă ar fi fost folosite mai mult remediile simple, care se găsesc în apa curată, aerul curat, lumina soarelui și unele plante simple care cresc pe câmp. Acestea ar fi la fel de eficiente ca medicamentele cu nume misterioase și amestecurile făcute de știința omenească. Ele nu ar avea niciun efect dăunător asupra organismului.

Mii de oameni suferinzi ar putea să-și recapete sănătatea, dacă, în loc de a depinde de farmacie pentru a trăi, ar respinge toate medicamentele, ar trăi simplu, fără folosirea ceaiului, a cafelei, a lichiorului sau a condimentelor care irită stomacul și îl lasă slăbit, incapabil să digere fără stimulente chiar și alimentele simple. Domnul dorește ca lumina Lui să strălucească în raze clare și distincte pentru toți cei ce sunt slabi. — Manuscrisul 115, 1903 (Manuscris general cu privire la lucrarea sanatoriului)

FELUL ÎN CARE ELLEN G. WHITE A FOLOSIT MIJLOACELE DE TRATAMENT MEDICAL

INTRODUCERE

Ellen G. White vorbește de repetate ori despre remediile simple. Ea exprimă într-un mod clar ce vrea să spună când vorbește în felul acesta, menționând aerul curat, lumina soarelui, abținerea, odihna, exercițiul fizic, alimentația corespunzătoare, folosirea apei și încrederea în puterea divină. 41 Alături de acestea, în câteva ocazii, în corespondența ei personală, Ellen G. White a făcut referire la anumite medicamente simple pe care le cunoștea și le folosea. Fiecare dintre aceste remedii a fost menționat de obicei doar într-o singură ocazie. De asemenea, în corespondența ei, se referă la câteva situații de urgență rare, care au determinat-o să folosească remedii pe care nu le-ar fi folosit dacă nu ar fi fost într-o situație de criză.

În evaluarea acestor referințe la anumite medicamente, cititorul trebuie să observe patru puncte:

1. Paginile următoare prezintă declarațiile semnificative în care Ellen G. White menționează anumite medicamente care au un caracter simplu, în măsura în care astfel de declarații au fost cunoscute la data când a fost făcută această compilație.

2. Foarte puține pagini sunt necesare pentru a tipări aceste declarații, adică vreo unsprezece pagini, în comparație cu mai mult de două mii de pagini dedicate prezentării cuprinzătoare a sfaturilor pentru sănătate, care se găsesc în cărțile ei.

3. Timp de cincizeci de ani, Ellen G. White a scris pe larg, pentru publicare, despre subiectul sănătății și al îngrijirii bolnavilor. Totuși este interesant și semnificativ faptul că, exceptând menționarea succintă a „turtei de smochine” pentru buba lui Ezechia și aluzia sumară la folosirea ineficientă a „plantelor simple” în tratarea bolilor unuia dintre fiii ei 42, ea nu a făcut nicio referire la folosirea medicală a plantelor sau a altor medicamente simple specifice, în niciuna dintre declarațiile ei publicate. Cel puțin faptul acesta nu permite concluzia că folosirea plantelor are o importanță principală în întregul program medical pe care ea l-a prezentat atât de cuprinzător.

4. În discutarea unor astfel de tratamente simple, Ellen G. White nu afirmă nicăieri că nu ar putea să fie descoperite ulterior tratamente diferite și mai eficiente.

Datorită părerilor susținute de unii că scrierile lui Ellen G. White nu numai că susțin folosirea plantelor, ci le prezintă ca fiind mijloacele principale pentru tratarea bolilor și că, în legătură cu punctul acesta, există o mulțime de materiale nepublicate, Consiliul de administrație al Fundației White crede că tipărirea declarațiilor care urmează va fi de folos pentru adventiștii de ziua a șaptea, iar zvonurile vor fi desființate. Cu toată corectitudinea, cititorul nu trebuie să atribuie acestor declarații o semnificație mai mare decât le-a atribuit autoarea, care, în cărțile publicate, i-a prezentat publicului general principiile largi ce trebuie să fie urmate în tratarea celor bolnavi. — Compilatorii

NU POT SĂ MĂRTURISESC ÎN FAVOAREA LOR

După ce am văzut așa de mult rău făcut prin administrarea medicamentelor 43, eu nu pot să le folosesc și nu pot să mărturisesc în

favoarea lor. Trebuie să fiu credincioasă față de lumina pe care mi-a dat-o Domnul.

Tratamentul pe care l-am administrat când a fost înființat sanatoriul a făcut necesară o muncă stăruitoare de combatere a bolii. Nu am folosit amestecuri medicamentoase, ci am urmat metode igienice. Lucrarea aceasta a fost binecuvântată de Dumnezeu. A fost o lucrare în care slujitorul omenesc a putut să conlucreze cu Dumnezeu în salvarea vieții. În organismul omenesc nu trebuie să fie introdus nimic care ar lăsa în urmă o influență dăunătoare. Mi-a fost descoperit că motivul pentru care trebuie să înființăm sanatorii în diferite localități este acela de a aplica lumina cu privire la subiectul acesta, de a aplica tratamente igienice și de a educa în domeniul unor metode total diferite de tratare a bolnavilor.

Am fost îndurerată când mulți studenți au fost încurajați să meargă la _____ 44 pentru a primi o educație în domeniul folosirii medicamentelor. Lumina pe care am primit-o a pus într-o perspectivă cu totul diferită folosirea medicamentelor care sunt administrate la _____ sau la sanatoriu. Trebuie să ajungem să fim iluminați cu privire la subiectele acestea. Denumirile complicate date medicamentelor sunt folosite pentru a ascunde substanța sau pentru ca nimeni să nu știe ce i să dă ca remediu, dacă nu face rost de un dicționar pentru a descoperi semnificația acestor denumiri.

Domnul a dat câteva plante simple de pe câmp, care sunt benefice uneori, iar dacă fiecare familie ar fi fost educată cu privire la folosirea acestor plante în caz de boală, multă suferință ar fi putut fi prevenită și nu ar fi fost necesar să fie chemat niciun doctor. Plantele simple, de modă veche, folosite inteligent, ar fi vindecat mulți bolnavi care au murit sub tratamentul cu medicamente.

Unul dintre remediile cele mai eficiente este praful de cărbune, pus

într-un săculeț și aplicat ca o compresă. Acesta este remediul cel mai de succes. Dacă este umezit cu o fiertură de piper de baltă, este chiar mai bun. Am recomandat remediul acesta în cazuri în care bolnavii aveau dureri mari. Când medicul mi-a spus confidențial că, după părerea lui, era ultimul remediu înainte de încheierea vieții, am sugerat cărbunele 45, iar pacientul a adormit; acesta a fost un moment de cotitură și a urmat vindecarea. Studenților care se loveau, aveau mâinile rănite și sufereau de inflamații, eu le-am recomandat acest remediu simplu, cu un succes deplin. Otrava inflamației a fost învinsă, durerea a fost înlăturată, iar vindecarea a continuat rapid. Inflamațiile cele mai severe ale ochilor vor fi vindecate cu o cataplasma cu cărbune, pusă într-un săculeț și înmuiată în apă fierbinte sau rece, după cum se potrivește situației. Remediul acesta funcționează în mod minunat.

Mă aștept să râzi de lucrul acesta, dar, dacă aș putea să-i dau acestui remediu vreun nume bizar, pe care nu l-ar ști nimeni în afară de mine, ar avea o influență mai mare. (...) Totuși remediile cele mai simple pot să ajute natura și nu lasă niciun efect secundar dăunător după folosirea lor. — Scrisoarea 82, 1897 (Adresată lui J. H. Kellogg)

CÂND VI SE CERE SFATUL, RECOMANDAȚI REMEDII SIMPLE

Sunt multe plante pe care, dacă le-ar cunoaște valoarea, surorile noastre medicale ar putea să le folosească în locul medicamentelor și ar fi foarte eficiente. De multe ori, mi s-a cerut sfatul cu privire la ce ar trebui să facem în caz de boală sau de accident, iar eu am menționat câteva dintre aceste remedii simple și s-au dovedit folositoare.

Cu o ocazie, un medic a venit la mine, fiind foarte tulburat. El a fost chemat să ajute o tânără bolnavă și în pericol. Ea a contractat o febră în timp

ce se afla în campus și a fost adusă la școala noastră de lângă Melbourne, Australia. Dar starea ei s-a înrăutățit atât de mult, încât se temeau că nu va mai trăi. Medicul, dr. Merritt Kellogg, a venit la mine și a zis: „Soră White, ai vreo lumină pentru mine în cazul acesta? Dacă nu putem să-i dăm ceva surorii noastre pentru a-i ameliora starea, ea nu mai poate să trăiască mai mult de câteva ore.” Eu am răspuns: „Trimite pe cineva la o fierărie să aducă niște pulbere de cărbune. Fă o cataplasma din el și pune-o pe stomac și în părțile laterale.” Doctorul s-a grăbit să urmeze îndrumările mele. Curând, s-a întors spunând: „Boala s-a ameliorat în mai puțin de jumătate de oră după aplicarea cataplasmelor. Tânăra doarme acum primul somn natural pe care l-a avut de mai multe zile.”

Am recomandat același tratament altora, care sufereau dureri mari, și le-a adus ameliorarea, fiind un mijloc de salvare a vieții. Mama mea mi-a spus că mușcăturile de șarpe și înțepăturile reptilelor și ale insectelor otrăvitoare puteau să fie adesea neutralizate prin folosirea cataplasmelor cu cărbune. Când lucram pământurile de la Avondale, Australia, muncitorii își răneau adesea mâinile și picioarele și, în multe cazuri, rănilor produceau inflamații atât de severe, încât muncitorul era nevoit să-și întrerupă lucrul pentru o vreme. Într-o zi, cineva a venit la mine în starea aceasta, cu mâna bandajată. El era foarte supărat de situația aceasta. Deoarece ajutorul lui era necesar pentru curățirea pământului, eu i-am spus: „Mergi acolo unde ai ars lemn și adu-mi niște cărbune de lemn de eucalipt, zdrobește-l, iar eu îți voi trata mâna.” A făcut lucrul acesta, iar în dimineața următoare a spus că durerea dispăruse. Curând a fost pregătit să se întoarcă la muncă.

Scriu lucrurile acestea ca să știți că Domnul nu ne-a lăsat fără remedii simple care, atunci când sunt folosite, nu vor lăsa organismul în starea slăbită în care îl lasă adesea folosirea medicamentelor. Avem nevoie de surori medicale bine instruite, care pot să înțeleagă cum să folosească remediile simple pe care natura le oferă pentru refacerea sănătății și sunt capabile să-i învețe pe cei ce nu cunosc legile sănătății, cum să folosească aceste

tratamente simple, dar eficiente.

Acela care i-a creat pe oameni este interesat de cei ce suferă. El ne-a îndrumat în ce privește înființarea sanatoriilor noastre și construirea școlilor în apropierea sanatoriilor, pentru ca acestea să ajungă niște mijloace eficiente de a-i educa pe oameni, bărbați și femei, în vederea lucrării de slujire a omenirii suferinde. În tratarea bolnavilor, nu este nevoie să fie folosite medicamente otrăvitoare. Alcoolul și tutunul, în orice formă, nu trebuie să fie recomandate, ca nu cumva unii să deprindă gustul pentru aceste lucruri rele. — Scrisoarea 90, 1908 (Adresată lui J. A. Burden și altora care poartă răspunderi la Loma Linda)

REMEDII SIMPLE ȘI SIGURE

Cu privire la ce putem să facem pentru noi înșine, există un punct care necesită o considerație atentă și înțeleaptă. Trebuie să mă familiarizez cu mine înșămi, trebuie să învăț mereu cum să îngrijesc de această zidire — trupul pe care Dumnezeu mi l-a dat ca să îl păstrez în cea mai bună stare de sănătate. Trebuie să mănânc acele lucruri care vor fi pentru binele meu fizic cel mai mare și să mă îngrijesc în mod deosebit să folosesc o îmbrăcăminte care va contribui la o circulație sănătoasă a sângelui. Trebuie să nu mă lipsesc de exercițiu fizic și de aer curat și să beneficiez de toată lumina soarelui pe care pot să o obțin.

Trebuie să am înțelepciune pentru a fi un păzitor credincios al trupului meu. Ar fi un lucru foarte neînțelept să intru într-o cameră rece când sunt transpirată. M-aș dovedi un ispravnic necredincios, dacă mi-aș permite să stau în curent și să mă expun la răceli. Aș fi neînțeleaptă dacă aș sta cu picioarele reci și, în felul acesta, aș face sângele să se întoarcă de la extremități la creier și la organele interne. Când este vreme umedă, trebuie să îmi protejez picioarele.

Ar trebui să mănânc regulat alimentele cele mai sănătoase, care vor face un sânge de cea mai bună calitate, și să nu lucrez necumpătat, dacă am posibilitatea de a evita lucrul acesta.

Când calc legile pe care Dumnezeu le-a stabilit în făptura mea, trebuie să mă pocăiesc, să fac o reformă și să mă pun în poziția cea mai favorabilă, sub grija doctorilor pe care Dumnezeu i-a oferit — aerul curat, apa curată, lumina vindecătoare și prețioasă a soarelui.

Apa poate să fie folosită în multe feluri pentru a alina suferința. Înghițituri de apă curată, fierbinte, înainte de a mânca (o jumătate de litru, mai mult sau mai puțin), nu vor face niciodată vreun rău, ci, mai degrabă, bine.

O ceașcă de ceai din iarba-vântului liniștește nervii.

Ceaiul de hamei aduce somn. Cataplasmele cu hamei aplicate pe stomac alină durerea.

Dacă ochii sunt slabi, dacă sunt dureri de ochi sau inflamații, o flanelă moale înmuiată în apă fierbinte și sare aduce alinare repede.

Când capul este congestionat, dacă picioarele și extremitățile sunt puse într-o baie cu puțin muștar, se va obține alinarea.

Sunt multe remedii simple care vor face mult pentru a readuce trupul la o funcționare sănătoasă. Domnul așteaptă de la noi să folosim toate aceste remedii simple, dar greutățile omului sunt ocaziile lui Dumnezeu. Dacă neglijăm să facem ce este la îndemână pentru aproape orice familie și Îi cerem Domnului să aline durerea, în timp ce noi suntem prea nepăsători

pentru a folosi toate aceste remedii pe care le avem, ne facem vinovați de încumetare. Domnul așteaptă să lucrăm, ca să obținem hrana. El nu propune ca noi să adunăm o recoltă, dacă nu arăm solul și nu îl cultivăm. Apoi, Dumnezeu trimite ploaia, lumina soarelui și norii pentru a face vegetația să crească. Dumnezeu lucrează, iar omul conlucrează cu El. Astfel, este un timp al semănatului și un seceriș.

Dumnezeu a făcut să crească pe pământ plante pentru folosul omului și, dacă am înțelege natura acelor rădăcini și plante și le-am folosi corect, nu ar fi nevoie să alergăm la doctor așa de frecvent, iar oamenii ar avea o sănătate mult mai bună decât au astăzi. Cred în rugăciunea adresată Marelui Medic, după ce am folosit remediile pe care le-am menționat. — Scrisoarea 45, 1890 (Adresată unui lucrător din străinătate)

SFATUL ADRESAT DIRECTORULUI NOULUI SANATORIU

Fă tot ce îți este cu putință pentru o întreținere desăvârșită a instituției, pe dinăuntru și pe dinafară. Asigură-te că toate clădirile sunt în ordinea cea mai bună. Să nu fie nimic care să lase o impresie neplăcută asupra minții pacienților.

Încurajează-i pe pacienți să trăiască sănătos și să facă mult exercițiu fizic. Lucrul acesta va face mult pentru a le reda sănătatea. Să fie așezate scaune la umbra copacilor, pentru ca pacienții să fie încurajați să petreacă mult timp în aer liber. Să fie pregătit un loc înconjurat fie cu pânză, fie cu sticlă, unde, în vreme mai rece, pacienții să poată sta la soare, fără să simtă vântul. (...)

Aerul curat, lumina soarelui, voioșia în interiorul și în afara instituției, cuvintele plăcute și faptele amabile — acestea sunt remediile de care au nevoie cei bolnavi, iar Dumnezeu va încununa cu succes eforturile pe care le

faceți pentru a le oferi aceste remedii bolnavilor care vin la sanatoriu. Prin fericire și bucurie și prin expresii de simpatie și speranță, sufletul tău va fi umplut de lumină și de pace. Nu uita niciodată că strălucirea binecuvântării lui Dumnezeu valorează totul pentru noi.

Învăță surorile și pacienții despre valoarea mijloacelor de refacere a sănătății care sunt oferite în dar de Dumnezeu și despre folosirea lucrurilor simple, care sunt obținute ușor.

Îți voi spune puțin despre experiența mea în folosirea cărbunelui ca remediu. Pentru unele forme de indigestie, cărbunele este mai eficient decât medicamentele. Puțin ulei de măsline în care este presărată pudra aceasta tinde să curățească și să vindece. Constat că este excelent. Noi am folosit cărbune de lemn de eucalipt pentru inflamații. (...)

Cercetează mereu și învață-i pe alții despre folosirea remediilor celor mai simple, iar binecuvântarea deosebită a lui Dumnezeu poate fi așteptată să urmeze după folosirea acestor mijloace care sunt la îndemâna oamenilor obișnuiți. — Scrisoarea 100, 1903

ALTE EXPERIENȚE CU CĂRBUNELE

O vindecare rapidă. — Un frate s-a îmbolnăvit de o inflamație abdominală și de dizenterie hemoragică. Bărbatul acesta nu făcuse o reformă atentă în sănătate, ci a fost foarte îngăduitor cu sine în ce privește apetitul. Tocmai ne pregăteam să plecăm din Texas, unde lucraserăm câteva luni, și aveam trăsurile pregătite pentru a-i lua pe acest frate și familia lui, precum și pe alți câțiva care sufereau de malarie. Soțul meu și cu mine ne-am gândit că e mai bine să facem față acestei cheltuieli, decât să moară capii câtorva familii, lăsându-și soțiile și copiii fără cineva care să aibă grijă de ei.

Doi sau trei au fost luați într-o trăsură mare și așezați pe niște saltele. Totuși, bărbatul acesta, care suferea de inflamație abdominală a trimis pe cineva să mă cheme să merg la el. Soțul meu și cu mine am hotărât că nu va fi bine să-l mișcăm. Ne temeam că moartea începuse să se instaleze. Atunci, mi-a venit gândul, ca un mesaj de la Domnul, să iau praf de cărbune, să-l pun în apă și să-i dau omului bolnav să bea apa aceasta, punând, de asemenea, comprese cu cărbune pe abdomen și pe stomac. Eram la aproximativ o milă depărtare de orașul Denison, dar fiul omului bolnav s-a dus la o fierărie, a obținut cărbune, l-a pisat și apoi l-a folosit în conformitate cu îndrumările date. Rezultatul a fost că, într-o jumătate de oră, a avut loc o schimbare în bine. A trebuit să ne continuăm călătoria și să lăsăm familia aceea în urmă, dar, spre surprinderea noastră, în ziua următoare, am văzut trăsura lor depășindu-ne. Bolnavul stătea într-un pat, în trăsură. Binecuvântarea lui Dumnezeu lucrase prin mijloacele simple folosite. — Scrisoarea 182, 1899.

46

Cărbunele și semințele de in. — Avem o nevoie așa de mare de un spital! Joi, sora Sara McEnterfer 47 a fost chemată să vadă dacă poate să facă ceva pentru fiul cel mic al fratelui B, care avea optsprezece luni. De câteva zile, suferea de o inflamație dureroasă a genunchiului și se presupunea că era din cauza înțepăturii vreunei insecte. A zdrobit cărbune, l-a amestecat cu semințe de in și l-a pus pe inflamație, iar această cataplasma a avut rezultate benefice imediat. Copilul țipase de durere toată noaptea, dar, când a fost aplicată această cataplasma, a adormit. Astăzi, ea a fost să-l vadă pe micuț de două ori. Ea a deschis inflamația în două locuri și a ieșit o cantitate mare de substanță galbenă și de sânge. Copilul a fost eliberat de suferința cea mare. Îi mulțumim Domnului că putem cunoaște folosirea mijloacelor simple aflate la îndemâna noastră pentru a alina suferința și pentru a înlătura cu succes cauza ei. — Manuscrisul 58, 1899 (Manuscris general)

ALTE REMEDII MENȚIONATE

O cataplasma din smochine pentru Ezechia. — Când Ezechia a fost bolnav, profetul lui Dumnezeu i-a adus solia că va muri. Împăratul a strigat către Domnul, iar Domnul l-a auzit și i-a trimis făgăduința că vor fi adăugați încă cincisprezece ani la viața lui. Un cuvânt de la Dumnezeu, o atingere a degetului divin ar fi fost suficiente pentru a-l vindeca pe Ezechia imediat. În schimb, el a primit îndrumarea de a face o cataplasma din smochine și de a o pune pe partea bolnavă. Lucrul acesta a fost făcut, iar Ezechia și-a recăpătat sănătatea. Ar fi bine să prețuim mai mult rețeta aceasta pe care a poruncit-o Domnul. — Manuscrisul 29, 1911 (Manuscris general)

Valoarea uleiului de eucalipt. — Îmi pare foarte rău să aflu că sora C nu este bine. Eu nu pot să recomand niciun remediu mai bun pentru tusea ei, decât eucalipt și miere. Puneți câteva picături de ulei de eucalipt într-un pahar cu miere, agitați bine și luați ori de câte ori vine tusea. Am avut neazuri serioase cu gâtul, dar, ori de câte ori folosesc amestecul acesta, înving orice dificultate foarte repede. A trebuit să îl folosesc numai de câteva ori și tusea a fost îndepărtată. Dacă veți folosi rețeta aceasta, veți putea fi propriul medic. Dacă prima încercare nu are ca rezultat vindecarea, încercați din nou. Cel mai bun timp pentru a-l folosi este înainte de a merge la culcare. — Scrisoarea 348, 1908 (Adresată unui lucrător)

Deja v-am spus despre remediu pe care îl folosesc când am probleme cu gâtul. Iau un pahar cu miere încălzită și pun în el câteva picături de ulei de eucalipt, agitând bine amestecul. Când vine tusea, iau o lingură din amestecul acesta și alinarea vine aproape imediat. Întotdeauna am folosit metoda aceasta cu rezultatele cele mai bune. Vă cer să folosiți același remediu când sunteți deranjați de tuse. Rețeta aceasta poate să pară atât de simplă, încât să simțiți că nu aveți nicio încredere în ea, dar eu am încercat-o mulți ani și pot să o recomand foarte bine.

De asemenea, faceți băi fierbinți la picioare și puneți în apă frunze de eucalipt. Aceste frunze au calități mari și, dacă veți încerca metoda aceasta, se va dovedi că am dreptate. Uleiul de eucalipt este deosebit de benefic în caz de tuse și dureri de piept și plămâni. Vreau să încercați remediul acesta care nu vă va costa nimic. — Scrisoarea 20, 1909 (Adresată lucrătorului din scrisoarea precedentă)

Pomi cu proprietăți medicinale. — Domnul mi-a dat lumină cu privire la multe lucruri. El mi-a arătat că sanatoriile noastre trebuie să fie construite atât de înalte pe cât este necesar pentru a obține rezultatele cele mai bune și să fie înconjurate de suprafețe mari de pământ, înfrumusețate cu flori și pomi ornamentali.

Într-un anumit loc, se fac pregătiri pentru a curăța pământul pentru construirea unui sanatoriu. Mi-a fost dată lumina că mirosul parfumat de pin, cedru și brad oferă sănătate. Sunt câteva alte soiuri de pomi care au proprietăți medicinale favorabile sănătății. Acești pomi să nu fie tăiați fără milă. (...) Lăsați-i să trăiască. — Scrisoarea 95, 1902 (Adresată lucrătorilor din Sud)

„Băutura mea din plante”. — Nu trebuie să mergem în China pentru a obține ceai sau în Java pentru a obține cafea. Unii au zis că sora White folosește ceai, îl ține în casă și l-a servit la masă. Ei nu au spus adevărul, pentru că nu îl folosesc și nici nu îl țin în casă. Odată, când am călătorit cu vaporul, am fost bolnavă, nu am putut să mănânc nimic și am luat puțin ceai slab ca medicament, dar nu vreau ca vreunul dintre voi să facă afirmația că „sora White folosește ceai”. Dacă veți veni în casa mea, vă voi arăta săculețul care conține băutura mea din plante. Cer să mi se aducă trifoi roșu din Michigan, de dincolo de munți. Cu privire la cafea, eu nu am putut să o beau niciodată, iar cei care au spus că sora White bea cafea au făcut o

greșeală. — Manuscrisul 3, 1888 (Predică, Oakland, California).

Flori de trifoi — prima recoltă. — Am o rugămintă. Doresc acești copii să adune pentru mine la fel de mult trifoi sau chiar mai mult decât au adunat anul trecut? Dacă pot face lucrul acesta, îmi vor face o mare favoare. Eu nu pot să fac lucrul acesta aici. Nu avem trifoi în jurul nostru. Prima recoltă este de preferat, dar, dacă este prea târziu, ar fi bine să fie adunată recolta a doua. — Scrisoarea 1, 1872 (Adresată unei familii din Michigan)

Ceaiul folosit ca medicament, nu ca băutură. — Eu nu folosesc ceai, nici verde, nici negru. Nu am pus pe buze nici măcar o lingură, de mulți ani, cu excepția ocaziei când am traversat oceanul și, o dată după aceea, l-am folosit ca medicament, când am fost bolnavă și vomitam. În asemenea situații, se poate dovedi un remediu la îndemână.

Nu am folosit ceai când ați fost cu noi. Am folosit întotdeauna infuzie de trifoi roșu, așa cum v-am spus. Vă ofer acest ceai și v-am spus că a fost o băutură bună, simplă și sănătoasă. (...)

De ani de zile, nu am cumpărat ceai nici măcar de un bănuț. Deoarece cunosc influența lui, nu aș îndrăzni să-l folosesc, cu excepția cazurilor de vomă severă, când îl folosesc ca medicament, nu ca băutură. (...)

Eu nu predic un lucru și practic un altul. Nu le prezint ascultătorilor mei reguli de viață pe care să le urmeze, în timp ce eu însămi fac o excepție. (...)

Eu nu sunt vinovată de faptul că beau vreun fel de ceai, cu excepția ceaiului de trifoi roșu, și, chiar dacă mi-ar fi plăcut vinul, ceaiul și cafeaua, nu aș fi folosit aceste narcotice care distrug sănătatea, deoarece eu prețuiesc sănătatea și faptul de a fi un exemplu sănătos în toate lucrurile. Vreau să fiu

un model de cumpătare și de fapte bune pentru alții. — Scrisoarea 12, 1888
(Adresată unui pastor de pe Coasta de Vest)

Cafeaua ca medicament. — Nu am băut o ceașcă de cafea adevărată de douăzeci de ani, doar, așa cum am afirmat, în timpul bolii, ca medicament, am băut o ceașcă de cafea tare, împreună cu un ou crud amestecat în ea. — Scrisoarea 20, 1882 (Adresată prietenilor)

Sucul de struguri și ouăle. — Am primit lumina că faceți rău corpului vostru printr-o dietă săracă. (...) Lipsa unei alimentații corespunzătoare v-a făcut să suferiți așa de intens. Voi nu ați consumat alimentele esențiale pentru a vă susține puterea fizică fragilă. Nu trebuie să vă refuzați alimentele bune și sănătoase. (...) Obțineți ouă de la găini sănătoase. Folosiți ouăle acestea gătite sau crude. Amestecați-le crude cu cel mai bun vin nefermentat pe care puteți să-l găsiți. Acest aliment va asigura ce este necesar pentru organismul vostru. (...) Ouăle conțin substanțe care sunt un remediu pentru contracararea otrăvurilor. — Sfaturi pentru dietă și hrană, p. 203, 204 (Scrisoare adresată doctorului D. H. Kress, 1901)

APROBAREA PROCEDEELOR MEDICALE AVANSATE

Transfuziile de sânge. — Există un lucru care a salvat vieți — transfuzia de sânge de la o persoană la alta, dar lucrul acesta ar putea să fie dificil sau chiar imposibil pentru voi. Eu doar îl sugerez. — Lucrarea misionară medicală, p. 286, 287 (Scrisoare adresată doctorului D. H. Kress)

Vaccinarea.⁴⁸ — „Voi cereți informații clare și concise cu privire la ce a scris sora White despre vaccinare și ser.

„La întrebarea aceasta se poate răspunde foarte pe scurt, deoarece, având în vedere rapoartele pe care le deținem, ea nu s-a referit la aceste

lucruri în niciuna dintre scrierile ei.

Cu toate acestea, poate sunteți interesați să știți că, atunci când a fost o epidemie de variolă în vecinătate, ea însăși a fost vaccinată și și-a îndemnat ajutoarele, pe cei aflați în legătură cu ea, să fie vaccinați. Prin acest pas, sora White a recunoscut că vaccinarea face pe cineva să fie imun la variolă sau diminuează într-o mare măsură efectele ei, dacă se îmbolnăvește. Ea a recunoscut, de asemenea, pericolul de a-i expune și pe alții, dacă nu au luat măsura aceasta de precauție”. — Semnat D. E. Robinson

Tratamente cu raze X la Loma Linda. — Timp de câteva săptămâni, am făcut tratament cu raze X pentru pata neagră de pe frunte. Am făcut douăzeci și trei de ședințe, iar acestea au avut succes și au îndepărtat în totalitate pata. Sunt foarte recunoscătoare pentru acest fapt. — Scrisoarea 30, 1911 (adresată fiului ei J. E. White)

EXPERIENȚE PERSONALE

EXPERIENȚE TIMPURI ÎN TRATAREA PNEUMONIEI

În iarna lui 1864, fiul meu Willie a fost doborât subit și violent de pneumonie. Tocmai îl înmormântasem pe fiul nostru mai mare din cauza bolii acesteia și eram foarte neliniștiți cu privire la Willie, temându-ne că și el ar putea să moară. Am hotărât să nu chemăm un medic, dar să facem tot ce putem pentru el, folosind apa și rugându-ne Domnului pentru copilul nostru. Am chemat câțiva frați care aveau credință să ni se alăture în rugăciune. Am avut asigurarea plăcută a prezenței și a binecuvântării lui Dumnezeu.

A doua zi, Willie s-a simțit rău. Era confuz. Părea că nu mă vedea și nu mă auzea când îi vorbeam. Inima nu-i bătea regulat, ci avea un puls rapid și agitat. Am continuat să-L căutăm pe Dumnezeu pentru el și să-i punem comprese cu apă pe frunte și pe piept. Curând, a părut a fi la fel de rațional ca întotdeauna. A suferit o durere puternică în partea dreaptă și nu a putut să stea pe partea aceea nicio clipă. Durerea a fost liniștită de compresele cu apă rece, a căror temperatură varia în funcție de febră. Am fost foarte atenți să-i păstrăm mâinile și picioarele calde.

Ne-am așteptat ca această criză să se prelungească și în a șaptea zi. Ne-am odihnit doar puțin în timpul bolii lui și am fost obligați să-l încredințăm în grija altora în noaptea a patra și a cincea. În ziua a cincea, eu și soțul meu am fost foarte îngrijorați. Copilul a tușit mult și a scuipat sânge. Soțul meu a petrecut mult timp în rugăciune. L-am lăsat pe copilul nostru în mâna unor persoane grijulii în noaptea aceea. Înainte de culcare, soțul meu s-a rugat mult și stăruitor. Deodată, povara din suflet a dispărut și se părea ca și când o

voce i-ar fi vorbit și i-ar fi zis: „Du-te și culcă-te! Mă voi îngriji Eu de copil.”

Eu m-am culcat bolnavă și nu am putut să dorm câteva ore din cauza îngrijorării. Am simțit că nu pot să respir. Deși dormeam într-o cameră spațioasă, m-am ridicat și am deschis ușa spre holul larg; m-am simțit ușurată imediat și am adormit curând. Am visat că un medic cu experiență stătea lângă copilul meu, veghind fiecare respirație, cu o mână pe inima lui și cu cealaltă luându-i pulsul. El s-a întors spre noi și a spus: „Criza a trecut. Aceasta a fost noaptea cea mai rea. Acum se va reface rapid, pentru că nu a suferit influența dăunătoare a medicamentelor. Natura și-a făcut lucrarea cu noblețe pentru a elibera organismul de impurități.” I-am vorbit despre starea mea de istovire, despre greutatea respirației și despre faptul că am găsit ușurare deschizând ușa.

El a zis: „Ce ți-a dat ție ușurare îi va da ușurare și copilului tău. Are nevoie de aer. L-ai ținut în căldură prea mare. Aerul cald care vine de la sobă este dăunător și, dacă nu ar fi fost aerul care vine prin crăpăturile ferestrelor, ar fi fost otrăvitor și i-ar fi distrus viața. Căldura de la sobă distruge vitalitatea din aer și slăbește plămâni. Plămâni copilului au fost slăbiți de faptul că încăperea a fost ținută prea caldă. Persoanele bolnave sunt slăbite de boală și au nevoie de tot aerul înviorător pe care pot să-l suporte, ca să întărească organele vitale pentru se împotrivi bolii. Totuși, în majoritatea cazurilor, aerul și lumina sunt excluse din camera bolnavului ca și cum ar fi niște dușmani periculoși, chiar când sunt cel mai mult necesare.”

Visul acesta și experiența soțului meu au fost o mângâiere pentru amândoi. Dimineața, am descoperit că băiatul nostru avusese o noapte neliniștită. S-a părut că are febră mare până după amiază. Apoi, febra l-a lăsat și el părea a fi destul de bine, dar slăbit. Mâncase doar câte un mic biscuit pe parcursul celor cinci zile de boală. Și-a revenit rapid și a avut o sănătate mai bună decât avusese în ultimii ani. Experiența aceasta este

REFACEREA LUI JAMES WHITE

Cu mulți ani în urmă [1865], când soțul meu purta răspunderi grele la Battle Creek, efortul a început să aibă efecte asupra lui. Sănătatea lui a slăbit repede. În cele din urmă, mintea și trupul lui au fost doborâte și nu a fost în stare să facă nimic. Prietenii mei mi-au zis: „Doamnă White, soțul tău nu poate să trăiască.” M-am hotărât să-l duc într-un loc mai favorabil pentru vindecare. Mama lui a zis: „Ellen, tu trebuie să rămâi și să îngrijești de familie.”

„Mamă”, am răspuns, „nu voi îngădui niciodată ca o minte așa de iscusită să cadă întru totul. Voi lucra cu Dumnezeu, iar Dumnezeu va lucra cu mine pentru a salva mintea soțului meu.”

Ca să obțin bani pentru călătorie, am scos covoarele și le-am vândut. (...) Cu banii obținuți din vânzarea covoarelor, am cumpărat o trăsură acoperită și m-am pregătit pentru călătorie, punând în trăsură o saltea pe care să stea tata. Însoțită de Willie, care era doar un băiat de unsprezece ani, am plecat spre Wright, Michigan.

În timpul călătoriei, Willie a încercat să pună zăbalele la unul dintre cai, dar și-a dat seama că nu putea. I-am spus soțului meu: „Pune-ți mâna pe umărul meu și hai să punem zăbalele.”

El a spus că nu vede cum ar putea. „Da, poți”, i-am răspuns eu. „Ridică-te și vino!” El s-a ridicat și a reușit să pună zăbalele. Atunci a știut că va trebui să facă lucrul acesta și data următoare.

L-am pus continuu pe soțul meu să facă lucruri mici. Nu i-am îngăduit

să rămână tăcut, ci am încercat să-l țin activ. Acesta este planul pe care medicii și ajutoarele de la sanatoriile noastre trebuie să-l urmeze. Să-i conducă pe pacienți pas cu pas, pas cu pas, menținându-le mintea atât de ocupată, încât să nu aibă timp să se gândească la starea lor.

Încurajarea activității fizice și mintale

Adesea, frații vin la noi pentru a ne cere sfatul. Soțul meu nu a vrut să mai vadă pe nimeni. Când veneau oamenii, el prefera mai degrabă să meargă într-o altă cameră. Totuși, de obicei, înainte ca el să-și dea seama că a venit cineva, îl aduceam pe vizitator la el și îi spuneam: „Dragul meu soț, iată aici un frate care a venit să pună o întrebare, iar tu poți să-i răspunzi mult mai bine decât mine, așa că l-am adus la tine.” Desigur, atunci el nu putea să se rețină. Trebuia să rămână în cameră și să răspundă la întrebare. În felul acesta și în multe alte feluri, l-am făcut să-și folosească mintea. Dacă nu ar fi fost făcut să-și folosească mintea, în scurt timp ar fi căzut complet.

Zi de zi, soțul meu ieșea la plimbare. Iarna, a venit o furtună de zăpadă îngrozitoare, iar tata s-a gândit că nu poate să iasă în furtună și zăpadă. M-am dus la fratele Root și i-am zis: „Frate Root, ai o pereche de ghete în plus?” „Da”, a răspuns el. „Aș fi bucuroasă dacă mi le-ai împrumuta în dimineața aceasta”, am spus. M-am încălțat cu ghetele, am pornit prin zăpada înaltă și am mers un sfert de milă. La întoarcere, i-am cerut soțului meu să facă o plimbare. El a spus că nu poate să iasă pe o astfel de vreme. „Oh, sigur că poți”, i-am răspuns. „Sigur că poți să pășești pe urmele mele.” El era un bărbat care avea un mare respect față de femei, iar când a văzut urmele mele, s-a gândit că, dacă o femeie a putut să meargă prin zăpada aceea, va putea și el. În dimineața aceea și-a făcut plimbarea obișnuită.

În primăvară, trebuiau să fie plantați niște pomi fructiferi și să fie cultivată grădina. „Willie”, am spus, „te rog să cumperi trei sape și trei

greble. Nu uita să cumperi câte trei din fiecare.” Când mi le-a adus, i-am spus să ia o sapă și tata altă sapă. Tata a obiectat, dar a luat o sapă. Eu am luat o sapă și am început să lucrăm și, deși am făcut bășici la mâini, eu i-am condus la săpat. Tata nu a putut să facă mult, dar a început să facă mișcare. Prin metode ca acestea, eu am încercat să conlucrez cu Dumnezeu la refacerea sănătății soțului meu. Oh, cum ne-a binecuvântat Domnul!

Întotdeauna l-am luat pe soțul meu cu mine și am mers împreună cu trăsura. L-am luat cu mine când am mers să predic din loc în loc. Aveam un circuit regulat de adunări. Nu am putut să-l oblig să meargă la amvon când predicam. În cele din urmă, după multe, multe luni, i-am zis: „Acum, dragul meu soț, tu vei predica astăzi.” El nu a vrut să meargă, dar eu nu am cedat. L-am luat la amvon cu mine. În ziua aceea, el le-a vorbit oamenilor. Deși adunarea a fost plină de necredincioși, eu nu am putut să mă abțin din plâns o jumătate de oră. Inima mea era plină de bucurie și recunoștință. Am știut că biruința fusese câștigată.

Răsplata efortului perseverent

După optsprezece luni de conlucrare continuă cu Dumnezeu în efortul de a reface sănătatea soțului meu, l-am dus înapoi acasă. L-am înfățișat părinților lui și am zis: „Tată, mamă, iată fiul vostru.”

„Ellen”, a zis mama lui, „numai lui Dumnezeu și ție însăși trebuie să mulțumești pentru această refacere minunată. Energiile tale au adus-o la îndeplinire.”

După refacere, soțul meu a trăit un număr de ani, timp în care a făcut lucrarea cea mai bună din viața lui. Oare anii aceia suplimentari în care a fost folositor nu m-au răsplătit pentru cele optsprezece luni de îngrijire istovitoare?

V-am prezentat o repetare succintă a experienței personale, ca să vă arăt că știu ceva despre folosirea mijloacelor naturale pentru refacerea celor bolnavi. Dumnezeu va face minuni pentru fiecare dintre noi, dacă vom lucra și ne vom purta în conformitate cu credința noastră, deoarece, dacă vom conlucra cu El, Dumnezeu este gata să Își facă partea. Doresc să fac tot ce pot pentru a-i îndruma pe frații mei să meargă pe o cale înțeleaptă, pentru ca eforturile lor să fie cele mai pline de succes. Mulți care au intrat în mormânt ar fi putut să trăiască astăzi, dacă ar fi conlucrat cu Dumnezeu. Să fim niște oameni înțelepți în această privință. — Manuscrisul 50, 1902

ATITUDINEA POTRIVITĂ ÎN RUGĂCIUNE

Am primit scrisori în care am fost întrebată cu privire la atitudinea potrivită când se înalță rugăciuni către Suveranul universului. De unde au primit frații noștri ideea că trebuie să stea în picioare când se roagă lui Dumnezeu? Cineva care a fost educat timp de cinci ani la Battle Creek a fost invitat să conducă rugăciunea înainte ca sora White să le vorbească oamenilor. Totuși, când l-am văzut stând în picioare, în timp ce buzele lui erau pe punctul să se deschidă în rugăciune către Dumnezeu, mi s-a tulburat sufletul și am simțit că trebuie să-i adresez o mustrare publică. L-am chemat pe nume și am zis: „Apleacă-te pe genunchi.” Aceasta este poziția potrivită întotdeauna.

„Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat și a început să Se roage” (Luca 22,41).

„Petru a scos pe toată lumea afară, a îngenuncheat și s-a rugat; apoi, s-a întors spre trup și a zis: «Tabita, scoală-te!». Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor” (Faptele 9,40).

„Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: «Doamne Isuse, primește duhul meu!» Apoi a îngenuncheat și a strigat cu glas tare: «Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!» Și, după aceste vorbe, a adormit” (Faptele 7,59.60).

„După ce a vorbit astfel, a îngenuncheat și s-a rugat împreună cu ei toți” (Faptele 20,36).

„Dar, când s-au împlinit zilele, am plecat și ne-am văzut de drum; și ne-au petrecut toți, cu nevestele și copiii, până afară din cetate. Am îngenuncheat pe mal și ne-am rugat” (Faptele 21,5).

„Apoi, în clipa jertfei de seară, m-am sculat din smerirea mea, cu hainele și mantaua sfâșiate, am căzut în genunchi, am întins mâinile spre Domnul, Dumnezeul meu, și am zis: «Dumnezeule, sunt uluit și mi-e rușine, Dumnezeule, să-mi ridic fața spre Tine. Căci fărădelegile noastre s-au înmulțit deasupra capetelor noastre și greșelile noastre au ajuns până la ceruri»” (Ezra 9,5.6).

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” (Psalmii 95,6)

„Iată de ce zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 3,14).

A îngenunchea când ne rugăm lui Dumnezeu este atitudinea cea mai potrivită. Actul acesta de închinare le-a fost cerut celor trei tineri evrei care erau robi în Babilon. (...) Dar un astfel de act era un omagiu care trebuia să-I fie adus numai lui Dumnezeu, Suveranul lumii, Conducătorul universului, iar cei trei evrei au refuzat să acorde o asemenea cinste vreunui idol, chiar dacă era făcut din aur curat. Prin acest fapt, ei s-ar fi închinat, practic vorbind, împăratului Babilonului. Pentru că au refuzat să facă așa cum le poruncise împăratul, ei au suferit pedeapsa și au fost aruncați în cuptorul aprins. Însă Domnul Hristos a venit personal și a umblat alături de ei prin foc, iar lor nu li s-a făcut niciun rău.

Atât în public, cât și în închinarea particulară, datoria noastră este să ne plecăm pe genunchi înaintea lui Dumnezeu atunci când Îi adresăm cererile noastre. Actul acesta arată dependența noastră de Dumnezeu.

La dedicarea Templului, Solomon a stat cu fața spre altar. În curtea Templului era o treaptă de aramă, sau o platformă, și, după ce a urcat pe ea, el a stat în picioare, și-a ridicat mâinile spre cer și a binecuvântat adunarea uriașă a lui Israel, iar toată adunarea lui Israel a stat în picioare. (...)

„Căci Solomon făcuse o treaptă de aramă și o pusese în mijlocul curții. Ea era lungă de cinci coți, lată de cinci coți și înaltă de trei coți; a șezut pe ea, s-a așezat în genunchi în fața întregii adunări a lui Israel și a întins mâinile spre cer” (2 Cronici 6,13).

Rugăciunea lungă pe care a înălțat-o atunci a fost potrivită pentru ocazia aceea. Ea a fost inspirată de Dumnezeu, exprimând sentimente de cea mai înaltă evlavie, împletite cu umilința cea mai adâncă.

O delăsare crescândă

Prezint aceste texte cu întrebarea: „Unde și-a obținut fratele H educația?” — La Battle Creek. Oare este posibil ca, în ciuda întregii lumini pe care Dumnezeu i-a dat-o poporului Său cu privire la subiectul respectului, pastorii, directorii și profesorii din școlile noastre să-i învețe pe tineri, atât prin cuvinte, cât și prin exemplu, să stea în picioare când se roagă, așa cum făceau fariseii? Să privim noi lucrul acesta ca pe o atitudine care reprezintă mulțumirea lor de sine și simțământul propriei importanțe? Să lăsăm ca ei să se facă remarcați în felul acesta?

„A mai spus și pilda aceasta, pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți. «Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu, și altul, vameș. Fariseul stătea în picioare și a început să se roage în sine astfel: Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni — hrăpăreți, nedreți, preacurvari — sau chiar ca vameșul

acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele»” (Luca 18,9-12). Observați că fariseul, care era cuprins de simțământul propriei neprihăniri, nu se afla într-o poziție care să exprime umilința și respectul față de Dumnezeu, ci stătea în picioare, în mulțumire de sine trufașă, vorbindu-I Domnului despre toate faptele lui bune. „Fariseul stătea în picioare și a început să se roage în sine” (Luca 18,11), iar rugăciunea lui nu a ajuns mai sus decât se afla el însuși.

„Vameșul stătea departe și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!» Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit, decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit, și oricine se smerește va fi înălțat” (Luca 18,13.14).

Sperăm că frații noștri, când se apropie de singurul Dumnezeu adevărat și viu, nu vor manifesta mai puțin respect și venerație decât manifestă păgânii față de zeitățile lor idolatre, pentru că, dacă vor face așa, oamenii aceștia vor fi judecătorii noștri în ziua hotărârii finale. Aș dori să le vorbesc tuturor celor ce ocupă poziția de profesor în școlile noastre. Bărbați și femei, nu-L dezonozați pe Dumnezeu prin lipsa voastră de respect și prin încumetarea voastră! Nu stați în picioare în fariseismul vostru, adresând rugăciuni lui Dumnezeu. Nu vă încredeți în puterea voastră. Nu depindeți de ea, ci aplecați-vă adesea pe genunchi înaintea lui Dumnezeu și închinați-vă Lui!

Pe genunchi

Când vă adunați pentru a vă închina lui Dumnezeu, nu uitați să vă aplecați pe genunchi înaintea Lui. Actul acesta să dovedească faptul că sufletul, trupul și spiritul vostru sunt supuse în întregime Duhului adevărului. Cine a cercetat cu atenție Cuvântul pentru exemple și îndrumări cu privire la

subiectul acesta? În cine putem să ne încredem pentru a fi profesori în școlile noastre din America și din țările străine? Oare după ani de studiu, studenții se vor întoarce în țările lor cu idei pervertite despre respectul, onoarea și venerația care trebuie să-I fie aduse lui Dumnezeu și nu vor simți nicio obligație de a-i cinste pe oamenii cu perii cărunți, oamenii cu experiență, slujitorii aleși ai lui Dumnezeu, care au fost angajați în lucrarea lui Dumnezeu pe aproape întregul parcurs al vieții lor? Îi sfătuiesc pe toți cei ce frecventează școlile din America sau din orice alt loc, să nu prindă spiritul lipsei de respect. Asigurați-vă că înțelegeți pentru voi înșivă de ce fel de educație aveți nevoie, ca să-i puteți educa și pe alții să își formeze un caracter potrivit, care va rezista încercării ce va fi adusă curând asupra tuturor celor care trăiesc pe pământ. Păstrați tovărășia celor mai serioși creștini. Nu alegeți îndrumători sau elevi pompoși, ci pe aceia care manifestă evlavie cea mai adâncă, pe aceia care au un duh de înțelepciune în lucrurile lui Dumnezeu.

Trăim vremuri periculoase. Adventiștii de ziua a șaptea se declară a fi poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu, dar pierd spiritul de devoțiune. Spiritul respectului față de Dumnezeu îi învață pe oameni cum să se apropie de Creatorul lor — cu sfințenie și venerație, prin credință, nu în ei înșiși, ci în Mijlocitorul lor. În felul acesta, omul este păstrat statornic, indiferent de circumstanțele în care este pus. Omul trebuie să vină pe genunchi, ca un supus al harului, ca unul care se roagă la piciorul tronului harului. Când primește zi de zi bunătățile din mâna lui Dumnezeu, el trebuie să cultive mereu recunoștință în inimă și să o exprime prin cuvinte de mulțumire și laudă pentru aceste favoruri nemeritate. Îngerii au vegheat pe calea lui pe parcursul întregii vieți și a fost eliberat din multe capcane pe care nu le-a văzut. El trebuie să recunoască în fiecare rugăciune serviciul pe care i l-a făcut Dumnezeu, datorită acestei ocrotiri și vegheri din partea ochilor care nu ațipesc și nici nu dorm niciodată.

Toți să se bazeze pe Dumnezeu în neajutorarea și nevoia lor zilnică. Ei

trebuie să rămână umili, să vegheze și să se roage. Lauda și mulțumirea să se reverse cu recunoștință și dragoste sinceră față de Dumnezeu.

În adunarea celor dreți, ei trebuie să-L laude pe Dumnezeul cel Preaînalt. Toți cei care au un simț al legăturii vitale cu Dumnezeu trebuie să stea înaintea Domnului ca niște martori pentru El, exprimând dragostea, mila și bunătatea lui Dumnezeu. Cuvintele să fie sincere, simple, serioase, cuvinte care dovedesc înțelegere, inima să ardă de dragostea lui Dumnezeu, buzele să fie sfințite spre slava Sa, nu numai pentru a face cunoscute bunătățile lui Dumnezeu în adunarea sfinților, ci și pentru a fi martorii Săi în orice loc. Locuitorii pământului trebuie să știe că El este Dumnezeu, singurul Dumnezeu adevărat și viu.

Toți să știe bine cum să vină la Dumnezeu cu respect și temere sfântă și cu dragoste evlavioasă. Se manifestă o lipsă tot mai mare de respect pentru Creatorul nostru, o desconsiderare tot mai mare a măreției și a maiestății Sale. Totuși, Dumnezeu ne vorbește în aceste zile din urmă. Noi auzim vocea Lui în furtună și în tunete. Auzim despre calamitățile pe care le îngăduie El prin cutremure, inundații, elemente distrugătoare, care mătură totul în calea lor. Auzim despre vapoare care se scufundă în oceanul furtunos. Dumnezeu le vorbește familiilor care au refuzat să-L recunoască, uneori în mijlocul vântului și al furtunii, alteori față către față, așa cum a vorbit cu Moise. De asemenea, El îi șoptește cuvinte de dragoste atât copilășului care se încrede, cât și bătrânului cu perii cărunți. Înțelepciunea pământească este înțelepciune când privește la cele nevăzute.

Când se aude vocea suavă care urmează după vântul puternic și furtuna ce mută stâncile din locul lor, toți să-și acopere fața, pentru că Dumnezeu este foarte aproape. Să se ascundă în Isus Hristos, pentru că El este locul lor de adăpost. Crăpătura din stâncă este acoperită de mâna Sa străpunsă, când căutătorul umil așteaptă pe genunchi, cu o atitudine smerită, să audă ce îi spune Domnul slujitorului Său. — Manuscrisul 84b, 1897

Niciun loc nepotrivit pentru rugăciune

Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a-I adresa o rugăciune lui Dumnezeu. (...) În aglomerația de pe stradă, în timp ce suntem angajați în ocupația noastră, noi putem să înălțăm o rugăciune către Dumnezeu și să ne rugăm pentru călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. — Calea către Hristos, p. 99

Noi putem să vorbim cu Isus când mergem pe drum, iar El spune: Sunt la dreapta ta. Putem să comunicăm cu Dumnezeu în inima noastră, putem să umblăm în tovărășia lui Hristos. Când ne angajăm în munca noastră zilnică, putem să exprimăm dorința inimii noastre, fără să fie auzită de vreo ureche omenească, dar cuvântul acela nu va pieri în tăcere, nici nu va fi pierdut. Nimic nu poate îneca dorința sufletului. Ea se ridică deasupra gălăgiei de pe stradă, deasupra zgomotelor mașinilor. Dumnezeu este Cel căruia Îi vorbim, iar rugăciunea noastră este auzită. — Slujitorii Evangheliei, p. 258

Nu este întotdeauna necesar să îngenunchem pentru a ne ruga. Cultivați obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când sunteți singuri, când mergeți pe stradă și când sunteți ocupați cu munca zilnică. — Divina vindecare, p. 510, 511

Capitolul 33

„SĂ NU AI ALȚI DUMNEZEI AFARĂ DE MINE”

Fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu va fi cernut ca grâul, iar în procesul de cernere, fiecare plăcere îndrăgită care abate mintea de la Dumnezeu trebuie să fie sacrificată. În multe familii, rafturile, cuierile și mesele sunt pline de ornamente și picturi. Albumele pline de fotografii ale familiei și prietenilor sunt puse într-un loc unde vor atrage atenția vizitatorilor. În felul acesta, gândurile care ar trebui să fie îndreptate spre Dumnezeu și spre interesele veșnice sunt coborâte la nivelul lucrurilor obișnuite. Nu este aceasta o formă de idolatrie? Oare banii cheltuiți în felul acesta nu ar fi trebuit să fie folosiți pentru binecuvântarea omenirii, pentru alinarea suferinței, pentru a-i îmbrăca pe cei goi și a-i hrăni pe cei flămânzi? Oare nu ar fi trebuit să fie puși în vistieria Domnului pentru înaintarea lucrării Sale și pentru zidirea Împărăției Sale pe pământ?

Subiectul acesta este foarte important și vă este prezentat pentru a vă salva de păcatul idolatriei. Dacă veți asculta cuvintele rostite de Sfântul lui Israel: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20,3), binecuvântarea va veni în sufletul vostru. Mulți își creează griji și tulburări inutile, dedicând timpul și gândurile unor ornamente nenesesare, cu care sunt umplute casele lor. Este nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a-i face să nu își mai dedice acestui scop timpul și gândurile, căci este o idolatrie din toate punctele de vedere.

Acela care cercetează inima dorește să îi câștige pe copiii Săi de la orice formă de idolatrie. Cuvântul lui Dumnezeu, cartea binecuvântată a vieții, să ocupe mesele care acum sunt ocupate de ornamentele inutile. Cheltuiți-vă banii cumpărând cărțile care vor fi niște metode de iluminare a minții cu privire la adevărul prezent. Timpul pe care îl irosiți cu mutarea și

ștersul prafului de pe nenumăratele obiecte din casa voastră ar putea fi petrecut scriind câteva rânduri către prieteni, trimițând ziare și broșuri sau cărți mici cuiva care nu cunoaște adevărul. Primiți Cuvântul Domnului ca pe comoara înțelepciunii și a dragostei infinite. Acesta este ghidul care scoate în evidență calea spre cer. El Îl evidențiază pe Mântuitorul care iartă, spunând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29)

Oh, dacă ați cerceta Scripturile cu inimi pline de rugăciune și de un spirit de predare față de Dumnezeu! Oh, dacă v-ați cerceta inima ca și când ați privi-o cu o lumină aprinsă și dacă ați descoperi și ați rupe firul cel mai firav care vă leagă de obiceiurile lumești care vă abat gândurile de la Dumnezeu! Rugați-L pe Dumnezeu să vă arate fiecare practică și fiecare obicei care vă abat gândurile și simțămintele de la Dumnezeu. Dumnezeu i-a dat omului Legea Sa sfântă, ca măsură a Sa pentru caracterul omului. Prin Legea aceasta, puteți să vedeți și să biruiți fiecare defect din caracterul vostru. Puteți să vă despărțiți de orice idol și să vă legați de tronul lui Dumnezeu prin lanțul de aur al harului și al adevărului. — Review and Herald, 14 mai 1901

AVERTIZARE ÎMPOTRIVA POZIȚIILOR EXTREMISTE

Unii aveau capacitatea de a ajuta biserica, dar ei aveau nevoie ca, mai întâi, să-și pună inima în rândulială. Unii stabiliseră teste false și făcuseră un criteriu din ideile și concepțiile proprii, exagerând lucrurile de mică importanță, făcând din ele niște condiții pentru părtășia creștină și punând poveri grele pe umerii altora. Un astfel de spirit de critică, de căutare a greșelilor și de dezbinare a pătruns în biserică și i-a adus un mare prejudiciu. Impresiile care au fost lăsate în mintea celor necredincioși au fost că adventiștii păzitori ai Sabatului sunt niște fanatici și extremiști, iar credința lor deosebită i-a făcut să fie lipsiți de bunătate, de amabilitate și să aibă un caracter întru totul necreștinesc. În felul acesta, comportamentul câtorva extremiști a împiedicat influența adevărului să ajungă la oameni.

Unii au făcut din îmbrăcăminte un subiect de cea mai mare importanță, criticând articolele de îmbrăcăminte purtate de alții sau stând gata să pedepsească pe oricine nu a corespuns exact cu ideile lor. Câțiva au condamnat picturile (fotografiile), spunând că acestea sunt interzise de porunca a doua și că orice astfel de lucru trebuie să fie nimicit.

Acești oameni înguști nu pot să înțeleagă nimic, cu excepția faptului de a insista asupra unui singur lucru pe care li se pare că îl înțeleg. Cu ani în urmă, am fost nevoiți să ne confruntăm cu același spirit și aceeași lucrare. S-au ridicat oameni care au pretins că erau trimiși cu o solie pentru a condamna picturile și pentru a îndemna ca orice lucru de felul acesta să fie nimicit. Ei au mers până acolo încât să condamne hainele care aveau imagini imprimate sau „picturi” pe ele.

Noi citim în Biblie despre o conștiință curată, dar nu există numai conștiințe curate, ci și conștiințe rele. Există o conștiinciozitate care va duce totul la extreme și va face datoriile creștine să fie la fel de împovărătoare, cum au făcut iudeii să fie păzirea Sabatului. Mustrarea pe care Domnul Isus le-a adresat-o cărturarilor și fariseilor se aplică la fel de bine acestei categorii: „Dar vai de voi, fariseilor! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din rută și din toate zarzavaturile, și dați uitării dreptatea și dragostea de Dumnezeu” (Luca 11,42). Un fanatic, cu spiritul lui puternic și ideile lui radicale, care va asupra conștiința celor ce doresc să fie corecți, va face mult rău. Biserica trebuie să fie curățită de orice astfel de influențe.

Imaginile folosite de Dumnezeu

Porunca a doua interzice închinarea la imagini, dar Dumnezeu Însuși a folosit imagini și simboluri pentru a le ilustra profeților Săi lecțiile pe care a dorit ca ei să le prezinte oamenilor, iar ele au putut să fie înțelese mai bine în

felul acesta, decât dacă ar fi fost prezentate în alt fel. El a apelat la inteligență prin simțul văzului. Istoria profetică le-a fost prezentată lui Daniel și lui Ioan prin simboluri, iar acestea trebuiau să fie reprezentate clar în tabele, pentru ca aceia care le citesc să poată înțelege.

Este adevărat că se cheltuiesc mult prea mulți bani pentru picturi. Niciun bănuț care ar trebui să intre în vistieria lui Dumnezeu să nu-i fie plătit unui artist. Totuși răul care va urma în biserică din comportamentul acestor extremiști este cu mult mai mare decât răul pe care ei încearcă să-l corecteze. Uneori, este dificil să spui cu precizie unde este linia, unde ajunge să fie păcat pictarea imaginilor. Totuși cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și doresc din toată inima să păzească poruncile Sale vor fi conduși de El. Dumnezeu nu dorește ca aceștia să depindă de vreun om care să fie conștiință pentru ei. Acela care primește toate ideile și impresiile unor minți dezechilibrate va ajunge să fie confuz și încurcat. Scopul lui Satana este să abată atenția de la solia îngerului al treilea spre subiecte colaterale, așa încât mințile și inimile care ar fi trebuit să crească în har și în cunoașterea adevărului să ajungă pipernicite și slăbite, pentru ca Dumnezeu să nu fie slăvit de acești oameni.

— Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, p. 211, 212

OCUPAȚIA FOLOSITOARE ESTE MAI BUNĂ DECÂT JOCURILE

Educați-i pe bărbați și pe femei să-i crească pe copiii lor liberi de practicile false, care sunt la modă, și să-i învețe să fie folositori. Fiicele să fie educate de mame să facă o muncă folositoare, nu numai în casă, ci și afară. Mamele pot, de asemenea, să-i învețe pe fiii lor, la o anumită vârstă, să facă lucruri folositoare în casă și afară.

Sunt o mulțime de lucruri folositoare și necesare care pot fi făcute în lumea noastră și care ar face ca plăcerea de amuzamente să ajungă aproape întru totul inutilă. Creierul, oasele, mușchii vor dobândi soliditate și putere prin folosirea lor pentru un scop, printr-o gândire serioasă și prin alcătuirea de planuri care îi vor educa pe tineri să dezvolte puterile intelectului și tăria organelor trupului și vor pune în așa fel la lucru talentele primite, încât să-I aducă slavă lui Dumnezeu.

Faptul acesta a fost prezentat cu claritate în instituția noastră de sănătate și în colegiul nostru, ca fiind motivul convingător pentru care a fost nevoie ca acestea să fie înființate, dar, cum a fost în zilele lui Noe și Lot, tot așa este și în timpul nostru. Oamenii cu căutat multe invenții și s-au îndepărtat mult de scopurile și căile Lui Dumnezeu.

Pericolul sporturilor

Eu nu condamn exercițiul simplu al jocului cu mingea, dar acesta, chiar și în simplitatea lui, ar putea să fie exagerat. Mi se strânge inima în mine când văd rezultatul aproape sigur care vine pe calea acestor amuzamente. Ele conduc la o cheltuială de bani ce ar fi trebuit să fie folosiți pentru a le duce

lumina adevărului sufletelor care pier fără Hristos. Amuzamentele și cheltuirea banilor pentru satisfacerea eului, care conduc pas cu pas la slăvirea de sine, precum învățarea practicării acestor jocuri pentru plăcere, produc o dragoste și o pasiune după astfel de lucruri care nu sunt favorabile desăvârșirii caracterului creștin.

Felul în care au fost educați la colegiu nu poartă amprenta Cerului. Nu întărește puterea intelectului. Nu înobilează și nu curățește caracterul. Există legături care duc la obiceiuri și practici lumești, iar jucătorii ajung să fie atât de captivați și de înnebuniți de ele, încât în cer sunt declarați a fi iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu. În loc ca intelectul să ajungă mai puternic pentru a face o lucrare mai bună în calitate de elevi și pentru a fi mai bine calificați ca să-și îndeplinească datoriile în calitate de creștini, practicarea acestor jocuri le umple creierul cu gânduri care le distrag mintea de la studii.

O cale mult mai bună

Așadar, aceeași capacitate de a pune la lucru mintea și mușchii ar putea să inventeze căi și mijloace de o categorie cu mult mai înaltă pentru folosirea lor în lucrarea misionară, care i-ar face pe oameni să fie conlucrători cu Dumnezeu și i-ar educa pentru a fi mai folositori în viața prezentă, îndeplinind o lucrare necesară. Aceasta este cea mai importantă ramură a educației.

Sunt multe căi prin care tinerii pot să-și pună la schimbător talanții care le-au fost încredințați de Dumnezeu pentru zidirea lucrării Sale, nu pentru a-și face pe plac lor înșiși, ci pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. Maiestatea cerului, Împăratul slavei, a făcut un sacrificiu infinit prin faptul că a venit în lumea noastră pentru a înălța și înnobila omenirea. El a fost un lucrător perseverent și harnic. Citim că El „umbla din loc în loc, făcea bine” (Faptele

10,38).

Oare nu este aceasta lucrarea pe care trebuie să o caute fiecare tânăr, mergând pe urmele lui Hristos? Aveți ajutorul lui Hristos. Ideile elevilor se vor lărgi. Minte va fi mult mai cuprinzătoare și capacitatea de a fi folositori chiar și în viața de elev va crește continuu. Brațele, mâinile pe care vi le-a dat Dumnezeu trebuie să fie folosite în facerea binelui, în fapte care vor purta semnătura cerului, ca să puteți auzi în cele din urmă cuvintele: „Bine, rob bun și credincios” (Matei 25,21).

Din felul în care mi-a fost prezentat subiectul acesta, eu nu cred că jocurile voastre cu mingea se desfășoară în așa fel încât raportul elevilor va avea, în ochii Aceluia care cântărește faptele, un asemenea caracter, încât să le aducă jucătorilor o răsplată.

Să fie format un grup oarecum asemănător cu ordinul Străduința Creștină și să vedeți ce poate să facă fiecare persoană care are simțământul răspunderii, dacă urmărește și folosește ocaziile de a lucra pentru Domnul. El are o vie în care fiecare poate să îndeplinească o lucrare bună. Omenirea suferindă are nevoie de ajutor pretutindeni. Elevii pot să câștige calea spre inimi, adresând cuvinte la vremea potrivită, făcându-le servicii chiar și acelor care au nevoie de munca fizică. Aceasta ar însemna să puneți la schimbător talanții care v-au fost încredințați pentru o folosire înțeleaptă. Dacă vor fi puși la schimbător, talanții se vor înmulți.

Pot fi plănuite metode sănătoase de exercițiu fizic, care vor fi benefice atât pentru suflet, cât și pentru trup. Există o mare lucrare de făcut și este important ca fiecare persoană responsabilă să se educe pentru a face lucrarea aceasta într-un mod vrednic de a fi primit de Dumnezeu. Toți au mult de învățat și nu poate fi inventată o metodă mai bună de folosire a creierului, a oaselor și a mușchilor, decât aceea de a primi înțelepciunea lui Dumnezeu

prin facerea binelui și de a adopta unele mijloace omenești pentru a repara relele existente în acest veac extravagant și risipitor.

Datoria noastră este să căutăm mereu să facem binele prin folosirea creierului și a mușchilor pe care Dumnezeu ni i-a dat ca să putem fi de folos altora, ușurându-le truda, mângâindu-i pe cei necăjiți, încurajându-i pe cei descurajați, adresându-le cuvinte de mângâiere celor disperați, întorcând mințile elevilor de la distrația și amuzamentele care îi duc adesea dincolo de demnitatea maturității, la rușine și dispreț. Domnul dorește ca mintea să fie înnobilită, căutând căi mai înalte și mai nobile pentru a fi folositori.

Pericole pentru spiritualitate

Oare în jocurile acestea se manifestă scopul unic de a-I da slavă lui Dumnezeu? Știu că nu este așa. Calea și planurile lui Dumnezeu se pierd din vedere. În acest timp de probă, activitatea fapturilor inteligente se suprapune voinței descoperite a lui Dumnezeu, pe care o înlocuiește cu speculațiile și invențiile omenești, avându-l pe Satana de partea lor pentru a-i umple cu spiritul lui. Țineți Cuvântul lui Dumnezeu aproape de voi. Dacă veți fi călăuziți de el, veți fi înțelepți, statornici, neclintiți și îmbogățiți întotdeauna în lucrarea Domnului. Acum, în aceste zile din urmă, trebuie să veghem în vederea rugăciunii. Domnul Dumnezeu cerurilor protestează împotriva cultivării pasiunii arzătoare pentru supremație în jocurile care sunt atât de captivante.

În nicio perioadă din viață nu ați fost așezați într-un loc mai dificil decât acela în care vă aflați în timp ce urmați studiile medicale în Ann Arbor. Satana urmărește orice cale prin care poate să obțină avantajul de a pătrunde cu ispitele lui viclene, ca să distrugă sufletul. Veți întâlni idei ale necredinței la oameni foarte inteligenți, care se autodenumesc creștini. Rămâneți la înțelepciunea care vă este descoperită în Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece,

dacă respectați învățăturile lui, ele vă vor lega de tronul lui Dumnezeu.

Îmi este teamă acum, mai mult ca în oricare alt timp, ca nu cumva creștinii, ca indivizi, să se despartă de Dumnezeu, deoarece pierd din vedere Modelul, pe Isus Hristos, în timp ce cred că sunt în siguranță, mergând după scânteile propriilor luminițe și amăgindu-și sufletul cu gândul că aceasta este calea Domnului. — Scrisoarea 17a, 1893

CĂLĂUZIREA PRIN MIJLOACE DE GHICIRE

Tu te străduiești să ajungi la deciziile corecte cu privire la datoriile religioase și să iei hotărâri cu privire la afacerile tale, dând cu banul și lăsând ca poziția în care cade să decidă calea pe care o vei urma. Sunt îndrumată să spun că nu trebuie să încurajăm în niciun fel o astfel de metodă. Acestea sunt niște metode prea slabe, prea asemănătoare cu prestidigitația. Ele nu sunt de la Domnul, iar cei care depind de ele pentru îndrumare se vor confrunta cu eșecul și dezamăgirea. Ele nu sunt nimic mai mult decât o chestiune de ghicire, iar influența adoptării acestor mijloace de aflare a datoriei este menită să determine mintea să depindă de soartă și de ghicit, în timp ce lucrarea și planurile noastre de lucru trebuie să fie fundamentate pe temelia sigură a Cuvântului lui Dumnezeu.

Cei din poporul lui Dumnezeu pot să ajungă la o înțelegere corectă a datoriei lor numai prin rugăciune sinceră și printr-o căutare stăruitoare a sfințirii Duhului Sfânt. Dacă vor căuta corect învățătura cu privire la calea lor de a acționa, nu vor accepta aceste metode ciudate și nedemne de încredere. Atunci, vor fi scutiți de o lucrare făcută la întâmplare și de confuzia care este întotdeauna rezultatul dependenței de planurile omenești. (...)

Doresc să le spun celor din poporul nostru: Nimeni să nu fie îndepărtat de la principiile temeinice și inteligente pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru călăuzirea poporului Său, așa încât să depindă, pentru îndrumare, de metode precum datul cu banul. Un asemenea comportament îi place vrăjmașului sufletelor, deoarece el va lua controlul asupra monedei și își va aduce la îndeplinire planurile prin intermediul acesteia. Nimeni să nu fie amăgit cu ușurință pentru a-și pune încrederea în asemenea metode. Nimeni

să nu desconsidere propria experiență, apelând la metode ieftine pentru a fi îndrumat în domenii importante legate de lucrarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu lucrează la întâmplare. Căutați-L cât se poate de stăruitor în rugăciune. El va impresiona mintea și va inspira cuvintele potrivite. Cei din poporul lui Dumnezeu să fie educați să nu se încreadă în invenții omenești și în mijloace nesigure pentru a afla voia lui Dumnezeu. Satana și slujitorii lui sunt gata să pătrundă pe orice poartă pe care o vor găsi deschisă pentru a conduce sufletele departe de principiile curate ale Cuvântului lui Dumnezeu. Poporul care este condus și învățat de Dumnezeu nu va acorda niciun loc mijloacelor care nu sunt un „Așa zice Domnul”.

Toți cei care pretind că se pregătesc pentru venirea Domnului să-L caute în umilință pentru a cunoaște voia Sa și a primi un spirit doritor să meargă în toată lumina pe care o trimite El. Ca popor, nouă ni s-a dat multă învățătură cu privire la datoria noastră de a depinde de Dumnezeu pentru a primi sfat și înțelepciune. Să mergem la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a primi învățătură. „Cercetați Scripturile”, a zis Mântuitorul. (...) Trebuie să ne umilim inima și să ne curățim sufletul zi de zi, învățând fără încetare să umblăm prin credința Fiului lui Dumnezeu.

Frații și surorile mele, lăsați deoparte toate mijloacele mărunte pe care ați fi ispitiți să le folosiți și puneți-vă la încercare sufletul prin mărturia Cuvântului lui Dumnezeu! Cercetați Cuvântul acesta, ca să cunoașteți caracterul și voia lui Dumnezeu. Este foarte important ca fiecare credincios să facă din adevărurile Bibliei călăuza și paza lui. Tinerilor și tinerelor, precum și celor înaintați în vârstă, le mărturisesc că studiul Cuvântului este singura pază pentru sufletul care dorește să rămână statornic până la sfârșit. — Special Testimonies, Seria B, nr. 17, p. 25-29

Răspunsuri la întrebări, într-un interviu

William C. White: Care este părerea dumneavoastră cu privire la practica unei persoane de a lua decizii în probleme de afaceri și în problemele vieții de zi cu zi, cerându-I Domnului să răspundă la întrebare cu „da” sau „nu”? Aceasta scrie cuvintele pe o parte și pe alta a unui cartonaș, iar apoi îl lasă să cadă și acceptă ca răspuns felul în care cade cartonașul, crezând că Dumnezeu îi arată astfel ce dorește sau nu dorește să facă în legătură cu un anumit lucru.

Ellen G. White: Este o metodă riscantă, pe care Dumnezeu nu o aprobă. Celor care au sugerat astfel de teste, eu le-am spus: „Nu, nu!” Lucrurile sfinte, care au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, nu trebuie să fie tratate prin metode de felul acesta. Dumnezeu nu ne îndrumă nicidecum să aflăm voia Sa pe o astfel de cale.

Oare faptul de a hotărî care este voia lui Dumnezeu prin aruncarea unei monede sau a unui cartonaș, observând cum cade, ne va oferi o experiență care Îi va da slavă lui Dumnezeu? Nu, nu! Asemenea teste vor strica experiența religioasă a celui care o adoptă. Toți cei ce depind de astfel de lucruri pentru a fi călăuziți au nevoie să fie reconverțiți. 54

După marea dezamăgire a poporului adventist, în 1844, am avut de luptat din nou și din nou cu toate aceste lucruri. Atunci am fost ridicată de pe patul de boală și am fost trimisă pentru a vesti o solie de mustrare cu privire la un astfel de fanatism. Oamenii foloseau metode diferite. Alegeau un semn și apoi urmau calea indicată de semnul acela.

Într-o situație, nu au vrut să înmormânteze un copil care murise, deoarece înțeleseseră, din semnul pe care îl puseseră, că acel copil urma să fie înviat.

Am fost trimisă să-mi aduc mărturia cu privire la falsitatea acelor lucruri pe care ei le foloseau ca semne. În conformitate cu lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o, dacă nu acceptăm un „Așa zice Domnul”, nu suntem în siguranță. (...)

William C. White: Să presupunem că întreprind o afacere. Văd o proprietate care mi se pare a fi bună și Îi cer Domnului să îmi spună dacă este bine să o cumpăr sau nu. Apoi, adopt metoda de a da cu banul și, dacă va cădea cu o anumită parte în sus, cumpăr proprietatea, iar dacă va cădea cu partea cealaltă în sus, nu o voi cumpăra.

Ellen G. White: Dumnezeu mi-a dat solia că niciun astfel de lucru nu trebuie să intre în lucrarea Sa. Acest lucru ar înjosi-o până la țărână. Așa mi-a fost prezentat faptul acesta. El ar abate mintea de la Dumnezeu, de la puterea Sa și de la harul Său, spre lucruri mărunte, iar vrăjmașul ar folosi astfel de lucruri mărunte, făcându-le să pară a fi minunate, ca rezultat al aplicării acestor teste inventate de oameni. (...)

William C. White: Sora Harris spune că fratele Harris se roagă întotdeauna înainte de a da cu banul. Oare faptul acesta nu face o deosebire?

Ellen G. White: Niciun fel de deosebire. Oare fanaticii cărora le-am vorbit întotdeauna nu s-au rugat când au trecut prin acele experiențe uluitoare din statul Maine? Planul acesta ne determină să ne încredem în ce poate să facă omul. Noi nu vrem cu nimic mai puțin din puterea lui Dumnezeu, ci mai mult. Noi vrem o solemnitate care va veni numai de la Dumnezeul cerului. Atunci, vom lucra în conformitate cu învățătura Sa divină. (...)

Noi am lucrat cu toată puterea pentru a-i încuraja pe cei din poporul

nostru să vină la Dumnezeu prin credință și să creadă că Duhul Său Sfânt le va fi dat fără rețineri ca învățător și călăuză și că, prin lucrarea Sa, pot să cunoască voia lui Dumnezeu. — Idem, p. 16-20

TRAGEREA LA SORTI ÎN ALEGEREA SLUJBAȘILOR BISERICII

Nu am nicio încredere în tragerea la sorti. Avem în Biblie un clar „Așa zice Domnul” cu privire la toate îndatoririle bisericii. (...)

Membrilor bisericii din _____, aș dori să le spun: Citiți Biblia cu multă rugăciune. Nu încercați să-i umiliți pe alții, ci umiliți-vă voi înșivă înaintea lui Dumnezeu și tratați-vă cu amabilitate unii pe alții. A trage la sorti pentru alegerea slujbașilor bisericii nu face parte din rânduiala lui Dumnezeu. Oamenii cu simț de răspundere să fie chemați să-i aleagă pe slujbașii bisericii. — Scrisoarea 37, 1900

RESURSELE PENTRU VREME DE NEVOIE

RECOMANDAREA ECONOMIEI SISTEMATICE

În fiecare săptămână, ar trebui să fie puși deoparte, într-un loc sigur, cinci sau zece dolari, care să fie folosiți numai în caz de boală. Dacă faceți economie, ați putea să depuneți ceva cu o dobândă. Printr-o administrare înțeleaptă, puteți să economisiți ceva, după ce v-ați plătit datoriile. — Scrisoarea 29, 1884

Am cunoscut o familie care primea douăzeci de dolari pe săptămână și cheltuia fiecare bănuț din ei, în timp ce o altă familie de aceeași mărime primea doar doisprezece dolari pe săptămână și pune deoparte unul sau doi dolari pe săptămână, reușind să facă așa, pentru că se abținea să cumpere lucruri care păreau a fi necesare, dar de care putea să se lipsească. — Scrisoarea 156, 1901

PREGĂTIREA PENTRU ZILELE CÂND VENITURILE VOR FI REDUSE

Dacă ați fi economisit așa cum trebuia, astăzi ați fi avut un capital pe care să-l folosiți în caz de necesitate și pentru a ajuta lucrarea lui Dumnezeu. În fiecare săptămână, o parte din salariul vostru ar trebui să fie pusă deoparte și să nu vă atingeți de ea, decât în cazul în care există o necesitate reală sau pentru a-I înapoia Dăătorului, prin daruri aduse lui Dumnezeu. (...)

Banii pe care i-ați câștigat nu au fost cheltuiți cu înțelepciune și cu economie, așa încât să aveți o rezervă pentru situația în care veți fi bolnavi și

familia voastră va fi lipsită de mijloacele necesare pentru a o susține. Familia voastră trebuie să aibă ceva pe care să se bazeze, dacă ați ajunge în strâmtorare. — Scrisoarea 5, 1877

UN TÂNĂR SFĂTUIT SĂ FACĂ ECONOMII

Este sigur că nu ai economisit în toate lucrurile, pentru că, dacă ai fi economisit, ai fi avut acum ceva de arătat ca rezultat al acelei economii înțelepte, care este vrednică de laudă în dreptul fiecărui tânăr. Regula ta ar fi trebuit să fie aceea de a păstra cu atenție o parte din salariul săptămânal și de a pune deoparte în fiecare săptămână o sumă de care nu trebuie să te atingi. (...)

Sârguința în muncă, abținerea de la plăceri, chiar acceptarea lipsurilor, atâta vreme cât sănătatea nu este pusă în pericol, ar fi trebuit să fie menținute cu voioșie de orice tânăr aflat în situația ta, iar tu ai fi avut o mică rezervă neatinsă, pentru situația în care ai fi ajuns bolnav, așa încât să nu depinzi de binefacerile altora. Tu ai cheltuit inutil mulți bani care ar fi putut fi depuși cu dobândă și acum ai fi avut unele venituri. (...)

Chiar și din salariile tale limitate, ai fi putut avea o rezervă de bani pentru orice nevoie. Aceștia ar fi putut fi investiți într-o bucată de pământ a cărei valoare ar crește. Totuși faptul că un tânăr folosește până la ultimul dolar pe care îl câștigă arată o mare lipsă de discernământ și de înțelepciune.

Deoarece oamenii muritori au trupuri, capete și inimi de care trebuie să se îngrijească, este necesar să fie făcute niște rezerve pentru întreținere și pentru a menține o poziție corespunzătoare în lume. Nu pentru a corespunde standardelor lumii — oh, nu, nu, nicidecum! — ci pentru a fi o influență spre bine în lume. Trebuie să fie exercitate dragostea, simpatia și spiritul de frățietate. — Scrisoarea 41, 1877

BĂTRÂNII CARE NU AU UN CĂMIN

La ora nouă, ne-am adunat cu câțiva frați în cortul cel mare pentru a discuta despre subiectul care a fost adus mereu în atenția noastră — și anume acela al persoanelor în vârstă care nu au un cămin. Ce se va face cu ei?

Lumina pe care Domnul mi-a dat-o a fost repetată: Fiecare familie să poarte de grijă de propriile rude, oferindu-le mijloace potrivite. Dacă lucrul acesta nu este posibil, biserica trebuie să poarte povara. Domnul Își va binecuvânta biserica în exercitarea bunăvoinței. Acești bătrâni sunt săracii lui Dumnezeu și nu trebuie să fie lăsați nefericiți și lipsiți.

Dacă biserica nu poate să facă lucrul acesta, atunci Conferința trebuie să îl preia și să îngrijească de nevoiașii Domnului. De asemenea, să fie întocmite prevederi pentru orfani. Dacă aceștia nu pot să fie îngrijiți de rudele lor, biserica [locală] sau Conferința trebuie să aibă grijă de ei și să-i plaseze în cămine potrivite. — Manuscrisul 151, 1898

SERVICIUL MILITAR

RĂZBOIUL ÎN TIMPURILE VECHIULUI TESTAMENT

„Moise, preotul Eleazar și toți mai-marii adunării le-au ieșit înaintea, afară din tabără. Și Moise s-a mâniat pe căpeteniile oștirii, pe căpeteniile peste o mie și pe căpeteniile peste o sută care se întorceau de la război. El le-a zis: «Cum? Ați lăsat cu viață pe toate femeile? Iată, ele sunt acelea care, după cuvântul lui Balaam, au târât pe copiii lui Israel să păcătuiască împotriva Domnului, în fapta lui Peor; și atunci a izbucnit urgia în adunarea Domnului»” (Numeri 31,13-16).

Moise le-a poruncit soldaților să nimicească femeile și copiii de parte bărbătească. Balaam îi vânduse pe copiii lui Israel pentru o răsplată și murise împreună cu poporul a cărui favoare o obținuse cu sacrificiul a douăzeci și patru de mii de israeliți.

Domnul este privit de mulți ca fiind nemilos, deoarece i-a cerut poporului Său să intre în război cu celelalte națiuni. Ei spun că faptul acesta este contrar caracterului Său milostiv. Totuși Acela care a făcut lumea și l-a creat pe om pentru a locui pe pământ are un control nelimitat asupra lucrărilor mâinilor Sale și are dreptul să facă așa cum Îi place și ce Îi place cu lucrarea mâinilor Sale. Omul nu are niciun drept să-I spună Creatorului lui: De ce faci așa? Nu este nicio nedreptate în caracterul Său. El este Conducătorul lumii, dar o mare parte dintre supușii Lui s-au răzvrătit împotriva autorității Sale și au călcat în picioare Legea Sa. Deși El a revărsat asupra lor un belșug de binecuvântări și i-a înconjurat cu tot ce era necesar, totuși ei s-au închinat chipurilor de lemn, piatră, argint și aur, pe care le-au

făcut cu mâinile lor. Ei își învață copiii că aceste chipuri sunt zeii care le dau viață și sănătate, fac pământurile să fie roditoare și le dau bogății și onoare. Ei și-au bătut joc de Dumnezeu lui Israel. Ei îi disprețuiesc pe cei din poporul Său, pentru că faptele lor sunt neprihănite. „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!» S-au stricat oamenii, fac fapte urâte; nu este niciunul care să facă binele” (Psalmii 14,1). Dumnezeu i-a suportat până când au umplut măsura nelegiurii și apoi a adus asupra lor o nimicire rapidă. El i-a folosit pe cei din poporul Său ca pe niște unelte ale mâniei Sale, pentru a pedepsi națiunile nelegiuite, care le-au făcut rău și i-au atras în idolatrie.

Mi-a fost arătată imaginea unei familii. O parte dintre copii par a fi nerăbdători să învețe și să asculte cerințele tatălui, iar ceilalți calcă în picioare autoritatea lui și par a se bucura să arate dispreț față de conducerea familiei. Ei folosesc bunurile din casa tatălui lor și primesc continuu din bogăția lui. Ei sunt întru totul dependenți de el pentru tot ce primesc, și totuși nu sunt recunoscători, ci sunt mândri, ca și când și-ar asigura ei înșiși toate favorurile pe care le primesc de la părintele lor îngăduitor. Tatăl observă toate faptele lipsite de respect ale copiilor lui neascultători și nerecunoscători, și totuși îi suportă.

În cele din urmă, acești copii răzvrățiți merg chiar mai departe și caută să-i influențeze și să-i conducă la răzvrătire și pe acei membri ai familiei tatălui lor care până atunci au fost credincioși. Apoi, toată demnitatea și autoritatea tatălui sunt chemate să acționeze, iar el îi alungă din casă pe copiii răzvrățiți, care nu numai că au abuzat ei înșiși de dragostea și binecuvântările sale, ci au încercat să-i corupă pe puținii care se supuseseră legilor înțelepte și drepte ale casei tatălui lor.

De dragul celor puțini care sunt credincioși și a căror fericire a fost expusă influenței rebele a membrilor răzvrățiți ai casei lui, el îi desparte pe acești copii neascultători de familia lui și, în același timp, se străduiește să-i aducă mai aproape de sine pe cei care au rămas credincioși. Toți trebuie să

onoreze comportamentul înțelept și corect al unui astfel de părinte, manifestat prin faptul că i-a pedepsit cât se poate de aspru pe copiii lui neascultători și răzvrățiți.

Așa îi tratează Dumnezeu pe copiii lui. Totuși, în orbirea lui, omul va trece cu vederea nelegiuirile celor răi și nu va observa nerecunoștința continuă, răzvrătirea și păcatele strigătoare la cer ale aceluia care calcă în picioare Legea lui Dumnezeu și sfidează autoritatea Sa. Ei nu se opresc aici, ci se bucură să-i corupă pe cei din poporul Său, influențându-i prin nelegiuirile lor să arate un dispreț deschis și să calce poruncile înțelepte ale lui Iehova.

Unii nu pot să vadă decât nimicirea vrăjmașilor lui Dumnezeu, care li se pare a fi aspră și nemiloasă. Ei nu văd și partea cealaltă. Dar mulțumiri veșnice să fie aduse, pentru că nu omul impulsiv și schimbător, care se îngâmă cu bunătatea lui, este conducătorul evenimentelor. „Inima celui rău este fără milă” (Proverbele 12,10). — *Spiritual Gifts*, vol. 4, p. 49-52

LUMINA CU PRIVIRE LA RECRUTĂRI

Voi întrebați cu privire la calea de urmat pentru a obține dreptul celor din poporul nostru de a se închina în conformitate cu cerințele conștiinței lor. Faptul acesta a fost o povară în sufletul meu pentru o vreme, întrebându-mă dacă nu ar fi o negare a credinței noastre și o dovadă că nu ne încredem pe deplin în Dumnezeu. Totuși îmi aduc aminte de multe lucruri pe care Dumnezeu mi le-a arătat în trecut cu privire la situații care aveau un caracter asemănător, cum ar fi recrutările și altele. Pot să vorbesc în temere de Domnul: Este drept să luăm orice măsură care ne stă în putere pentru a abate presiunea care este exercitată asupra poporului nostru. — *Scrisoarea 55*, 1886

INSTRUCȚIA MILITARĂ

Tocmai le-am spus „la revedere” celor trei persoane aflate în poziții de răspundere la editura noastră, care au fost convocate de guvern pentru trei săptămâni de instrucție militară. Era un stadiu foarte important al lucrării noastre la Casa de editură, dar cerințele guvernului nu se potrivesc cu dorințele noastre. S-a cerut ca tinerii care au fost primiți ca soldați să nu neglijeze exercițiul și instrucția necesare pentru serviciul militar. Suntem bucuroși să vedem că acești bărbați îmbrăcați în uniformă militară au primit medalii de onoare pentru credincioșie în activitatea lor. Ei au fost niște tineri vrednici de încredere.

Tinerii aceștia nu au mers în armată pentru că așa au ales ei, ci pentru că legile țării lor au cerut lucrul acesta. Noi i-am încurajat să fie niște soldați adevărați ai crucii lui Hristos. Rugăciunile noastre îi vor însoți pe tinerii aceștia, pentru ca îngerii lui Dumnezeu să meargă împreună cu ei și să-i păzească de orice ispită. — Manuscrisul 33, 1886 (scris de la Basel, Elveția, 2 septembrie 1886)

SFATURI CU PRIVIRE LA VOTARE

Lucrarea noastră este să veghem, să așteptăm și să ne rugăm. Cercetați Scripturile. Domnul Hristos v-a avertizat să nu vă amestecați cu lumea. Noi trebuie să ieșim din mijlocul lumii și să fim separați de ea. „Nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Corinteni 6,17.18). Oricare ar fi părerile pe care le susțineți cu privire la votul vostru în probleme politice, nu trebuie să le propovăduiți nici în scris, nici prin cuvântări. Cei din poporul nostru trebuie să păstreze tăcerea cu privire la subiectele care nu au nicio legătură cu solia îngerului al treilea. Dacă a fost vreodată un popor care trebuie să se apropie de Dumnezeu, acesta este poporul adventiștilor de ziua a șaptea. Au fost concepute strategii și planuri minunate. Unii bărbați și femei au fost luați în stăpânire de o dorință fierbinte de a propovădui ceva ori de a se asocia cu ceva despre care nu știu nimic. Dar tăcerea lui Hristos cu privire la multe subiecte a fost adevărată elocvență. (...)

Frații mei, aduceți-vă aminte că niciunul dintre voi nu a primit din partea Domnului vreo răspundere de a-și expune preferințele politice în publicațiile noastre sau de a le prezenta public, când poporul lui Dumnezeu se adună pentru a asculta Cuvântul Domnului. (...)

Ca popor, noi nu trebuie să ne amestecăm în probleme politice. Toți ar face bine să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, care spune să nu ne înjugăm la un jug nepotrivit cu cei necredincioși, să nu ne angajăm în lupte politice, nici să nu ne asociem cu ei. Nu putem să stăm și să lucrăm împreună cu ei pe un teren sigur. Cei credincioși și cei necredincioși nu au un teren comun pe care să stea.

Cel care calcă o singură poruncă din Legea lui Dumnezeu este un călcător al întregii Legi. Păstrați pentru voi înșivă opțiunea personală de a vota. Nu considerați că aveți datoria de a îndemna pe cineva să facă la fel ca voi. — Scrisoarea 4, 1898

Pionierii noștri ajung la o hotărâre importantă

Am participat la întrunirea din seara aceasta. Am avut o adunare interesantă și deschisă. După ce a sosit timpul să se încheie, s-a discutat despre subiectul votării. James a vorbit primul, apoi a vorbit fratele [J. N.] Andrews, iar ei au considerat că este cel mai bine să își exercite influența în favoarea binelui și împotriva greșelii. Ei cred că este corect să voteze în favoarea unor persoane cumpătate, care să ocupe poziții în administrația orașului nostru, decât să îngăduie prin tăcerea lor riscul de a fi alese persoane necumpătate în acele poziții. Fratele [David] Hewitt vorbește despre experiența lui de acum câteva zile și este convins că este corect să voteze. Fratele [Josiah] Hart vorbește bine. Fratele [Henry] Lyon se opune. Nimeni altcineva nu obiectează cu privire la votare, dar fratele [J. P.] Kellogg începe să considere că este bine să voteze. Între frați se manifestă sentimente plăcute. O, dacă toți ar acționa în temere de Dumnezeu!

Oameni necumpătați au fost astăzi la editură și au exprimat, într-o modalitate care fletează, aprobarea lor cu privire la faptul că adventiștii de ziua a șaptea nu votează și speranțele lor că vor rămâne la decizia de a nu vota, asemenea quakerilor. Satana și îngerii lui sunt activi în vremea aceasta și cel rău are lucrători pe pământ. Rugăciunea mea este ca Satana să fie dezamăgit. — E. G. White Diary, duminică, 6 martie 1859

HAMEIUL, TUTUNUL ȘI CARNEA DE PORC

Ca răspuns la multe întrebări, noi vom spune că, în obținerea mijloacelor de existență, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să caute ocupații mai compatibile cu credința lor decât cultivarea hameiului și a tutunului sau creșterea porcilor.

Le recomandăm să nu cultive hamei sau tutun și să reducă numărul de porci. Deja pot să înțeleagă, asemenea majorității credincioșilor consecvenți, că au datoria de a nu mai crește porci deloc. Noi nu vom impune nimănui părerea aceasta. Cu atât mai puțin ne vom asuma responsabilitatea de a spune: „Arați-vă câmpurile cu hamei și tutun, sacrificați-vă porcii și dați carnea la câini.”

Deși le spunem celor care sunt hotărâți să-i discrediteze pe toți cultivatorii de hamei, tutun și pe crescătorii de porci din poporul nostru că nu au niciun drept să facă din aceste lucruri o condiție a apartenenței la familia creștină, le spunem, de asemenea, celor care au toate aceste lucruri murdare în mâini: „Dacă puteți să renunțați la ele fără o mare pierdere, este bine să o faceți. Dacă vreți să fiți consecvenți față de credința acestui popor, ale cărui publicații și învățături au așa de mult de spus cu privire la subiectul reformei, veți înțelege că sfatul de a renunța la aceste lucruri cât mai curând cu putință este mai mult decât o sugestie.” — Review and Herald, 24 martie 1868 57

SFATURI CU PRIVIRE LA ANUMITE SITUAȚII MARITALE

UN CAZ ÎN CARE A DOUA CĂSĂTORIE A FOST ÎNDREPTĂȚITĂ

Înțeleg că sunteți îngrijorați cu privire la căsătoria fiicei voastre cu J. Totuși căsătoria a avut loc cu consimțământul vostru, fiica voastră l-a acceptat ca soț știind totul despre el, iar acum nu văd niciun motiv pentru care să mai simțiți vreo povară cu privire la subiectul acesta. Fiica voastră îl iubește pe J și este posibil ca această căsătorie să fie în conformitate cu rânduiala lui Dumnezeu, pentru ca atât J, cât și fiica voastră să aibă o experiență creștină mai bogată și să fie întăriți în punctele în care sunt deficitari. Fiica voastră s-a angajat în legământul căsătoriei cu J și a rupe legământul acesta ar fi departe de a fi corect. Ea nu poate să-și anuleze acum obligațiile față de el. (...) Am cunoscut personal relația lui din trecut cu prima soție, K. J a iubit-o pe K prea mult, dar ea nu a fost vrednică de atenția lui. El a făcut tot ce i-a fost cu putință să o ajute și a căutat orice cale posibilă de a o păstra ca soție. El nu ar fi putut să facă mai mult. Eu am vorbit cu ea și am încercat să-i arăt lipsa de consecvență a comportamentului ei, am rugat-o să nu ceară divorțul, dar ea a fost hotărâtă, îndărătnică și încăpățânată și a vrut să facă așa cum gândea ea. Cât timp a trăit cu el, ea a căutat să obțină cât mai mulți bani cu putință de la el, dar nu l-a tratat cu bunătate, așa cum trebuie să îl trateze o soție pe soțul ei.

J nu și-a îndepărtat soția. Ea l-a părăsit, l-a îndepărtat și s-a căsătorit cu altcineva. Nu văd în Scriptură nimic care să îi interzică lui să se căsătorească din nou în Domnul. El are dreptul la dragostea unei femei. (...)

Nu pot să văd că această unire nouă este tulburată. A-l despărți pe un bărbat de soția lui este o problemă serioasă. Nu este niciun temei biblic pe care să se facă un astfel de pas în cazul acesta. El nu și-a părăsit soția, ci ea l-a părăsit. El nu s-a recăsătorit până când ea nu a obținut divorțul. Când K a divorțat de J, el a suferit cât se poate de mult și nu s-a recăsătorit până când K nu s-a căsătorit cu altcineva. Sunt sigură că aceea pe care a ales-o va fi un ajutor pentru el, iar el poate să fie un ajutor pentru ea. (...) Nu văd nimic în Cuvântul lui Dumnezeu care i-ar cere să se despartă de el. Pentru că mi-ați cerut sfatul, vi-l voi da fără rețineri. — Scrisoarea 50, 1895

SFAT ADRESAT UNEI TINERE CARE SE GÂNDEA LA CĂSĂTORIA CU UN BĂRBAT DIVORȚAT

Partea care provoacă divorțul nu are niciun drept să se recăsătorească

M-am gândit la situația ta în legătură cu L și nu am de dat niciun alt sfat diferit de cel pe care l-am dat. Consider că nu ai niciun drept moral de a te căsători cu L. El nu are niciun drept moral de a se căsători cu tine. El și-a părăsit soția, după ce a provocat-o într-o mare măsură. El a părăsit-o pe cea pe care a jurat lui Dumnezeu că o va iubi și o va îndrăgi atâta vreme cât vor trăi. Încă înainte ca ea să fi obținut divorțul, când era soția lui de drept, el a părăsit-o timp de trei ani, iar apoi a părăsit-o în inima lui și și-a exprimat dragostea față de tine. Subiectul a fost negociat în mare parte între tine și un bărbat căsătorit, în timp ce el era legat din punct de vedere legal de soția cu care s-a căsătorit și cu care avea doi copii.

Nu văd nicio fărâmbă de îngăduință în pasajele Scripturii, pentru ca vreunul dintre voi să se căsătorească, deși soția lui a divorțat. El a fost cel care a provocat-o, comportamentul lui este în mare parte acela care a adus rezultatul acesta și nu pot să văd în nicio lumină mai favorabilă faptul că el

ar avea vreun drept legal de a-și uni interesele cu ale tale sau ca tu să-ți unești interesele cu ale lui. (...)

Sunt uluită de faptul că tu te-ai gândit chiar și pentru o clipă la lucrul acesta și ți-ai îndreptat sentimentele spre un bărbat căsătorit care și-a părăsit soția și copiii în astfel de circumstanțe. Te sfătuiesc să le prezinți fraților noștri cu răspundere gândurile și planurile tale cu privire la subiectul acesta, așa cum sunt ele, ca să primești sfatul lor și să le îngădui să-ți arate din Legea lui Dumnezeu greșeala în care ai căzut. Amândoi ați călcat Legea, chiar și gândindu-vă că ați putea să vă uniți în căsătorie. Ar fi trebuit să respingeți gândul chiar de la prima sugestie. — Scrisoarea 14, 1895

SITUAȚIA NU VA FI MAI BUNĂ PRIN PĂRĂSIREA SOȚIEI ACTUALE

Tocmai am citit scrisoarea ta cu privire la M. Privesc situația în aceeași lumină ca tine și cred că este un lucru nemilos și rău ca tatăl lui M să adopte comportamentul pe care l-a adoptat. (...) Doresc să spun că situația lui M nu poate să fie îmbunătățită prin părăsirea soției actuale. Mergând la cealaltă femeie aflată în discuție nu va face situația să fie mai bună.

Consider că situația acestui tată este unică, iar raportul lui este unul cu care nu îi va plăcea să se întâlnească în ziua judecății lui Dumnezeu. El trebuie să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu pentru spiritul și faptele lui. Cel mai bun lucru pe care poate să-l facă este să înceteze să provoace certuri. (...) Tatăl și fratele să facă o lucrare atentă pentru ei înșiși. Amândoi au nevoie de puterea lui Dumnezeu. Fie ca Domnul să ajute aceste suflete sărmane să îndepărteze orice pată și zbârcitură din propriul caracter, să se pocăiască de greșelile lor și să-l lase pe M în grija Domnului.

Îmi pare rău pentru acest bărbat. Calea pe care a mers este de așa

natură, încât amestecul cuiva din afară nu va fi de niciun folos, deoarece sunt dificultăți peste dificultăți. Vreau să spun că Domnul înțelege situația, iar dacă M Îl va căuta cu toată inima, Îl va găsi. Dacă vrea să facă tot ce poate mai bine, Dumnezeu îl va ierta și îl va primi.

Oh, cât de prețios este să știm că avem un Dumnezeu care știe și înțelege și care îi va ajuta pe cei care sunt foarte neajutorați. Totuși Dumnezeu îl mustră pe tatăl și pe fratele care vor să împingă la nimicire și la pierzare pe cineva care, în ochii lui Dumnezeu, nu se află sub o condamnare cu nimic mai mare decât cea sub care se află ei înșiși, și totuși ei își folosesc darul vorbirii ca să îl descurajeze și să-l împingă pe M la disperare.

M poate să nădăjduiască în Dumnezeu și să facă tot ce poate mai bine pentru a-I sluji lui Dumnezeu cu toată umilința, încredințându-I sufletul lui neajutorat Marelui Purtător al păcatului. Nu i-am scris niciun cuvânt nici tatălui, nici fiului. Aș face cu bucurie ceva pentru a-l ajuta pe sărmanul M să îndrepte lucrurile, dar, având în vedere felul în care stau lucrurile, nu se poate face așa ceva fără a nedreptăți pe cineva. — Scrisoarea 175, 1901

TOȚI SUNT UNA ÎN HRISTOS

Orice om care se consacră lui Hristos, oricine aude adevărul și îl împlinește, ajunge copil într-o familie unică. Neștiutori și înțelepți, bogați și săraci, păgâni și sclavi, albi sau negri — Domnul Isus a plătit răscumpărarea pentru sufletele lor. Dacă ei cred în El, sângele Său îi va curăți. Numele omului de culoare este scris în cărțile cerului alături de numele omului alb. Toți sunt una în Hristos. Nașterea, statutul, naționalitatea sau culoarea nu pot să-i înalțe sau să-i degradeze pe oameni. Ceea ce îl face pe un om să aibă valoare este caracterul lui. Dacă un amerindian, un chinez sau un african Îi dă lui Dumnezeu inima sa, în ascultare și credință, Isus nu îl iubește mai puțin din cauza culorii lui. El îl numește fratele Său preaiubit. —

Manuscrisul 6, 1891

SFAT CU PRIVIRE LA CĂSĂTORIA INTERRASIALĂ

Toți suntem frați. Indiferent care este câștigul sau pierderea, trebuie să ne purtăm cu noblețe și curaj înaintea lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru. În calitate de creștini, să acceptăm principiul că toți oamenii — albi și negri — sunt liberi și egali, să aderăm la principiul acesta și să nu fim niște lași în fața lumii, nici în fața ființelor cerești inteligente. Să-i tratăm pe oamenii de culoare la fel de respectuos cum i-am trata pe cei albi. Prin învățătura și exemplul nostru, noi putem să-i câștigăm și pe alții de partea unui astfel de comportament.

Totuși există o obiecție cu privire la căsătoria între cei din rasa albă și cei din rasa neagră. Toți trebuie să ia în considerare că nu au niciun drept să atragă asupra urmașilor lor o situație care va fi în dezavantajul lor. Ei nu au niciun drept să le ofere ca moștenire o situație care i-ar supune la o viață de umilință. Copiii din căsătorii mixte au un simțământ de amărăciune față de părinții care le-au dat o astfel de moștenire pe viață. Din motivul acesta, și nu din altul, nu ar trebui să se încheie căsătorii între cei din rasa albă și cei din rasa neagră. — Manuscrisul 7, 1896

RĂSPUNS LA O ÎNTREBARE

Dragă prietene, Ca răspuns la întrebările cu privire la caracterul recomandabil al căsătoriei dintre tinerii creștini de rasă albă cu cei de rasă neagră, aș spune că întrebarea aceasta mi-a fost pusă în experiența mea din trecut, iar lumina pe care Domnul mi-a dat-o a fost că pasul acesta nu trebuie să fie făcut, deoarece va crea cu siguranță controverse și confuzie. Întotdeauna am avut de dat același sfat. În poporul nostru să nu fie adresată

nicio recomandare pentru căsătoriile de felul acesta. Fratele de culoare să ia în căsătorie o soră de culoare care este vrednică, Îl iubește pe Dumnezeu și păzește poruncile Sale. Sora albă care se gândește la căsătoria cu un frate de culoare să nu facă pasul acesta, deoarece Domnul nu conduce în această direcție.

Timpul este prea prețios pentru a fi pierdut în controversele care vor apărea cu privire la subiectul acesta. Să nu se îngăduie ca problemele de felul acesta să-i cheme pe pastorii noștri de la lucrarea lor. Un asemenea pas va crea confuzie și piedici. Nu va fi pentru înaintarea lucrării, nici pentru slava lui Dumnezeu. — Scrisoarea 36, 1912

VINDECĂRI MIRACULOASE O SITUAȚIE DELICATĂ

Cu privire la subiectul rugăciunii pentru bolnavi, sunt promovate multe idei confuze. Unul spune: „Cel pentru care s-a făcut rugăciunea trebuie să pășească prin credință, dându-I slavă lui Dumnezeu și nefolosind niciun remediu. Dacă se află într-o instituție medicală, trebuie să o părăsească imediat.”

Știu că ideile acestea sunt greșite și, dacă sunt acceptate, vor conduce la multe rele.

Pe de altă parte, nu vreau să spun nimic care ar putea fi interpretat ca fiind lipsă de credință în eficiența rugăciunii.

Calea credinței se află aproape de calea încumetării. Satana caută mereu să ne ducă pe căi false. El vede că înțelegerea greșită a credinței va încurca și va dezamăgi. Lui îi place să-i convingă pe oameni să raționeze pe baza unor premise false.

Pot să mă rog pentru cei bolnavi într-un singur fel: „Doamne, dacă este în acord cu voința Ta, pentru slava Ta și pentru binele celui care este bolnav, Te rugăm să-l vindeci pe suferind. Facă-se nu voia noastră, ci voia Ta.”

Neemia nu a considerat că datoria lui a fost îndeplinită când a jelit, a plâns și s-a rugat Domnului. El nu s-a rugat doar. El a lucrat, împlinind cererile cu eforturile lui.

Folosirea înțeleaptă a tratamentelor nu este o negare a credinței. —

POT SĂ PARĂ A FI NATURALE

Minunile lui Dumnezeu nu poartă întotdeauna semnele exterioare ale unor minuni. Adesea, ele sunt îndeplinite într-un mod care pare a fi cursul natural al evenimentelor. Când ne rugăm pentru cei bolnavi, trebuie să și lucrăm pentru ei. Noi contribuim la răspunsul pe care îl așteptăm la rugăciunile noastre, prin folosirea tratamentelor aflate la îndemână. Apa folosită înțelept este unul dintre remediile cele mai puternice. Când este folosită inteligent, se văd rezultate favorabile. Dumnezeu ne-a dat inteligență și dorește să folosim la maximum binecuvântările Sale dătătoare de sănătate. Îi cerem lui Dumnezeu să le dea pâine celor flămânzi, dar apoi trebuie să acționăm ca unelte ale Sale pentru ajutorarea celor flămânzi. Trebuie să folosim fiecare binecuvântare pe care Dumnezeu a pus-o la îndemâna noastră pentru eliberarea celor aflați în pericol.

Mijloacele naturale, folosite în concordanță cu voia lui Dumnezeu, aduc rezultate supranaturale. Noi cerem o minune, iar Dumnezeu ne îndrumă gândurile spre unele remedii simple. Cerem să fim păziți de molima care umblă în timpul nopții și care se furișează cu atâta putere în lume, dar apoi trebuie să conlucrăm cu Dumnezeu, respectând legile sănătății și ale vieții. După ce am făcut tot ce ne este cu putință, trebuie să continuăm să ne rugăm cu credință pentru sănătate și putere. Trebuie să consumăm alimente care vor păstra sănătatea trupului. Dumnezeu nu ne încurajează asigurându-ne că va face pentru noi lucrul pe care suntem în stare să-l facem singuri. Legile naturale trebuie să fie respectate. Noi nu trebuie să dăm greș în a ne face partea. Dumnezeu ne spune: „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea” (Filipeni 2,12.13).

Noi nu putem să desconsiderăm legile naturii, fără să desconsiderăm legile lui Dumnezeu. Nu putem să ne așteptăm ca Dumnezeu să facă o minune pentru noi, în timp ce neglijăm remediile simple pe care El ni le-a oferit pentru a le folosi și care, dacă sunt aplicate cu abilitate și la vremea potrivită, vor avea un rezultat miraculos.

Prin urmare, rugați-vă, credeți și lucrați! — Scrisoarea 66, 1901

UN CAZ DE VINDECARE

Mi-a fost prezentat un caz din _____. Un pastor a fost trimis la o distanță de 130 de kilometri ca să se roage pentru o soră bolnavă, care l-a chemat în conformitate cu învățăturile lui Iacov. El s-a dus și s-a rugat stăruitor, iar ea s-a rugat de asemenea. Ea a crezut că pastorul era un om al lui Dumnezeu, un om al credinței. Medicii au renunțat la cazul ei, spunând că va muri de tuberculoză. Ea a fost vindecată imediat. S-a ridicat și a pregătit cina, lucru pe care nu îl făcuse de zece ani. Pastorul era un păcătos, viața lui era imorală, și totuși a avut loc o mare lucrare. El și-a atribuit și ieși toată slava.

Apoi, scena menționată mai sus mi-a fost înfățișată din nou. Am văzut că femeia era o ucenică adevărată a lui Hristos. Ea credea că trebuie să fie vindecată. Am văzut rugăciunile ei: Una a fost o rugăciune întunecată, confuză, în care se simțea doborâtă, cealaltă rugăciune a fost amestecată cu lumină și scânteieri care mi se păreau asemenea unor diamante și s-a înălțat la Isus, iar El a prezentat-o Tatălui Său ca pe o tămâie plăcută și o rază de lumină a fost trimisă imediat la femeia suferindă. Ea și-a revenit și s-a întărit sub influența ei. Îngerul a zis: „Dumnezeu va aduna fiecare fărâmbă de credință adevărată și sinceră, acestea vor fi adunate ca niște diamante și vor aduce un răspuns, iar Dumnezeu va face deosebire între ce este prețios și ce este rău. Deși El îl rabdă multă vreme pe cel ipocrit și păcătos, totuși cazul

lui va fi cercetat. Chiar dacă el poate să înflorească pentru o vreme alături de cel cinstit așa cum înflorește dafinul verde, totuși va veni timpul când nebunia lui va fi dată pe față și el va ajunge în mare încurcătură.” — Scrisoarea 2, 1851

CÂND VINDECAREA NU AR FI LUCRUL CEL MAI BUN

Cunoaștem situații în care Domnul a făcut ca inima celor din poporul Său să fie mișcată de un caz de boală și a pus în sufletul lor o dorință nespusă, iar ei s-au rugat cât se poate de stăruitor pentru vindecare și au presupus că aveau dreptul de a cere împlinirea făgăduinței, dar cel bolnav a murit. Domnul, care vede sfârșitul de la început, știa că, dacă ar fi lucrat prin puterea Sa pentru a vindeca, voia divină ar fi fost înțeleasă greșit.

Uneori, vindecarea nu ar fi lucrul cel mai bun nici pentru prieteni, nici pentru biserică, deoarece ar avea ca rezultat un entuziasm nestăpânit și fanatism, conducându-i pe unii la concluzia că la temelia credinței lor se află impulsul de moment. Singura cale de a fi în siguranță este aceea de a urma Cuvântul scris. După ce ați făcut tot ce ați putut pentru cel suferind, puneți cazul în mâinile Domnului. Este posibil ca moartea să fie spre slava Sa. Domnul îngăduie să moară unii care au zăcut pe patul de suferință luni sau ani de zile. El vede că este potrivit să le dea odihnă celor suferinzi. — Manuscrisul 67, 1899

PERICOLELE HIPNOZEI

AVERTIZARE ADRESATĂ MEDICILOR CARE FOLOSESC MIJLOACE DE HIPNOZĂ

Frate și soră N, în Numele Domnului, vă rog să vă aduceți aminte că, dacă părerile voastre cu privire la știința minții nu se schimbă, dacă nu înțelegeți amândoi că aveți o nevoie hotărâtă de convertire și de schimbare a minții, veți fi niște pietre de poticnire și o priveliște vrednică de milă pentru îngeri și oameni.

Adevărul are doar o mică influență asupra voastră. Este periculos ca un om, indiferent cât de bun ar fi, să îndrăznească să influențeze mintea altui om, așa încât acesta să ajungă sub controlul minții lui. Îngăduiți-mi să vă spun că tratarea minții este o știință satanică. Voi ați ajuns deja prea departe în domeniul acesta și vă puneți într-un pericol serios experiența viitoare. De când a intrat pentru prima dată în mintea voastră și, până în prezent, practica aceasta a avut urmările cele mai dăunătoare. Dacă nu puteți să înțelegeți că Satana este inițiatorul acestei științe, nu vă va fi așa de ușor cum presupuneți să vă rupeți de ea în totalitate. Întreaga filosofie a acestei științe este o capodoperă a amăgirii satanice. De dragul sufletelor voastre, rupeți orice legătură cu tot ce ține de domeniul acesta. De fiecare dată când puneți în mintea altui om idei cu privire la știința aceasta, ca să câștigați stăpânirea asupra minții lui, vă aflați pe terenul lui Satana, conlucrând cu el în mod categoric. De dragul sufletelor voastre, ieșiți din această capcană a vrăjmașului.

Niciunul dintre voi nu trebuia să studieze știința de care ați fost

interesați. A studia știința aceasta înseamnă a rupe fructe din pomul cunoștinței binelui și răului. Dumnezeu vă interzice, atât vouă, cât și oricărui alt muritor, să învățați sau să le prezentați altora o astfel de știință. Faptul că ați avut de-a face cu știința aceasta ar fi suficient pentru a-ți arăta, frate N, inconsecvența ta ca medic din conducerea sanatoriului.

În preocuparea față de știința tratării minții, tu ai mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, pe care Dumnezeu ți-a interzis să-l atingi. Acum este timpul cel mai potrivit să privești la Isus și, contemplând caracterul Său, să fii schimbat după chipul divin.

Rupe orice legătură cu tot ce seamănă a fi hipnoză, știință prin care lucrează slujitorii satanici. — Scrisoarea 20, 1902

SFAT CU PRIVIRE LA PUBLICAREA CĂRȚILOR DESPRE HIPNOZĂ

Oare administratorii ar trebui să fie de acord să fie slujitorii lui Satana prin publicarea unor cărți care tratează subiectul hipnozei? Oare lepra aceasta ar trebui să fie introdusă în editură? (...) Satana și slujitorii lui au lucrat și lucrează sârguincios. Va binecuvânta Dumnezeu casele de editură, dacă ele acceptă amăgirile vrăjmașului? Oare instituțiile care au fost înfățișate poporului nostru ca fiind consacrate Domnului trebuie să ajungă niște școli în care lucrătorii să mănânce din roadele pomului interzis al cunoștinței? Îl vom încuraja noi pe Satana să se furișeze în citadela adevărului pentru a-și depozita acolo știința lui diabolică, așa cum a făcut în Eden? Oare bărbații aflați în centrul lucrării sunt niște oameni care nu pot să facă deosebire între adevăr și minciună? Sunt ei niște oameni care nu pot să înțeleagă consecințele îngrozitoare ale influențării altora în rău?

Chiar dacă ați câștiga milioane de dolari printr-o lucrare de felul acesta,

ce valoare are câștigul acesta în comparație cu pierderea îngrozitoare adusă prin publicarea minciunilor lui Satana, făcând cu puțință ca lumea să spună că acele cărți care conțin idei false au fost publicate de Casa de Editură a adventiștilor de ziua a șaptea pentru a fi răspândite în lume?

Treziți-vă și dați-vă seama că tiparnițele voastre au publicat minciunile lui Satana! Oamenii care cunosc adevărul să acționeze ca niște înțelepți, punându-și toată influența de partea adevărului și a neprihănirii. — Scrisoarea 140, 1901 (Adresată administratorilor caselor noastre de editură, 16 octombrie 1901)

ȘTIINȚELE CARE SE OCUPĂ DE MINTE

În aceste zile, când scepticismul și necredința apar așa de adesea îmbrăcate în haine științifice, trebuie să fim precauți la fiecare pas. Prin aceste mijloace, marele nostru vrăjmaș amăgește mii de oameni și îi duce în robie așa cum vrea el. Avantajele pe care le obține din științele care se ocupă de mintea omenească sunt teribile. Aici, asemenea unui șarpe, se strecoară pe neobservate pentru a degrada lucrarea lui Dumnezeu.

Această pătrundere a lui Satana prin științe este bine plănuită. Prin intermediul frenologiei, psihologiei și mesmerismului, el ajunge mai ușor la oamenii din generația aceasta și lucrează cu acea putere care va caracteriza eforturile lui pe măsură ce se apropie încheierea timpului de probă. În felul acesta, mintea a mii de oameni a fost otrăvită și dusă la necredință. Deși se crede că o minte omenească influențează în mod atât de minunat alte minți, Satana, care este gata să obțină orice avantaj, se interpune și lucrează la fiecare pas. În timp ce aduc laude cerului pentru lucrările mari și bune despre care afirmă că sunt săvârșite, aceia care sunt dedicați acestor științe înțeleg prea puțin că susțin o putere care lucrează spre rău. Totuși aceasta este o putere care va lucra cu toate semnele și minunile mincinoase — cu toată

amăgirea nelegiuirii. Dragă cititorule, observă influența acestor științe, deoarece lupta dintre Hristos și Satana nu s-a încheiat încă. (...)

Neglijarea rugăciunii îi determină pe oameni să se bazeze pe puterea proprie și deschide ușa ispitei. În multe situații, imaginația este captivată de cercetările științifice, iar oamenii sunt flatați de conștiința cu privire la puterea proprie. Științele care se ocupă de mintea omenească sunt foarte laudate. Ele sunt bune la locul lor, dar sunt preluate de Satana și folosite ca niște mijloace puternice de a amăgi și de a nimici sufletele. Șiretlicurile lui sunt primite ca venind din cer și, în felul acesta, el primește închinarea pe care o dorește el. Lumea, despre care se presupune că beneficiază așa de mult datorită frenologiei și magnetismului animal, nu a fost niciodată așa de decăzută cum este acum. Prin științele acestea, virtutea este nimicită și sunt puse bazele spiritismului. — Signs of the Times, 6 noiembrie 1884

CUM SĂ FII FERIT DE INFLUENȚELE AMĂGITOARE

Adesea, Satana găsește posibilitatea de a exercita o puternică atracție spre rău prin influența pe care mintea omenească este capabilă să o exercite asupra unei alte minți omenești. Influența aceasta este atât de amăgitoare, încât, adesea, omul asupra căruia este exercitată nu își dă seama ce fel de putere este aceasta. Dumnezeu mi-a poruncit să vorbesc împotriva acestui rău, pentru ca slujitorii Săi să nu ajungă sub puterea amăgitoare a lui Satana. Vrajmașul este marele lucrător și, dacă nu sunt conduși fără încetare de Duhul lui Dumnezeu, cei din poporul lui Dumnezeu vor fi prinși în capcană și înrobiți.

Mii de ani, Satana a făcut experiențe în legătură cu proprietățile minții omenești și a învățat să le cunoască bine. În aceste zile din urmă, prin lucrările lui subtile, el pune în legătură mintea omului cu mintea lui, umplând-o cu gândurile lui, și face lucrarea aceasta într-un mod atât de

amăgitor, încât cei care acceptă călăuzirea lui nu știu nimic despre faptul că sunt conduși de el, după cum voiește. Marele amăgitor speră să încurce mintea oamenilor într-o asemenea măsură, încât să nu audă nimic altceva decât vocea lui.

Când Domnul Hristos i-a descoperit lui Petru timpul de încercare și suferință care se afla chiar în fața Lui, iar Petru a răspuns: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16,22), Mântuitorul i-a poruncit: „Înapoia Mea, Satano!” (Matei 16,23). Satana vorbea prin Petru, făcându-l să joace rolul de ispitor. Petru nu bănuia prezența lui Satana, dar Domnul Hristos putea să sesizeze prezența amăgitorului, iar mustrarea pe care i-a adresat-o lui Petru i-a fost adresată adevăratului vrăjmaș.

Cu o ocazie, când le-a vorbit celor doisprezece și S-a referit la Iuda, Domnul Hristos a declarat: „Unul din voi este un drac” (Ioan 6,70). Adesea, în zilele lucrării Sale de slujire pe pământ, Mântuitorul l-a înfruntat pe vrăjmașul Său aflat în chip de om, când Satana, ca un duh necurat, pune stăpânire pe oameni. Satana pune stăpânire pe mintea oamenilor și în zilele noastre. În activitatea mea în lucrarea lui Dumnezeu, am întâlnit iar și iar oameni care au fost posedați în felul acesta și am mustrat duhul cel rău în Numele Domnului.

Satana nu pune stăpânire pe mintea omenească prin forță, ci vrăjmașul seamănă în biserică neghina, când oamenii dorm. Când oamenii dorm din punct de vedere spiritual, vrăjmașul își face lucrarea nelegiurii. El îndepărtează semințele bune din inimă când omul nu „înțelege” Cuvântul (Matei 13,19). Când oamenii sunt în starea aceasta, când viața lor spirituală nu este hrănită continuu de Duhul lui Dumnezeu, Satana poate să-i umple cu spiritul lui și să-i determine să facă lucrările lui. (...)

Eu vă îndemn cu insistență să înlăturați din viață orice faptă care nu poartă aprobarea lui Dumnezeu. Ne apropiem de încheierea istoriei pământului, iar bătălia este tot mai aprigă pe zi ce trece. — Scrisoarea 244, 1907

CHEMAREA DE A LOCUI ÎN ZONE RURALE

În dimineața aceasta, nu am putut să dorm după ora două. În timpul unei viziuni, mă aflam la o întrunire. Rugam câteva familii să folosească mijloacele rânduite de Dumnezeu și să iasă din orașe, ca să-și salveze copiii. Unii amânau, nefăcând niciun efort hotărât.

Îngerii milei i-au grăbit pe Lot, pe soția lui și pe fiicele lui, luându-i de mână. Dacă Lot s-ar fi grăbit așa cum dorea Domnul, soția lui nu ar fi ajuns un stâlp de sare. Lot a manifestat prea mult spiritul de amânare. Să nu fim ca el! Aceeași voce care l-a avertizat pe Lot să iasă din Sodoma ne poruncește: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei... nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi” (2 Corinteni 6,17). Cei care ascultă avertizarea aceasta vor găsi un loc de scăpare. Fiecare om să fie cât se poate de precaut și să încerce să își salveze familia. Să înceapă să lucreze. Dumnezeu va descoperi de la un punct la altul ce trebuie să fie făcut mai departe.

Ascultați vocea lui Dumnezeu prin apostolul Pavel: „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea” (Filipeni 2,12.13). Lot a părăsit câmpia pășind încet, ca și cum nu ar fi vrut să plece. El s-a asociat atât de multă vreme cu cei ce săvârșeau răul, încât nu a putut să vadă pericolul până când soția lui nu a ajuns să rămână pentru totdeauna în câmpie, ca un stâlp de sare. — Review and Herald, 11 decembrie 1900

Copiii nu trebuie să fie expuși la ispitele din orașele care sunt pregătite pentru nimicire. Domnul ne-a trimis avertizarea și sfatul de a ieși din orașe.

Să nu mai facem nicio investiție în orașe. Tați și mame, cum considerați voi sufletul copiilor voștri? Îi pregătiți voi pe membrii familiilor voastre pentru mutarea în curțile cerești? Îi pregătiți voi pentru a ajunge să fie niște membri ai familiei regale? Copiii îi aparțin Împăratului ceresc? „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8,36). Cum se vor compara comoditatea, confortul și avantajele cu valoarea sufletului copiilor voștri? — Manuscrisul 76, 1905

REFUGIUL ÎN ZONELE RURALE

Părinții să înțeleagă faptul că educarea copiilor lor este o lucrare importantă pentru salvarea sufletelor. În zonele rurale, în îndeplinirea lucrurilor care trebuie să fie făcute, se va găsi un exercițiu folositor, care va conferi sănătate fizică, prin dezvoltarea nervilor și a mușchilor. Mesajul meu pentru educarea copiilor noștri este: „Afară din orașe!”

Când i-a îndrumat să cultive pământul și să îngrijească de căminul lor din grădină, Dumnezeu le-a dat primilor noștri părinți mijloacele pentru adevărata educație. După ce a intrat păcatul, prin neascultarea de cerințele Domnului, munca necesară pentru cultivarea pământului s-a îngreunat într-o mare măsură, deoarece pământul aducea spini și pălămidă, din cauza blestemului. Totuși munca în sine nu a fost dată din cauza păcatului. Însuși Marele Stăpân a binecuvântat munca de cultivare a pământului.

Scopul lui Satana este acela de a-i atrage pe oameni în orașe și, pentru a-și atinge scopul, el inventează tot felul de noutăți și amuzamente, tot felul de distracții. Orașele de pe pământ ajung astăzi în situația în care au fost orașele dinainte de potop. (...)

Cine va fi avertizat? Spunem din nou: „Afară din orașe!” Nu considerați faptul că trebuie să mergeți în zone de deal și munte ca fiind o

mare pierdere, ci căutați acel loc retras unde puteți să fiți singuri cu Dumnezeu pentru a învăța voia și calea Sa. (...)

Îi îndemn pe cei din poporul nostru să facă din căutarea spiritualității lucrarea vieții lor. Hristos este la ușă. Acesta este motivul pentru care le spun: „Nu considerați ca o pierdere când sunteți chemați să părăsiți orașele și să vă mutați în zonele rurale. Aici, binecuvântări îmbelșugate îi așteaptă pe cei care le vor căuta. Când contemplăm peisajele din natură, lucrările Creatorului, când studiem lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, fără să ne dăm seama, vom fi schimbați după același chip.” — Manuscrisul 85, 1908

NU AȘTEPTAȚI NICIO MINUNE CARE SĂ REPARÉ URMĂRILE ALEGERII UNEI CĂI GREȘITE

Mă uit la florile acestea și, de fiecare dată când le văd, mă gândesc la Eden. Ele sunt o exprimare a dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Astfel, El ne dă în lumea aceasta o mică pregustare a Edenului. El dorește să simțim plăcere privind lucrurile frumoase ale creațiunii Sale și să vedem în ele o expresie a lucrurilor pe care le va face pentru noi.

El vrea să trăim acolo unde putem să avem loc destul. Cei din poporul Său nu trebuie să se mute în orașele aglomerate. El vrea ca ei să își scoată familiile din orașe pentru a putea fi pregătiți mai bine pentru viața veșnică. Peste puțină vreme, vor trebui să părăsească orașele.

Orașele acestea sunt pline de nelegiuiri de tot felul — de certuri, crime și sinucideri. Satana se află în ele, conducându-i pe oameni în lucrarea lor nimicitoare. Sub influența lui, ei vor ucide de dragul de a ucide și vor face lucrul acesta din ce în ce mai mult. (...)

Dacă ne așezăm singuri sub influențe discutabile, oare putem să ne

așteptăm ca Dumnezeu să facă o minune pentru a repara urmările alegerii unei căi greșite? — Nu, nicidecum. Ieșiți din orașe cât mai curând cu putință și cumpărați o mică bucată de pământ, unde puteți să aveți o grădină, unde copiii pot să vadă florile crescând și să învețe de la ele lecțiile simplității și ale curăției. — General Conference Bulletin, 30 martie 1903

ZONE RURALE PENTRU INSTITUȚII

Încă ne este dată îndrumarea: „Ieșiți din orașe. Înființați-vă sanatoriile, școlile și casele de editură departe de centrele populate.” Mulți vor susține acum că trebuie să rămânem în orașe, dar, în scurtă vreme, va veni timpul când toți cei ce doresc să evite priveliștile și sunetele celui rău se vor muta la țară, deoarece nelegiuirea și degradarea vor spori într-o asemenea măsură, încât însăși atmosfera din orașe va părea a fi poluată. — Scrisoarea 26, 1907

Dumnezeu a trimis avertizare după avertizare, spunându-ne că școlile, casele noastre de editură și sanatoriile noastre trebuie să fie înființate în afara orașelor, în locuri unde tinerii pot să învețe ce este adevărul într-o modalitate cât se poate de eficientă. Nimeni să nu încerce să folosească Mărturiile pentru a susține înființarea marilor centre în orașe. Nu anulați lumina care a fost dată cu privire la subiectul acesta.

Se vor ridica oameni care vor spune lucruri pervertite pentru a contracara tocmai hotărârile pe care Domnul îi conduce pe slujitorii Lui să le ia. Totuși este timpul ca bărbații și femeile să raționeze de la cauză la efect. Este prea târziu, mult prea târziu, pentru a înființa centre mari de afaceri în orașe, prea târziu pentru a-i chema pe bărbați și pe femei de la țară la oraș. În orașe, apar situații care vor face ca aceleora care au credința noastră să le fie foarte greu să rămână în ele. Prin urmare, ar fi o mare greșală să investim bani în înființarea centrelor de afaceri în orașe. — Manuscrisul 76, 1905

LUCRAREA ÎN ORAȘE SĂ FIE FĂCUTĂ DIN CENTRE AFLATE ÎN AFARA LOR

Atât cât este posibil, instituțiile noastre să fie situate în afara orașelor. Trebuie să avem lucrători pentru instituțiile acestea și, dacă ele se află în orașe, înseamnă că familiile din poporul nostru vor trebui să locuiască aproape de ele. Totuși nu este voia lui Dumnezeu ca poporul Său să se stabilească în orașe, unde există confuzie și o agitație continuă. Copiii trebuie să fie cruțați de acestea, deoarece graba, zgomotul și agitația corup întregul sistem. Domnul dorește ca poporul Său să se mute la țară, unde poate să aibă un teren, să își cultive fructe și zarzavaturi și unde copiii pot fi aduși în contact direct cu lucrările lui Dumnezeu din natură. Luați-vă familiile afară din orașe. Aceasta este solia mea.

Adevărul trebuie să fie rostit, indiferent dacă oamenii îl vor asculta sau dacă se vor reține de la aceasta. Orașele sunt pline de ispite. Trebuie să ne plănuim lucrarea în așa fel încât să-i ținem pe tinerii noștri cât mai departe cu putință de contaminarea aceasta.

În orașe trebuie să se lucreze din centre aflate în afara lor. Solul lui Dumnezeu a zis: „Oare orașele nu trebuie să fie avertizate? Da, dar nu de un popor al lui Dumnezeu care locuiește în ele, ci prin vizitarea lor pentru a le avertiza cu privire la ce va veni pe pământ.” — Scrisoarea 182, 1902

BISERICILE SĂ FIE ÎN ORAȘE, DAR NU INSTITUȚIILE

Domnul ne-a spus de repetate ori că trebuie să lucrăm în orașe din centre aflate în afara lor. În orașele acestea, trebuie să avem case de închinare, ca niște memoriale ale lui Dumnezeu, dar instituțiile pentru publicarea literaturii noastre, pentru vindecarea celor bolnavi și pentru educarea lucrătorilor trebuie să fie amplasate în afara orașelor. Este

important îndeosebi ca tinerii noștri să fie apărați de ispitele vieții de la oraș.

Este în armonie cu îndrumarea aceasta ca locașurile de adunare să fie cumpărate și re consacrate în Washington și în Nashville, dar casele de editură și sanatoriile din centrele acestea să fie amplasate departe de zonele aglomerate ale orașelor, ca niște avanposturi. Acesta este planul care a fost urmat în mutarea celorlalte case de editură și sanatorii în zone rurale, iar el este urmat acum în Marea Britanie cu privire la Casa de Editură din Londra și a școlii de acolo. Acum ni se dă ocazia de a progresa, folosind oportunitățile deosebite pe care ni le oferă Dumnezeu, ajutându-i pe frații noștri din aceste centre și din multe alte centre importante să pună lucrarea pe o temelie fermă, ca să înainteze cu putere. — Special Testimonies, seria B, nr. 8, p. 7, 8

Trebuie să fim înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii în eforturile noastre de a cumpăra proprietăți la țară cu un preț mic, iar din aceste avanposturi să lucrăm în orașe. — Idem., nr. 14, p. 7

PREGĂTIREA PENTRU CRIZA ADUSĂ DE LEGEA DUMINICALĂ

Noi nu trebuie să ne stabilim în locuri unde vom fi obligați să intrăm în legături strânse cu aceia care nu Îl cinstesc pe Dumnezeu. (...) Curând va veni o criză cu privire la respectarea duminicii. (...)

Gruparea care susține duminica se întărește în pretențiile ei false și faptul acesta va însemna asupra celor care sunt hotărâți să păzească Sabatul Domnului. Trebuie să ne stabilim în locuri unde putem să păzim porunca Sabatului pe deplin. „Să lucrezi șase zile”, declară Domnul, „și să-ți faci lucrul tău”. „Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea” (Exodul 20,9.10). Să fim

atenți să nu ne stabilim în locuri unde va fi prea greu pentru noi și pentru copiii noștri să păzim Sabatul.

Dacă, prin providența lui Dumnezeu, putem să cumpărăm locuri afară din orașe, Domnul dorește să facem astfel. În fața noastră se află vremuri de necaz. — Manuscrisul 99,1908

Când puterea cu care sunt investiți împărații este aliată cu binele, faptul acesta are loc pentru că persoana aflată în poziția de răspundere este sub conducerea divină. Când puterea este aliată cu nelegiuirea, omul acela este aliat cu uneltele satanice și va lucra pentru a-i nimici pe cei ce sunt proprietatea Domnului. Lumea protestantă a pus un sabbat idolatru în locul în care ar trebui să fie Sabatul lui Dumnezeu și acum ea pășește pe urmele papalității. Din motivul acesta, consider că este necesar ca aceia care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu să iasă din orașe și să se mute în locuri retrase, la țară, unde pot să cultive pământul și să aibă propriile produse. În felul acesta, pot să-i crească pe copii cu obiceiuri simple și sănătoase. Văd că trebuie să ne grăbim să pregătim toate lucrurile în vederea crizei. — Scrisoarea 90, 1897

CĂLĂUZIRE PRIN PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU

A sosit timpul când familiile trebuie să se mute afară din orașe, după cum le va deschide Dumnezeu calea. Copiii să fie duși la țară. Părinții să obțină un loc potrivit, în măsura în care le vor îngădui mijloacele financiare. Chiar dacă locuința este mică, totuși, alături de ea, să fie un teren care poate fi cultivat. — Manuscrisul 50, 1903

Părinții pot să cumpere case mici la țară, cu teren pentru cultivare, unde pot să aibă livezi și unde pot cultiva zarzavaturi și fructe care să ia locul cărnii, deoarece aceasta este atât de dăunătoare pentru sângele care ne curge prin vene. În astfel de locuri, copiii nu vor fi înconjurați de influențele imorale ale vieții de la oraș. Dumnezeu îi va ajuta pe cei din poporul Său să găsească astfel de case în afara orașelor. — Lucrarea misionară medicală, p. 310

Pe măsură ce timpul înaintază, cei din poporul nostru vor trebui să părăsească orașele din ce în ce mai mult. Ani de zile i-am îndrumat pe frații și pe surorile noastre, și îndeosebi familiile cu copii, să plănuiască să plece din orașe, după cum li se deschide o cale de a face lucrul acesta. Mulți vor trebui să facă eforturi stăruitoare pentru a contribui la deschiderea căii. Totuși, până când se ivește posibilitatea de a pleca, dacă rămân în orașe, trebuie să fie cât se poate de activi în lucrarea misionară, oricât de limitată ar fi sfera lor de influență. — Review and Herald, 27 septembrie 1906

SFAT ȘI AVERTIZARE ADRESATE ACELORA CARE ANTICIPEAZĂ PĂRĂSIREA ORAȘELOR

Fratele meu, scrisoarea ta îmi spune că mulți au fost impresionați profund de îndemnul de a pleca din Battle Creek. Este nevoie, o mare nevoie, ca lucrarea aceasta să fie făcută acum. Cei care au simțit în cele din urmă că trebuie să ia o decizie să nu o ia în grabă, în mod pripit, într-o stare de agitație sau în așa fel încât după aceea să regrete profund faptul că au plecat. (...)

Luăți seama să nu aibă loc mișcări pripite în ascultarea sfatului de a vă muta din Battle Creek. Nu faceți nimic fără să cereți înțelepciunea pe care Dumnezeu a făgăduit că o va da din belșug tuturor celor ce o cer. Tot ce poate să facă cineva este să-i sfătuiască și apoi să-i lase pe aceia care sunt convinși cu privire la datorie să acționeze sub călăuzirea divină și cu inima deschisă pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și a-L asculta.

Sunt tulburată când mă gândesc că până și printre profesorii noștri ar putea să fie unii care au nevoie de o judecată mult mai sănătoasă și mai echilibrată. Mesagerii care îi vestesc lumii solia harului și care beneficiază de încrederea oamenilor vor fi solicitați să ofere sfaturi. Acești oameni care nu au o experiență autentică în domeniul vieții practice trebuie să dea dovadă de multă precauție, deoarece vor fi în pericolul de a da sfaturi fără să știe ce ar putea să-i determine pe alții să facă.

Unii au o cunoaștere pătrunzătoare a lucrurilor și sunt capabili să ofere sfaturi. Acesta este darul lui Dumnezeu. În momente când lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de cuvinte sănătoase, solemne și temeinice, ei pot să adreseze cuvinte care vor face ca aceia care sunt încurcați și se află în întuneric să înțeleagă calea pe care trebuie să o urmeze, ca și cum ar vedea o străfulgerare rapidă a razelor de soare, și să înțeleagă răspunsul la întrebarea

care i-a pus în încurcătură și le-a frământat mintea timp de săptămâni sau luni. Înaintea lor, calea se deschide și se lămurește, iar Domnul lasă ca lumina Lui să strălucească pe ea, pentru ca ei să vadă că rugăciunile lor primesc răspuns și calea lor este clarificată. Totuși pot fi adresate sfaturi grăbite, care spun doar că trebuie să iasă din Battle Creek, fără a lua în considerare că nu este definit cu claritate care va fi progresul spiritual obținut din faptul că vor proceda în felul acesta.

Gândiți cu atenție fiecare mutare

Fiecare să își ia timp să gândească atent, nu asemenea omului din parabolă, care a început să construiască, dar nu a fost în stare să termine ce a început. Să nu se facă nicio mutare, decât după ce a fost luat în considerare cu atenție tot ce presupune ea, după ce totul a fost cântărit. (...) Fiecăruia i-a fost dată o lucrare potrivită cu abilitatea lui. Prin urmare, să nu acționeze cu ezitare, ci cu fermitate, și totuși încrezându-se cu umilință în Dumnezeu.

Pot fi unii care se vor grăbi să facă o lucrare și să intre în unele afaceri despre care nu știu nimic. Dumnezeu nu cere lucrul acesta. Gândiți cu sinceritate și rugăciune, cercetând Cuvântul cu toată atenția, cu rugăciune, cu mintea și cu inima deschise pentru a asculta vocea lui Dumnezeu. (...) A înțelege voia lui Dumnezeu este un lucru mare. (...)

Eu îi adresez bisericii din Battle Creek îndemnul de a acționa în conformitate cu sfaturile lui Dumnezeu. Este nevoie ca mulți să se mute din Battle Creek și, de asemenea, este nevoie să avem planuri bine definite cu privire la ce veți face când veți pleca. Nu plecați în grabă, fără să știți ce aveți de gând să faceți. (...) Oh, este nevoie de conducători, de oameni înțelepți și prudenți, care să fie niște sfătuitoari siguri, oameni care au o bună înțelegere a naturii omenești, care știu cum să îndrume și să sfătuiască în temere de Dumnezeu.

Pericolul care însoțește o experiență nouă

Am văzut că fiecare etapă nouă a experienței în biserică este însoțită de pericole, deoarece unii ascultă într-un spirit exagerat ce li se spune. Deși unii învățători pot să fie puternici și eficienți în prezentarea doctrinelor biblice, nu toți sunt oameni care au o cunoaștere a vieții practice și nu toți pot să ofere minților încurcate un sfat sigur și neprimejdios. Ei nu înțeleg situațiile dificile prin care va trebui să treacă fiecare familie care va face o schimbare. Prin urmare, toți să fie atenți la ce spun și, dacă nu cunosc gândul lui Dumnezeu cu privire la unele lucruri, să nu vorbească niciodată întemeindu-se pe bănuieli sau presupuneri. Dacă nu știu nimic sigur, să declare deschis lucrul acesta și să lase ca fiecare să se bazeze în exclusivitate pe Dumnezeu. Să fie făcute multe rugăciuni și chiar cu post, pentru ca nimeni să nu pășească în întuneric, ci să pășească în lumină, după cum Dumnezeu este lumină. (...)

Nimic să nu fie făcut dezordonat, așa încât să aibă loc pierderi mari sau sacrificarea proprietăților, din cauza unor cuvântări arzătoare și impulsive, care stârnesc un entuziasm ce nu este conform cu rânduiala lui Dumnezeu, iar biruința care era important să fie câștigată să fie schimbată în înfrângere, din cauză că au lipsit moderația, o gândire corespunzătoare, echilibrată și niște scopuri și principii temeinice. În acest domeniu, este nevoie de o conducere înțeleaptă și toți trebuie să acționeze sub călăuzirea Sfătuitorului nevăzut și înțelept, care este Dumnezeu. Elementele care aparțin firii omenești vor lupta pentru supremație și poate să fie făcută o lucrare ce nu poartă semnătura lui Dumnezeu. Prin urmare, îndemn fiecare suflet să nu privească prea încrezător la sfătuitorii omenești, ci să privească foarte stăruitor la Dumnezeu, singurul Sfătuitor înțelept. Supuneți-vă toate căile și voința voastră căilor și voinței lui Dumnezeu. (...)

Urmările unor mutări grăbite

Dacă se vor muta în grabă și vor fugi din Battle Creek, unii vor ajunge să fie descurajați, pentru că s-au mutat în mod necugetat și îi vor învinui pe ceilalți, nu pe ei înșiși. Tot disconfortul și înfrângerea vor fi puse în seama acelor care nu ar trebui să fie acuzați pentru ele.

Acum, când pericolele din zilele de pe urmă se înmulțesc în jurul nostru, avem nevoie de sfătuitori înțelepți, nu de oameni care vor simți că au datoria de a stârni tulburare și de a crea dezordine, dar care nu sunt în stare să dea un sfat înțelept, să organizeze și să rânduiască lucrurile în așa fel încât să aducă ordine unde este confuzie și pace și liniște în ascultarea de Cuvântul Domnului. Fiecare să fie găsit la locul lui și să facă o lucrare pentru Domnul, în conformitate cu abilitatea lui. (...)

Cum se va îndeplini lucrul acesta? „Luați jugul Meu asupra voastră”, a zis Isus Hristos, „și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,29.30). Dacă toți vor veni la Isus într-un spirit care se lasă învățat, cu inima smerită, atunci vor avea o stare a minții în care vor putea să fie îndrumați, vor putea să învețe de la Isus și să asculte poruncile Sale. (...)

Puneți fiecare plan înaintea lui Dumnezeu

Nu putem să avem o credință slabă acum, nu putem să fim în siguranță dacă avem o atitudine leneșă, nepăsătoare, indolentă. Trebuie să fie folosit fiecare strop de aptitudine, o gândire ascuțită, calmă și profundă. Înțelepciunea niciunui om nu este suficientă pentru a alcătui planuri în timpul acesta. Puneți fiecare plan înaintea lui Dumnezeu, cu post și cu umilința sufletului față de Domnul Isus, și încredințați-I Domnului căile

voastre. Făgăduința sigură este că El va conduce pașii voștri. El este infinit în resurse. Sfântul lui Israel, care cheamă oștirile cerului pe nume și ține stelele cerului în poziția lor vă are în paza Lui pe fiecare dintre voi, individual. (...)

Aș dori ca toți să-și poată da seama ce posibilități au, dar și la ce trebuie să se aștepte cei ce fac din Hristos ajutorul lor, Cel în care își pun toată încrederea lor. Acela a cărui viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu are întotdeauna un loc de scăpare. El poate să spună: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4,13).

Vă las să decideți singuri cu privire la subiectul acesta, deoarece am fost îngrijorată și m-am temut de pericolele care îi asaltează pe toți în Battle Creek, ca nu cumva să acționeze fără precauție și să-i acorde un avantaj vrăjmașului. Nu trebuie să fie așa, pentru că, dacă vom umbla smeriți cu Dumnezeu, vom umbla în siguranță. — Scrisoarea 45, 1893

PREGĂTIREA PENTRU CRIZA FINALĂ

Frați și surori, ca adventiști de ziua a șaptea, vă adresez apelul de a fi tot ce semnifică numele acesta. Există pericolul de a ne îndepărta de spiritul soliei noastre. (...)

Cei din poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie călăuziți de părerile sau de practicile lumii. Iată ce le-a zis Mântuitorul ucenicilor Săi: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac, și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14,16.17). „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3,1).

Cuvântul lui Dumnezeu declară cu claritate că Legea Sa urmează să fie batjocorită, călcată în picioare de către lume, că nelegiuirea va ajunge să domnească. Lumea care se declară a fi protestantă se va alia cu omul fărădelegii, iar biserica și lumea vor fi într-o armonie imorală.

În aceasta constă criza cea mare care vine asupra lumii. Scripturile învață că papalitatea își va recâștiga supremația pierdută, iar focurile persecuțiilor vor fi aprinse din nou prin concesiile ipocrite ale așa-zisei lumi protestante. În acest timp de pericol, putem să rezistăm numai dacă avem adevărul și puterea lui Dumnezeu. Oamenii pot să cunoască adevărul, numai fiind ei înșiși părtași ai naturii divine. Acum avem nevoie de mai mult decât de o înțelepciune omenească în citirea și cercetarea Scripturilor, iar dacă venim cu inimi smerite la Cuvântul lui Dumnezeu, El va ridica un stindard

pentru noi împotriva elementelor nelegiurii.

Este dificil să păstrăm cu tărie până la sfârșit credința noastră de la început, iar dificultatea crește când influențele ascunse lucrează continuu pentru a aduce un alt spirit, un element ce contracarează lucrarea și este de partea lui Satana. În absența persecuției, în rândurile noastre s-au strecurat unii care par a fi serioși, iar creștinismul lor pare a fi indiscutabil, dar care, dacă va apărea persecuția, vor ieși din mijlocul nostru. În timpul crizei, ei vor vedea o putere convingătoare în raționamentele amăgitoare care au avut influență asupra minților lor. Satana a pregătit capcane potrivite pentru diferite minți. Când Legea lui Dumnezeu va fi anulată, biserica va fi zguduită de încercări nemiloase și o parte mai mare decât anticipăm acum va asculta de duhurile amăgitoare și de învățăturile demonilor. În loc să fie întăriți când sunt trecuți prin dificultăți, mulți vor dovedi că nu sunt niște mlădițe vii ale Adevăratei Vițe. Ei nu aduc niciun rod, iar gospodarul îi va înlătura.

Cei cu adevărat ascultători nu vor cădea

Când lumea va anula Legea lui Dumnezeu, care va fi efectul acestui lucru asupra celor cu adevărat ascultători și neprihăniți? Oare vor fi duși ei de valul puternic al răului? Se vor abate cei din poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu de la supunerea lor față de El, din cauză că așa de mulți oameni trec sub steagul prințului întunericului? Niciodată! Niciunul dintre cei ce rămân în Hristos nu va da greș și nu va cădea. Urmașii Săi se vor închina în ascultare față de o autoritate mai înaltă decât a oricărui suveran pământesc. În timp ce disprețul față de poruncile lui Dumnezeu îi conduce pe mulți să înăbușe adevărul și să arate mai puțin respect față de el, cei credincioși vor ține sus învățăturile distinctive ale adevărului cu un zel mai mare. Noi nu suntem lăsați în voia noastră. Trebuie să-L recunoaștem pe Dumnezeu în toate căile noastre, iar El ne va călăuzi pașii. Trebuie să cercetăm Cuvântul Său cu inimi smerite, să cerem sfatul Său și să renunțăm la voia noastră în favoarea voinței Sale. Nu putem să facem nimic fără

Dumnezeu.

Cel mai înalt motiv de a prețui adevăratul Sabat și a-l apăra este faptul că el este semnul care îl deosebește pe poporul lui Dumnezeu de lume. Porunca pe care lumea o anulează este porunca pe care poporul lui Dumnezeu o va cinsti cel mai mult, tocmai din cauza aceasta. Când cei necredincioși arată dispreț față de Cuvântul lui Dumnezeu, este nevoie de oameni credincioși, asemenea lui Caleb. Atunci, ei vor sta neclintiți la postul datoriei, fără paradă și fără să șovăie pentru că le este rușine. Iscoadele necredincioase au fost gata să-l nimicească pe Caleb. El a văzut pietrele în mâinile celor care aduseseră un raport fals, dar faptul acesta nu l-a clintit. El avea o solie și voia să o vestească. Același spirit va fi manifestat astăzi de aceia care Îi sunt credincioși lui Dumnezeu.

Psalmistul spune: „Ei calcă Legea Ta. De aceea, eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat” (Psalmii 119,126.127). Când oamenii trec de partea lui Isus, când Hristos locuiește în inimile lor prin credință, dragostea lor față de poruncile lui Dumnezeu ajunge să fie tot mai puternică, să crească așa cum crește disprețul pe care lumea îl arată față de învățăturile Sale sfinte. Tocmai în timpul acesta, Sabatul adevărat trebuie să le fie prezentat oamenilor atât prin scrieri, cât și prin cuvântări. Când porunca a patra și cei ce o respectă sunt ignorați și disprețuiți, cei credincioși simt că este timpul să nu-și ascundă credința, ci să înalțe Legea lui Iehova, desfășurând steagul pe care este scrisă solia îngerului al treilea — poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Nicio concesie față de taina fărădelegii

Cei care au adevărul așa cum este el în Isus să nu aprobe nici chiar prin tăcerea lor lucrarea tainei fărădelegii. Să nu înceteze niciodată să vestească solia de avertizare. Educația membrilor bisericii noastre să fie de așa fel încât

copiii și tinerii noștri să înțeleagă că nu trebuie să îi facă nicio concesie puterii acesteia, nici omului fărădelegii. Învățați-i că, deși va veni timpul când vom putea duce un război numai cu riscul pierderii proprietății și libertății, totuși conflictul acesta trebuie să fie întâmpinat în spiritul lui Hristos și cu blândețea Sa, adevărul trebuie să fie susținut și apărat așa cum este el în Isus. Bogăția, onorurile, confortul, casa — orice altceva — trebuie să ocupe un loc secundar. Adevărul nu trebuie să fie ascuns, nu trebuie să fie negat sau deghizat, ci aprobat pe deplin și propovăduit cu îndrăzneală.

Domnul are străjeri credincioși pe zidurile Sionului, care vor striga cu glas tare, își vor ridica glasul ca o trâmbiță și îi vor arăta poporului Său nelegiuirea lui, și casei lui Iacov, păcatele ei. Domnul a îngăduit ca vrăjmașul adevărului să facă un efort hotărât împotriva Sabatului poruncii a patra. Prin acest mijloc, El plănuiește să stârnească un interes hotărât cu privire la subiectul acesta, care este un test pentru zilele din urmă. Faptul acesta va deschide calea pentru ca solia îngerului al treilea să fie propovăduită cu putere.

Niciunul dintre cei ce cred adevărul să nu tacă acum. Nimeni să nu fie nepăsător acum. Toți să-și îndrepte cererile spre tronul harului, apelând la făgăduința: „Și orice veți cere în Numele Meu voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14,13). Acum trăim într-un timp periculos. Dacă țara aceasta care se laudă cu libertatea se pregătește să sacrifice fiecare principiu din constituția ei, alcătuind legi care să reprime libertatea religioasă și să impună amăgirea și ideile false ale papalității, atunci cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să își prezinte cu credință cererile lor înaintea Celui Preaînalt. În făgăduințele lui Dumnezeu, se află toate încurajările pentru aceia care își pun încrederea în El. Perspectiva de a fi adus în pericol și necaz nu trebuie să cauzeze descurajarea, ci să mărească puterea și speranțele celor din poporul lui Dumnezeu, deoarece timpul de pericol este timpul în care Dumnezeu le va acorda o manifestare mai clară a puterii Sale.

Noi nu trebuie să stăm într-o așteptare liniștită a asupririi și a necazului, cu mâinile încrucișate și nefăcând nimic pentru a abate răul. Strigătele noastre unite să se înalțe spre cer. Rugați-vă și lucrați, lucrați și rugați-vă! Nimeni să nu acționeze în grabă. Învățați ca niciodată mai înainte că trebuie să fiți blânzi și smeriți cu inima. Nu trebuie să aduceți nicio acuzație ofensatoare împotriva cuiva, fie că este vorba de o persoană sau de o biserică. Învățați să-i abordați pe oameni așa cum i-a abordat Hristos. Uneori este necesar să fie rostite cuvinte tăioase, dar, înainte de a spune adevăruri foarte precise, asigurați-vă că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu locuiește în inimă, apoi lăsați adevărul să taie. Nu voi sunteți cei care trebuie să taie.

Nu vă uniți cu lumea

Nu trebuie să faceți niciun compromis cu aceia care socotesc nulă Legea lui Dumnezeu. Dacă ne bazăm pe ei ca să ne fie sfătuitori, nu suntem în siguranță. Mărturia noastră nu trebuie să fie mai puțin hotărâtă acum decât a fost în trecut. Poziția noastră adevărată nu trebuie să fie ascunsă cu scopul de a le face pe plac oamenilor mari ai lumii. Ei ar putea să dorească să ne unim cu ei și să acceptăm planurile lor și pot să ne facă propuneri cu privire la acțiunile pe care le întreprindem, dar aceste propuneri ar putea să-i dea vrăjmașului un avantaj asupra noastră. „Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați!” (Isaia 8,12). Deși nu ar trebui să intrăm în controverse și nu ar trebui să ofensăm pe nimeni inutil, noi trebuie să prezentăm adevărul cu claritate și cu hotărâre și să stăm neclintiți de partea lucrurilor pe care le-am învățat de la Dumnezeu prin Cuvântul Său. Nu vă uitați la lume cu scopul de a învăța ce să scrieți și ce să publicați sau ce să spuneți. Toate cuvintele și faptele voastre să fie o dovadă că noi „nu ne întemeiem pe niște basme meșteșugit alcătuite” (2 Petru 1,16). „Și avem cuvântul prorociei, făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre” (2 Petru 1,19).

Apostolul Pavel spune: „Căci, întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii” (1 Corinteni 1,21). Aceasta a fost împlinirea planului lui Dumnezeu pentru convingerea și convertirea oamenilor care sunt ispitiți fără încetare să-și preamărească puterile proprii. Domnul va face să se vadă dacă oamenii pot să obțină cunoașterea adevărului prin înțelepciunea lor limitată, dacă ei pot să-L cunoască pe Dumnezeu, Creatorul lor. Când Hristos a venit în lumea noastră, experiența aceasta a fost făcută pe deplin și a dovedit că înțelepciunea cu care se lăudau oamenii nu era decât o nebunie. Înțelepciunea limitată a fost întru totul incapabilă să ajungă la concluzii corecte cu privire la Dumnezeu și, ca urmare, omul a fost întru totul incompetent să judece Legea Sa. Domnul a îngăduit ca, în înălțarea ideilor false mai presus de adevăr, unele lucruri din zilele noastre să ajungă la un punct de criză, pentru ca El, Dumnezeul lui Israel, să lucreze cu putere pentru a înălța adevărul Său la un nivel mai înalt decât ideile false.

Domnul a vegheat asupra bisericii și, din nou și din nou, a îngăduit ca lucrurile să ajungă la un punct de criză, pentru ca, în disperarea lor, cei din poporul Său să caute ajutorul numai la El. Rugăciunile și credința lor, împreună cu hotărârea lor statornică de a fi credincioși, au făcut necesară intervenția lui Dumnezeu, iar atunci El Și-a împlinit făgăduința: „Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: Iată-Mă!” (Isaia 58,9). Brațul Său puternic S-a întins pentru a-l elibera pe poporul Său. Dumnezeu amână intervenția Sa plină de bunătate în favoarea copiilor Săi, până când ei ajung la limitele puterilor lor. În felul acesta, El face ca eliberarea lor să fie mai remarcabilă și biruințele lor, mai pline de slavă. Când toată înțelepciunea omenească dă greș, intervenția Domnului va fi recunoscută cu mai multă claritate, iar El va primi slava care I se cuvine. Chiar și vrăjmașii credinței noastre și persecutorii noștri își vor da seama că Dumnezeu lucrează pentru cei din poporul Său, scoțându-i din robie.

Rugăciunea, credința și dependența de Dumnezeu

În acest timp de pericol, când Satana își așterne umbrele peste poporul lui Dumnezeu, este nevoie de rugăciune fierbinte, amestecată cu o credință stăruitoare și cu dependență de Dumnezeu. Fiecare să-și aducă aminte că lui Dumnezeu Îi place să asculte cererile poporului Său, deoarece nelegiuirea care stăpânește face necesară rugăciunea cea mai stăruitoare, iar Dumnezeu a făgăduit că îi va răzbuna pe aleșii Săi care strigă zi și noapte către El, totuși El îi ascultă cu multă răbdare.

Oamenii sunt înclinați să abuzeze de îndelunga răbdare a Domnului și să se bazeze prea mult pe îndurarea Sa. Însă există un punct al nelegiurii omenești, când este timpul ca Dumnezeu să intervină, iar urmările sunt îngrozitoare. „Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie și nu lasă nepedepsit pe cel rău” (Naum 1,3). Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este minunată, deoarece El nu este limitat decât de propriile atribute. Cu toate acestea, pedeapsa este sigură. Fiecare secol de imoralitate a acumulat pedeapsa pentru ziua mâniei, iar când vine ziua și când cupa nelegiurii este plină, Dumnezeu Își va face lucrarea Sa neobișnuită. Când răbdarea divină se va termina, vor avea loc lucruri îngrozitoare, deoarece mânia lui Dumnezeu va veni atât de vizibil și de puternic, încât este prezentată ca fiind neamestecată cu milă și pământul întreg va fi pustiit. Va veni un timp de apostazie națională, când conducătorii țării vor pune în aplicare strategia lui Satana și se vor uni trecând de partea omului fărădelegii. Atunci cupa vinovăției va fi plină. Apostazia națională este semnul care anunță ruina națională.

Dumnezeu i-a pus pe cei din poporul Său să stea la spărtură, să repare zidurile, să ridice temelii care există de multe generații. Ființele cerești inteligente, îngerii care excelează în putere așteaptă ca, la porunca Lui, să se

alături slujitorilor Săi omenești, iar Domnul va interveni atunci când lucrurile vor ajunge într-o asemenea situație, încât numai o putere divină va fi în stare să contracareze mijloacele prin care lucrează Satana. Când poporul Său va fi în pericolul cel mai mare, părând a fi incapabil să reziste puterii lui Satana, Dumnezeu va lucra pentru el. Disperarea omului este ocazia lui Dumnezeu de a interveni.

Acum este timpul când cei credincioși trebuie să se ridice și să strălucească, deoarece slava Domnului răsare peste ei. Acum nu este timpul să ne ascundem identitatea, nu este timpul să fim trădători. Când lupta devine dureroasă, nu este timpul să lăsăm jos armele. Străjerii de pe zidurile Sionului trebuie să fie treji.

Sunt atât de recunoscătoare, în timpul acesta, că putem să ne abatem gândurile de la greutățile care ne înconjoară și de la asupra care urmează să vină peste poporul lui Dumnezeu și putem să privim în sus spre cerul luminii și al puterii! Dacă ne așezăm de partea lui Dumnezeu, de partea lui Hristos și a făpturilor cerești inteligente, scutul cel larg al Celui Atotputernic este deasupra noastră, Dumnezeul cel puternic al lui Israel este ajutorul nostru și nu trebuie să ne temem. Cei ce se ating de poporul lui Dumnezeu se ating de lumina ochilor Săi. (...)

Fraților, când vă veți întoarce la casele și bisericile voastre, veți duce cu voi spiritul lui Hristos? Veți renunța la necredință și la spiritul de critică? Ajungem la un timp când, mai mult ca niciodată, trebuie să strângem rândurile, să lucrăm în unitate. În unitate se află putere. În discordie și dezbinare este doar slăbiciune. Dumnezeu nu a plănuit niciodată ca un om, sau patru, sau douăzeci să ia în mâinile lor o lucrare importantă și să o ducă mai departe, independent de ceilalți lucrători. Dumnezeu vrea ca poporul Său să se sfătuiască, să fie o biserică unită, un întreg desăvârșit în Hristos. Singura cale de a fi în siguranță este să înțelegem sfatul cerului, căutând mereu să facem voia lui Dumnezeu, și să ajungem conlucrători cu El. Nicio

grupare nu trebuie să formeze o alianță și să spună: „Vom prelua lucrarea aceasta și o vom face în felul nostru, iar dacă nu se va face așa cum vrem noi, nu o vom susține prin influența noastră, chiar dacă nu va mai fi făcută deloc.” Acesta este glasul lui Satana, nu al lui Dumnezeu. Nu ascultați astfel de sugestii.

Noi vrem să se manifeste spiritul lui Isus. Dacă dorim lucrul acesta, ne vom iubi unii pe alții. Iată acreditarea pe care trebuie să o avem: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13,35).

Strângeți rândurile! Strângeți rândurile!

Să presupunem că ne străduim zi de zi să avem inimile unite prin legăturile dragostei creștine. „Dar ce am împotriva ta”, spune Martorul credincios, „este că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2,4). Și adaugă: „Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești” (Apocalipsa 2,5). De ce? Pentru că, dacă ne separăm unii de alții, suntem despărțiți de Hristos. Noi trebuie să strângem rândurile. Oh, de câte ori, când mi s-a părut că mă aflu în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți, am auzit vocea îngerului spunând: „Strângeți rândurile! Strângeți rândurile! Strângeți rândurile! Nu-l lăsați pe Satana să-și aștearnă umbrele între frați! Strângeți rândurile! În unitate este putere.”

Vă repet această solie. Când mergeți acasă, fiți hotărâți să strângeți rândurile. Căutați-L pe Dumnezeu cu toată inima și Îl veți găsi, iar dragostea lui Hristos, care întrece orice pricepere, va intra în inima și în viața voastră.
— General Conference Daily Bulletin, 13 aprilie 1891

CRIZA ADUSĂ DE LEGEA DUMINICALĂ

Într-o viziune din timpul nopții, se părea că enumăr în minte dovezile pe care le avem pentru a confirma credința pe care o susținem. Vedem că amăgitorii merg din rău în mai rău. Vedem că lumea se îndreaptă spre punctul în care va fi instituit prin lege un sabbat fals, făcând din acesta un test pentru toți. Subiectul acesta va fi adus curând în atenția noastră. Sabbatul lui Dumnezeu va fi călcat în picioare și va fi înălțat un sabbat fals. Este posibil ca legea duminicală să le aducă suferințe mari acelor care păzesc ziua a șaptea. Dar cei ce sunt slujitori credincioși ai lui Dumnezeu nu trebuie să se teamă de urmările conflictului. Dacă vor urma exemplul care le-a fost dat în viața lui Hristos, dacă vor fi credincioși față de cerințele lui Dumnezeu, răsplata lor va fi viața veșnică, o viață care durează cât viața lui Dumnezeu.

În acest timp, între cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să aibă loc o lucrare foarte hotărâtă, de formare a caracterului. Lumea trebuie să vadă că noi dezvoltăm trăsăturile caracterului Mântuitorului. Fără exercitarea unei credințe adevărate și sfințitoare, este imposibil să-I fim pe plac lui Dumnezeu. Credința adevărată nu este o credință care va da greș în timpul încercării. Ea este darul lui Dumnezeu pentru poporul Său. — Review and Herald, 30 septembrie 1909

Dacă a trebuit vreodată să manifestăm bunătate și amabilitate adevărată, timpul acela este acum. Poate că vom fi nevoiți să pledăm cât se poate de serios în fața curților legislative pentru dreptul de a ne închina lui Dumnezeu în conformitate cu ceea ce ne dictează conștiința noastră. Prin urmare, în providența Sa, Dumnezeu a plănuit ca preceptele Legii Sale să le fie prezentate oamenilor aflați în pozițiile de cea mai înaltă autoritate. Totuși, când vom sta înaintea acestor oameni, să nu dăm pe față nicio răutate. Să ne rugăm fără încetare pentru ajutor divin. Numai Dumnezeu poate să țină în frâu cele patru vânturi până când slujitorii Săi vor primi sigiliul pe frunte. — Review and Herald, 11 februarie 1904

NEVOIA UNEI LUCRĂRI DE CURĂȚIRE MORALĂ

8 decembrie, 1886.

Stimați frați [G. I.] Butler și [S. N.] Haskell, De câteva săptămâni, nu am mai putut să dorm după ora trei și jumătate. Mentea îmi este profund frământată cu privire la starea noastră, ca popor. Noi ar trebui să fim cu mult în avans față de oricare alt popor de pe pământ, deoarece avem o lumină mai mare și o cunoaștere mai mare a adevărului, care ne fac să fim mai răspunzători pentru promovarea luminii, și nu doar să declarăm a crede adevărul, ci și să-l punem în practică. Dacă punem adevărul în practică, Îl urmăm pe Isus, care este Lumina lumii, și, dacă noi, ca popor, nu vom înainta continuu, ajungând să fim tot mai evlavioși, vom ajunge ca fariseii — mulțumiți de neprihănirea proprie, deși nu împlinim voia lui Dumnezeu.

Trebuie să ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Eul nostru trebuie să se manifeste mult mai puțin, iar Isus Hristos să fie implicat mult mai mult în viața noastră de zi cu zi. Trăim într-o perioadă importantă din istoria lumii acesteia. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, nisipul timpului se scurge rapid și, în curând, în cer se va spune: „S-a isprăvit!” (Apocalipsa 21,6). „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe” (Apocalipsa 22,11).

Mărturiile noastre să fie mai hotărâte. Să ne bazăm mai ferm pe Dumnezeu. Nu pot să mă abțin să nu mă rog la orele unu, două și trei dimineața, ca Domnul să lucreze asupra inimii oamenilor. Mă gândesc că tot cerul este interesat de lucrarea care are loc pe pământ. Îngerii slujitori așteaptă în jurul scaunului de domnie să asculte imediat porunca lui Isus

Hristos de a răspunde la fiecare rugăciune înălțată cu o credință vie și stăruitoare. Mă gândesc cât de mulți sunt cei care, deși pretind a crede adevărul, îl țin departe de viața lor. Ei nu aduc puterea lui sfințitoare și înobilatoare în inima lor. (...)

O viață sub nivelul privilegiilor

Suntem departe de a fi poporul pe care Dumnezeu l-ar dori, deoarece nu ne înobilăm sufletul și nu ne curățim caracterul în armonie cu descoperirea minunată a adevărului și a scopurilor lui Dumnezeu. „Neprihănirea înalță pe un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor” (Proverbele 14,34). Păcatul aduce dezorganizare. Oriunde este cultivat — în inimă, în cămin, în biserică — există dezordine, ceartă, conflicte, vrăjmășie, invidie, gelozie, deoarece vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului are o putere dominatoare asupra minții. Dar dacă un om iubește adevărul și îl trăiește, îl aplică în viața lui de zi cu zi așa cum îl susține în cuvintele lui, acel om va urî păcatul și va fi un reprezentant viu al lui Isus Hristos în lume.

Oamenii care pretind a crede adevărul nu vor fi condamnați pentru că nu au avut lumina, ci pentru că au avut o mare lumină, dar nu și-au testat inima prin marele standard moral al neprihănirii lui Dumnezeu. Oamenii care pretind a crede adevărul trebuie să fie înobilati prin trăirea lui. Religia biblică adevărată trebuie să schimbe viața, să curățească și să înobileze caracterul, făcându-l să fie tot mai mult asemenea Modelului divin. Atunci, în cămine se vor auzi rugăciuni, mulțumiri și laude aduse lui Dumnezeu. Îngerii vor sluji în cămin și îi vor însoți pe închinători în casa de rugăciune.

Bisericile care pretind a crede adevărul și care apără Legea lui Dumnezeu trebuie să respecte Legea aceasta și să se îndepărteze de orice nelegiuire. Membrii bisericii să se împotrivescă ispitei de a face rele și de a-și îngădui păcatul. Biserica să înceapă o lucrare de curățire înaintea lui

Dumnezeu, prin pocăință, umilință și cercetare profundă a inimii, deoarece noi trăim în timpul simbolizat prin Ziua Ispășirii — un timp solemn, cu urmări veșnice.

Cei care îi învață pe alții adevărul trebuie să-l prezinte așa cum este el în Isus. Sub influența modelatoare și sfințitoare a adevărului lui Dumnezeu, ei sunt ca niște vase curate. Ce influență ar avea ei în lume, dacă ar fi schimbați de religia Bibliei! Dacă ar fi curați, statornici, neclintiți, mereu plini de dragostea lui Isus, membrii bisericii ar fi o lumină pentru lume. Oamenii care stau ca străjeri și păstori ai turmei să proclame adevărul solemn, să facă să răsunе avertizarea pentru orice neam, orice limbă și orice popor. Să fie niște reprezentanți vii ai adevărului pe care îl susțin, să cinstească Legea lui Dumnezeu printr-o conformare strictă și sfântă cu cerințele ei, trăind înaintea Domnului în curăție și sfințenie, și, dacă vor fi astfel, propovăduirea adevărului va fi însoțită de o putere ce va reflecta lumina pretutendeni.

Întristarea Duhului lui Dumnezeu

Dumnezeu nu-i părăsește niciodată pe oameni până când ei nu-L părăsesc. Împotrivirea din exterior nu va micșora credința poporului lui Dumnezeu, care păzește poruncile Sale. Faptul că ei neglijează să pună în practică adevărul și curăția Îl va întrista pe Duhul Sfânt și îi va face pe ei să fie slabi, deoarece Dumnezeu nu va fi în mijlocul lor pentru a-i binecuvânta. Decăderea interioară va aduce condamnările lui Dumnezeu asupra acestui popor, așa cum le-a adus asupra Ierusalimului. Oh, să se audă voci care se roagă stăruitor ca aceia care le predică altora să nu fie ei înșiși lepădați! Frații mei, nu știm ce ne așteaptă în viitor și singura noastră cale de a fi în siguranță este aceea de a-L urma pe Cel ce este Lumina lumii. Dumnezeu va lucra cu noi și pentru noi, dacă nu vom săvârși păcatele care au adus mânia Sa asupra lumii din vechime, asupra Sodomei și Gomorei și asupra Ierusalimului.

Cea mai mică încălcare a Legii lui Dumnezeu aduce vinovăția asupra celui păcătos și, fără o pocăință serioasă și renunțare la păcat, el va ajunge negreșit un apostat. (...) Ca popor, atât cât este posibil, trebuie să curățim tabăra de întinarea morală și de păcatele care se agravează. Dacă păcatul biruiește asupra celor ce pretind că înalță standardul moral al neprihănirii, cum putem să ne așteptăm ca Dumnezeu să-Și folosească puterea în favoarea noastră și să ne salveze ca și cum am fi un popor care a săvârșit fapte neprihănite? (...) Dacă noi, ca popor, nu rămânem în credință și dacă doar susținem poruncile lui Dumnezeu prin scrieri și predicare, dar nu le respectăm pe toate, fără a călca de bunăvoie nici măcar o singură regulă, atunci slăbiciunea și ruina vor veni peste noi. Aceasta este o lucrare pe care trebuie să o îndeplinim în fiecare dintre bisericile noastre. Fiecare trebuie să fie un creștin adevărat.

Înlăturarea păcatului

Păcatul mândriei trebuie să fie înlăturat, toate excesele în îmbrăcăminte să fie biruite și trebuie să ne pocăim înaintea lui Dumnezeu pentru jaful samavolnic pe care l-am săvârșit față de El, reținând banii care ar fi trebuit să intre în vistierie pentru a susține lucrarea Sa în teritoriile misionare. Poporului nostru trebuie să i se prezinte o lucrare de reformă și convertire adevărată și să fie îndemnat la aceasta. Faptele și comportamentul nostru trebuie să corespundă cu lucrarea necesară pentru timpul acesta, ca să putem spune: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.” Să ne umilim sufletul înaintea lui Dumnezeu, postind și rugându-ne, pocăindu-ne și înlăturând păcatul din viața noastră.

Vocea străjerului credincios trebuie să se audă pretutindeni: „Vine dimineața, și este tot noapte” (Isaia 21,12). Trâmbița trebuie să sune cu claritate, deoarece ne aflăm în marea zi a pregătirii Domnului. (...) În lumea

noastră circulă multe învățături. Există multe curente religioase la care aderă mii și zeci de mii de oameni, dar numai unul poartă semnătura și pecetea lui Dumnezeu. Există o religie a omului și o religie a lui Dumnezeu. Sufletul nostru trebuie să aibă temelia săpată adânc în Stânca veșnică. Toate câte există în lumea lui Dumnezeu, atât oameni, cât și învățături și natura însăși, împlinesc cuvântul sigur al profeției Sale și aduc la îndeplinire marea Sa lucrare finală din istoria lumii acesteia.

Noi trebuie să fim pregătiți și să așteptăm porunca lui Dumnezeu. Popoarele vor fi tulburate până în adâncul ființei lor. Cei care proclamă ca singur test al caracterului standardul neprihănilor lui Dumnezeu vor înceta să primească orice sprijin. Toți aceia care nu vor respecta hotărârea consiliilor naționale și legile naționale care înalță sabbatul instituit de omul fărădelegii, desconsiderând ziua sfântă a lui Dumnezeu, vor simți nu numai puterea asupritoare a papalității, ci și pe cea a lumii protestante, chipul fiarei.

Satana va face minuni pentru a amăgi. El își va instaura autoritatea mai presus de orice. Biserica poate să pară că este pe punctul de a cădea, dar nu va cădea. Ea va rămâne, în timp ce păcătoșii din Sion vor fi vânturați, iar pleava va fi separată de grâul prețios. Aceasta va fi o încercare îngrozitoare, dar trebuie să aibă loc. Numai cei care au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor vor fi găsiți credincioși, fără pată sau zbârcitură, fără nicio minciună în gura lor. Noi trebuie să fim dezbrăcați de neprihănirea proprie și să fim îmbrăcați cu haina neprihănilor lui Hristos.

Îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos

Cei ce alcătuiesc rămășița își curățesc sufletul prin ascultarea de adevăr și acumulează putere din procesul de încercare, dând pe față frumusețea sfințeniei în mijlocul apostaziei care îi înconjoară. Tuturor acestora, Domnul le spune: „Iată că te-am săpat pe mâinile Mele” (Isaia 49,16). Ei sunt păstrați

în raportul amintirii veșnice și nepieritoare. Acum avem nevoie de o credință vie. Trebuie să vestim o mărturie vie care să străpungă inima celor păcătoși. Se țin prea multe predici, dar este prea puțină păstorie. Trebuie să avem ungerea sfântă. Avem nevoie de spiritul și de zelul adevărului. Mulți pastori sunt pe jumătate paralizați din cauza propriilor defecte de caracter. Ei au nevoie de puterea de convertire pe care o dă Dumnezeu.

Înainte de cădere, Dumnezeu i-a cerut lui Adam o ascultare desăvârșită de Legea Sa. Dumnezeu cere acum același lucru pe care i l-a cerut lui Adam, o ascultare desăvârșită, o neprihănire deplină, fără nicio pată, fără niciun cusur înaintea ochilor Săi. Dumnezeu să ne ajute să împlinim tot ce este cerut de Legea Sa. Nu putem să facem lucrul acesta fără acea credință care aduce neprihănirea lui Hristos în practica vieții de zi cu zi.

Iubiți frați, Domnul vine! Înălțați-vă capetele și gândurile și bucurați-vă! Oh, am dori să credem că aceia care aud veștile îmbucurătoare și declară că Îl iubesc pe Isus vor fi plini de slavă și de o bucurie de nedescris. Acestea sunt veștile bune și fericite care ar trebui să umple de fior fiecare suflet, care ar trebui să fie repetate în căminele noastre și să le fie spuse celor cu care ne întâlnim pe stradă. Ce alte vești mai pline de bucurie pot să fie transmise? Criticile și certurile cu cei credincioși sau necredincioși nu constituie lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Dacă Hristos este Mântuitorul meu, jertfa mea de ispășire, atunci nu voi pieri niciodată. Deoarece cred în El, am viața veșnică. Oh, ce bine ar fi dacă toți cei care cred adevărul ar crede în Domnul Isus ca Mântuitor al lor! Nu mă refer la acea credință ieftină, care nu este dovedită prin fapte, ci la o credință serioasă, vie, continuă, stăruitoare, care se hrănește cu trupul Fiului lui Dumnezeu și bea sângele Său. Vreau nu numai să fiu iertată de călcarea Legii sfinte a lui Dumnezeu, ci și să fiu înălțată în lumina strălucitoare a feței Sale. Nu doar să fiu acceptată în cer, ci să fiu primită acolo cu brațele deschise.

Mântuirea înseamnă unire cu Hristos

Oare suntem așa de insensibili, ca popor deosebit și sfânt, față de dragostea de nedescris pe care Dumnezeu a manifestat-o față de noi? Mântuirea nu înseamnă a fi botezat, nu înseamnă a avea numele scris în registrele bisericii, nu înseamnă a predica adevărul, ci înseamnă o unire vie cu Isus Hristos, înseamnă a avea o inimă nouă, a săvârși faptele lui Hristos cu credință și a lucra cu dragoste, răbdare, blândețe și speranță. Fiecare suflet unit cu Hristos va fi un misionar activ pentru toți cei din jurul lui și va lucra pentru cei de aproape și de departe. Nu va avea o inimă împărțită, nu va fi interesat să dezvolte doar ramura lucrării pe care o conduce, fiind lipsit de zel pentru toate celelalte ramuri ale lucrării. Toți vor lucra cu scopul ca fiecare ramură a lucrării să fie întărită. Nu se va manifesta dragoste de sine, nici interes egoist. Lucrarea este una, iar adevărul este un întreg.

Cu inima stăruitoare și temătoare, ar fi bine să ne întrebăm: „Oare eu cultiv invidia? Oare îi îngădui geloziei să își găsească loc în inima mea?” Dacă este așa, Hristos nu Se află acolo. „Iubesc eu Legea lui Dumnezeu? Este dragostea lui Isus Hristos în inima mea?” Dacă ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos, atunci ne pregătim pentru cerul binecuvântat al păcii și odihnei. Atunci nu are loc nicio luptă pentru a fi cel dintâi, pentru a deține supremația, ci toți îi vor iubi pe semeni ca pe ei înșiși. Oh, aș dori ca Dumnezeu să vorbească inimii bisericilor noastre și să le facă să înțeleagă, trezindu-l pe fiecare membru în parte. (...)

Cei care sunt comozi în Sion trebuie să fie treziți. Mare este răspunderea celor care vestesc adevărul, și totuși nu simt nicio povară pentru suflete. Oh, este nevoie ca bărbații și femeile care mărturisesc a crede adevărul să se trezească, să ia jugul lui Hristos și să poarte poverile Sale! Este nevoie de oameni care au nu doar un interes personal, ci un interes

neegoist, asemenea lui Hristos, un zel fierbinte care nu va șovăi sub povara dificultăților și nu se va răci din cauză că nelegiuirea abundă.

Vreau să le vorbesc celor din poporul nostru care se află în fiecare biserică, în America. Treziți-vă din moarte, iar Hristos vă va da viață! Sufletele pier pentru că le lipsește lumina adevărului, așa cum este el în Isus. Ne aflăm chiar la hotarele lumii veșnice. Pentru lucrarea aceasta nu este nevoie de creștini de vreme bună. Religia sentimentală și plăcută nu este de folos pentru timpul acesta. În credința noastră și în propovăduirea adevărului este nevoie de zel. Vă spun că o nouă viață vine de la Satana, care va lucra cu o putere de care nu ne-am dat seama până acum. Oare cei din poporul lui Dumnezeu nu ar trebui să fie luați în stăpânire de o putere nouă? Celor din poporul nostru trebuie să le fie prezentat adevărul cu influența lui sfințitoare. Este nevoie de rugăciuni stăruitoare către Dumnezeu, de rugăciuni fierbinți, până la agonie, pentru ca nădejdea noastră ca popor să nu fie întemeiată pe presupuneri, ci pe realități veșnice. Trebuie să știm personal, pe baza dovezilor din Cuvântul lui Dumnezeu, dacă suntem în credință și mergem spre cer sau nu. Standardul moral al caracterului este Legea lui Dumnezeu. Împlinim noi cerințele ei? Investesc cei din poporul Domnului proprietățile lor, timpul, talentele lor și toată influența lor în lucrarea ce trebuie făcută în timpul acesta? Să ne trezim! „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3,1). — Scrisoarea 55, 1886

Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului, alianțele vor spori ca număr și putere. Aceste alianțe vor exercita o influență împotriva adevărului, formând noi grupări de așa-zisi credincioși, care vor acționa pe baza teoriilor lor amăgitoare. Apostazia va crește. „Unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Timotei 4,1). Oamenii s-au aliat pentru a se opune Domnului, Dumnezeului cerului, iar biserica este numai pe jumătate conștientă de situația aceasta. Între cei ce se declară a fi credincioși este nevoie de mai multă rugăciune, mai mult efort

stăruitor.

Îngerii lui Satana vor lua chip de om și vor participa la acest mare conflict final, pentru a se împotrivi zidirii Împărăției lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu, de asemenea, vor lua chip de om și vor fi pe câmpul de luptă. Cele două tabere potrivnice vor continua să existe până la încheierea ultimului mare capitol al istoriei lumii acesteia. Agenții lui Satana se află în fiecare oraș. Nu putem să ne permitem să fim luați prin surprindere sau să fim nepregătiți nici măcar o clipă. Credincioșii cei adevărați și de nădejde se vor ruga tot mai mult și vor vorbi tot mai puțin despre lucrurile lipsite de importanță. Mărturii tot mai hotărâte vor ieși de pe buzele lor, pentru a-i încuraja pe cei slabi și pe cei care au nevoie de încurajare. Acesta nu este un timp în care cei din poporul lui Dumnezeu să fie slabi și influențabili, trecând ușor când de o parte, când de cealaltă. Toți trebuie să fie niște cercetători sârguincioși ai Cuvântului. Noi trebuie să fim puternici în Domnul și în puterea tăriei Sale. Nu putem să trăim la voia întâmplării și, în același timp, să fim creștini adevărați. — Review and Herald, 5 august 1909

UN NUME DEOSEBIT ȘI UN POPOR DEOSEBIT

SĂ NU NE FIE RUȘINE DE NUMELE NOSTRU

Noi suntem adventiști de ziua a șaptea. Ne este rușine de numele nostru? Noi răspundem: „Nu, nu! Nu ne este rușine. Este numele pe care ni l-a dat Domnul. El indică adevărul care urmează să fie testul prin care vor fi puse la încercare bisericile.” — Scrisoarea 110, 1902

Noi suntem adventiști de ziua a șaptea și nu ne este rușine niciodată de numele acesta. Ca popor, trebuie să stăm pe o poziție neclintită de partea adevărului și a neprihănirii. În felul acesta, Îi vom da slavă lui Dumnezeu. Trebuie să ne eliberăm de pericole și să nu fim prinși în capcană sau degradați de ele. Pentru aceasta, trebuie să privim mereu la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. — Scrisoarea 106, 1903

SEMNUL NOSTRU DISTINCTIV

Pe steagul îngerului al treilea este scris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Instituțiile noastre au primit un nume care prezintă caracterul credinței noastre, iar nouă nu ne este rușine niciodată de numele acesta. Mi-a fost arătat că numele acesta înseamnă mult și că, prin adoptarea lui, noi am urmat lumina care ne-a fost dată din cer. (...) Sabatul este memorialul lui Dumnezeu cu privire la lucrarea Sa creatoare și este un semn care trebuie să fie păstrat în atenția lumii.

Nu trebuie să aibă loc niciun compromis cu aceia care se închină unui sabat-idol. Noi nu trebuie să ne irosim timpul în controverse cu cei care

cunosc adevărul și asupra cărora a strălucit lumina, dacă ei întorc spatele adevărului și acordă atenție unor povești. Mi s-a spus că oamenii vor folosi toate strategiile pentru a face mai puțin evidentă deosebirea dintre credința adventiștilor de ziua a șaptea și credința acelor care păzesc prima zi a săptămânii. În controversa aceasta va fi angajată lumea întreagă, iar timpul este scurt. Nu este timpul să coborâm steagul.

Mi-a fost arătat un grup de oameni ce purtau numele de adventiști de ziua a șaptea și recomandau ca steagul, sau semnul care ne face să fim un popor deosebit, să nu fie susținut într-un mod atât de izbitor, deoarece, declarau ei, aceasta nu e strategia cea mai bună pentru a asigura succesul instituțiilor noastre. Acest steag distinctiv trebuie să fie purtat prin întreaga lume până la încheierea timpului de probă. Când descrie poporul rămășiței, Ioan spune: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14,12). Aceasta înseamnă Legea și Evanghelia. Lumea și bisericile sunt în armonie în călcarea Legii lui Dumnezeu, în doborârea memorialului lui Dumnezeu și în înălțarea unui sabbat care poartă semnătura omului fărădelegii. Totuși Sabbatul Domnului, Dumnezeului tău, trebuie să fie un semn care arată deosebirea dintre cei ascultători și cei neascultători. I-am văzut pe unii întinzându-și mâinile pentru a înlătura steagul și a ascunde semnificația lui. (...)

Când vor accepta și vor înălța un sabbat fals și vor abate sufletele de la ascultarea și credincioșia față de Dumnezeu, oamenii vor atinge punctul care a fost atins de cei din zilele lui Hristos. (...) Oare va alege cineva atunci să își ascundă identitatea și să-și micșoreze devotamentul? Oare poporul pe care Dumnezeu l-a onorat, l-a binecuvântat și l-a făcut să prospere va refuza să depună mărturie în favoarea memorialului lui Dumnezeu, chiar în timpul când mărturia aceasta va trebui să fie vestită? Oare poruncile lui Dumnezeu nu ar trebui să fie și mai prețuite când oamenii disprețuiesc Legea lui Dumnezeu? — Manuscrisul 15, 1896

LUMEA NE PRIVEȘTE

Profetul îi descrie pe cei din poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu ca fiind niște „oameni ce vor sluji ca semne”. Noi trebuie să fim un popor deosebit de lume. Ochii lumii sunt îndreptați asupra noastră și suntem observați de mulți care nu au nicio cunoaștere a adevărului. Sunt unii care știu ceva despre învățăturile pe care noi declarăm că le credem, iar acești oameni urmăresc efectul credinței noastre asupra caracterului. Ei așteaptă să vadă ce fel de influență exercităm și cum ne purtăm în fața unei lumi lipsite de credință. Îngerii din cer ne privesc. „Fiindcă am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni” (1 Corinteni 4,9). — Review and Herald, 18 iunie 1889

VIITORUL POPORULUI LUI DUMNEZEU

Poporul nostru a fost considerat ca fiind prea ne semnificativ pentru a merita să fie luat în seamă, dar va avea loc o schimbare, iar acum se desfășoară acțiuni în direcția aceasta. Lumea creștină întreprinde acum acțiuni care, inevitabil, îl vor aduce în atenție pe poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Zi de zi, adevărul lui Dumnezeu este înlăturat în favoarea unor teorii și învățături false, de origine omenească. Se fac planuri și se pregătesc acțiuni pentru a înrobi conștiința acelor care doresc să fie credincioși față de Dumnezeu. Autoritățile legislative vor fi împotriva poporului lui Dumnezeu. Fiecare suflet va fi pus la încercare. Oh, ce bine ar fi dacă noi, ca popor, am fi înțelepți și le-am împărtăși înțelepciunea aceasta copiilor noștri atât prin învățături, cât și prin exemplu! Fiecare poziție a credinței noastre va fi investigată îndeaproape și, dacă nu suntem niște cercetători atenți ai Bibliei, bine întemeiați și puternici, nu vom face față înțelepciunii marilor oameni ai lumii. — Scrisoarea 12, 1886

STÂLPII CREDINȚEI NOASTRE

În timpul ultimilor cincizeci de ani ai vieții mele, am avut ocazii prețioase de a câștiga experiență. Am avut o experiență cu privire la prima, a doua și a treia solie îngerească. Îngerii sunt reprezentați ca zburând prin mijlocul cerului, proclamându-i lumii o solie de avertizare și având o influență directă asupra oamenilor care trăiesc în ultimele zile ale istoriei lumii. Nimeni nu aude vocea acestor îngeri, deoarece ei sunt un simbol care reprezintă poporul lui Dumnezeu care lucrează în armonie cu universul. Oamenii, iluminați de Duhul lui Dumnezeu și sfințiți prin adevăr, propovăduiesc cele trei solii în ordinea lor.

Eu am luat parte la lucrarea aceasta solemnă. Aproape toată experiența mea creștină este întrețesută cu lucrarea aceasta. Mai sunt și alții care au avut o experiență asemănătoare cu experiența mea. Ei au recunoscut adevărul care se descoperă pentru timpul acesta și au ținut pasul cu Marele Conducător, Căpetenia oștirii Domnului.

În propovăduirea soliilor, fiecare detaliu precizat de profeție s-a împlinit. Cei ce au avut privilegiul de a lua parte la propovăduirea acestor solii au câștigat o experiență care este de cea mai mare valoare pentru ei, iar acum, când suntem înconjurați de pericolele zilelor din urmă, când din toate părțile se vor auzi voci spunând: „Aici este Hristos”, „Aici este adevărul”, când preocuparea multora este aceea de a zdruncina temelia credinței noastre, care ne-a adus din biserici și din lume pentru a sta ca popor deosebit în mijlocul oamenilor, mărturia noastră va fi vestită asemenea mărturiei lui Ioan:

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții..., deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1,1-3).

Eu mărturisesc despre lucrurile pe care le-am văzut, lucrurile pe care le-am auzit, lucrurile pe care le-am pipăit cu mâinile mele cu privire la Cuvântul vieții. Iar despre mărturia aceasta știu că este de la Tatăl și de la Fiul. Noi am văzut și mărturisim că puterea Duhului Sfânt a însoțit prezentarea adevărului, avertizând prin scrieri și prin vorbire și vestind soliile în ordinea lor. A nega lucrarea aceasta ar însemna să-L negăm pe Duhul Sfânt și lucrul acesta ne-ar pune în grupul celor care s-au îndepărtat de la credință și „s-au alipit de duhuri înșelătoare”.

Încrederea pusă la încercare

Vrăjmașul va pune în acțiune toate mijloacele pentru a zdruncina încrederea credincioșilor în stâlpii credinței noastre cu privire la soliile din trecut, care ne-au așezat pe platforma înaltă a adevărului veșnic, au consolidat lucrarea și i-au adus o reputație. Domnul, Dumnezeuul lui Israel, Și-a condus poporul, descoperindu-i adevărul de origine divină. Vocea Sa a fost auzită și continuă să fie auzită spunând: „Mergeți înainte, din putere în putere, din har în har și din slavă în slavă.” Lucrarea se întărește și se extinde, pentru că Domnul, Dumnezeuul lui Israel, este apărătorul poporului Său.

Cei care au susținut adevărul doar din punct de vedere teoretic, atingându-l doar cu vârful degetelor, dar nu au adus principiile lui în sanctuarul lăuntric al sufletului, ci au ținut adevărul dătător de viață în curtea de afară, nu vor vedea nimic sfânt în istoria celor ce alcătuiesc acest popor,

nu vor vedea ce i-a făcut să fie ce sunt astăzi și i-a întărit ca misionari serioși și hotărâți în lume.

Adevărul pentru timpul acesta este prețios, dar cei a căror inimă nu a fost zdrobită, căzând pe Stâncă Isus Hristos, nu vor vedea și nici nu vor înțelege ce este adevărul. Ei vor accepta lucrurile care se potrivesc ideilor lor și vor începe să conceapă o altă temelie, în locul celei puse. Ei se vor flata plini de sine și de vanitate, crezând că sunt în stare să dea la o parte stâlpii credinței noastre și să pună în locul lor stâlpii pe care i-au plănuțit ei.

Lucrarea aceasta va continua până la sfârșitul timpului. Oricine a fost un cercetător atent al Bibliei va vedea și va înțelege poziția solemnă pe care se află cei ce trăiesc în perioada evenimentelor finale ale istoriei pământului. Ei își vor simți propria slăbiciune și lipsă de eficiență, iar preocuparea lor principală va fi aceea de a avea nu doar o formă de evlavie, ci o legătură vitală cu Dumnezeu. Ei nu vor îndrăzni să-și găsească liniștea până când chipul lui Hristos nu va fi modelat în ei, ca nădejde a slavei. Eul va muri, mândria va fi alungată din suflet, iar ei vor avea blândețea și bunătatea lui Hristos. — Manuscrisul 28, 1890

NICIO ORGANIZAȚIE NOUĂ

Odată cu trecerea timpului, Dumnezeu le-a încredințat urmașilor Săi credincioși principiile prețioase ale adevărului Său. Principiile acesta nu le-au fost date celor ce nu avuseseră nicio parte în vestirea soliiilor primului și celui de-al doilea înger. Ele le-au fost date lucrătorilor care luaseră parte la lucrare încă de la început.

Cei ce au trecut prin experiențele acestea trebuie să fie la fel de neclintți ca o stâncă față de principiile care ne-au făcut să fim adventiști de ziua a șaptea. Ei trebuie să fie conlucrători cu Dumnezeu, legând mărturia și

pecetluind Legea în mijlocul ucenicilor Săi. Cei care au luat parte la stabilirea lucrării noastre pe temelia adevărului Bibliei și cunosc pietrele de hotar care au indicat calea cea dreaptă trebuie să fie considerați ca fiind niște lucrători de cea mai mare valoare. Ei pot să vorbească din experiență despre adevărurile care le-au fost încredințate. Acești oameni nu trebuie să îngăduie ca încrederea lor să fie înlocuită de necredință. Ei nu trebuie să îngăduie ca steagul îngerului al treilea să fie luat din mâinile lor, ci să-și păstreze cu fermitate până la sfârșit credința de la început.

Domnul a declarat că istoria trecutului se va repeta, pe măsură ce vom începe să îndeplinim lucrarea finală. Fiecare adevăr pe care El l-a dat pentru aceste zile din urmă trebuie să fie propovăduit lumii. Fiecare stâlp pe care l-a așezat El trebuie să fie întărit. Noi nu putem să coborâm acum de pe temelia pe care a stabilit-o Dumnezeu. Nu putem să intrăm acum într-o organizație nouă, deoarece faptul acesta ar însemna apostazie de la adevăr. — Manuscrisul 129, 1905

NICIUN MOTIV DE TEAMĂ

Nu este niciun motiv de îndoială, niciun motiv de teamă că lucrarea nu va avea succes. Dumnezeu este conducătorul lucrării și El va pune totul în ordine. Dacă sunt lucruri de îndreptat în conducerea lucrării, Dumnezeu ne va ajuta și va lucra pentru a corecta fiecare greșală. Să avem încredere că Dumnezeu urmează să conducă în siguranță, în port, vasul cel nobil care îl poartă pe poporul Său.

Cu mulți ani în urmă, când am călătorit de la Portland, Maine, la Boston, a venit o furtună, și valurile mari ne-au împins înapoi și încolo. Candelabrele au căzut și cuferele au fost rostogolite dintr-o parte în alta ca niște mingi. Pasagerii erau înspăimântați și mulți țipau, așteptând moartea.

După un timp, pilotul a venit pe punte. Căpitanul a stat lângă pilot și, luând cârma, și-a exprimat teama cu privire la direcția în care se îndrepta corabia. „Vrei să iei cârma?” a întrebat pilotul. Căpitanul nu era pregătit să facă lucrul acesta, deoarece știa că îi lipsea experiența.

Atunci, câțiva dintre pasageri s-au tulburat și au spus că se temeau că pilotul îi va izbi de stânci. „Vreți voi să luați cârma?” a întrebat pilotul, dar ei știau că nu puteau să țină cârma.

Când credeți că lucrarea este în pericol, rugați-vă: „Doamne, stai Tu la cârmă! Condu-ne prin dificultăți. Du-ne în siguranță în port!” Oare nu avem noi motive să credem că Domnul ne va conduce triumfător?

În fața mea sunt mulți care au îmbătrânit în lucrare. Pe unii dintre voi vă cunosc de treizeci de ani. Fraților, oare nu am văzut noi criză după criză venind asupra lucrării și oare nu ne-a purtat Domnul prin ele, lucrând pentru slava Numelui Său? Nu puteți să vă încredeți în El? Nu puteți să-I încredințați Lui lucrarea? Voi nu puteți să înțelegeți cu mintea voastră limitată lucrările providenței lui Dumnezeu. Lăsați-L pe Dumnezeu să poarte de grijă lucrării Sale. — Review and Herald, 20 septembrie 1892

„MÂNA MEA ESTE LA CÂRMĂ”

Venirea Domnului este mai aproape decât am crezut. Ce gând minunat este că marea luptă se apropie de sfârșit! La încheierea lucrării, ne vom confrunta cu pericole pe care nu știm cum să le tratăm, dar să nu uităm că Cele Trei Mari Puteri ale cerului sunt la lucru, că mâna divină este la cârmă și că Dumnezeu Își va aduce scopurile la îndeplinire. El va aduna din lume un popor care Îi va sluji în neprihănire.

În fața celor ce poartă responsabilități în lucrarea Domnului se află

pericole înspăimântătoare, la gândul căroră mă cutremur. Însă ni se adresează cuvântul: „Mâna mea este la cârmă și providența Mea va aduce la îndeplinire planul divin.” — Review and Herald, 5 mai 1903

JUDECĂȚILE LUI DUMNEZEU PRETUTINDENI

Înainte noastră sunt vremuri de necaz. Judecățile lui Dumnezeu sunt pretutindeni în țară. Nenorocirile urmează una după alta într-o succesiune rapidă. În curând, Dumnezeu Se va ridica din locul Său ca să zguduie pământul în mod îngrozitor și să-i pedepsească pe locuitorii lui pentru nelegiuirile lor. Atunci, El va sta de partea poporului Său și îi va acorda grija Sa protectoare. El Își va întinde brațele veșnice în jurul copiilor Săi pentru a-i apăra de orice rău. — Review and Herald, 14 aprilie 1904

CREDINCIOS SAU NECREDINCIOS

APOSTAZIILE

Sufăr foarte mult în sufletul meu pentru poporul nostru. Trăim în timpul pericolelor zilelor din urmă. O credință superficială are ca urmare o experiență superficială. Are loc o pocăință de care trebuie să ne căim. Orice experiență adevărată în domeniul învățăturilor religioase va purta amprenta lui Iehova. Toți trebuie să înțeleagă nevoia de a înțelege adevărul pentru ei înșiși. Noi trebuie să înțelegem doctrinele care au fost cercetate cu atenție și rugăciune. Mi-a fost descoperit că în poporul nostru există o mare lipsă de cunoștință cu privire la apariția și progresul soliei îngerului al treilea. Este o mare nevoie să studiem cartea lui Daniel și Apocalipsa și să învățăm bine textele, ca să știm ce este scris.

Lumina care mi-a fost dată mi-a arătat cât se poate de clar că mulți vor ieși din mijlocul nostru, ascultând de duhurile amăgitoare și de învățăturile demonilor. Domnul dorește ca fiecare suflet care declară a crede adevărul să aibă o cunoaștere rațională a acestuia. Vor apărea profeți falși și-i vor înșela pe mulți. Tot ce poate fi zguduit va fi zguduit. Prin urmare, oare nu se cuvine ca fiecare să înțeleagă motivele credinței noastre? În loc de atât de multe predici, ar trebui să aibă loc o cercetare mai atentă a Cuvântului lui Dumnezeu, text cu text, deschizând Scripturile și căutând dovezile puternice pentru susținerea doctrinei fundamentale care ne-au adus acolo unde suntem acum, pe platforma adevărului veșnic.

Fermecați de o sfințenie falsă

Sufletul meu este foarte întristat când văd cât de repede vor accepta amăgirile lui Satana unii care au avut lumina și adevărul și vor fi fermecați de o sfințenie falsă. Când se îndepărtează de pietrele de hotar pe care Domnul le-a stabilit pentru a ne face în stare să înțelegem poziția noastră așa cum este consemnată în profeție, oamenii merg într-o direcție despre care nu știu unde îi va duce.

Mă întreb dacă răzvrătirea adevărată va putea fi vindecată vreodată. Studiați în Patriarhi și profeți răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram. Răzvrătirea aceasta a fost extinsă și la ea au luat parte mai mult de doi oameni. 71 Ea a fost condusă de două sute cincizeci de căpetenii ale adunării, oameni cu renume. Spuneți-i răzvrătirii pe nume și apostaziei pe nume, iar apoi gândiți-vă că experiența poporului lui Dumnezeu din vechime, cu toate aspectele ei discutabile, a fost raportată cu credincioșie în istorie. Scripturile declară: „Aceste lucruri... au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10,11). Faptul că oamenii care cunosc adevărul sunt despărțiți de Marele lor Conducător atât de mult, încât îl vor accepta pe marele conducător al apostaziei și îl vor numi Hristos, Neprihănirea noastră, are loc pentru că ei nu au săpat adânc în minele adevărului. Ei nu sunt în stare să facă deosebire între minereul prețios și materialul lipsit de valoare.

Citiți avertizările date din abundență în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la profeții falși care vor veni cu ereziile lor și, dacă va fi cu putință, îi vor înșela chiar și pe cei aleși. Având în vedere avertizările acestea, de ce biserica nu face deosebire între ce este fals și ce este adevărat? Cei care au fost amăgiți în vreun fel trebuie să se umilească înaintea lui Dumnezeu și să se pocăiască sincer pentru faptul că au fost duși în rătăcire așa de ușor. Ei nu au făcut deosebire între vocea Păstorului adevărat și vocea unui străin. Astfel de oameni trebuie să revizuiască acest capitol al experienței lor.

Timp de mai bine de un secol, Dumnezeu i-a dat poporului Său lumină prin mărturiile Duhului Sfânt. Este posibil ca, după tot acest timp, câțiva bărbați și soțiile lor să înșele întreaga biserică, declarând că Ellen White este o impostoare și o amăgitoare? „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7,20).

Cei care pot să ignore toate dovezile pe care li le-a dat Dumnezeu și să schimbe binecuvântarea aceasta într-un blestem ar trebui să tremure pentru siguranța sufletului lor. Dacă nu se pocăiesc, sfeșnicele lor vor fi luate din locul lor. Domnul a fost insultat. Stindardul adevărului, constituit de soliile primului, celui de-al doilea și al treilea înger, a fost lăsat în praf, pe cale. Dacă străjerii sunt lăsați să ducă în rătăcire poporul în modul acesta, Dumnezeu îi va considera responsabili pe unii din cauză că nu au avut discernământul fin necesar pentru a descoperi ce fel de hrană i s-a dat turmei Sale.

Au avut loc apostazii, iar Domnul a îngăduit ca astfel de lucruri să progreseze în trecut, cu scopul de a arăta cât de ușor vor fi duși în rătăcire cei din poporul Său, dacă vor depinde de cuvintele oamenilor, în loc să cerceteze Scripturile ei înșiși, așa cum au făcut bereenii cei nobili, ca să vadă dacă ce li se spune este adevărat. Domnul a îngăduit ca lucruri de acest fel să aibă loc pentru a fi adresate avertizări care arată că ele se vor mai întâmpla.

Răzvrătirea și apostazia

Răzvrătirea și apostazia sunt chiar în aerul pe care îl respirăm. Dacă nu ne prindem sufletul neajutorat de Hristos, prin credință, vom fi afectați de ele. Dacă oamenii sunt atât de ușor duși în rătăcire acum, oare cum vor rezista când Satana Îl va personifica pe Hristos și va face minuni? Cine va rămâne neclintit de reprezentările false atunci când Satana va pretinde că este

Hristos și va părea că face lucrările lui Hristos? Ce îi va reține pe aceia care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu să nu treacă de partea hristoșilor mincinoși? „Să nu-i urmați!” (Luca 17,23)

Doctrinile trebuie să fie înțelese cu claritate. Oamenii care au acceptat să predice adevărul trebuie să fie bine ancorați și atunci vasul lor va rezista împotriva furtunii, deoarece ancora îl ține cu putere. Amăgirile vor spori, dar noi trebuie să-i spunem răzvrătirii pe nume. Să stăm, fiind îmbrăcați cu toată armura. În conflictul acesta, nu ne vom confrunta doar cu oamenii, ci și cu domniile și stăpânirile din locurile cerești. Noi nu luptăm contra cărnii și a sângelui. Pasajul din Efeseni 6,10-18 să fie citit cu atenție și cu putere în bisericile noastre.

Cei care ajung în apostazie dau glas cuvintelor balaurului. Noi trebuie să ne confruntăm cu agenții lui Satana, care au pornit să facă război cu sfinții. „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12,17). Cei care ajung în apostazie părăsesc poporul cel credincios și adevărat al lui Dumnezeu și fraternizează cu cei ce îl reprezintă pe Baraba. „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7,20).

Scriu aceste lucruri, deoarece mulți din biserică îmi sunt arătați ca fiind asemenea unora care văd oameni, dar li se pare că văd niște copaci umblând. Ei trebuie să aibă o experiență nouă și mai adâncă, înainte de a discerne capcanele care sunt răspândite ca să-i prindă în mreaja amăgitorului. Acum nu trebuie să fie îndeplinită o lucrare făcută pe jumătate. Domnul cheamă bărbați și femei plini de curaj, hotărâți și pe deplin consacrați pentru a sta la spărtură și a repara zidurile de apărare. [Isaia 58,12-14 citat].

Toți pastorii din bisericile noastre au de vestit o solie hotărâtă. Dumnezeu a îngăduit să aibă loc apostaziile pentru a arăta cât de puțină

încredere se poate avea în oameni. Noi trebuie să privim întotdeauna la Dumnezeu. Cuvântul Său nu este „da” și „nu”, ci „da” și „Amin”. — Manuscris nedatat 148

BISERICA TRIUMFĂTOARE

O ASIGURARE REPETATĂ ADESEA

Tatăl îi iubește pe cei din poporul Său, din zilele noastre, așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Într-o zi, vom avea privilegiul de a-L vedea față în față. — Manuscrisul 103, 1903 (Scris în 15 septembrie 1902)

Ar trebui să ne aducem aminte că biserica, deși ar putea să fie slabă și cu defecte, este singurul obiect de pe pământ căruia Hristos îi acordă atenția Sa supremă. El veghează continuu asupra ei cu grijă și o întărește cu Duhul Său cel Sfânt. — Manuscrisul 155, 1902 (22 noiembrie 1902)

Încredeți-vă în paza lui Dumnezeu. Biserica Sa trebuie să fie învățată. Chiar dacă este slabă și cu defecte, ea este obiectul grijii Sale supreme. — Scrisoarea 279, 1904 (1 august 1904)

ÎNTOTDEAUNA, PE UN TEREN AVANTAJOS

Biserica trebuie să își sporească activitatea și să își extindă granițele. Eforturile noastre misionare trebuie să fie cuprinzătoare, iar noi trebuie să ne lărgim granițele. (...) Deși au avut loc lupte aprige în efortul de a ne păstra caracterul distinctiv, totuși noi am câștigat continuu teren în calitate de creștini ai Bibliei. — Scrisoarea 170, 1907 (6 mai 1907)

Dovada pe care am avut-o în ultimii cincizeci de ani cu privire la prezența Duhului lui Dumnezeu cu noi, ca popor, va rezista verificării acelor care se aliniază acum de partea vrăjmașului și se pregătesc să lupte

împotriva soliei lui Dumnezeu. — Scrisoarea 356, 1907 (24 octombrie 1907)

Vă scriu aceste lucruri, fraților, deși nu toți puteți să le înțelegeți pe deplin. Dacă nu aș fi crezut că Dumnezeu veghează asupra poporului Său, nu aș fi avut curajul să scriu iar și iar aceste lucruri. (...) Dumnezeu are un popor pe care îl conduce și îl îndrumă. — Scrisoarea 378, 1907 (11 noiembrie 1907)

Sunt îndrumată să le spun adventiștilor de ziua a șaptea din toată lumea, următoarele: Dumnezeu ne-a chemat ca popor spre a fi o comoară deosebită pentru El Însuși. El a rânduit ca biserica Sa de pe pământ să fie unită pe deplin în Duhul și sfatul Domnului oștirilor până la sfârșitul timpului. — Scrisoarea 54, 1908 (21 ianuarie 1908)

Nimic din lumea aceasta nu Îi este așa drag lui Dumnezeu, cum Îi este biserica Sa. El îi păzește cu o grijă atentă pe cei care Îl caută. Nimic nu Îl supără pe Dumnezeu atât de mult, cum Îl supără faptul că slujitorii lui Satana se străduiesc să-i lipsească abuziv de drepturile lor pe cei din poporul Său. Domnul nu i-a părăsit pe copiii Săi. Satana arată spre greșelile pe care le-au făcut ei și încearcă să-i facă să creadă că, în felul acesta, s-au despărțit de Dumnezeu. Îngerii răi caută toate căile de a-i descuraja pe cei care luptă să câștige biruința asupra păcatului. Ei le arată nevrednicia lor din trecut și le prezintă cazul lor ca fiind lipsit de speranță. Însă noi avem un Mântuitor atotputernic. Domnul Hristos a venit din cer sub veșmântul naturii omenești pentru a trăi principiile neprihănirii în lumea aceasta. El a fost înzestrat cu putere pentru a le sluji tuturor celor ce Îl primesc ca Mântuitor al lor și pentru a-i ajuta pe cei pocăiți, care au fost convinși de păcat. „Căci n-avem un Mare-Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4,15). — Scrisoarea 136, 1910 (26 noiembrie 1910)

Capitolul 53

ULTIMELE SOLII ADRESATE CONFERINȚEI GENERALE

Sanatoriul „Elmshaven”, California, 4 mai 1913.

Salutări celor adunați la Conferința Generală! Scumpii mei frați, „Har și pace vouă de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos! Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!” (2 Corinteni 1,2-4)

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoștinței Lui. În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării.” (2 Corinteni 2,14-15)

„Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.” (2 Corinteni 4,5-7)

„De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o

greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,16-18)

Speranță și curaj

Reprezentanții noștri la Conferința Generală au privilegiul de a nutri un spirit de speranță și curaj. Frații mei, Mântuitorul vi S-a descoperit în diferite feluri. În timp ce ați lucrat în țările îndepărtate și acasă, El v-a umplut inima cu lumina prezenței Sale. El v-a păzit în pericolele văzute și nevăzute, iar acum, când vă întâlniți încă o dată cu frații voștri, aveți privilegiul de a fi voioși în Domnul și de a vă bucura de cunoașterea harului Său susținător. Dragostea Lui să pună stăpânire pe mintea și inima voastră. Feriți-vă să ajungeți suprasolicitați, istoviți de griji și deprimați. Vestiți o mărturie înălțătoare. Îndepărtați-vă privirile de la lucrurile întunecoase și descurajatoare și uitați-vă la Isus, Marele nostru Conducător. Sub vegherea Lui atentă, lucrarea de vestire a adevărului prezent, pentru care ne dăm viața și tot ce avem, este destinată să triumfe plină de slavă.

Atitudinea pe care o vor păstra reprezentanții noștri la Sesiunea Conferinței Generale va avea o influență convingătoare asupra tuturor celor aflați în biserică, precum și asupra delegaților. Oh, fraților, faceți să se vadă că Isus locuiește în inimă, susținând, întărind și mângâind! Voi aveți privilegiul de a fi înzestrați zi de zi cu o măsură îmbelșugată a Duhului Sfânt și de a avea concepții mai largi cu privire la importanța și scopul soliei pe care o proclamăm în lume. Domnul vrea să vă descopere lucrurile minunate ale Legii Sale. Așteptați înaintea Lui cu umilință. Rugați-vă cât se poate de stăruitor pentru a înțelege timpurile în care trăim, pentru a primi o înțelegere mai amplă a planului Său și a avea un succes mai mare în câștigarea de suflete.

Adesea, în timpul nopții, mi se poruncește să-i îndemn pe frații noștri aflați în poziții de răspundere să facă eforturi stăruitoare pentru a continua să-L cunoască pe Domnul pe deplin. Când lucrătorii noștri vor înțelege așa cum ar trebui importanța timpurilor în care trăim, se va vedea o intenție hotărâtă de a fi de partea Domnului, iar ei vor ajunge să fie cu adevărat conlucrători cu Dumnezeu. Dacă își vor consacra inima și sufletul în slujba lui Dumnezeu, vor constata că o experiență mai adâncă decât cea pe care au câștigat-o până acum este esențială, dacă vor să triumfe asupra tuturor păcatelor.

Ar fi bine să ne gândim la ce va veni în curând asupra pământului. Nu este timp pentru glume sau pentru satisfacția personală. Dacă timpul în care trăim nu reușește să imprime seriozitatea în mintea noastră, ce altceva poate să ne impresioneze? Oare nu cer Scripturile o lucrare mai curată și mai sfântă decât am văzut până acum?

Apel la reconsacrare

Acum este nevoie de oameni cu înțelegere clară. Dumnezeu îi cheamă pe aceia care sunt dispuși să fie conduși de Duhul Sfânt să înceapă o lucrare de reformă deplină. Văd că în fața noastră se află o criză, iar Domnul îi cheamă pe lucrătorii Lui să intre în rânduri. Fiecare suflet trebuie să stea acum pe o poziție de consacrare adevărată față de Dumnezeu, mai adâncă decât în anii care au trecut.

În timpul Conferinței Generale din 1909, în inima celor ce au participat ar fi trebuit să se facă o lucrare care nu s-a făcut. Ar fi trebuit să se dedice mai multe ore pentru cercetarea inimii — lucrul acesta ar fi condus la deștelenirea unui ogor în sufletul celor care au fost la întrunire. Faptul acesta le-ar fi dat o înțelegere pătrunzătoare a lucrării pe care este așa de important să o îndeplinească prin pocăință și mărturisire. Deși au fost ocazii pentru

mărturisirea păcatului, pentru o pocăință din toată inima și pentru o reformă hotărâtă, nu s-a făcut o lucrare deplină. Unii au simțit influența Duhului Sfânt și au răspuns, dar nu toți s-au supus acestei influențe. Mentea unora a alergat pe căi interzise. Dacă toți cei prezenți în adunare și-ar fi smerit inimile, s-ar fi dat pe față o binecuvântare minunată.

Mai multe luni după încheierea acelei adunări, am avut în suflet o povară grea și le-am atras atenția fraților aflați în poziții de răspundere asupra acelor lucruri pe care Domnul m-a îndrumat să le spun cu claritate. În cele din urmă, după multă rugăciune și un studiu atent al soliilor primite, unii dintre cei aflați în poziții de răspundere au îndrăznit, prin credință, să facă lucrarea cerută — o lucrare pe care nu au putut să o înțeleagă pe deplin și, pe măsură ce au înaintat în temere de Dumnezeu, au primit o binecuvântare îmbelșugată.

Faptul că am văzut schimbările minunate care au avut loc în viața unora dintre cei ce au ales mai degrabă să înainteze prin credință pe calea Domnului, decât să meargă pe o cale aleasă de ei, mi-a adus o mare bucurie în inimă. Dacă ar fi continuat să înțeleagă lucrurile într-o lumină falsă, frații aceia aflați în poziții de răspundere ar fi creat o situație care ar fi prejudiciat lucrarea în mod jalnic, dar, când au ascultat îndrumările care le-au fost trimise și L-au căutat pe Domnul, Dumnezeu i-a condus la o lumină deplină și i-a făcut în stare să aducă o slujire vrednică de apreciere și să producă reforme spirituale.

Când Domnul începe să pregătească o cale înaintea slujitorilor Săi, datoria lor este să meargă acolo unde îi îndrumă El. Domnul nu-i va părăsi, nici nu-i va lăsa în nesiguranță pe cei ce urmează cu toată inima îndrumările Sale.

O exprimare a încrederii

„Mă bucur”, frații mei, „că mă pot încrede în voi în toate privințele” (2 Corinteni 7,16). Deși încă simt îngrijorarea cea mai adâncă pentru atitudinea pe care o au unii față de măsurile importante luate pentru dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, totuși am o încredere puternică în lucrătorii de pretutindeni și cred că, atunci când se vor întâlni, se vor umili înaintea Domnului și se vor consacra din nou în slujba Sa, vor fi făcuți în stare să îndeplinească voia Sa. Unii nu înțeleg nici măcar acum lucrurile într-o lumină corectă, dar pot să învețe să aibă aceleași păreri ca tovarășii lor de lucru și pot să evite săvârșirea unor greșeli serioase, dacă Îl caută stăruitor pe Domnul de data aceasta și dacă își supun pe deplin voința față de voința lui Dumnezeu.

Am fost impresionată profund de scenele care au trecut recent pe dinaintea mea într-o viziune din timpul nopții. Părea să aibă loc o mare mișcare — o lucrare de înviore — care înainta în multe locuri. Cei din poporul nostru înaintau în rânduri, răspunzând la chemarea lui Dumnezeu. Frații mei, Domnul ne vorbește. Nu vreți să ascultăm vocea Sa? Nu vreți să ne aprindem candelile, acționând ca niște oameni care așteaptă venirea Domnului lor? Timpul în care trăim cere să fim purtători de lumină, cere acțiune.

„Vă sfătuiesc, fraților,,... „să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4,1-3). — General Conference Bulletin, 19 mai 1913, p. 33, 34

CURAJUL ÎN DOMNUL

Recent, în timpul nopții, Duhul Sfânt mi-a inspirat gândul că, dacă Domnul vine atât de curând cum credem noi, ar trebui să fim chiar mai activi decât am fost în anii din trecut în lucrarea de a le prezenta oamenilor adevărul.

În legătură cu faptul acesta, gândurile mele s-au întors la activitatea credincioșilor adventiști din 1843 și 1844. În timpul acela, s-au făcut multe vizite din casă în casă și s-au depus eforturi neobosite pentru a-i avertiza pe oameni cu privire la lucrurile despre care vorbește Cuvântul lui Dumnezeu. Ar trebui să depunem un efort chiar mai mare decât efortul depus de cei ce au propovăduit cu atâta credincioșie solia primului înger. Ne apropiem rapid de sfârșitul istoriei acestui pământ și, când ne vom da seama că, într-adevăr, Isus vine curând, vom fi motivați să lucrăm așa cum nu am lucrat niciodată mai înainte. Ni se poruncește să dăm semnalul de alarmă pentru oameni. Trebuie să arătăm puterea adevărului și a neprihănirii în viața noastră. Lumea urmează să-L întâlnească în curând pe Dătătorul Legii și să dea socoteală pentru călcarea Legii Sale. Numai cei ce se întorc de la nelegiuire la ascultare pot spera să primească iertarea și pacea.

Noi trebuie să înălțăm steagul pe care este scris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Ascultarea de Legea lui Dumnezeu este o lucrare importantă. Să nu fie trecută cu vederea. Noi trebuie să ne străduim să-i trezim pe membrii bisericii și pe aceia care nu fac nicio mărturisire de credință, ca să înțeleagă și să respecte cerințele Legii cerului. Trebuie să preamărim Legea aceasta și să o facem să fie demnă de cinste.

Domnul Hristos ne-a dat misiunea de a semăna semințele adevărului și de a-i îndemna pe oameni să ia seama la importanța lucrării ce trebuie să fie făcută de aceia care trăiesc în timpul evenimentelor finale ale istoriei

pământului. Pe măsură ce cuvintele adevărului sunt vestite la drumuri și la răspântii, urmează să aibă loc o descoperire a lucrării Duhului lui Dumnezeu asupra inimii oamenilor.

Oh, cât de mult bine ar putea fi îndeplinit dacă toți cei care au adevărul, Cuvântul Vieții, ar lucra pentru iluminarea aceluia care nu îl au! Când samaritenii au venit la Hristos, la invitația femeii de la fântână, El le-a spus ucenicilor că samaritenii erau ca un câmp pregătit pentru seceriș. „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele care sunt albe acum, gata pentru seceriș” (Ioan 4,35). Domnul Hristos a rămas două zile cu samaritenii, deoarece erau flămânzi după ascultarea adevărului. Ce zile de muncă au fost acelea! Ca urmare a lucrării din zilele acelea, „mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui” (Ioan 4,41). Iată mărturia lor: „...din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii” (Ioan 4,42).

Cine dintre cei ce se declară a fi parte din poporul lui Dumnezeu își va asuma lucrarea aceasta sfântă și va lucra pentru sufletele care pier din lipsă de cunoștință? Lumea trebuie să fie avertizată. Multe locuri îmi sunt indicate ca având nevoie de un efort consacrat, credincios și neobosit. Domnul Hristos deschide inima și mintea multora din marile orașe. Acești oameni au nevoie de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu și, dacă ne vom apropia cu sfințenie de Hristos și vom căuta să ne apropiem de oamenii aceștia, vom avea o influență spre bine. Trebuie să ne trezim și să începem să simțim cu Hristos și cu semenii noștri. Trebuie să se lucreze în orașele mici și mari, în locurile de aproape și de departe, și să se lucreze în mod inteligent. Nu vă retrageți niciodată. Dacă vom lucra în armonie cu Duhul Său, Domnul va lăsa impresii corecte asupra inimilor.

Frații mei, doresc să vă spun cuvinte de încurajare. Trebuie să înaintăm în credință și speranță, așteptând lucruri mari de la Dumnezeu. Vrajmașul va

căuta să împiedice pe toate căile eforturile care se fac pentru înaintarea adevărului, dar, prin puterea Domnului, veți fi în stare să aveți succes.

Să nu fie rostite cuvinte de descurajare, ci numai cuvinte care vor tinde să-i întărească și să-i susțină pe tovarășii voștri de lucru.

Un mesaj personal

Doresc mult să fiu angajată personal în lucrarea serioasă din câmp și, cu siguranță, aș fi fost angajată mai mult în lucrarea publică, dacă nu aș fi crezut că, la vârsta mea, nu este înțelept să te bazezi pe puterea fizică. Am de făcut lucrarea de a-i transmite bisericii și lumii lumina care mi-a fost încredințată din când în când de-a lungul tuturor acestor ani în care a fost propovăduită solia îngerului al treilea. Inima îmi este plină de dorința cea mai stăruitoare de a le prezenta adevărul tuturor celor la care se poate ajunge. Încă îndeplinesc o parte în pregătirea materialului pentru publicare. Totuși trebuie să acționez foarte atent, ca nu cumva să ajung în situația de a nu mai fi în stare să scriu deloc. Nu știu cât voi mai trăi, dar nu sufăr din punct de vedere al sănătății atât de mult cât ar fi de așteptat.

După Conferința Generală din 1909, am petrecut câteva săptămâni participând la adunările de tabără și la alte adunări generale, precum și vizitând diferite instituții din New England, din statele centrale și din Vestul Mijlociu.

La întoarcerea acasă, în California, am început din nou să lucrez la pregătirea materialului pentru tipar. În ultimii patru ani, am scris destul de puține scrisori. Mi-am dedicat toată puterea disponibilă în cea mai mare parte pentru încheierea scrierii unei lucrări importante.

Din când în când, am participat la adunări și am vizitat instituțiile din

California, dar partea cea mai mare de timp de la ultima Conferință Generală până acum a fost petrecută scriind în casa mea de la țară — „Elmshaven”, în apropiere de Saint Helena.

Sunt mulțumitoare că Domnul îmi cruță viața pentru a lucra puțin mai mult la cărțile mele. Oh, dacă aș fi avut puterea să fac tot ce înțeleg că ar fi trebuit să fie făcut! Mă rog ca El să îmi dea înțelepciune, pentru ca adevărurile de care are nevoie așa de mult poporul nostru să poată fi prezentate în mod clar și ușor de înțeles. Sunt încurajată să cred că Dumnezeu mă va face în stare să îndeplinesc lucrarea aceasta.

Interesul meu pentru lucrare, în general, continuă să fie la fel de profund cum a fost întotdeauna și doresc mult ca lucrarea de vestire a adevărului prezent să ajungă treptat în toate părțile lumii. Totuși consider că este recomandabil să nu încerc să fac multă lucrare publică, în timp ce publicarea scrierilor mele are nevoie de supravegherea mea. Am câțiva dintre cei mai buni lucrători — cei pe care Dumnezeu, în providența Sa, i-a pus în legătură cu mine în Australia, precum și alții care mi s-au alăturat de la întoarcerea în America. Îi mulțumesc Domnului pentru aceste ajutoare. Toți lucrăm mult, făcând tot ce putem mai bine, ca să pregătim materialul pentru publicare. Vreau ca lumina adevărului să ajungă peste tot, ca să-i poată ilumina pe cei ce nu cunosc acum dovezile credinței noastre. În unele zile, am probleme cu ochii și mă dor foarte tare. Totuși Îl laud pe Domnul, pentru că mi-a păstrat vederea. La vârsta mea, nu ar fi neobișnuit să nu mai văd deloc.

Sunt mult mai recunoscătoare decât pot să spun pentru că Duhul Domnului mă întărește, pentru harul și mângâierea pe care mi le dă fără încetare și pentru că El îmi acordă puterea și ocazia de a împărtăși curaj și ajutor poporului Său. Atâta vreme cât Domnul îmi va cruța viața, voi fi credincioasă față de El, căutând să fac voia Lui și să slăvesc Numele Său. Fie ca Domnul să îmi mărească mereu credința, ca să pot continua să Îl cunosc și

să fac voia Sa mai bine. Lăudat să fie Domnul cel bun și mare!

Influența lucrătorilor mai în vârstă

Doresc mult ca bătrânii soldați ai crucii, aceia care au încărunțit în slujba Domnului, să continue să-și vestească mărturia la timpul potrivit, pentru ca aceia care sunt mai tineri în credință să înțeleagă faptul că soliile pe care Domnul ni le-a dat în trecut sunt foarte importante în această etapă a istoriei pământului. Experiența noastră din trecut nu a pierdut nimic din puterea ei.

Toți să fie atenți să nu-i descurajeze pe pionieri sau să-i facă să simtă că nu mai pot face decât puțin. Influența lor încă poate să fie exercitată cu putere în lucrarea Domnului. Mărturia pastorilor în vârstă va fi întotdeauna un ajutor și o binecuvântare pentru biserică. Dumnezeu va veghea zi și noapte asupra purtătorilor Săi de stindard încercați și credincioși, până când vine timpul ca ei să-și dezbrace armura. Să fie asigurați că se află sub grija ocrotitoare a Aceluia care nu doarme, nici nu dormitează niciodată, că sunt vegheați de santinele neobosite. Dacă știu lucrul acesta și își dau seama că rămân în Hristos, ei pot să se odihnească plini de încredere în providența lui Dumnezeu.

Chiar până la sfârșit

Mă rog stăruitor ca lucrarea pe care o facem în timpul acesta să lase o impresie adâncă asupra inimii, minții și sufletului. Dificultățile vor crește, dar, ca unii care credem în Dumnezeu, să ne încurajăm unii pe alții. Să nu coborâm stindardul, ci să-l ținem sus, privind la Acela care este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Când nu pot să dorm noaptea, îmi înalț inima în rugăciune către Dumnezeu, iar El mă întărește și îmi dă asigurarea că este cu slujitorii Săi care lucrează acasă și în țările îndepărtate. Sunt

încurajată și binecuvântată când îmi dau seama că Dumnezeu lui Israel își călăuzește încă poporul și că va continua să fie cu el chiar până la sfârșit.

Sunt îndrumată să le spun fraților noștri pastori următoarele: Soliile care ies de pe buzele voastre să fie pline de puterea Duhului lui Dumnezeu. Dacă a fost vreodată un timp când am avut nevoie de călăuzirea specială a Duhului Sfânt, timpul acela este acum. Avem nevoie de o consacrare deplină. Este timpul să-i oferim lumii o demonstrare a puterii lui Dumnezeu în viața și în lucrarea noastră pastorală.

Domnul dorește să vadă că lucrarea de vestire a soliei îngerului al treilea este dusă mai departe cu un succes tot mai mare. Așa cum a lucrat în toate veacurile pentru a-i da biruința poporului Său, tot astfel dorește să Își ducă la o împlinire triumfătoare planurile pentru biserica Sa. El le poruncește sfinților Săi credincioși să înainteze în unitate, fiind tot mai puternici, și să aibă o credință și o siguranță tot mai mari în adevărul și neprihănirea lucrării Sale.

Trebuie să rămânem neclintiți ca o stâncă la principiile Cuvântului lui Dumnezeu, aducându-ne aminte că El este cu noi pentru a ne da puterea de a ne confrunța cu fiecare experiență nouă. Să păstrăm fără încetare în viața noastră principiile neprihănirii, pentru a putea să înaintăm din putere în putere, în Numele Domnului. Trebuie să păstrăm ca fiind foarte sfântă credința care a fost susținută de învățătura și aprobarea Duhului lui Dumnezeu încă de la experiența noastră cea mai timpurie și până în prezent. Să iubim, ca fiind foarte prețioasă, lucrarea pe care Domnul a făcut-o să înainteze prin poporul Său păzitor al poruncilor și care, prin puterea harului Său, va ajunge tot mai puternică și va avea tot mai mult succes odată cu trecerea timpului. Vrajmașul caută să întunece discernământul celor din poporul lui Dumnezeu și să micșoreze eficiența lor, dar, dacă vor lucra așa cum îi îndrumă Duhul lui Dumnezeu, El le va oferi ocazii favorabile pentru lucrarea de refacere a vechilor locuri pustiite. Experiența lor va fi una de

creștere continuă, până când Domnul va coborî din cer cu putere și mare slavă pentru a pune sigiliul triumfului final asupra credincioșilor Săi.

Făgăduința triumfului final

În fața noastră se află o lucrare ce va solicita fiecare putere a făpturii omenești. Ea va face necesară exercitarea unei credințe puternice și a unei vigilențe continue. Uneori, greutățile cu care ne vom confrunta vor fi dintre cele mai descurajatoare. Însăși mărimea lucrării ne va înspăimânta. Totuși, cu ajutorul lui Dumnezeu, slujitorii Săi vor triumfa în cele din urmă. Frații mei, „vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul” (Efeseni 3,13), din cauza experiențelor dificile care se află în fața voastră. Domnul Isus va fi cu voi. El va merge înaintea voastră prin Duhul Său Sfânt, pregătind calea, și va fi Ajutorul vostru în orice vreme de nevoie.

„Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.” (Efeseni 3,14-21) — General Conference Bulletin, 27 mai 1913, p. 164, 165

NOTA SUPLIMENTARĂ 1

BOALA ȘI CAUZELE EI

(ARTICOLE PUBLICATE DE E. G. WHITE ÎN HOW TO LIVE)

INTRODUCERE

Cele șase articole care poartă titlul „Boala și cauzele ei” alcătuiesc una dintre referințele cele mai timpurii la o colecție destul de vastă de scrieri ale lui Ellen G. White cu privire la subiectul sănătății. Iată originea lor. Mai întâi, a fost viziunea istorică referitoare la reforma sănătății, în 6 iunie 1863. Apoi, în anul 1864, Ellen White a prezentat public subiectul într-un articol de 30 de pagini, intitulat „Sănătatea”, în *Spiritual Gifts*, volumul al IV-lea. După aceea, în 1865, ea a scris câte un articol pentru fiecare dintre cele șase broșuri compilate din scrierile unor autori diferiți și publicate sub titlul *Health, or How to Live*. Cele șase articole scrise de Ellen G. White au dezvoltat articolul de 30 de pagini din *Spiritual Gifts*, scris cu un an înainte. Ellen G. White nu a avut o altă contribuție la broșurile *How to Live*.

Raportul istoric complet al declarațiilor timpurii publicate de Ellen G. White cu privire la sănătate, precum și articolele ei apar aici într-o reproducere exactă. Deoarece sunt reproduse cuvânt cu cuvânt și propoziție cu propoziție, ele conțin anumite greșeli gramaticale care s-au strecurat în text, în condițiile improprie de tipărire ce au existat cu un secol în urmă.

Ar trebui să fie menționat că, deși Ellen G. White nu a cerut niciodată retipărirea acestor articole, ele au fost publicate din nou, în secvențe scurte, în *Review and Herald* din 1899 și 1900. Prezentările ulterioare ale lui Ellen G. White cu privire la subiectul sănătății, mai ample, au atins punctul

culminant în 1905, în cartea Divina vindecare, luând locul numeroaselor articole anterioare, inclusiv seriei „Boala și cauzele ei”.

Cititorul trebuie să aibă în vedere condițiile care au existat în domeniul practicii medicale din timpul când au fost pregătite aceste articole. Îndeosebi ultimul articol trebuie să fie citit în lumina situațiilor care existau în timpul scrierii. Pentru o înțelegere a acestor situații, citiți Story of Our Health Message, ediția 1955, p. 112-130, 166-169, 427-431; Ellen G. White and Her Critics, p. 136-160 și Believe His Prophets, p. 253-264. Consiliul de administrație al Fundației White.

Capitolul 1

De la căderea din Eden, neamul omenesc a degenerat continuu. Diformitatea, debilitatea mintală, boala și suferința omenească au apăsător tot mai greu asupra fiecăreia dintre generațiile care s-au succedat de la căderea în păcat, și totuși cei mai mulți oameni nu înțeleg care sunt cauzele reale. Ei nu se consideră prea vinovați pentru această stare deplorabilă a lucrurilor. În general, ei acuză Providența pentru suferințele lor și Îl privesc pe Dumnezeu ca fiind autorul nenorocirilor lor. Totuși, la baza tuturor acestor suferințe, se află, într-o măsură mai mare sau mai mică, necumpătarea.

Eva a fost necumpătată în împlinirea dorințelor ei, când a întins mâna pentru a lua fructul din pomul oprit. Încă de la cădere, satisfacerea sinelui a exercitat o putere aproape supremă în inima oamenilor, bărbați și femei. Ei și-au îngăduit apetitul în mod exagerat și au fost conduși de el, în loc să fie conduși de rațiune. De dragul satisfacerii gustului, Eva a călcat porunca lui Dumnezeu. El îi dăduse tot ce ar fi putut să ceară, și totuși ea nu a fost mulțumită. Încă de atunci, fiii și fiicele ei căzute au urmat dorințele ochilor și ale gustului lor. Asemenea Evei, ei au desconsiderat interdicțiile puse de Dumnezeu, au mers pe calea neascultării și, la fel ca ea, s-au mângâiat cu

gândul că urmările nu vor fi atât de îngrozitoare cum era de așteptat să fie.

Omul a desconsiderat legile corpului lui, iar boala a crescut treptat. Cauza a urmat efectului. Omul nu a fost mulțumit cu hrana care era cea mai sănătoasă, ci și-a satisfăcut gustul chiar cu prețul sănătății.

Dumnezeu a stabilit legile ființei noastre. Dacă vom călca legile acestea, mai curând sau mai târziu, vom fi nevoiți să suportăm pedeapsa. Una dintre călcările cele mai grave ale legilor corpului nostru este umplerea stomacului cu o hrană nesănătoasă, din cauză că aceasta este poftită de un apetit bolnav. A mânca în exces, chiar și o hrană simplă, va distruge în cele din urmă organele digestive, dar pe lângă consumul unei mari cantități de mâncare, dacă aceasta este nesănătoasă, răul este sporit într-o mare măsură. Organismul va suferi.

Familia omenească a ajuns să fie tot mai îngăduitoare cu sine, până când sănătatea a fost sacrificată tot mai mult pe altarul poftelor. Locuitorii lumii din vechime au fost necumpătați în mâncare și băutură. Ei au mâncat carne, deși Dumnezeu nu le dăduse permisiunea să mănânce asemenea alimente. Ei au mâncat și au băut în exces și apetitul lor degradat nu a mai avut limite. Ei s-au dedat la o idolatrie dezgustătoare. Au ajuns violenți, cruzi și atât de imorali, încât Dumnezeu nu a putut să-i mai suporte. Paharul nelegiurii lor s-a umplut, iar Dumnezeu a curățit pământul de întinarea morală prin potop. După potop, când s-au înmulțit pe fața pământului, oamenii au uitat de Dumnezeu și au ajuns din nou pe calea imoralității. Necumpătarea sub toate formele a sporit într-o mare măsură.

Domnul i-a scos pe israeliți din Egipt în mod triumfător. El i-a condus prin pustie pentru a-i pune la încercare. El Și-a manifestat de repetate ori puterea minunată, eliberându-i de vrăjmași. Dumnezeu le-a făgăduit să-i ia la Sine, ca pe o comoară prețioasă a Sa, cu condiția să asculte glasul Lui și să

respecte poruncile Lui. El nu le-a interzis să mănânce din carnea animalelor, dar a ținut-o departe de ei într-o mare măsură. El le-a oferit hrana cea mai sănătoasă. A făcut să cadă pâine din cer și le-a dat apa cea mai curată din stânca de cremene. Domnul a făcut un legământ cu ei, spunându-le că, dacă Îl vor asculta în toate lucrurile, El îi va feri de boli.

Însă evreii nu au fost mulțumiți. Ei au disprețuit hrana primită din cer și au dorit să se întoarcă în Egipt, unde puteau să stea în jurul oalelor cu carne. Ei au preferat sclavia și chiar moartea, decât să fie lipsiți de carne. În mânia Sa, Dumnezeu le-a dat carne ca să-și satisfacă poftele și, ca urmare, mulți dintre ei au murit în timp ce mâncau carnea pe care o poftiseră.

Nadab și Abihu au fost uciși de focul mâniei lui Dumnezeu din cauza necumpătării lor în folosirea vinului. Dumnezeu a vrut ca poporul Său să înțeleagă că va fi răsplătit în conformitate cu ascultarea sau neascultarea lui. Nelegiuirea și boala au crescut cu fiecare generație. Necumpătarea în mâncare și băutură, precum și îngăduirea patimilor josnice au tocit însușirile nobile. Pofa a pus stăpânire pe rațiune într-o măsură alarmantă.

Familia omenească și-a satisfăcut dorința tot mai mare după alimente bogate, până când a ajuns o modă să-și umple stomacul cu toate delicatesele posibile. Îndeosebi la petreceri, pofta este îngăduită fără rețineri. Se iau prânzuri bogate și cine târzii, alcătuite din alimente foarte condimentate cu sosuri picante, prăjituri cu creme, plăcinte și înghețată etc.

În general, cei ce se declară creștini iau inițiativa în aceste întruniri la modă. Sume mari sunt sacrificate zeilor modei și apetitului, prin pregătirea de dineuri cu mâncăruri rafinate care distrug sănătatea și ispitesc pofta, pentru ca în aceste ocazii să se poată aduna bani în scopuri religioase. Ca urmare, pastorii și așa-zii creștini au participat și și-au exercitat influența — atât prin cuvinte, cât și prin exemplu — în favoarea îngăduirii

necumpătării în mâncare și i-au condus pe oameni la o îmbuibare care distruge sănătatea. În loc de a face apel la rațiunea oamenilor, la bunăvoința lor, la omenia lor, la însușirile lor nobile, apelul cel mai plin de succes care poate fi făcut se adresează apetitului.

Satisfacerea apetitului îi va determina pe oameni să dea bani, când prin alte mijloace nu s-ar obține nimic. Ce tablou trist pentru creștini! Oare Dumnezeu este mulțumit de un asemenea sacrificiu? Cu cât mai vrednică de primit a fost pentru El paraua văduvei! Cei ce urmează din inimă exemplul ei vor face bine. Binecuvântarea Cerului asupra unui sacrificiu făcut în felul acesta poate să dea valoarea cea mai mare darului celui mai simplu.

Bărbații și femeile care se declară a fi urmași ai lui Hristos sunt adesea niște robi ai modei și ai lăcomiei în mâncare. Pentru pregătirea unor adunări la modă, timpul și puterea care ar trebui să fie dedicate unor scopuri mai înalte și mai nobile sunt risipite cu gătitul unei varietăți de feluri de mâncare nesănătoasă. Deoarece este la modă, pentru mulți care sunt săraci și depind de munca lor de zi cu zi va fi costisitor să pregătească pentru vizitatori diferite feluri de prăjituri cu cremă, alimente conservate, plăcinte și o varietate de mâncăruri la modă, care nu vor face decât să le dăuneze celor ce le mănâncă, în timp ce ei au nevoie de banii cheltuiți astfel pentru a cumpăra îmbrăcăminte pentru ei și copii. Timpul acesta, ocupat cu gătitul unor mâncăruri care să satisfacă gustul în detrimentul sănătății stomacului, ar trebui să fie dedicat învățaturii morale și religioase a copiilor lor.

Vizitele mondene au ajuns o ocazie de exces în mâncare. Se consumă mâncare și băutură dăunătoare într-o asemenea măsură încât suprasolicită organele digestive. Puterile vitale sunt folosite într-o activitate inutilă de digerare a hranei, care produce epuizare și tulbură circulația sângelui și, ca urmare, lipsa de energie vitală este simțită în întregul organism. Binecuvântările care ar putea să rezulte în urma vizitelor sociale sunt pierdute adesea din cauză că gazda voastră, în loc de a beneficia de

conversația cu voi, trudește pe lângă soba de gătit, pregătind o varietate de feluri de mâncare cu care să vă ospătați. Bărbații și femeile creștine nu ar trebui să îngăduie niciodată ca influența lor să aprobe un astfel de comportament prin mâncarea delicatelor pregătite. Faceți-i să înțeleagă faptul că scopul cu care îi vizitați nu este satisfacerea apetitului, ci acela de a face timpul petrecut împreună și schimbul de gânduri și simțăminte să fie o binecuvântare pentru toți. Conversația ar trebui să aibă un caracter înalt și înnobilitor, așa încât, când își vor aduce aminte de ea mai târziu, să simtă o plăcere deosebită.

Cei care găzduiesc vizitatori ar trebui să aibă o mâncare sănătoasă, alcătuită din fructe, cereale și zarzavaturi pregătite în mod simplu și gustos. Pregătirea unor astfel de mâncăruri va cere doar puțină muncă și cheltuială în plus și, dacă vor fi consumate în cantități moderate, nu vor face rău nimănui. Dacă oamenii lumești aleg să sacrifice timp, bani și sănătate pentru satisfacerea apetitului, lăsați-i să facă așa și să plătească pentru călcarea legilor sănătății, dar creștinii ar trebui să aibă o altă poziție cu privire la aceste lucruri și să-și exercite influența în direcția cea bună. Ei pot să facă mult prin reformarea acestor obiceiuri mondene care distrug sănătatea și sufletul.

Mulți își îngăduie obiceiul dăunător de a mânca tocmai înainte de orele de somn. Chiar dacă iau trei mese obișnuite pe zi, totuși, pentru că au o senzație de slăbiciune, ca și când ar fi flămânzi, vor mai lua o a patra masă. Din cauză că și-au îngăduit o astfel de practică greșită, ea a devenit un obicei, iar ei simt că nu pot să doarmă dacă nu mănâncă înainte de a merge la culcare. În multe situații, cauza acestei slăbiciuni este că organele digestive au fost deja solicitate prea mult de-a lungul zilei pentru a digera hrana nesănătoasă impusă forțat stomacului, prea des și în cantități prea mari. Organele digestive suprasolicitate în felul acesta obolesc și au nevoie de o perioadă de odihnă deplină pentru a-și recăpăta energiile epuizate. A doua masă nu ar trebui să fie luată niciodată până când stomacul nu a avut timp să

se odihnească după munca de digerare a mesei precedente. Dacă totuși va fi servită o a treia masă, aceasta ar trebui să fie ușoară și cu câteva ore înainte de a merge la culcare.

Totuși, în cazul multora, sărmanul stomac obosit se va plânge zadarnic de oboseală. El este obligat să primească mai multă hrană, care pune organele digestive în mișcare pentru a îndeplini din nou aceeași muncă pe parcursul orelor de somn. Somnul unor astfel de oameni este tulburat de vise neplăcute, iar dimineața se scoală neodihniți. Ei simt o stare de slăbiciune și o pierdere a apetitului. Lipsa de energie este simțită în întregul organism. Organele digestive obolesc repede, pentru că nu au avut timp de odihnă. Acești oameni ajung să fie niște suferinzi nenorociți și se întreabă ce i-a făcut să fie așa. Cauza a adus efectul sigur. Dacă practica aceasta este tolerată o perioadă îndelungată, sănătatea va fi prejudiciată serios. Sângele ajunge să fie murdar, fața este palidă și adesea apar erupții. Din partea unor asemenea oameni, veți auzi adesea plângeri, dureri frecvente în regiunea stomacului și, în timp ce muncesc, stomacul lor obosește atât de tare, încât sunt obligați să întrerupă lucrul și să se odihnească. Ei par să nu înțeleagă motivul acestei stări de lucruri, deoarece, de altfel, par să fie sănătoși.

Cei care trec de la trei mese pe zi la două vor simți la început o oarecare slăbiciune, îndeosebi la ora când obișnuiau să ia masa a treia. Totuși, dacă perseverează, în scurt timp slăbiciunea aceasta va dispărea.

Când ne culcăm, stomacul trebuie să își fi încheiat lucrarea, ca să se poată bucura de odihnă, la fel ca și celelalte părți ale trupului. Digestia nu ar trebui să continue pe parcursul orelor de somn. După ce și-a încheiat lucrarea, stomacul suprasolicitat este obosit, iar faptul acesta cauzează o stare de slăbiciune. Mulți sunt amăgiți în privința aceasta și cred că senzația de slăbiciune este produsă de lipsa de mâncare. De aceea, fără să-i dea stomacului timp de odihnă, ei mănâncă mai mult, fapt care înlătură senzația de slăbiciune pentru o vreme. Cu cât apetitul este satisfăcut mai mult, cu atât

va cere o satisfacție mai mare. În general, slăbiciunea aceasta este urmarea consumului de carne, a obiceiului de a mânca frecvent și în exces. Stomacul obosește din cauză că este pus fără încetare la lucru, digerând o mâncare ce nu este cea mai sănătoasă. Pentru că nu au timp de odihnă, organele digestive ajung să fie slăbite și, de aceea, apare senzația de „sfârșeală” și dorința de a mânca des. Remediul pentru starea aceasta este acela de a mânca mai rar și mai puțin și de a fi mulțumiți cu o hrană simplă, mâncând de două ori sau, cel mult, de trei ori pe zi. Stomacul trebuie să își aibă perioadele regulate pentru muncă și odihnă, deoarece mâncatul la ore neregulate și între mese constituie călcarea cea mai dăunătoare a legilor sănătății. Prin obiceiul regularității meselor și al consumului de hrană corespunzătoare, stomacul se va reface treptat.

Din cauză că este o modă, stomacul este umplut cu prăjituri cu cremă, plăcinte și budinci și cu toate lucrurile dăunătoare, în armonie cu apetitul nesănătos. Masa trebuie să fie încărcată cu o varietate de mâncăruri, deoarece pofta degradată nu poate fi satisfăcută altfel. Adesea, dimineața, acești sclavi ai apetitului au respirația urât mirositoare și limba încărcată. Ei nu se bucură de sănătate și se întreabă de ce suferă dureri, migrene și diferite boli. Cauza a adus efectul.

Pentru a ne păstra sănătatea, este nevoie de cumpătare în toate lucrurile — în muncă, în mâncare și băutură.

Mulți sunt atât de necumpătați, încât nu-și vor schimba din niciun motiv obiceiul de a-și satisface lăcomia. Decât să-și țină în frâu apetitul nestăpânit, ei aleg mai degrabă să își sacrifice sănătatea și să moară prematur. Mulți nu cunosc relația dintre mâncare, băutură și sănătate. Dacă ar putea fi iluminați, acești oameni ar avea curajul moral de a-și înfrânge pofta, mâncând mai rar și numai o hrană sănătoasă, iar prin comportamentul lor s-ar scuti singuri de multă suferință.

Ar trebui să se facă eforturi pentru a păstra cu grijă ce a mai rămas din puterile vitale, evitând orice povară suprasolicitantă. Poate că stomacul nu își va mai recăpăta sănătatea niciodată, dar o dietă corespunzătoare îl va scuti de o deteriorare și mai mare, iar mulți se vor vindeca într-o măsură mai mare sau mai mică, dacă nu au ajuns prea departe în sinuciderea prin lăcomie.

Adesea, cei ce își îngăduie să fie niște robi ai apetitului nesănătos merg chiar mai departe și se degradează singuri, îngăduindu-și pasiunile înjositoare care au fost stârnite de necumpătarea în mâncare și băutură. Ei lasă să se dezlănțuie pasiunile înjositoare, până când sănătatea și intelectul ajung să sufere grav. Înșușirile raționale sunt distruse într-o mare măsură de obiceiurile rele.

M-am mirat că locuitorii pământului nu au fost nimiciți asemenea locuitorilor Sodomei și Gomorei. Am văzut că sunt suficiente motive pentru starea actuală de degenerare și pentru mortalitatea crescută din lume. Pasiunea oarbă stăpânește asupra rațiunii și mulți sacrifică orice motiv înalt în favoarea poftei.

Primul mare rău a fost necumpătarea în mâncare și băutură. Bărbații și femeile s-au făcut robi ai poftei.

Deși este unul dintre alimentele cele mai obișnuite, carnea de porc este dintre cele mai dăunătoare. Dumnezeu nu le-a interzis evreilor să consume carne de porc doar pentru a-și arăta autoritatea, ci pentru că nu era un aliment potrivit pentru om. Această carne i-ar fi îmbolnăvit de tuberculoză și, îndeosebi în clima caldă, ar fi produs lepră și tot felul de boli. Influența ei asupra organismului în clima aceea era cu mult mai dăunătoare decât într-o climă mai rece. Totuși Dumnezeu nu a plănuit niciodată ca porcul să fie mâncat în vreo situație. Păgânii au folosit porcul ca aliment, iar poporul

american l-a folosit fără rețineri, ca fiind un aliment important. Carnea de porc nu ar fi plăcută la gust în stare naturală. Ea este făcută să fie gustoasă prin condimente excesive care fac dintr-un lucru foarte rău unul și mai rău. Carnea de porc deteriorează sângele mai mult decât orice altă carne. Cei care mănâncă această carne fără rețineri nu pot să fie altfel decât bolnavi. Cei care fac mult exercițiu fizic în aer liber nu își dau seama de efectele negative ale consumului de carne de porc, așa cum își dau seama cei care își petrec viața în cea mai mare parte în casă, ale căror obiceiuri sunt sedentare și a căror muncă este intelectuală.

Totuși nu numai sănătatea fizică este afectată de consumul cărnii de porc. Prin folosirea acestui aliment necurat, mintea este deteriorată și organele de simț cele mai fine sunt tocite. Carnea niciunei creaturi vii nu poate să fie sănătoasă atâta vreme cât mediul ei natural este murdar și se hrănește cu orice lucru respingător. Carnea porcului este compusă din ce mănâncă. Dacă oamenii vor mânca această carne, sângele și carnea lor vor fi degradate de necurățiile care le sunt transmise de la porc.

Consumul cărnii de porc a produs tuberculoză, lepră și cancer. Această carne încă îi produce neamului omenesc suferințele cele mai puternice. Apetitul decăzut pofteste lucrurile care sunt cele mai dăunătoare pentru sănătate. Blestemul care a apăsător greu asupra pământului și a fost simțit de întregul neam omenesc a fost simțit și de animale. Animalele au scăzut din punct de vedere al mărimii și al duratei vieții. Ele au fost făcute să sufere și mai mult, din cauza obiceiurilor greșite ale omului.

Doar puține animale nu sunt bolnave. Multe au fost făcute să sufere grav din cauza lipsei de lumină, aer curat și hrană sănătoasă. Când sunt puse la îngrășat, animalele sunt legate adesea în grajduri strâmte și nu li se îngăduie să se miște și să se bucure de circulația liberă a aerului. Multe animale sărmane sunt lăsate să respire otrava murdăriei din grajduri și cotețe. Plămânii lor nu vor rămâne sănătoși multă vreme dacă inhalează astfel de

murdării. Boala este transmisă la ficat și întregul organism al animalului se îmbolnăvește. Aceste animale sunt sacrificate și pregătite pentru vânzare, iar oamenii consumă fără rețineri carnea lor otrăvitoare. Faptul acesta este cauza multor boli. Totuși oamenii nu pot fi făcuți să creadă că această carne pe care au mâncat-o le-a otrăvit sângele și le-a cauzat suferințele. Mulți mor de boli cauzate întru totul de consumul de carne, totuși lumea nu pare să fie mai înțeleaptă.

Faptul că aceia care mănâncă alimente din carne nu simt imediat efectul lor nu este o dovadă că ele nu le dăunează. Ele își fac lucrarea sigură în organismul lor, și totuși, pentru o vreme, oamenii nu își dau seama de nimic.

Animalele sunt înghesuite în mijloace de transport închise, fiind aproape cu totul lipsite de aer, lumină, hrană și apă, și sunt transportate astfel mii de kilometri, respirând aerul infect care vine din murdăria acumulată, iar când ajung la destinație și sunt descărcate, multe sunt înfometate, sufocate, pe moarte și, dacă ar fi lăsate, ar muri de la sine. Totuși, măcelarul finalizează lucrarea și pregătește carnea pentru vânzare.

Adesea, animalele sunt transportate o distanță foarte mare pentru a fi sacrificate. Sângele lor se înfierbântă. Sunt pline de grăsime, lipsite de mișcare fizică și, după o călătorie atât de lungă, sunt umflate și epuizate, și aceasta este starea în care sunt sacrificate pentru vânzare. Sângele lor este foarte inflammat, iar cei ce consumă carnea lor mănâncă otravă. Unii nu sunt afectați imediat, în timp ce alții suferă atacuri de durere intensă și mor de febră, holeră sau alte boli necunoscute. Foarte multe animale sunt vândute în piețele din oraș, deși cei care le-au vândut știau că erau bolnave, iar cei ce le cumpără nu sunt întotdeauna în necunoștință de cauză. Practica aceasta este destul de extinsă în orașele mai mari, iar consumatorii de carne nu știu că mănâncă animale bolnave.

Unele animale care sunt duse la măcelărie par să își dea seama ce se întâmplă, se înfurie și înnebunesc literalmente. Ele sunt ucise în starea aceasta, iar carnea lor este pregătită pentru vânzare. Carnea lor este otrăvitoare și le produce consumatorilor crampe, convulsii, apoplexie și moarte subită. Totuși, cauza tuturor acestor suferințe nu îi este atribuită cărnii. Unele animale sunt tratate inuman când sunt duse la măcelar. Ele sunt torturate literalmente și, după ce au îndurat multe ore de suferință extremă, sunt tăiate. Porcii au fost pregătiți pentru vânzare chiar în timp ce erau bolnavi, iar carnea lor otrăvitoare a răspândit boli contagioase, urmate de o mortalitate crescută. — How to Live, nr. 1, p. 51-60

Capitolul 2

Oamenii își creează poftă nenaturale, pentru că își satisfac apetitul mâncând alimente bogate în grăsimi și foarte condimentate, gătite îndeosebi din carne, cu sosuri bogate, și folosind băuturi stimulatoare, cum ar fi ceaiul și cafeaua. Organismul se înfierbântă, organele digestive sunt afectate și facultățile mintale sunt încețoșate, în timp ce pasiunile josnice sunt stimulate și pun stăpânire pe însușirile mai nobile. Apetitul ajunge să fie tot mai nenatural și tot mai dificil de stăpânit. Circulația sângelui nu este echilibrată, iar sângele ajunge să fie intoxicat. Întregul organism este deranjat și cererile apetitului sunt tot mai iraționale, poftind lucruri excitante și dăunătoare, până când este degradat în totalitate.

În cazul multora, pretențiile apetitului după marijuana, tutun și bere dezgustătoare au ajuns să fie puternice, din cauza amestecurilor otrăvitoare și dăunătoare sănătății. Mulți nu se opresc nici măcar aici. Poftele lor degradate cer băuturi mai tari, care au o influență și mai amețitoare asupra creierului. În felul acesta, ei se dedau la toate excesele, până când pofta deține pe deplin controlul asupra însușirilor raționale, iar omul creat după chipul Făcătorului

său se coboară sub nivelul animalelor. Cinstea și onoarea sunt sacrificate pentru apetit. Sensibilitatea minții se tocește în timp. Lucrul acesta se produce treptat, dar sigur. Apetitul, îngăduit la început prin consumul unor mâncăruri foarte condimentate, creează pofte dăunătoare și pregătește calea pentru tot felul de plăceri, până când sănătatea și intelectul sunt jertfite pe altarul poftei.

Mulți s-au căsătorit fără să fi avut o proprietate sau o moștenire. Ei nu au avut puterea fizică, nici energia mintală necesare pentru a obține o proprietate. Tocmai astfel de oameni au fost cei ce s-au grăbit să se căsătorească și și-au asumat responsabilități pe care nu le înțelegeau bine. Ei nu au avut sentimente nobile și înalte și nicio idee cu privire la datoria unui soț și a unui tată și cu privire la prețul pe care trebuie să-l plătească pentru a asigura împlinirea nevoilor unei familii. De asemenea, în sporirea numărului de membri ai familiei, acești oameni nu au manifestat o înțelepciune mai mare decât cea dovedită în afacerile lor. În general, cei care sunt foarte deficitari în administrarea banilor și nu sunt înzestrați cu calificările necesare pentru a se descurca în viață își umplu casa de copii, în timp ce aceia care au abilitatea de a obține proprietăți, în general, nu au copii mai mulți decât sunt în stare să întrețină. Cei care nu sunt în stare să se întrețină singuri nu ar trebui să aibă copii. S-a întâmplat ca mulți copii ai acestor administratori nepricepuți ai banilor să fie lăsați să crească asemenea unor animale. Ei nu sunt hrăniți și îmbrăcați corespunzător, nu primesc nicio educație fizică sau intelectuală și, în căminul lor, nici copiii, nici părinții lor nu au nimic sfânt.

Instituția căsătoriei a fost rânduită de Cer pentru a fi o binecuvântare pentru om, dar, în general, ea a fost degradată într-o asemenea măsură, încât a ajuns să fie un blestem îngrozitor. Când au intrat în relația de căsătorie, majoritatea bărbaților și femeilor au acționat ca și când singurul motiv pentru a se căsători era faptul că se iubeau. Însă ei ar trebui să își dea seama că, în căsătorie, au o responsabilitate mai mare. Ar trebui să se întrebe dacă odraslele lor vor avea sănătate fizică și mintală și putere morală. Totuși

puțini au acționat din motive înalte și din considerente nobile, gândindu-se că societatea are niște cerințe pe care nu pot să le ignore cu ușurință și că influența familiei lor va conduce fie în sus, fie în jos.

Societatea este alcătuită din familii, iar capii familiilor sunt responsabili pentru modelarea ei. Dacă aceia care aleg să intre în relația de căsătorie fără considerația cuvenită ar fi singurii care ar suferi, răul nu ar fi atât de mare, iar păcatul lor ar fi mult mai mic. Însă nenorocirea care vine din familiile nefericite este simțită de copii. Ele i-au condamnat la o viață de mizerie și, deși sunt nevinovați, copiii suferă consecințele comportamentului necugetat al părinților lor. Bărbații și femeile nu au dreptul de a-și urma impulsul și pasiunea oarbă în relația de căsătorie, aducând apoi pe lume copiii nevinovați care își vor da seama că, din diferite motive, viața are doar puțină bucurie, doar puțină fericire și, ca urmare, este o povară.

În general, copiii moștenesc trăsăturile particulare ale părinților și, pe lângă toate acestea, mulți cresc lipsiți de orice influență salvatoare. Prea adesea, ei sunt înghesuiți în sărăcie și murdărie. Într-un astfel de mediu și cu asemenea exemple, când acești copii vor ajunge să ia decizii proprii, ce altceva se poate aștepta, decât să ajungă mai jos pe scara valorii morale, în comparație cu părinții lor, și defectele lor să fie mai evidente decât ale părinților lor din toate punctele de vedere? Astfel, oamenii din această categorie și-au transmis defectele mai departe și și-au blestemat urmașii cu sărăcie, debilitate mintală și degradare. Asemenea oameni nu ar fi trebuit să se căsătorească. Cel puțin, nu ar fi adus la existență copii nevinovați, care să ia parte la nenorocirea lor și să își transmită mai departe propriile defecte, cu nenorocirea acumulată de la o generație la alta — aceasta a fost una dintre marile cauze ale degenerării neamului omenesc.

Dacă ar fi acționat întotdeauna din considerente înalte, înțelegând că generațiile viitoare vor fi înnobilate sau degradate prin comportamentul lor, femeile din generațiile trecute ar fi luat poziție și ar fi decis că nu pot să-și

unească interesele vieții cu bărbați care cultivau un apetit nenatural pentru băuturi alcoolice și pentru tutunul care este o otravă lentă, dar sigură, slăbind sistemul nervos și degradând însușirile nobile ale minții. Dacă bărbații au rămas înrădăcinați în aceste obiceiuri rele, femeile ar fi trebuit să-i părăsească și să-i lase să-și trăiască burlăcia bucurându-se de tovarășii pe care și i-au ales. Femeile nu ar fi trebuit să se considere a avea o valoare atât de mică, încât să își unească destinul cu bărbați care nu aveau niciun control asupra apetitului lor și a căror fericire principală consta în a mânca, a bea și a-și satisface pasiunile animalice. Femeile nu au urmat întotdeauna îndemnul rațiunii, ci îndemnul impulsurilor. Ele nu au simțit într-un grad suficient de înalt responsabilitățile care le aveau cu privire la faptul de a intra în relații pe viață care să nu pună asupra odraslelor lor amprenta unui nivel scăzut de moralitate și a unei pasiuni pentru satisfacerea poftelor degradate, cu prețul sănătății și chiar al vieții. Dumnezeu le va considera responsabile într-o mare măsură pentru sănătatea fizică și pentru caracterul moral transmis în felul acesta generațiilor viitoare.

Bărbații și femeile care și-au degradat propriul trup prin obiceiuri imorale și-au degradat, de asemenea, intelectul și au nimicit sensibilitatea fină a sufletului. Foarte mulți din categoria aceasta s-au căsătorit și le-au lăsat odraslelor lor, ca moștenire, urmele propriei slăbiciuni fizice și ale însușirilor lor morale decăzute. Satisfacerea pasiunilor animalice și senzualitatea vulgară au fost semnele caracterului urmașilor lor, transmițându-se din generație în generație, sporind nenorocirea omenească într-o măsură îngrozitoare și grăbind degradarea neamului omenesc.

Adesea, în relațiile lor de căsătorie, bărbații și femeile care au ajuns bolnavi s-au gândit în mod egoist numai la propria fericire. Ei nu au luat în considerare cu seriozitate căsătoria din perspectiva principiilor nobile și înalte, gândindu-se ce anume ar putea să aștepte societatea de la urmașii lor, ci și-au micșorat energia trupului și a minții, neducând societatea pe o treaptă mai înaltă, ci făcând-o să ajungă și mai jos.

Adesea, bărbații bolnavi au câștigat dragostea unor femei aparent sănătoase și, pentru că s-au iubit, au simțit că au libertatea deplină de a se căsători, fără ca vreunul dintre ei să se gândească la faptul că, prin unirea lor, soția urma să sufere din cauza soțului ei bolnav. În multe cazuri, soțul bolnav și-a îmbunătățit sănătatea, în timp ce soția a împărtășit boala lui. El trăiește într-o măsură foarte mare pe seama vitalității ei și, curând, ea se plânge de înrăutățirea sănătății. El își prelungește zilele, scurtându-le pe ale soției lui. Cei care se căsătoresc în felul acesta săvârșesc păcatul de a trata cu ușurătate sănătatea și viața pe care Dumnezeu le-a dat-o spre a fi folosită pentru slava Sa. Totuși, dacă aceia care intră, în felul acesta, în relația de căsătorie ar fi singurii care ar suferi, păcatul nu ar fi așa de mare. Însă copiii lor sunt obligați să ajungă niște suferinzi, din cauza bolilor care le-au fost transmise. Astfel, boala a fost perpetuată de la o generație la alta. Mulți îl acuză pe Dumnezeu pentru nenorocirea omenească, deși comportamentul lor greșit a adus acest rezultat. Ei au trimis în societate urmași slabi și și-au făcut partea în degradarea neamului omenesc, transmitând bolile ereditare și mărinind astfel suferința omenească.

O altă cauză a degradării generației actuale din punct de vedere al puterii fizice și al valorii morale este căsătoria unor bărbați și femei între care există o mare diferență de vârstă. Adesea, bărbații în vârstă aleg să ia în căsătorie femei tinere. În felul acesta, viața bărbatului s-a prelungit adesea, în timp ce soția a fost nevoită să simtă lipsa acelei energii vitale pe care i-a oferit-o soțului ei în vârstă. Nicio femeie nu are datoria de a-și sacrifica viața și sănătatea, chiar dacă îl iubește atât de mult pe cel mai în vârstă decât ea și dorește să facă un asemenea sacrificiu. Ea ar fi trebuit să își rețină sentimentele. Ea ar fi trebuit să aibă în vedere considerente mai înalte decât interesele proprii. Ea ar fi trebuit să ia în considerare care urma să fie situația copiilor lor, dacă li s-ar fi născut. Chiar mai rău de atât este faptul că unii tineri se căsătoresc cu femei mult mai în vârstă decât ei. În multe cazuri, copiii din astfel de căsătorii sunt foarte diferiți ca vârstă și nu au minți

echilibrate. Acești copii sunt deficitari și din punct de vedere fizic. Adesea, în astfel de familii, se manifestă trăsături de caracter diverse, ciudate și, de multe ori, dureroase. Deseori, copiii aceștia mor prematur, iar cei care ajung la maturitate sunt, în multe cazuri, deficitari din punct de vedere fizic, mintal și moral.

Din cauză că îl lasă puterile, tatăl este rareori pregătit să-i crească pe copii corespunzător. Copiii aceștia au trăsături de caracter ciudate, care au nevoie fără încetare de corectare, deoarece altfel vor ajunge la o ruină sigură. Ei nu sunt educați corect. Prea adesea, disciplina copiilor a fost făcută din impulsurile de moment cauzate de vârsta tatălui. El a fost înclinat să aibă o stare de spirit schimbătoare. Uneori a fost prea îngăduitor, iar alteori a fost nejustificat de aspru. În astfel de familii, totul este greșit, iar nefericirea din cămin este foarte mare. Ca urmare, în lume ajunge o clasă de oameni care constituie o povară pentru societate. Părinții acestor copii sunt răspunzători, într-o mare măsură, pentru caracterele dezvoltate de copii, iar acestea sunt transmise din generație în generație.

Aceia care continuă să adauge la numărul copiilor lor, deși, dacă și-ar fi consultat rațiunea, și-ar fi dat seama că acești copii vor moșteni slăbiciunea lor fizică și mintală, sunt călcători ai ultimelor șase porunci ale Legii lui Dumnezeu, care precizează datoria omului față de semenii lui. Ei își fac partea în sporirea degradării neamului omenesc și în înjosirea societății, prejudiciindu-i astfel pe semenii lor. Dacă acesta este felul în care privește Dumnezeu drepturile aproapelui nostru, oare nu este și mai preocupat de relațiile mai apropiate și mai sfinte? Dacă nici măcar o vrabie nu cade la pământ fără ca El să știe, oare va fi Dumnezeu nepăsător față de copiii care se nasc în lume cu boli fizice și mintale, suferind pe tot parcursul vieții? Oare El nu le va cere părinților, cărora le-a dat însușiri raționale, să dea socoteală, pentru că au lăsat deoparte aceste însușiri și au ajuns niște sclavi ai pasiunii, și, ca urmare, generații întregi trebuie să suporte stigmatul defectelor lor fizice, mintale și morale? Pe lângă suferința pe care o aduc asupra copiilor

lor, ei nu pot să le lase ca moștenire urmașilor lor sărmani nimic altceva decât sărăcia. Ei nu sunt în stare să-i educe și mulți nu înțeleg necesitatea de a-i educa, dar, chiar dacă ar înțelege, ei nu găsesc timpul pentru a-i învăța și pentru a-i instrui, ca să micșoreze astfel cât mai mult cu putință moștenirea nenorocită pe care le-au transmis-o. Părinții nu ar trebui să-și mărească numărul membrilor familiilor lor mai repede decât știu că pot să aibă grijă de copii și să-i educe. Faptul ca o mamă să poarte în brațe câte un copil în fiecare an constituie o mare nedreptate față de ea. Acest fapt micșorează și, adesea, distruge bucuria socială și mărește nenorocirea căminului. El îi lipsește pe copii de grija, educația și fericirea pe care părinții ar trebui să simtă că au datoria să li le ofere.

Când desconsideră sănătatea și fericirea soției, sporind poverile și grijile ei prin nașterea unui număr mare de copii, soțul calcă legământul căsătoriei și datoriile care îi sunt lămurite prin poruncile din Cuvântul lui Dumnezeu. „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos biserica” (Efeseni 5,25-29).

Vedem că acest îndemn sfânt este foarte mult desconsiderat chiar de către așa-zișii creștini. Oriunde priviți, vedeți femei palide, bolnăvicioase, împovărate de griji, epuizate și descurajate. În general, sunt suprasolicitate de muncă, iar energiile lor vitale sunt epuizate de nașteri frecvente. Lumea este plină de făpturi omenești care nu au nicio valoare pentru societate. Mulți au un intelect deficitar, iar mulți care au talente naturale nu le folosesc în niciun scop benefic. Ei nu sunt educați, iar unul dintre marile motive este că numărul copiilor s-a înmulțit mai repede decât posibilitatea de a le da o educație bună și au fost lăsați să crească mai degrabă asemenea unor animale.

Copiii din veacul acesta suferă într-o măsură mai mare sau mai mică împreună cu părinții lor pedeapsa călcării legilor sănătății. Felul cum sunt tratați încă din copilărie este într-o continuă opoziție cu legile sănătății. Ei sunt constrânși să primească o moștenire nenorocită a bolii și slăbiciunii, chiar înainte de naștere, din cauza obiceiurilor greșite ale părinților lor, iar lucrul acesta îi va afecta într-o măsură mai mare sau mai mică pe parcursul vieții. Această stare rea a lucrurilor este agravată pe toate căile de faptul că părinții continuă să aibă un comportament greșit în educația fizică a copiilor lor în perioada copilăriei.

Părinții dau pe față o neștiință, o indiferență și o nechibzuință uluitoare cu privire la sănătatea fizică a copiilor lor, având adesea ca rezultat distrugerea puținei energii vitale ce i-a mai rămas copilașului abuzat și condamându-l la o moarte timpurie. Veți auzi frecvent părinți jelind și plângându-se de providența lui Dumnezeu, care i-a smuls pe copii din brațele lor. Tatăl nostru ceresc este prea înțelept pentru a greși și prea bun pentru a ne face rău. Lui nu Îi place să vadă cum suferă ființele pe care El le-a creat. Mii de oameni au fost ruinați pe viață, din cauză că părinții nu au acționat în armonie cu legile sănătății. Ei au acționat din impuls, în loc să urmeze îndemnul unei rațiuni sănătoase și să aibă în vedere fără încetare bunăstarea viitoare a copiilor lor.

Primul mare obiectiv care trebuie să fie atins în educarea copiilor este sănătatea trupului, care va pregăti într-o mare măsură calea pentru educația mintală și morală. Sănătatea fizică și cea morală sunt strâns unite. Ce responsabilitate enormă le revine părinților, când ne gândim că drumul urmat de ei înainte de nașterea copiilor are o legătură foarte mare cu dezvoltarea caracterului acestora după naștere!

Mulți copii sunt lăsați să crească, beneficiind din partea părinților de o atenție mai mică decât atenția dedicată de un fermier bun animalelor lui necuvântătoare. Îndeosebi tații sunt vinovați adesea de faptul că manifestă

mai puțină grijă față de soție și copii, decât față de vitele lor. Un fermier milos își va lua timp și va dedica o atenție deosebită modalităților celor mai bune de a-și îngriji animalele și va avea grijă ca nu cumva caii lui valoroși să fie suprasolicitați, hrăniți în exces sau când sunt înfierbântați, deoarece astfel ar fi distruși. El își va lua timp și se va îngriji de animalele lui, ca nu cumva să fie afectate prin neglijență, expunere la intemperii sau la vreun tratament necorespunzător și ca nu cumva animalele tinere care sporesc numărul să își piardă din valoare. El va respecta orele regulate pentru hrănirea lor și va ști care este cantitatea de muncă pe care o pot îndeplini fără să le dăuneze. Pentru a realiza lucrul acesta, el le va da numai hrana cea mai sănătoasă, în cantități corespunzătoare și la perioade stabilite. Fermierii care urmează îndemnul rațiunii în felul acesta au succes în păstrarea puterii animalelor lor. Dacă interesul fiecărui tată pentru soția și copiii lui ar fi corespuns cu grija manifestată față de animalele lui, în aceeași măsură în care viețile lor sunt mai valoroase decât ale animalelor necuvântătoare, ar fi avut loc o reformă deplină în fiecare familie, iar nenorocirea omenească ar fi fost mult mai mică.

Părinții ar trebui să manifeste o mare grijă, asigurând alimentele cele mai sănătoase pentru ei și pentru copiii lor. În niciun caz, nu ar trebui să pună înaintea copiilor lor alimente despre care rațiunea le spune că nu contribuie la sănătatea lor, ci le vor înfierbânta organismul și le vor tulbura organele digestive. Părinții nu studiază situația copiilor lor de la cauză la efect, așa cum fac cu animalele lor necuvântătoare, și nu se gândesc că a lucra excesiv și a mânca după un efort fizic puternic sau când sunt foarte obosiți și înfierbântați va dăuna sănătății oamenilor la fel cum dăunează sănătății animalelor, iar aceasta va pune bazele pentru o constituție slabă a organismului omenesc, așa cum se întâmplă și cu animalele.

Faptul că părinții sau copiii mănâncă des, neregulat și în cantități prea mari, chiar și alimentele cele mai sănătoase, va dăuna organismului, dar, pe lângă aceasta, dacă alimentele au o calitate necorespunzătoare și sunt gătite

cu grăsimi și condimente nedigerabile, rezultatul va fi mult mai dăunător. Organele digestive vor fi extrem de solicitate, organismului epuizat i se va lăsa o șansă slabă de a se odihni, de a-și recăpăta puterea, iar organele vitale vor fi afectate curând și vor ceda. Dacă atenția și regularitatea sunt considerate necesare pentru animalele necuvântătoare, ele sunt cu mult mai importante pentru făpturile omenești create după chipul Făcătorului lor, deoarece sunt mult mai valoroase decât ființele necuvântătoare.

În multe cazuri, tatăl exercită mai puțină judecată și are mai puțină grijă de soție și de fătul ce urmează să se nască, decât de animalele gestante din turmele și cirezile lui. În multe cazuri, mama care urmează să nască este lăsată să lucreze din greu, de dimineața și până seara târziu, înfierbântându-și sângele, în timp ce pregătește diferite feluri de mâncare nesănătoase pentru a fi pe placul gusturilor pervertite ale celor din familie și ale vizitatorilor. Puterea ei ar fi trebuit să fie ocrotită cu gingășie. Pregătirea unor feluri de mâncare sănătoase ar fi cerut doar o jumătate din cheltuială și muncă, și mâncarea aceasta ar fi fost cu mult mai hrănitoare.

Adesea, mama care urmează să nască este lăsată să lucreze peste puterile ei. Poverile și grijile ei sunt rareori ușurate, iar perioada aceea care ar trebui să fie un timp de odihnă pentru ea și pentru toți ceilalți este o perioadă de oboseală, tristețe și tulburare. Prin suprasolicitare, mama îi lipsește pe fătul ei de nutriția prevăzută de natură pentru el, iar când sângele ei se înfierbântă, ea îi transmite fătului un sânge deficitar. Fătul este lipsit de puterea vitală, de tăria fizică și mintală. Tatăl ar trebui să caute să o facă fericită pe mamă. El nu ar trebui să-și îngăduie să vină acasă cu fruntea încruntată. Când are dificultăți în afaceri, el nu ar trebui să o necăjească împărtășindu-i astfel de probleme, cu excepția faptului că este realmente necesar să se consulte cu soția lui. Ea are propriile griji și încercări și ar trebui să fie cruțată cu gingășie de orice povară inutilă.

Prea adesea, tatăl o tratează pe mamă cu o reținere rece. Dacă nu merge

totul exact așa de satisfăcător cum ar dori el, o învinuiește pe soție și pare să fie indiferent față de grijile și încercările ei zilnice. Bărbații care procedează în felul acesta acționează direct împotriva interesului și fericirii proprii. Mama se descurajează. Își pierde speranța și voioșia. Ea își face munca fără tragere de inimă, știind că trebuie să fie făcută, iar faptul acesta va tulbura curând sănătatea ei fizică și mintală. Copiii care li se nasc suferă de diferite boli și Dumnezeu îi consideră pe părinți responsabili într-o mare măsură, deoarece obiceiurile lor greșite sunt cele care au adus asupra copiilor lor nenăscuți boli pe care vor fi obligați să le suporte pe tot parcursul vieții. Unii trăiesc doar puțin, purtându-și povara slăbiciunii. Mama veghează cu grijă asupra vieții copilului ei și este doborâtă de întristare când este constrânsă să închidă ochii micuțului decedat. Adesea, ea îl privește pe Dumnezeu ca fiind autorul întregului necaz, în timp ce, în realitate, părinții au fost ucigașii propriului copil.

Tatăl ar trebui să nu uite că felul în care își tratează soția înainte de nașterea copilului lor va influența realmente atitudinea mamei din perioada aceea și va avea o legătură foarte mare cu caracterul dezvoltat de copil după naștere. Mulți părinți au fost atât de nerăbdători să câștige rapid proprietăți, încât considerațiile mai înalte au fost sacrificate, iar unii au exercitat o indiferență criminală față de mamă și fătul ei. Prea adesea, viața ambilor a fost sacrificată în favoarea dorinței puternice a tatălui de a aduna bogății. Mulți nu suferă imediat pedeapsa grea pentru greșeala lor și trăiesc suficient ca să vadă consecințele comportamentului lor. Uneori, condiția soției nu este cu nimic mai bună decât aceea a unui sclav, iar alteori ea este la fel de vinovată ca soțul ei pentru risipirea puterii fizice în scopul de a câștiga bani pentru a trăi o viață mondenă. Este o crimă ca astfel de oameni să aibă copii, deoarece urmașii lor vor fi adesea slabi din punct de vedere fizic, mintal și moral și vor purta amprenta nenorocită a egoismului părinților lor, iar lumea va fi blestemată prin răutatea lor.

Datoria bărbaților și a femeilor este să acționeze cu judecată în ceea ce

privește munca lor. Ei nu ar trebui să-și risipească inutil energiile, deoarece, procedând astfel, vor aduce suferință nu doar asupra lor înșiși, ci, prin greșelile lor, vor aduce neliniște, apăsare și suferință asupra celor pe care îi iubesc. Ce anume face necesară atât de multă muncă? Necumpătarea în mâncare, în băutură și în dorința după bogăție au condus la necumpătarea aceasta în muncă. Dacă apetitul este stăpânit și dacă sunt consumate doar alimente sănătoase, vor fi făcute economii atât de mari, încât oamenii nu vor fi nevoiți să lucreze peste puterile lor, călcând legile sănătății. Dorința de a acumula averi nu este ceva păcătos, dacă oamenii nu Îl uită pe Dumnezeu în eforturile lor de a-și atinge obiectivul și dacă nu calcă ultimele șase porunci care dictează datoria omului față de semenii, așezându-se într-o poziție în care le este imposibil să-I dea slavă lui Dumnezeu în trupul și sufletul lor, care Îi aparțin Lui. Dacă, în graba lor de a fi bogați, își suprasolicită energiile și calcă legile sănătății, ei se așază într-o situație în care nu pot să-I aducă lui Dumnezeu o slujire deplină și, astfel, merg pe o cale a păcatului. Proprietățile obținute în felul acesta constituie un sacrificiu imens.

Adesea, munca grea și grijile îl fac pe tată să fie agitat, nerăbdător și aspru. El nu observă chipul obosit al soției lui, care a muncit cu puterea ei mai mică la fel de mult cât a muncit el, cu puterile lui mai mari. El își îngăduie să fie aglomerat cu afacerile și, din cauza nerăbdării lui de a se îmbogăți, pierde într-o mare măsură simțul obligației față de familie și nu evaluează corect puterea de a suporta a soției lui. Adesea, el își extinde ferma, făcând necesar un ajutor mai mare din partea celorlalți, iar faptul acesta sporește munca în gospodărie. Soția își dă seama în fiecare zi că muncește prea mult pentru puterile ei, și totuși trudește, gândindu-se că munca trebuie să fie făcută. Ea se gândește mereu la viitor, luând din rezervele de putere și trăind dintr-un capital de energie împrumutat, iar când va avea nevoie de acea putere, nu va mai avea de unde să o ia. Chiar dacă nu își pierde viața, organismul ei este distrus și nu se mai poate vindeca.

Dacă ar fi familiarizat cu legile sănătății, tatăl ar putea să își înțeleagă

mai bine obligațiile și responsabilitățile. El ar înțelege că a fost vinovat pentru că aproape și-a ucis copiii, îngăduind ca asupra mamei să vină atât de multe poveri și obligând-o să muncească peste puterile ei înainte de naștere, pentru a câștiga bani pe care să-i lase moștenire copiilor. Ei îi îngrijesc pe acești copii de-a lungul vieții lor de suferință și, adesea, îi depun prematur în mormânt, fără să își dea seama că acest lucru este consecința inevitabilă a greșelilor lor. Ar fi fost cu mult mai bine să o fi ocrotit pe mama copiilor lui de munca istovitoare și de neliniște sufletească, așa încât copiii să moștenească un organism sănătos și să li se dea ocazia să-și croiască singuri drumul în viață, nebazându-se pe proprietățile tatălui, ci pe propria putere. Experiența obținută în felul acesta ar fi fost de o valoare mai mare pentru ei decât casele și pământurile cumpărate cu prețul sănătății mamei și a copiilor.

Unor bărbați li se pare într-un totu firească să fie morocănoși, egoiști, aspri și dictatoriali. Ei nu au învățat niciodată lecția stăpânirii de sine și nu își vor reține simțămintele iraționale, indiferent care ar fi consecințele. Astfel de bărbați vor fi răsplătiți prin faptul că își vor vedea tovarășele de viață bolnave și descurajate, iar pe copiii lor purtând particularitățile propriilor trăsături de caracter neplăcute.

Datoria fiecărui cuplu căsătorit este să evite cu atenție să își tulbure reciproc simțămintele. Ei ar trebui să-și stăpânească fiecare privire, fiecare expresie de mânie și pasiune. Să caute fericirea celuilalt atât în lucrurile mici, cât și în cele mari, dând pe față o atenție duioasă, apreciind faptele de bunătate și micile gesturi de amabilitate pe care le fac unul față de celălalt. Aceste lucruri mici nu trebuie să fie neglijate, deoarece sunt tot atât de importante pentru fericirea soțului și a soției, după cum este necesară hrana pentru a susține puterea fizică. Tatăl să o încurajeze pe soție și mamă să se bazeze pe dragostea lui mare. Cuvintele frumoase, voioase și încurajatoare, venite din partea celui căruia i-a încredințat fericirea vieții ei, vor fi pentru ea mai benefice decât orice medicament, iar razele voioase de lumină, cuvintele pline de simpatie care vor ajunge la inima soției și mamei vor face să se

reflechte din ea raze de voioşie asupra inimii tatălui.

Soţul o va vedea adesea pe soţia lui istovită de griji şi slăbită, îmbătrânind prematur în munca de a pregăti o mâncare care să se potrivească gustului lui depravat. El îşi va satisface pofta, va bea şi va mânca acele mâncăruri pentru pregătirea cărora vor fi necesare mult timp şi multă muncă şi care vor avea tendinţa să-i facă pe cei ce mănâncă astfel de lucruri nesănătoase să fie nervoşi şi iritabili. Soţia şi mama are adesea mari dureri de cap, iar copiii suferă efectele consumului unei hrane nesănătoase. Părinţii şi copiii manifestă o mare lipsă de răbdare şi dragoste. Toţi suferă împreună, deoarece sănătatea a fost jertfită pe altarul poftelor. Fătului îi sunt transmise boala şi apetitul nesănătos încă înainte de naştere. Iritabilitatea, nervozitatea şi depresia manifestate de mamă îşi vor lăsa urmele în caracterul copilului ei.

Dacă s-ar fi informat cu privire la legile făpturii lor, mamele din generaţiile trecute ar fi înţeles că tăria organismului lor, precum şi tonusul lor moral şi însuşirile lor mintale urmau să fie reprezentate într-o mare măsură în copiii lor. Neştiinţa lor cu privire la subiectul acesta, când sunt aşa de multe implicaţii, constituie un act criminal. Multe femei nu ar fi trebuit să ajungă niciodată mame. Sângele lor a fost plin de germeni ai unor boli (n.r. — în original este folosit termenul „scrofuls”) care le-au fost transmise de la părinţi şi s-au agravat prin modul lor de viaţă nesănătos. Intelectul lor a fost înjosit şi înrobit pentru a sluji poftelor animalice, iar copiii născuţi din astfel de părinţi au fost nişte sârmani suferinzi, foarte puţin folositori pentru societate.

Unul dintre motivele cele mai mari ale degenerării din generaţiile trecute şi până în prezent a fost faptul că soţiile şi mamele care ar fi putut să aibă o influenţă benefică asupra societăţii, ridicând standardele morale, au fost pierdute pentru societate prin numeroasele griji ale căminului, din cauză că, în pregătirea hranei, au respectat cerinţele modei distrugătoare de sănătate şi, de asemenea, din cauza sarcinilor prea frecvente. Femeia a fost constrânsă

să suporte o suferință nenecesară, organismul ei a fost distrus, intelectul ei a ajuns slăbit, din cauza consumării în prea mare măsură a resurselor vitale. Copiii suferă din cauza slăbiciunii ei și ajung să alcătuiască o categorie socială sărmană și nepotrivită, pentru că ea nu a fost capabilă să îi educe și să-i facă în stare să îndeplinească până și binele cel mai mic.

Dacă ar fi dat naștere doar unui număr mic de copii și dacă ar fi fost atente să consume o hrană care să le mențină sănătatea fizică și mintală, așa încât puterea intelectuală și morală să predomine asupra însușirilor animalice, mamele acestea ar fi putut să-i educe pe copiii lor pentru a fi folositori și a ajunge asemenea unor podoabe strălucitoare pentru societate.

Dacă părinții din generațiile trecute și-ar fi păstrat cu fermitate trupul în slujba minții și nu ar fi îngăduit ca intelectul să fie înrobit de pasiunile animalice, în veacul acesta ar fi fost o ordine diferită a lucrurilor pe pământ. Dacă mama, înainte de nașterea copiilor ei, ar fi avut întotdeauna stăpânire de sine, înțelegând că ea lasă o amprentă asupra caracterului generațiilor viitoare, starea actuală a societății nu ar fi fost așa de degradată cum este acum.

Când este pe punctul de a deveni mamă, fiecare femeie ar trebui să încurajeze o dispoziție fericită, voioasă și mulțumită, indiferent de circumstanțele în care se află, știind că pentru toate eforturile ei în direcția aceasta va fi răsplătită înzecit în caracterul moral și fizic al copiilor ei. Ea își poate forma obiceiul unei gândiri voioase și, astfel, poate să încurajeze o stare fericită a minții și să reflecte voioșia spiritului ei fericit asupra familiei ei și asupra celor cu care are de-a face. Ca urmare, sănătatea ei fizică se va îmbunătăți într-o măsură foarte mare. Izvoarele vieții vor primi putere, sângele nu se va mișca lent, așa cum s-ar întâmpla dacă ea ar ceda descurajării și tristeții. Sănătatea ei mintală și morală este înviorată de buna ei dispoziție. Puterea voinței este în stare să se împotrivescă impresiilor minții și se va dovedi un mare calmant al nervilor. Copiii lipsiți abuziv de

vitalitatea aceasta pe care ar fi trebuit să o moștenească de la părinții lor ar trebui să fie tratați cu grija cea mai mare. Dacă se acordă o atenție deosebită legilor ființei lor, poate să fie instituită o stare mult mai bună a lucrurilor.

Perioada în care sugarul își primește hrana de la mamă este crucială. În perioada când îi alăptau pe copii, multor mame li s-a îngăduit să muncească peste măsură și să obosească în timpul gătitului, iar alăptatul a fost afectat nu numai prin hrana înfierbântată primită de la sânul mamei, ci și din cauză că sângele a fost otrăvit de dieta esănătoasă a mamei, care i-a afectat întregul organism, influențând astfel hrana sugarului. De asemenea, copilul va fi afectat de starea minții mamei. Dacă ea este nefericită, iritabilă, nervoasă, manifestând izbucniri pătimașe, hrana pe care sugarul o primește de la mamă va fi nepotrivită, producând adesea colici, spasme și, în unele cazuri, cauzând convulsii.

De asemenea, caracterul copilului este afectat mai mult sau mai puțin de natura hranei pe care o primește de la mamă ca sugar. Prin urmare, este foarte important ca mama să își păstreze o stare fericită în timp ce alăptează copilul, exercitând o stăpânire deplină asupra minții. Dacă face așa, hrana sugarului nu este afectată, iar comportamentul calm și cu stăpânire de sine pe care îl adoptă mama în tratarea copilului ei are un rol foarte mare în modelarea minții lui. Când copilul este nervos și iritabil, purtarea calmă și atentă a mamei va avea o influență liniștitoare, iar sănătatea sugarului va putea fi îmbunătățită foarte mult.

Copiilor li s-a făcut un mare rău printr-un tratament necorespunzător. În general, dacă a fost agitat, copilul a fost hrănit pentru a fi făcut să tacă, în timp ce, în majoritatea cazurilor, motivul agitației lui a fost tocmai acela că a primit prea multă mâncare, iar aceasta a fost dăunătoare din cauza obiceiurilor greșite ale mamei. Faptul de a i se da mai multă mâncare nu a făcut decât să agraveze situația, deoarece stomacul lui era deja supraîncărcat.

În general, copiii sunt învățați încă din leagăn să-și satisfacă apetitul și sunt învățați să trăiască pentru a mânca. Mama face mult în vederea formării caracterului copiilor ei în perioada primilor ani. Ea poate să-i învețe să-și stăpânească apetitul sau poate să-i învețe să își îngăduie pofta și să ajungă necumpătați. Adesea, mama își organizează planurile pentru a îndeplini o anumită cantitate de muncă pe zi, iar când copiii o încurcă, în loc să își ia timp pentru a liniști necazurile lor mici și să-i binedispună, le dă ceva să mănânce pentru a-i menține liniștiți, iar lucrul acesta își atinge scopul pentru puțină vreme, dar, în cele din urmă, înrăutățește situația. Stomacul copiilor a fost încărcat cu mâncare, în timp ce ei nu aveau nici cea mai mică nevoie de hrană. Tot ce le trebuia era puțin din timpul și atenția mamei. Însă ea a considerat că timpul ei era mult prea prețios pentru a fi dedicat amuzamentului copiilor ei. Probabil că aranjarea casei ei cu foarte mult gust, așa încât să fie lăudată de vizitatori, și mâncarea gătită într-un stil rafinat sunt pentru ea niște considerente mai înalte decât fericirea și sănătatea copiilor ei.

Necumpătarea în mâncare și în muncă îi slăbește pe părinți, făcându-i adesea să fie nervoși și descalificându-i pentru o îndeplinire corectă a datoriei față de copiii lor. Părinții și copiii se adună de trei ori pe zi în jurul unei mese încărcate de o varietate de alimente gătită cu rafinament. Calitățile fiecărui fel de mâncare trebuie să fie verificate. Poate că mama a trudit, până când a ajuns înfierbântată și epuizată și nu a fost în stare să mănânce nici măcar hrana cea mai simplă, până când nu s-a odihnit puțin. Alimentele pe care s-a obosit să le pregătească ar fi fost întru totul necorespunzătoare pentru ea în orice vreme, dar cu atât mai mult au suprasolicitat organele digestive când sângele era înfierbântat și organismul era epuizat. Cei care au perseverat în felul acesta în călcarea legilor făpturii lor au fost nevoiți să plătească pedeapsa într-o anumite perioadă a vieții lor.

Faptul că în lume sunt așa de multe femei nervoase, care se plâng de indigestie și de toate relele ce vin în consecință, are motive numeroase.

Efectul a urmat cauzei. Oamenilor necumpătați le este imposibil să fie răbdători. Ei trebuie să își reformeze mai întâi obiceiurile rele, să învețe să trăiască sănătos, iar apoi nu le va fi dificil să fie răbdători. Mulți nu par să înțeleagă relația dintre minte și trup. Dacă organismul este tulburat de o alimentație necorespunzătoare, creierul și nervii sunt afectați, iar lucrurile mici îi deranjează pe cei ce sunt tulburați în felul acesta. Pentru ei, micile dificultăți par a fi înalte ca un munte. Oamenii aflați în situația aceasta nu sunt potriviți pentru a-și educa în mod corespunzător copiii. Viața lor va fi marcată de extreme, uneori vor fi foarte îngăduitori, iar alteori vor fi aspri, muștrând pentru nimicuri care nu merită să fie observate.

Adesea, mama îi alungă pe copii din prezența ei, deoarece crede că nu poate să suporte zgomotul cauzat de jocurile lor vesele și fericite. Totuși, dacă ochii mamei nu-i supraveghează pentru a-i aproba sau dezaproba la momentul potrivit, adesea apar conflicte nefericite. Un cuvânt rostit de mamă ar repune totul în ordine. Copiii se plictisesc repede, doresc o schimbare și ies pe stradă pentru a se amuza. Astfel, copiii cu inima curată și nevinovată sunt conduși într-o tovărășie rea, iar conversațiile rele pe care le aud le strică manierele bune. Adesea, mama pare să doarmă față de interesele copiilor ei, până când este trezită dureros de manifestarea viciului. Semințele răului sunt semănate deja în mintea lor tânără, făgăduind un seceriș îmbelșugat. Oare este de mirare că are copii atât de înclinați să facă greșeli? Părinții ar trebui să înceapă la timp să le inspire minților tinere principiile bune și corecte. Mama ar trebui să stea cu copiii ei cât mai mult cu putință și să semene semințe prețioase în inima lor.

Timpul mamei le aparține copiilor ei într-o mare măsură. Ei au drept la timpul ei, așa cum nu are nimeni altcineva. În multe situații, mamele au neglijat să-și disciplineze copiii, deoarece ar fi cerut prea mult din timpul pe care ele cred că trebuiau să-l petreacă gătind sau cu pregătirea hainelor lor și ale copiilor pentru a fi la modă și a cultiva mândria în inima lor tânără. Pentru a-i menține cuminiți pe copiii lor neliniștiți, ele le-au dat prăjituri sau

bomboane aproape la orice oră din zi, iar stomacul lor a fost încărcat cu lucruri dăunătoare și la intervale neregulate. Fețele lor palide dovedesc faptul că mamele fac tot ce pot pentru a distruge puterile de viață care au mai rămas în sărmanii lor copii. Organele digestive sunt solicitate continuu fără a li se îngădui perioade de odihnă. Ficatul ajunge inactiv, sângele ajunge intoxicat, iar copiii sunt bolnăvicioși și iritabili, deoarece suferă realmente din cauza necumpătării și le este imposibil să exercite răbdare.

Părinții se întreabă de ce copiii sunt mult mai greu de stăpânit decât obișnuiau să fie, deși în majoritatea cazurilor, tocmai tratarea lor greșită i-a făcut să fie așa. Calitatea mâncărilor pe care le pun pe mese și pe care îi încurajează pe copiii lor să le mănânce le stimulează continuu pasiunile josnice și le slăbesc însușirile morale și intelectuale. Foarte mulți copii sunt făcuți să ajungă niște anemici nefericiți în tinerețe, din cauza comportamentului greșit pe care l-au avut părinții față de ei în copilărie. Părinții vor fi chemați să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru că i-au tratat în felul acesta pe copiii lor când au fost mici.

Mulți părinți nu-i învață pe copiii lor lecțiile stăpânirii de sine. Ei le îngăduie poftele și formează obiceiurile copiilor încă din anii timpurii pentru a mânca și a bea în conformitate cu dorințele lor. Ca urmare, când ajung tineri, obiceiurile lor vor fi deja formate. Dorințele lor nu au fost reținute și, pe măsură ce cresc, ei nu numai că își vor îngădui obiceiurile necumpătării, ci vor ajunge chiar mai departe în satisfacerea plăcerilor. Ei își vor alege prietenii după gustul lor, chiar dacă sunt imorali. Ei nu pot să suporte ca părinții să le interzică ceva. Ei vor da frâu liber pasiunilor decăzute și nu vor avea respect pentru curăție sau pentru virtute. Acesta este motivul pentru care se manifestă atât de puțină curăție și valoare morală printre tinerii din zilele noastre și este cauza cea mare a faptului că oamenii simt o obligație atât de mică de a respecta Legea lui Dumnezeu. Unii părinți nu au nicio stăpânire de sine. Ei nu își stăpânesc propriile pofte dăunătoare, nici temperamentul pătimaș, prin urmare, nu pot să-i educe pe copiii lor cu

privire la renunțarea la poftă și nu pot să-i învețe stăpânirea de sine.

Multe mame simt că nu au timp să-i educe pe copiii lor și, pentru a nu le sta în cale și a scăpa de zgomotul și încurcăturile provocate de ei, îi trimit la școală. Sala de clasă este un loc dificil pentru copiii care au moștenit o structură slăbită. În general, sălile de clasă nu au fost construite avându-se în vedere sănătatea, ci costurile mici. Încăperile nu au fost concepute în așa fel încât să poată fi aerisite corespunzător fără a-i expune pe copii la răceli grave. Scaunele au fost rareori confecționate așa încât copiii să poată sta comod și să mențină scheletul lor mic și aflat în creștere într-o poziție corespunzătoare pentru a asigura o funcționare sănătoasă a plămânilor și a inimii. Copiii mici pot să crească aproape în orice formă și, prin obiceiul exercițiilor fizice și al pozițiilor corecte ale corpului, pot să obțină forme sănătoase. Șederea unor copii mici în sala de clasă, așezați pe bănci cu o formă nepotrivită, între trei și cinci ore pe zi, inhalând aerul poluat de numărul mare al celor aflați în încăperea, este distrugătoare pentru sănătatea și viața lor. Plămânii slabi se îmbolnăvesc, creierul, din care vine energia nervoasă a întregului organism, ajunge să fie slăbit din cauză că este solicitat înainte ca puterea organelor mintale să fie maturizată suficient pentru a suporta boala.

Temelia pentru boli de diferite feluri a fost pusă mult prea sigur în sala de clasă. Totuși, adesea, îndeosebi creierul, care este organul cel mai delicat dintre toate, a fost prejudiciat definitiv printr-o solicitare prea mare. Faptul acesta a cauzat deseori inflamația, apoi un exces de apă la cap (n.r. — expresia folosită de autoare sugerează hipertensiunea intracraniană) și convulsiile, cu rezultatele lor îngrozitoare. Viața multora a fost sacrificată în felul acesta de mamele lor ambițioase. Între copiii care se pare că au avut o constituție suficient de puternică pentru a supraviețui acestui tratament sunt foarte mulți care poartă consecințele lui pe tot parcursul vieții. Energia nervoasă a creierului ajunge să fie atât de slăbită, încât, după ce ajung la maturitate, le este imposibil să suporte un exercițiu intelectual sporit. Puterea

unora dintre organele delicate ale creierului pare să fie epuizată complet.

Faptul că au fost trimiși la școală prea timpuriu nu a pus în pericol numai sănătatea fizică și mintală a copiilor, ci ei au pierdut și din punct de vedere moral. Ei au avut ocazii de a se familiariza cu copii care au avut un comportament needucat. Au fost trimiși în societatea unor oameni aspri și needucați, care mint, înjură, fură și înșală și cărora le face plăcere să le împărtășească cunoștința lor despre vicii acelora care sunt mai tineri decât ei. Copiii mici sunt lăsați să învețe singuri răul mai repede decât binele. Obiceiurile rele se potrivesc cel mai bine cu inima firească, iar lucrurile pe care le văd și le aud în perioada timpurie și în copilărie sunt întipărite adânc în mintea lor, așa încât semințele rele semănate în inima lor tânără vor prinde rădăcini și vor ajunge niște spini ascuțiți care vor răni inima părinților lor.

În primii șase sau șapte ani din viața copilului trebuie să fie acordată o atenție deosebită mai degrabă educației lui fizice, decât celei intelectuale. După această perioadă, dacă structura fizică este bună, atenția trebuie să fie acordată ambelor domenii. Perioada primei copilării se extinde până la vârsta de șase sau șapte ani. Până la vârsta aceasta, copiii ar trebui să fie lăsați să zburde ca niște mielușei în jurul casei și în grădină, în voioșia spiritului lor, sărind și alergând, liberi de griji și de neazuri.

Părinții, îndeosebi mamele, ar trebui să fie singurii profesori care să îndrume mintea acestor copii mici. Ei nu trebuie să fie educați din cărți. În general, copiii vor pune întrebări pentru a învăța despre lucrurile din natură. Ei vor întreba despre lucrurile pe care le văd și le aud, iar părinții ar trebui să folosească ocazia pentru a-i învăța și a le răspunde cu răbdare micilor curioși. În felul acesta, ei pot să obțină un avantaj asupra vrăjmașului și să întărească mintea copiilor lor, semănând semințe bune în inima lor și nelăsând niciun loc pentru ca răul să prindă rădăcini. Învățăturile iubitoare ale mamei în anii fragezi ai copilăriei constituie tot ce le este necesar copiilor pentru formarea caracterului.

Prima lecție importantă pe care trebuie să o învețe copiii este renunțarea la poftă. Mamele au datoria de a împlini nevoile copiilor lor, liniștindu-i și ocupându-le mintea, în loc de a le da mâncare și de a-i învăța, în felul acesta, că mâncatul este un remediu pentru dificultățile vieții.

Dacă părinții ar fi trăit sănătos, fiind mulțumiți cu o alimentație simplă, ar fi putut să fie evitată multă cheltuială. Tatăl nu ar fi fost obligat să muncească peste puterile lui pentru a împlini nevoile familiei. O alimentație simplă și hrănitoare nu ar fi stimulat necorespunzător sistemul nervos și pasiunile animalice care produc iritabilitate și un temperament ursuz.

Dacă omul ar fi consumat numai alimente simple, mintea lui ar fi fost limpede, nervii puternici și stomacul într-o stare de sănătate, iar cu un organism curat nu și-ar fi pierdut pofta de mâncare și, astfel, generația actuală ar fi fost într-o stare mult mai bună decât este acum. Totuși, chiar și acum, în această perioadă târzie, se poate face ceva pentru îmbunătățirea situației noastre. Este necesară cumpătare în toate lucrurile. Un părinte cumpătat nu se va plânde că pe masa lui nu se află o mare varietate de alimente. O modalitate sănătoasă de a trăi va îmbunătăți starea familiei din toate punctele de vedere și îi va îngădui soției și mamei să se dedice copiilor. Preocuparea cea mare a părinților va fi aceea de a învăța cum pot să-i educe pe copiii lor cel mai bine pentru a fi folositori în lumea aceasta și pentru cerul de după aceea. Ei vor fi mulțumiți să-i vadă pe copiii lor purtând haine simple, dar confortabile, fără broderii și podoabe. Ei vor lucra cu seriozitate pentru a-i vedea pe copiii lor având podoaba interioară a unui duh blând și smerit, care este de mare preț în ochii lui Dumnezeu.

Înainte de a pleca de acasă pentru a merge la lucrul său, tatăl creștin îi va aduna pe membrii familiei în jurul lui și, îngenunchind în fața lui Dumnezeu, îi va încredința în grija Marelui Păstor. Apoi, va merge la munca

lui cu dragostea și binecuvântarea soției și cu dragostea copiilor lui, care îi vor face inima să fie voioasă pe parcursul orelor lui de lucru. Mama care este conștientă de datoriile ei își va da seama de obligațiile care îi revin față de copii în absența tatălui. Ea va simți că trăiește pentru soțul ei și pentru copii. Prin educarea corectă a copiilor ei, învățându-i obiceiurile cumpătării și ale stăpânirii de sine, precum și datoria față de Dumnezeu, ea îi califică pentru a ajunge să fie folositori în lume, pentru a înălța standardul moral în societate și a respecta Legea lui Dumnezeu și a se supune cerințelor ei. Mama evlavioasă îi va educa pe copiii ei cu răbdare și perseverență, dându-le învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo, nu într-o modalitate aspră și constrângătoare, ci cu dragoste și cu duioșie, câștigându-le inima. Ei vor lua în considerare lecțiile ei cu privire la dragoste și vor asculta cu bucurie cuvintele ei de învățătură.

În loc de a-i alunga pe copii din prezența ei, ea ar trebui să nu fie deranjată de zgomotul lor și să nu fie deranjată de atențiile numeroase pe care le doresc ei. Ea va simți că timpul ei nu poate să fie folosit mai bine, decât în liniștirea și ocuparea minții lor active și neliniștite, oferindu-le diferite amuzamente sau dându-le să facă o lucrare ușoară și voioasă. Mama va fi răsplătită din belșug pentru eforturile ei de a-și lua timp să inventeze ocupații amuzante pentru copiii ei.

Copiilor mici le place societatea. În general, ei nu pot să se bucure singuri, iar mama ar trebui să simtă că, în majoritatea cazurilor, locul copiilor ei, atunci când sunt în casă, este în încăperea unde se află ea. Astfel, ea poate să-i supravegheze și, când vor apela la ea, este pregătită să clarifice micile neînțelegeri, să corecteze obiceiurile greșite sau manifestarea egoismului și pasiunii și să le poată îndrepta gândurile într-o direcție bună. Copiii se bucură atunci când cred că mamei lor îi face plăcere și este întru totul firesc pentru ei să o consulte în micile lor dificultăți. Mama nu trebuie să rănească inima copilului ei sensibil, tratând problema lui cu indiferență sau refuzând să se deranjeze cu astfel de lucruri mărunte. Lucrurile care pot fi mici pentru

mamă sunt mari pentru copil. Un cuvânt de îndrumare sau de avertizare, adresat la timpul potrivit, se va dovedi adesea de mare valoare. O privire aprobatoare, un cuvânt de încurajare și laudă din partea mamei vor aduce adesea o rază de soare în inima lor de copii pentru întreaga zi.

Cea dintâi educație pe care copiii ar trebui să o primească de la mamă în prima copilărie ar trebui să fie cu privire la sănătatea fizică. Copiilor ar trebui să li se îngăduie să mănânce numai alimente simple sau de o calitate care îi va menține în cea mai bună stare de sănătate, iar mesele să fie luate numai la intervale regulate, nu mai frecvent de trei ori pe zi, și ar fi mai bine să fie doar două mese, în loc de trei. Dacă sunt educați corect, copiii vor învăța repede că nu pot să primească nimic dacă plâng sau se agită. O mamă înțeleaptă nu va acționa în educarea copiilor ei având în vedere numai confortul ei prezent, ci binele lor viitor. În scopul acesta, ea îi va învăța pe copii lecția importantă a stăpânirii apetitului și a renunțării la sine, așa încât să mănânce, să bea și să se îmbrace ținând cont de sănătate.

O familie bine educată, care Îl iubește pe Dumnezeu și ascultă de El, va fi voioasă și fericită. Când se întoarce de la munca zilnică, tatăl nu își va aduce problemele în cămin. El va simți că propriul cămin și cercul familiei sunt prea sfinte pentru a fi deteriorate de problemele nefericite. Când a plecat de acasă, el nu l-a lăsat acolo pe Mântuitorul și nici religia. Ambii sunt tovarășii lui. Influența plăcută a căminului, binecuvântarea soției lui și dragostea copiilor îi fac poverile ușoare, iar el se întoarce acasă cu pace în inimă și cu vorbe încurajatoare și voioase pentru soția și copiii lui, care așteaptă cu bucurie să îi spună bun venit. Când îngenunchează cu familia lui la altarul rugăciunii spre a-și înălța mulțumirile pline de recunoștință către Dumnezeu pentru grija Sa ocrotitoare față de el și cei dragi ai lui pe parcursul zilei, îngerii lui Dumnezeu zboară în încăpere și duc la cer, ca pe o tămâie plăcut mirositoare, rugăciunile fierbinți ale părinților temători de Dumnezeu, care primesc răspuns prin binecuvântările care se întorc asupra lor.

Părinții ar trebui să întipărească în mintea copiilor faptul că este păcat să acorde atenție gustului în detrimentul sănătății stomacului. Să le întipărească în minte faptul că, prin călcarea legilor corpului lor, ei păcătuiesc împotriva Creatorului. Copiii care sunt educați în felul acesta nu vor fi greu de ținut în stăpânire. Ei nu vor fi supuși unui temperament iritabil și schimbător și vor fi într-o stare mult mai bună pentru a se bucura de viață. Astfel de copii își vor înțelege mai repede și mai clar obligațiile morale. Copiii care au fost învățați să își supună voința și dorințele față de părinții lor vor fi dispuși mult mai repede să își supună voința față de Dumnezeu și vor îngădui să fie conduși de Duhul lui Hristos. Motivul pentru care atât de mulți dintre cei ce se declară a fi creștini au încercări numeroase, care împovărează continuu biserica, este că nu au fost educați corect în copilărie și au fost lăsați într-o mare măsură să își formeze singuri caracterul. Obiceiurile lor greșite și înclinațiile personale nefericite nu au fost corectate. Ei nu au fost învățați să-și supună voința față de părinții lor. Întreaga lor experiență religioasă este influențată de educația din copilărie. Ei nu au fost ținuți sub control în copilărie. Au crescut fără disciplină, iar acum, în experiența lor religioasă, le este dificil să se supună acelei discipline curate pe care o învață Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, părinții ar trebui să își dea seama de responsabilitatea pe care o au de a-i educa pe copiii lor cu privire la experiența religioasă.

Cei care privesc relația de căsătorie ca fiind una dintre rânduielile sfinte ale lui Dumnezeu, ocrotită de porunca Sa sfântă, vor fi conduși de rațiune. Ei vor lua în considerare cu atenție rezultatul fiecărui privilegiu pe care îl oferă relația căsătoriei. Astfel de oameni vor simți că propriii copii sunt niște giuvaere prețioase care le-au fost încredințate de Dumnezeu pentru a îndepărta prin disciplină asperitățile naturii lor. Ei vor simți că au obligațiile cele mai solemne de a le forma caracterul în așa fel încât să poată face binele în viață, să-i binecuvânteze pe ceilalți cu lumina lor, iar lumea să fie mai bună, pentru că ei au trăit în ea și, în cele din urmă, să fie pregătiți pentru

viața mai înaltă, pentru lumea mai bună și pentru a străluci în prezența lui Dumnezeu și a Mielului în veșnicie. — How to Live, nr. 2, p. 25-48

Capitolul 3

Cei din familia omenească au adus asupra lor bolile în diferite forme prin obiceiurile lor greșite. Ei nu au învățat cum să trăiască sănătos, iar călcările legilor ființei lor au produs o stare de lucruri deplorabilă. Oamenii au atribuit rareori suferințele cauzelor lor reale, adică propriilor comportamente greșite. Ei și-au îngăduit necumpătarea în mâncare și au făcut din pofta lor un dumnezeu. În toate obiceiurile lor, au manifestat nepăsare cu privire la sănătate și viață, iar când boala a venit asupra lor ca urmare a acestei atitudini, ei și-au formulat singuri credința că Dumnezeu este autorul bolii când, de fapt, comportamentul lor greșit a adus urmarea sigură. Când, în necazul lor, cheamă un medic și își încredințează trupul în mâinile lui, așteptându-se ca el să-i facă bine, medicul le administrează medicamente despre natura cărora ei nu știu nimic și, în încrederea lor oarbă, înghit orice ar alege medicul să le dea. Astfel, adesea sunt administrate otrăvuri puternice al căror efect este acela de a înlănțui natura în toate eforturile ei binevoitoare de a vindeca organismul de abuzul suferit, iar pacientul este trimis în grabă la moarte.

Mama care a avut doar o ușoară stare de indispoziție și care ar fi putut să se vindece prin abținerea de la mâncare pentru o perioadă scurtă și printr-o întrerupere a muncii, beneficiind de liniște și odihnă, în loc să facă lucrul acesta, a chemat un medic. Medicul, care ar fi trebuit să fie pregătit să ofere câteva îndrumări simple și înțelepte, să impună niște restricții în alimentație și să o pună pe calea cea bună, fie este prea neștiutor pentru a face așa, fie este prea nerăbdător să câștige onorariul.

Acest medic face să pară că este un caz grav și administrează otrăvurile

lui pe care, dacă el ar fi bolnav, nu ar îndrăzni să le ia. Starea pacientei se înrăutățește și medicamentele otrăvitoare sunt administrate în cantități mai mari, până când natura este copleșită în eforturile ei și cedează în luptă, iar mama moare. Ea a primit atâtea medicamente, încât i-au produs moartea. Organismul ei a fost otrăvit dincolo de posibilitatea de a fi recuperat. Ea a fost ucisă. Vecinii și rudele se miră de lucrările uimitoare ale Providenței, care a îndepărtat în felul acesta o mamă din mijlocul celor cărora le era folositoare, într-o perioadă când copiii au nevoie atât de mult de grija ei. Când aruncă asupra Sa această greutate a nenorocirii omenești, ei greșesc față de Tatăl nostru cel bun și înțelept. Cerul a dorit ca mama să trăiască, iar moartea ei prematură L-a dezonorat pe Dumnezeu. Obiceiurile greșite ale mamei și lipsa ei de atenție față de legile corpului au îmbolnăvit-o. Otrăvurile la modă ale medicului au fost introduse în organismul ei, au pus capăt existenței ei și au lăsat în urmă copiii neajutorați, loviți și orfani de mamă.

Cele de mai sus nu sunt întotdeauna rezultatul medicamentelor administrate de medic. Bolnavii care iau aceste medicamente otrăvitoare par că se însănătoșesc. În cazul unora, natura are suficientă putere vitală pentru a elimina otrava din organism, așa încât cel bolnav să aibă o perioadă de odihnă și vindecare. Totuși, nu ar trebui să li se acorde niciun merit medicamentelor, deoarece ele nu au făcut decât să împiedice natura în eforturile ei. Toate meritele trebuie să le fie atribuite puterilor de vindecare ale naturii.

Deși pacientul ar putea să se vindece, totuși efortul puternic al naturii a fost necesar pentru a pune în mișcare acțiunea de biruire a otravei care a dăunat organismului și a scurtat viața pacientului. Mulți nu mor sub influența medicamentelor, dar foarte mulți rămân niște epave nefolositoare, disperate, triste, niște suferinzi nefericiți care sunt o povară pentru ei înșiși și pentru societate.

Dacă aceia care iau aceste medicamente ar fi singurii care suferă, răul nu ar fi așa de mare. Dar părinții care înghit medicamentele otrăvitoare nu păcătuiesc numai împotriva lor înșiși, ci și împotriva copiilor lor. Starea viciată a sângelui lor, otrava răspândită în corp, organismul zdruncinat și diferitele boli ce rezultă în urma luării medicamentelor otrăvitoare le sunt transmise copiilor lor, lăsându-le o moștenire nenorocită, care constituie încă o mare cauză a degradării neamului omenesc.

Prin administrarea medicamentelor lor otrăvitoare, medicii au făcut foarte mult pentru a degrada neamul omenesc din punct de vedere fizic, mintal și moral. Oriunde mergi, vei vedea diformitate, boală și debilitate mintală, al căror traseu poate fi urmărit direct până la origine — medicamentele otrăvitoare administrate de mâna unui medic, ca tratament pentru vreo boală. Pentru pacient, așa-zisul tratament s-a dovedit a fi dăunător într-o modalitate îngrozitoare, printr-o experiență dură a suferinței, care a fost mult mai rea decât însăși boala pentru care a fost administrat. Toți cei ce au însușiri raționale normale trebuie să înțeleagă singuri care sunt nevoile organismului lor. Filosofia sănătății ar trebui să fie unul dintre studiile importante pentru copiii noștri. Este foarte important ca organismul omenesc să fie înțeles, iar apoi bărbații și femeile inteligente pot să își fie propriii medici. Dacă ar gândi de la cauză la efect și ar urma lumina care strălucește asupra lor, oamenii ar merge pe o cale care le-ar asigura sănătatea, iar mortalitatea ar fi mult mai mică. Totuși oamenii sunt prea doritori să rămână într-o neștiință nescuzabilă și să își încredințeze trupul în mâna medicilor, în loc să aibă vreo responsabilitate deosebită cu privire la propria sănătate.

Mi-au fost înfățișate câteva ilustrații cu privire la acest subiect important. Prima a fost o familie alcătuită dintr-un tată și o fiică. Fiica era bolnavă, iar tatăl a fost foarte îngrijorat pentru ea și a chemat un medic. În timp ce îl conducea în camera fiicei bolnave, tatăl manifesta o îngrijorare dureroasă. Medicul a examinat pacienta, dar nu a spus decât puțin. Amândoi

au părăsit camera bolnavei. Tatăl l-a informat pe medic că o înmormântase pe mamă, un fiu și o fiică, iar fiica aceasta era tot ce i-a mai rămas din familie. El l-a întrebat îngrijorat pe medic dacă situația fiicei lui era fără speranță.

Atunci, medicul a întrebat cu privire la natura și durata bolii celor ce muriseră. Suspinând, tatăl a relatat faptele dureroase legate de boala celor dragi ai săi: „Fiul meu a suferit mai întâi un atac de febră. Am chemat un medic. El a spus că poate să administreze un medicament care va scădea rapid febra. I-a dat un medicament puternic, dar a fost dezamăgit de efectele lui. Febra a fost redusă, dar starea fiului meu s-a agravat periculos. Atunci, i-a fost dat același medicament, fără să se producă vreo schimbare spre bine. Apoi, medicul a apelat la medicamente tot mai puternice, dar starea fiului meu nu s-a îmbunătățit. Febra a încetat, dar el nu și-a revenit. A slăbit rapid și a murit.

Moartea fiului meu, atât de neașteptată, a fost o mare întristare pentru noi toți, dar îndeosebi pentru mama lui. Vegherea și grija ei în timpul bolii lui și întristarea cauzată de moartea lui subită au fost prea mult pentru sistemul ei nervos și soția mea s-a îmbolnăvit curând. M-am simțit nemulțumit de tratamentul adoptat de medicul acela. Încrederea mea în priceperea lui a fost zguduită și nu am mai putut să-l chem a doua oară. Am chemat un alt medic pentru soția mea suferindă. Acest medic i-a dat o doză mare de opiu, despre care a zis că îi va alina durerile, îi va liniști nervii și îi va da odihna de care avea așa de mare nevoie. Opiul a amețit-o. Ea a dormit și nimic nu a putut să o trezească din amorțeala de moarte. Pulsul și inima îi băteau cu violență din când în când și apoi au slăbit tot mai mult, până când ea a încetat să respire. Astfel, a murit fără să-i adreseze familiei ei nici măcar o privire. Această a doua moarte a părut mai mult decât puteam să suportăm. Toți am fost profund îndurerăți, dar eu am fost în agonie și nu am putut fi mângâiat.

Fiica mea a fost următoarea lovită de boală. Întristarea, grija și vegherea au depășit posibilitățile ei de a suporta, iar puterile ei au cedat și a ajuns pe patul de suferință. Mi-am pierdut deja încrederea în ambii medici pe care îi angajasem. Mi-a fost recomandat un alt medic care are succes în tratarea bolnavilor. Deși locuia la distanță, am fost hotărât să obțin serviciile lui.

Acest al treilea medic a declarat că înțelege cazul fiicei mele. El a spus că era foarte slăbită, că sistemul ei nervos era tulburat și că suferea de febră; febra putea fi ținută sub control, dar era nevoie de timp pentru a o scoate din această stare de slăbiciune. El și-a exprimat o încredere deplină în capacitatea lui de a o vindeca. I-a dat un medicament puternic pentru scăderea febrei. Febra a scăzut, dar au urmat simptome mai alarmante, care s-au complicat mult. Când simptomele s-au schimbat, medicamentele au fost schimbate pentru a corespunde situației. Deși a părut că își revine pentru o vreme sub influența noilor medicamente, speranțele noastre că se va face bine au crescut, numai pentru a ne face dezamăgirea mai amară când starea ei s-a înrăutățit.

Ultima soluție a medicului a fost Calomelul. Pentru un timp, ea a părut că se află între viață și moarte. Apoi, a intrat în convulsii. Când acele spasme foarte îngrijorătoare au încetat, ne-am dat seama de faptul dureros că mintea ei era slăbită. Starea ei a început să se îmbunătățească încet, deși a continuat să sufere mult. Membrele ei erau slabe și deformate, ca efect al otrăvurilor puternice pe care le luase. A zăcut câțiva ani, fiind o suferindă neajutorată și demnă de milă, și a murit în chinuri.”

După această relatare tristă, tatăl l-a privit pe medic implorându-l și rugându-l să-i salveze singurul copil rămas. Medicul a privit trist și îngrijorat, dar nu a prescris nimic. S-a ridicat să plece, spunând că va face o vizită scurtă a doua zi.

Apoi, mi-a fost înfățișată o a doua scenă. Am fost dusă în prezența unei femei, aparent de aproximativ treizeci de ani. Un medic stătea lângă ea și raporta că sistemul ei nervos este tulburat, că sângele ei are impurități și circulă lent și că stomacul ei este într-o stare inactivă. El a spus că îi va da remedii active, care vor îmbunătăți curând starea ei. I-a dat o pudră dintr-un flacon pe care scria Nux Vomica. M-am uitat să văd ce efect va avea asupra pacientei. Se părea că acționează favorabil. Starea ei părea mai bună. Ea era înviorată și chiar părea bucuroasă și activă.

Atenția mea a fost atrasă apoi asupra încă unui caz. Am fost dusă în camera unui tânăr bolnav, care avea febră mare. Un medic stătea lângă patul suferindului cu o porție de medicament luat dintr-un flacon pe care scria Calomel. El i-a administrat această substanță chimică otrăvitoare și se părea că avea loc o schimbare, dar nu spre bine.

Mi-a fost arătat încă un caz. Era cazul unei femei care părea să sufere dureri mari. Un medic stătea lângă patul pacientei și îi administra un medicament luat dintr-un flacon pe care scria: Opiu. La început, medicamentul acesta a părut a influența mintea. Ea vorbea ciudat, dar în cele din urmă a tăcut și a adormit.

Atunci, atenția mi-a fost atrasă asupra primului caz, cel al tatălui care își pierduse soția și doi copii. Medicul era în cameră, stând lângă patul fiicei bolnave. A părăsit încăperea din nou fără a-i da niciun medicament. Când a fost singur cu medicul, tatăl părea foarte tulburat și întreba nerăbdător: „Nu intenționezi să faci nimic? O vei lăsa pe singura mea fiică să moară?”, iar medicul a spus: „Am ascultat istoria tristă a morții soției tale mult iubite și a celor doi copii ai tăi și am aflat de pe buzele tale că toți trei au murit în timp ce erau îngrijiți de medici și luând medicamentele prescrise și administrate de mâinile lor. Medicamentul nu i-a salvat pe cei dragi ai tăi și, ca medic, eu

cred solemn că niciunul dintre ei nu a trebuit sau nu ar fi trebuit să moară. Ei ar fi putut să își revină, dacă nu ar fi fost atât de otrăviți, încât natura a fost slăbită prin abuz și, în final, a fost zdrobită.” El i-a declarat cu hotărâre tatălui agitat: „Nu pot să-i dau medicamente fiicei tale. Voi căuta doar să ajut natura în eforturile ei, îndepărtând orice piedică, iar apoi voi lăsa natura să refacă energiile epuizate ale organismului.” El a pus în mâna tatălui câteva îndrumări pe care i-a cerut să le respecte cu atenție.

„Ține pacienta departe de orice agitație și de orice influență care îi va cauza depresie. Cei care o îngrijesc trebuie să fie voioși și plini de speranță. Ea trebuie să primească o alimentație simplă și să i se dea să bea multă apă curată. Să fie îmbăiată adesea în apă curată, după care să i se facă frecții ușoare. Lumina și aerul să fie lăsate să intre din plin în camera ei. Ea trebuie să aibă parte de o odihnă liniștită și netulburată.”

Tatăl a citit încet rețeta și s-a mirat de cele câteva îndrumări simple pe care le conținea și a părut să se îndoiască de faptul că asemenea mijloace simple vor avea vreun rezultat bun. Medicul i-a zis: „Ai avut suficientă încredere în priceperea mea pentru a pune viața fiicei tale în mâinile mele. Nu-ți retrage încrederea. O voi vizita pe fiica ta în fiecare zi și te voi îndruma în tratarea cazului ei. Urmează îndrumările mele, iar eu sunt încrezător că în câteva săptămâni ți-o voi prezenta într-o stare de sănătate mult mai bună, dacă nu pe deplin vindecată.”

Tatăl a privit trist și cu îndoială, dar a fost de acord cu decizia medicului. El s-a temut că fiica lui va muri dacă nu va lua niciun medicament.

Al doilea caz mi-a fost prezentat din nou. Pacienta păruse că era mai bine sub influența medicamentului Nux Vomica. Stătea ridicată, înfășurându-se strâns cu un șal și plângându-se de frig. Aerul din cameră nu era curat. Era

încălzit și își pierduse vitalitatea. Aproape fiecare crăpătură pe unde putea să intre aer curat era acoperită pentru a o proteja pe pacientă de senzația dureroasă de frig pe care o simțea îndeosebi la ceafă și în jos, pe coloana vertebrală. Dacă ușa era lăsată întredeschisă, ea părea agitată și tulburată și cerea să fie închisă, deoarece ea era răcită. Nu putea să suporte nici măcar o gură de aer venind de la ușă sau de la geamuri. Un domn inteligent stătea privind-o cu milă și le-a spus celor prezenți: „Acesta este cel de-al doilea efect al medicamentului Nux Vomica. Este simțit îndeosebi la nivelul nervilor și afectează întregul sistem nervos. Pentru o vreme, va avea loc o acțiune puternică asupra nervilor. Dar, când puterea acestui medicament va trece, va simți friguri și oboseală. Medicamentul agită și învigoarează, dar tot la fel de mari vor fi slăbiciunea și amorțeala care vor urma.”

Al treilea caz mi-a fost prezentat din nou. Era acel tânăr căruia i-a fost administrat Calomel. El suferea mult. Buzele îi erau vinete și umflate. Gingiile îi erau inflamate. Limba era îngroșată și umflată, iar saliva îi curgea din gură în cantități mari. Domnul cel inteligent pe care l-am menționat înainte privea cu tristețe spre suferind și a zis: „Aceasta este influența preparatelor cu mercur. Tânărului acestuia i-a rămas suficientă energie nervoasă pentru a începe un război cu acest intrus, acest medicament otrăvitor, pentru a-l elimina din organism. Multora nu le-a mai rămas suficientă putere vitală care să intre în acțiune, natura este copleșită și își încetează eforturile, iar victima moare.”

Cazul al patrulea, femeia căreia i se dăduse opiu, mi-a fost prezentat din nou. Ea se trezise din somn foarte obosită. Minteaa îi era tulburată. Era nerăbdătoare și iritată, găsind motive de ceartă cu prietenii cei mai buni și imaginându-și că nu au încercat să îi aline suferințele. Își ieșise din minți și delira. Domnul menționat înainte privea cu tristețe la suferindă și le-a zis celor prezenți: „Acesta este cel de-al doilea efect al opiumului.” Medicul ei a fost chemat. El i-a dat o doză mai mare de opiu, care i-a liniștit delirul, dar a făcut-o să fie foarte vorbăreț și voioasă. Ea era împăcată cu toți cei din jur

și își exprima multă dragoste față de cunoștințe și față de rude. Însă curând a început să fie somnolentă și a căzut într-o stare de amorțeală. Domnul menționat anterior a zis cu solemnitate: „Starea ei de sănătate nu este mai bună acum decât atunci când delira cu furie. Starea ei este categoric mai rea. Acest medicament otrăvitor, opiul, oferă o alinare temporară a durerii, dar nu îndepărtează cauza. El doar amorțește creierul, făcându-l incapabil să primească impresii de la nervi. Atâta vreme cât creierul este insensibil în felul acesta, auzul, gustul și vederea sunt afectate. Când influența opiului trece, iar creierul se trezește din starea de paralizie, nervii, a căror comunicare cu creierul a fost întreruptă, anunță mai puternic decât oricând durerile din organism, din cauza suferinței suplimentare pe care organismul a suportat-o prin primirea acestei otrăvi. Fiecare medicament în plus dat pacientei, fie opiu, fie o altă otravă, va complica situația și va face vindecarea pacientei mai lipsită de speranță. Medicamentele date pentru a amorți, oricare ar fi, tulbură sistemul nervos. Deși simplu inițial, un rău pe care natura a început să-l biruiască singură, și pe care l-ar fi biruit dacă ar fi fost lăsată în pace, a fost înrăutățit de zece ori prin medicamentele otrăvitoare care au fost introduse în organism și care constituie o boală distrugătoare în ele însele, obligând restul de puteri vitale la o acțiune extraordinară de a lupta împotriva medicamentului intrus și a-l elimina.”

Am fost dusă din nou în camera bolnavei din primul caz, cel al tatălui și al fiicei lui. Fiica stătea lângă tatăl ei, voioasă și fericită, cu o aură de sănătate pe chip. Tatăl o privea cu satisfacție și fericit, chipul său exprimând recunoștința inimii, pentru că singurul lui copil i-a fost cruțat. Medicul ei a intrat și, după ce a discutat puțin cu tatăl și copilul, s-a ridicat să plece. El i-a spus tatălui următoarele: „Îți încredințez fiica însănătoșită. Nu i-am dat niciun medicament, așa încât să o pot lăsa cu un organism neafectat de medicamente. Medicamentele nu ar fi putut să realizeze niciodată lucrul acesta. Ele tulbură mașinăria fină a naturii și distrug organismul; ucid, dar nu tratează niciodată. Numai natura deține puteri vindecătoare. Numai ea poate să refacă energiile epuizate și să repare daunele pe care corpul le-a suferit

prin lipsa de atenție față de legile ei precise.”

Apoi, l-a întrebat pe tată dacă era mulțumit cu modul aceasta de tratament. Tatăl cel fericit și-a exprimat recunoștința din toată inima și satisfacția deplină, spunând: „Am învățat o lecție pe care nu o voi uita niciodată. A fost dureroasă, totuși de o valoare neprețuită. Acum sunt convins că soția mea și copiii nu ar fi trebuit să moară. Viața lor a fost sacrificată, în timp ce se aflau în mâinile medicilor, prin medicamentele lor otrăvitoare.”

Apoi, mi-a fost arătat cazul al doilea, pacienta căreia i se administrase Nux Vomica. Doi îngrijitori au ajutat-o să se mute de pe scaun în pat. Aproape că își pierduse capacitatea de a-și folosi membrele. Nervii spinali erau paralizați parțial, iar membrele își pierduseră puterea de a susține greutatea corpului. Tușea îngrijorător și respira cu dificultate. A fost pusă pe pat și curând și-a pierdut auzul și vederea. A zăcut în felul acesta un timp, apoi a murit. Domnul menționat anterior a privit cu tristețe trupul fără viață și le-a zis celor prezenți: „Iată efectul lent și pe termen lung al medicamentului Nux Vomica asupra organismului omenesc. La început, energia nervoasă a fost stârnită la o acțiune extraordinară pentru a combate această otrăvă. Această acțiune a fost urmată de oboseală, iar rezultatul final a fost paralizia nervilor. Medicamentul acesta nu are același efect asupra tuturor. Unii, care au organisme puternice, își pot reveni după abuzurile la care sunt supuși, în timp ce alții, a căror putere de viață nu este atât de mare, care au organisme slăbite, nu și-au mai revenit niciodată după ce au primit chiar și o singură doză și mulți mor fără nicio altă cauză, decât efectele unei doze din otrava aceasta. Efectele ei au întotdeauna tendința de a aduce moartea. Când otrăvurile acestea sunt introduse în organism, viața pacientului depinde de starea și de puterea corpului său. Nux Vomica poate să slăbească membrele, să paralizeze, să distrugă sănătatea pentru totdeauna, dar nu vindecă niciodată.”

Cazul al treilea mi-a fost prezentat din nou. Este cazul tânărului căruia îi fusese administrat Calomel. El era un suferind vrednic de milă. Membrele îi erau slăbite într-o mare măsură. El a declarat că suferințele lui erau dincolo de orice descriere, iar viața îi era o mare povară. Domnul pe care l-am menționat de repetate ori a privit la suferind cu tristețe și milă și a zis: „Acesta este efectul Calomelului. El torturează organismul atâta vreme cât mai rămâne o particulă de medicament în interiorul lui. Dacă pacientul trăiește, medicamentul nu-și pierde proprietățile prin rămânerea îndelungată în organism. El inflamează încheieturile și adesea face oasele să putrezească. De multe ori se manifestă prin tumori, ulcere și cancere, care apar după ani de zile de când a fost introdus în organism.”

Al patrulea caz mi-a fost prezentat din nou — pacienta căreia îi fusese administrat opiu. Fața îi era umflată, ochii erau neliniștiți și sticloși. Mâinile tremurau neputincioase, iar ea părea să fie foarte agitată, imaginându-și că toți cei prezenți erau uniți împotriva ei. Minte îi era complet zdruncinată și striga într-un mod vrednic de milă. Medicul a fost chemat și a părut să nu fie mișcat de aceste manifestări îngrozitoare. El i-a dat pacientei o doză mai puternică de opiu, despre care a spus că o va face bine. Strigătele ei nu au încetat decât când a ajuns să fie amețită complet. Apoi, a intrat într-o amorțeală de moarte. Domnul menționat a privit la pacientă și a zis cu tristețe: „Zilele ei sunt numărate. Eforturile pe care natura le-a făcut de atât de multe ori au fost copleșite de otrava aceasta, iar puterile vitale sunt epuizate, pentru că au fost silite de repetate ori să facă o lucrare nenaturală pentru a elibera organismul de medicamentul acesta otrăvitor. Eforturile naturii sunt pe punctul de a înceta, iar atunci viața de suferință a pacientei se va încheia.”

Mai multe morți au fost determinate de medicamente, decât de toate celelalte cauze la un loc. Dacă în țară ar fi fost un medic în loc de mii, o parte uriașă a mortalității premature ar fi fost împiedicată. Nenumărați medici și nenumărate medicamente au adus un blestem asupra locuitorilor pământului

și au dus mii și zeci de mii de oameni la o moarte prematură.

Plăcerea de a mânca prea des și în cantități prea mari suprasolicită organele digestive și produce o stare febrilă a organismului. Sângele ajunge să nu mai fie curat, iar apoi apar tot felul de boli. Este chemat un medic care prescrie un medicament ce aduce o alinare imediată, dar nu tratează boala. Medicamentul ar putea să schimbe forma bolii, dar adevăratul rău este mărit de zece ori. Natura ar fi făcut tot ce ar fi putut mai bine pentru a elibera organismul de acumularea de impurități și, dacă ar fi fost lăsată singură, fiind ajutată de binecuvântările obișnuite ale Cerului, cum ar fi aerul și apa curată, ar fi avut loc o vindecare rapidă și sigură.

În astfel de situații, cei suferinzi pot să facă pentru ei înșiși lucruri pe care alții nu sunt în stare să le facă la fel de bine. Ei ar trebui să înceapă prin a elibera natura de povara ce i-a fost impusă. Ei ar trebui să îndepărteze cauza. Să postească un timp scurt și să-i dea stomacului posibilitatea de a se odihni. Să reducă starea febrilă a organismului printr-o folosire atentă și înțeleaptă a apei. Eforturile acestea vor ajuta natura în lupta ei de a elibera organismul de impurități. Totuși, în general, cei care suferă devin nerăbdători. Ei nu sunt dispuși să exercite renunțarea la sine și să sufere puțin de foame. Ei nu sunt dispuși nici să aștepte ca procesul lent al naturii să refacă energiile suprasolicitate ale organismului. Dar sunt hotărâți să primească alinare imediat și iau medicamentele puternice prescrise de medici. Natura își făcea bine lucrarea și ar fi triumfat, dar, în timp ce își îndeplinea sarcina, o substanță străină și otrăvitoare a fost introdusă în corp. Ce greșală! Natura maltrată trebuie acum să lupte cu două rele, în loc de unul. Ea lasă lucrarea în care era angajată și începe cu hotărâre să alunge intrusul nou introdus în organism. Natura simte această dublă consumare a resurselor ei și ajunge să fie slăbită.

Medicamentele nu vindecă niciodată boala 75. Ele doar schimbă forma și localizarea. Numai natura însăși este un vindecător eficient și cu cât mai

bine ar putea ea să își îndeplinească misiunea, dacă ar fi lăsată singură. Totuși privilegiul acesta îi este acordat rareori. Dacă natura slăbită suportă povara și, în cele din urmă, își îndeplinește într-o mare măsură sarcina dublă, iar pacientul trăiește, meritul îi este atribuit medicului. Dar, dacă natura nu reușește să alunge otrava din organism, iar pacientul moare, faptul acesta este denumit o hotărâre minunată a Providenței. Dacă pacientul ar fi ales posibilitatea de a elibera natura supraîmpovărată la timpul potrivit și ar fi folosit cu înțelepciune apa curată, cazurile acestea de moarte cauzată de medicamente ar fi putut fi evitate în totalitate. Folosirea apei nu poate să realizeze decât puțin, dacă pacientul nu simte și necesitatea de a-și supraveghea strict alimentația.

Mulți trăiesc călcând legile sănătății și nu cunosc relația dintre obiceiurile lor în mâncare, băutură și muncă și menținerea sănătății. Ei nu își dau seama de starea lor reală, până când natura nu protestează, prin junghiuri și dureri, împotriva abuzurilor pe care le suferă. Chiar și atunci, dacă bolnavii nu ar face altceva decât să înceapă lucrarea corect și ar apela la mijloacele simple pe care le-au neglijat — folosirea apei și alimentația corespunzătoare — natura ar avea exact ajutorul pe care îl cere și pe care ar fi trebuit să-l aibă de multă vreme. Dacă aceasta este calea urmată, în general, pacientul se va vindeca fără a rămâne cu sechele.

Când în organism sunt introduse medicamente, acestea par să aibă un efect benefic pentru o vreme. Poate să aibă loc o schimbare, dar boala nu este vindecată. Ea se va manifesta sub o altă formă. În eforturile naturii de a elimina medicamentul din organism, uneori suferința puternică este cauzată de pacient. Boala pentru care este administrat medicamentul ar putea să dispară, numai pentru a apărea din nou într-o formă nouă, cum ar fi bolile de piele, ulcerele, durerile de încheieturi, iar uneori într-o formă mai periculoasă și mortală. Ficatul, inima și creierul sunt afectate de medicamente și, adesea, toate organele acestea sunt împovărate de boală și, frecvent, nefericiții care au fost supuși tratamentului, dacă trăiesc, ajung invalizi pe viață, târându-și

obosiți existența nenorocită. Oh, cât de mult costă acel medicament otrăvitor! Chiar când nu este plătit cu viața, el tot costă prea mult. Natura a fost schilodită în toate eforturile ei. Întreaga mașinărie este dereglată, iar în viitor, când sunt necesare pentru a îndeplini o parte mai importantă în unitate cu toate celelalte funcții fine ale mașinăriei naturii, aceste funcții fine care au fost deteriorate nu mai sunt pregătite și suficient de puternice în săvârșirea lucrării lor și întregul organism simte lipsa. Organele acestea care ar fi trebuit să fie într-o stare sănătoasă sunt slăbite, iar sângele ajunge să conțină impurități. Natura continuă să lupte și pacientul suferă de diferite boli, până când are loc o întrerupere neașteptată a eforturilor ei și urmează moartea. Cei care mor din cauza folosirii medicamentelor sunt mai mulți decât toți cei care ar fi murit de boală, dacă natura ar fi fost lăsată să-și facă lucrarea ei.

Foarte multe vieți au fost sacrificate de medicii care administrează medicamente pentru boli necunoscute. Ei nu știu cu adevărat care este cu exactitate boala de care suferă pacientul. Însă de la medici se așteaptă să știe într-o clipă ce să facă și, dacă nu acționează imediat, ca și când ar înțelege perfect boala, bolnavii și prietenii lor nerăbdători îi consideră a fi niște medici incompetenți. Prin urmare, pentru a satisface părerile greșite ale bolnavilor și ale prietenilor lor, trebuie să fie administrate medicamente, se fac experimente și teste pentru a vindeca pacientul de o boală pe care medicul nu o cunoaște. Natura este încărcată cu medicamente otrăvitoare pe care nu poate să le elimine din organism. Medicii înșiși sunt convinși adesea că au folosit medicamente puternice pentru o boală care nu a existat, iar consecința a fost moartea.

Medicii merită să fie criticați, dar nu sunt ei singurii vinovați. Bolnavii înșiși, dacă ar fi răbdători, dacă ar ține un regim alimentar și ar suferi puțin, dându-i naturii timp să se refacă, s-ar vindeca mult mai repede fără folosirea vreunui medicament. Numai natura deține puteri vindecătoare. Medicamentele nu au nicio putere de a vindeca, dar, de cele mai multe ori, vor împiedica natura în eforturile ei. În cele din urmă, ea trebuie să facă

lucrarea de vindecare. Cei bolnavi se grăbesc să se facă bine, iar prietenii celor bolnavi sunt nerăbdători. Ei doresc medicamente și, dacă nu simt în organismul lor acea influență puternică pe care concepțiile lor greșite îi determină să creadă că ar trebui să o simtă, ei schimbă medicul, nerăbdători. Adesea, schimbarea mărește răul. Ei trec printr-un nou tratament cu medicamente, la fel de periculos ca primul și mai fatal, deoarece tratamentele nu se potrivesc unul cu altul, iar organismul este otrăvit peste măsură.

Mulți nu au experimentat niciodată efectele benefice ale apei și le este teamă să folosească una dintre binecuvântările cele mai mari ale Cerului. Unii au refuzat să folosească apa pentru bolnavii care sufereau de febră mare, de teamă că le va face rău. Dacă, în starea lor febrilă, li s-ar fi dat să bea apă din belșug și li s-ar fi pus comprese, zile și nopți lungi de suferință ar fi fost evitate și multe vieți prețioase ar fi fost cruțate. Însă mii de oameni au murit de febră violentă care i-a mistuit până când combustibilul care a alimentat febra a fost consumat, energiile vitale au fost epuizate și bolnavii au murit în agonia cea mai mare, fără a li se îngădui să bea apă pentru a-și alina setea arzătoare. Apa care este folosită să stingă flăcările violente ce cuprind clădirile fără simțuri nu le este îngăduită fapturilor omenești pentru a stinge focul care le consumă energiile vitale.

Nenumărați oameni rămân într-o neștiință de neiertat cu privire la legile care guvernează ființa. Ei se întreabă de ce neamul omenesc este atât de slab și de ce atât de mulți mor prematur. Oare nu este o cauză? Medicii care pretind că înțeleg organismul omenesc prescriu pentru pacienții lor, și chiar pentru copiii lor dragi și pentru tovarășii lor de viață, otrăvuri lente pentru a învinge boala sau a trata indispoziții ușoare. Cu siguranță, ei nu pot să-și dea seama de răul acestor lucruri, deoarece, dacă ar înțelege, nu ar proceda astfel. Efectele otrăvii ar putea să nu fie simțite imediat, dar ea își face sigur lucrarea în organism, subminându-l și slăbind natura în eforturile ei. Cei care sunt tratați în felul acesta sunt bolnavi fără încetare și iau medicamente continuu. Totuși, dacă ascultați conversațiile lor, îi veți auzi

adesea laudând medicamentele pe care le folosesc și recomandându-le altora, pentru că lor le-au făcut bine. Celor care sunt în stare să gândească de la cauză la efect li se va părea că fețele slabe, plângerile continue cu privire la stările de indispoziție și boală, precum și starea generală de epuizare a celor ce pretind că li s-a făcut bine constituie dovezi suficiente ale influenței distrugătoare de sănătate a medicamentelor. Totuși, mulți sunt atât de orbiți, încât nu văd că toate medicamentele pe care le-au luat nu i-au tratat, ci i-au făcut să le fie mai rău. Între bolnavi, cei care s-au îmbolnăvit din cauza medicamentelor sunt pe locul întâi în lume ca număr. Ei sunt în general iritabili, supărăcioși, mereu bolnavi, ducând o existență nenorocită de pe o zi pe alta și par să trăiască numai pentru a solicita exercitarea continuă a răbdării celorlalți. Medicamentele otrăvitoare nu i-au ucis imediat, deoarece natura nu este dispusă să renunțe la viață. Ea nu vrea să își înceteze lupta. Însă acești bolnavi care iau mereu medicamente nu sunt niciodată bine.

Varietatea nesfârșită de medicamente de pe piață și numeroasele reclame cu privire la noi medicamente și amestecuri care, după cum spun ei, „tratează miraculos”,ucid sute de oameni, în loc să îi facă bine unuia singur. Cei ce sunt bolnavi nu au răbdare. Ei vor lua medicamente diferite, dintre care unele sunt foarte puternice, deși nu știu nimic despre natura amestecurilor. Totuși ei continuă să mențină dozele și să fie tot mai bolnavi, până când mor. Unii vor lua medicamente cu orice risc. Prin urmare, lăsați-i să ia aceste amestecuri dăunătoare și diferitele otrăvuri mortale pe propria răspundere. Slujitorii lui Dumnezeu să nu administreze medicamente despre care știu că, în timp, au efecte dăunătoare asupra organismului, chiar dacă alină suferința prezentă. — How to Live, nr. 3, p. 49-64

Capitolul 4

Când o boală gravă pătrunde într-o familie, este foarte necesar ca fiecare membru să acorde o atenție strictă curățeniei personale și alimentației pentru a-și păstra starea de sănătate și, procedând astfel, să se întărească

împotriva bolii. De asemenea, este de cea mai mare importanță ca încăperea bolnavului să fie aerisită corespunzător încă de la început. Faptul acesta va fi benefic pentru cel bolnav și foarte necesar pentru a-i păstra sănătoși pe cei ce sunt obligați să rămână mult timp în camera lui.

Este foarte important ca încăperea în care se află bolnavul să aibă o temperatură potrivită. Stabilirea acesteia nu poate să fie făcută corect dacă este lăsată la alegerea îngrijitorilor, deoarece ei ar putea să nu fie cei mai buni evaluatori ai temperaturii corecte. Unii oameni cer mai multă căldură decât alții și s-ar simți confortabil într-o cameră în care alții ar simți că le este prea cald. Dacă fiecare dintre aceștia are libertatea de a întreține focul pentru a se potrivi ideilor sale cu privire la căldura corespunzătoare, atmosfera din camera bolnavului va fi oricum, numai potrivită, nu. Uneori, temperatura va fi deranjant de mare pentru pacient, iar alteori va fi prea rece, fapt ce va avea efectul cel mai dăunător asupra bolnavului. Prietenii celui bolnav sau îngrijitorii, care nu dorm din cauza îngrijorării și a vegherii și care sunt treziți brusc noaptea pentru a îngriji bolnavul, sunt predispuși la frisoane. Astfel de oameni nu sunt niște termometre corecte pentru a stabili temperatura sănătoasă din camera bolnavului. Lucrurile acestea par a fi lipsite de importanță, dar au o legătură foarte mare cu vindecarea. În multe situații, viața bolnavului a fost pusă în pericol de schimbările extreme de temperatură din cameră.

Când vremea este plăcută, bolnavii să nu fie în niciun caz lipsiți de posibilitatea de a beneficia din plin de aer curat. Camerele lor s-ar putea să nu fie întotdeauna construite așa încât să îngăduie ca ușile și ferestrele să poată fi deschise, fără ca aerul să vină direct peste ei, expunându-i la răceală. În astfel de cazuri, ar trebui să fie deschise ferestrele și ușile într-o cameră alăturată și aerul curat să fie lăsat să intre în camera ocupată de bolnav. Aerul curat se va dovedi mai benefic decât medicamentele și este mult mai important pentru bolnavi decât mâncarea. Bolnavii s-ar simți mai bine și s-ar vindeca mai repede dacă ar fi lipsiți de hrană, decât de aer curat.

Mulți bolnavi au fost închiși săptămâni și luni în câte o cameră, lipsiți de lumină și de aerul curat și înviorător de afară, ca și când aerul ar fi fost un vrăjmaș ucigător, în timp ce era tocmai tratamentul de care ei aveau nevoie pentru a se face bine. Întregul organism a fost slăbit și îmbolnăvit din cauza lipsei de aer, iar natura s-a prăbușit sub povara de impurități acumulate, pe lângă otrăvurile la modă administrate de medici, până când a fost copleșită și doborâtă în eforturile ei, iar bolnavii au murit. Ei ar fi putut să trăiască. Cerul nu a vrut moartea lor. Ei au murit ca victime ale propriei neștiințe, ale neștiinței prietenilor lor și ale neștiinței și amăgirii medicilor care le-au dat otrăvuri la modă și nu le-au îngăduit să bea apă curată și să respire aer proaspăt spre a înviora organele vitale, a curăța sângele și a ajuta natura în sarcina ei de a birui stările rele din organism. Aceste remedii valoroase, pe care Cerul le-a oferit fără bani și fără plată, au fost lăsate deoparte și considerate nu numai ca fiind lipsite de valoare, ci chiar ca fiind niște dușmani periculoși, în timp ce otrăvurile prescrise de medici au fost luate cu o încredere oarbă.

Mii de oameni au murit din lipsă de apă curată și aer proaspăt, deși ar fi putut să trăiască. Mii de bolnavi aflați în viață, care sunt o povară pentru ei înșiși și pentru ceilalți, cred că viața lor depinde de medicamentele primite de la medici. Ei se feresc continuu de aer și evită folosirea apei. Tocmai acestea sunt binecuvântările de care au nevoie spre a se face bine. Dacă ar fi vrut să fie iluminați să renunțe la medicamente, să se obișnuiască să facă exerciții fizice în aer liber, să își aerisească încăperile din casă atât vara, cât și iarna, și să folosească apa curată pentru băut și îmbăiat, ar fi fost mult mai sănătoși și mai fericiți, în loc să ducă o existență nenorocită de pe o zi pe alta.

Datoria îngrijitorilor și a surorilor medicale din camera bolnavului este aceea de a avea o grijă specială de propria sănătate, îndeosebi în cazurile critice de febră și de tuberculoză. Nu trebuie să fie o singură persoană care să îngrijească bolnavul fără încetare. Este mai sigur să fie două sau trei

persoane, surori medicale atente și inteligente, care să se ocupe cu rânduială de îngrijirea bolnavului. Fiecare ar trebui să facă exerciții fizice în aer liber cât mai des cu putință. Acest lucru este important pentru cei ce îngrijesc bolnavii, îndeosebi dacă prietenii bolnavilor fac parte din categoria celor ce continuă să considere aerul ca fiind un dușman și nu îngăduie ca ferestrele și ușile să fie deschise. În cazul acesta, bolnavii și îngrijitorii sunt obligați să respire o atmosferă tot mai otrăvitoare de la o zi la alta, din cauza neștiinței de neiertat a prietenilor celor bolnavi.

În foarte multe cazuri, îngrijitorii nu cunosc nevoile organismului și relația dintre aerul curat și sănătate, nici efectul distrugător al inhalării aerului viciat din camera bolnavului. Astfel, viața celor bolnavi este pusă în pericol, iar îngrijitorii înșiși sunt predispuși să ia bolile, să își piardă sănătatea și chiar viața.

Dacă într-o familie apare febra, adesea sunt mai mulți care suferă de aceeași boală. Nu ar trebui să fie astfel, dacă obiceiurile familiei ar fi corecte. Dacă alimentația lor este corespunzătoare și respectă regulile curățeniei, dându-și seama de necesitatea aerisirii, febra nu trebuie să se extindă la încă un membru al familiei. Motivul pentru care există în unele familii și îi expune pe îngrijitori la pericol este acela că infecția otrăvitoare nu este scoasă din încăperea bolnavului, prin curățenie și aerisire corespunzătoare.

Dacă îngrijitorii cunosc principiile sănătății și își dau seama de necesitatea aerisirii pentru propriul bine, precum și pentru binele pacientului, și dacă atât rudele, cât și bolnavii se împotrivesc pătrunderii aerului și luminii în cameră, îngrijitorii nu ar trebui să aibă niciun fel de muștrări de conștiință pentru faptul că părăsesc camera bolnavului. Ei ar trebui să se simtă eliberați de obligațiile lor față de bolnavi. Nimeni nu are datoria de a risca să se îmbolnăvească și de a-și pune în pericol viața prin respirarea unei atmosfere otrăvitoare. Dacă bolnavii vor cădea victime propriilor idei greșite și vor împiedica să intre în încăperea binecuvântările cele mai importante ale

Cerului, lăsați-i să facă așa, dar nu cu riscul de a pune în pericol viața celor ce ar trebui să trăiască.

Din simțul datoriei, o mamă și-a lăsat familia și a mers să ajute în camera bolnavului, unde nu era îngăduit aerul curat. Ea s-a îmbolnăvit pentru că a respirat atmosfera bolnavă care i-a afectat întregul organism. După o perioadă de multă suferință, ea a murit, lăsându-și copiii orfani. Cel bolnav, care a avut parte de simpatia și grija neegoistă a acestei mame, s-a vindecat, dar nici bolnavul, nici prietenii lui nu au înțeles că viața cea prețioasă a fost jertfită din cauza neștiinței ei cu privire la relația dintre aerul curat și sănătate. De asemenea, ei nu au simțit nicio responsabilitate cu privire la copiii loviți de întristare și lipsiți de grija duioasă a mamei.

Uneori, mamele le-au îngăduit fiicelor lor să îngrijească bolnavii în încăperi neaerisite și, după aceea, au fost nevoite să le îngrijească ele pe aceste fiice pe parcursul perioadei de boală. Din cauza temerilor și a îngrijirii copilei ei, mama s-a îmbolnăvit și, adesea, una dintre ele sau amândouă au murit ori au rămas cu sănătatea slăbită, niște invalide suferinde pe viață. Există o listă jalnică a relelor care își au originea în camera bolnavului, unde aerul curat de afară este exclus. Toți cei care respiră atmosfera aceasta otrăvitoare calcă legile făpturii lor și sunt nevoiți să suporte pedeapsa.

În general, bolnavii sunt suprasolicitați de vizitatorii prea numeroși, care vorbesc cu ei și îi obosec prin deschiderea unor subiecte diferite de conversație, în timp ce ei au nevoie de liniște și odihnă netulburată. Mulți s-au îmbolnăvit prin suprasolicitare. Energiile lor epuizate îi obligă să înceteze munca și ajung pe patul suferinței. Odihna, eliberarea de griji, lumina, aerul curat, apa curată și alimentația simplă sunt tot ce au nevoie pentru a se face bine. O bunătate greșit înțeleasă îi determină pe mulți să-i viziteze pe cei bolnavi, din amabilitate. Adesea, după ce primesc vizitatori, bolnavii petrec o noapte de nesomn și suferință. Ei au fost agitați într-o anumită măsură, iar reacția a fost prea mare pentru energiile lor deja epuizate și, ca urmare a

acestor vizite la modă, au fost aduși într-o stare foarte periculoasă, iar viața lor a fost jertfită din cauza lipsei de prudență și de înțelepciune.

Uneori bolnavii se simt mulțumiți să fie vizitați și să știe că prietenii nu i-au uitat în suferința lor. Deși vizitele le-ar putea aduce satisfacție bolnavilor, în multe cazuri, aceste vizite la modă au schimbat balanța — când bolnavul se vindeca, balanța a înclinat deodată spre moarte. Cei care nu pot să fie de folos ar trebui să fie precauți cu privire la vizitarea bolnavilor. Dacă nu pot să facă niciun bine, ei pot să facă rău. Totuși bolnavii nu trebuie să fie neglijați. Ei ar trebui să aibă parte de îngrijirea cea mai bună și de simpatia prietenilor și a rudelor.

Unor bolnavi li s-a făcut mult rău din cauza obiceiului universal de a avea veghetori noaptea. În cazurile grave, lucrul acesta ar putea fi necesar, dar adesea se întâmplă ca bolnavului să i se facă mai mult rău prin practica aceasta. A fost obiceiul ca aerul să nu fie lăsat să intre în camera bolnavului. Atmosfera din astfel de camere este cel puțin foarte impură, fapt care agravează mult starea bolnavului. Pe lângă aceasta, faptul de a avea unul sau doi veghetori care consumă puținul aer vital ce și-ar putea găsi intrarea în camera bolnavului prin crăpăturile ușilor și ferestrelor iau de la el această putere vitală și îl lasă mai slăbit decât dacă ar fi fost lăsat singur. Răul nu se încheie aici. Chiar și un singur veghetor va face mai mult sau mai puțin deranj, care îl va tulbura pe bolnav. Totuși, acolo unde sunt doi veghetori, adesea aceștia conversează, uneori cu voce tare, dar mai adesea în șoaptă, fapt care agită nervii bolnavului mult mai mult decât vorbitul cu voce tare.

Bolnavii suferă multe nopți de nesomn pline de suferință din cauza veghetorilor. Dacă ar fi lăsați singuri, în întuneric, știind că toți se odihnesc, ei s-ar putea liniști mult mai bine pentru a dormi, iar dimineața s-ar trezi refăcuți. Fiecare gură de aer vital în camera bolnavului este de valoarea cea mai mare, deși mulți bolnavi sunt foarte neștiutori cu privire la lucrul acesta. Ei se simt foarte deprimați și nu știu care este motivul. O gură de aer curat în

camera lor ar fi avut o influență fericită și înviorătoare asupra lor.

Totuși, dacă le este frică de aer și se feresc de binecuvântarea aceasta, puținul aer care este îngăduit să ajungă la ei nu ar trebui să fie consumat de veghetori sau de flacăra lămpii. Îngrijitorii celor bolnavi ar trebui, dacă este posibil, să-i lase să se liniștească și să se odihnească noaptea, în timp ce ei ocupă o cameră alăturată.

Orice zgomot și orice agitație inutilă să fie evitate în camera bolnavului și în întreaga casă să fie păstrată cât mai multă liniște cu putință. Neștiința, uitarea și nepăsarea au cauzat moartea multora care ar fi putut să trăiască, dacă ar fi primit o îngrijire corespunzătoare din partea unor oameni înțelepți și atenți. Ușile să fie deschise și închise cu mare atenție, iar îngrijitorii să nu se grăbească, să fie calmi și să exercite stăpânire de sine.

Dacă este posibil, în camera bolnavului să circule aerul zi și noapte. Curentul de aer să nu vină direct peste bolnav. Când febra este violentă, nu există un pericol mare de a răci. Totuși, când vin crizele, este nevoie de o grijă deosebită, iar febra va trece. Apoi, va fi necesară o grijă continuă pentru a păstra vitalitatea organismului. Cel bolnav trebuie să aibă aer curat și înviorător. Dacă nu poate fi concepută nicio altă cale și este cu putință, bolnavul trebuie să fie mutat în altă cameră și în alt pat, în timp ce camera lui, patul și așternuturile sunt curățite prin aerisire. Dacă aceia care sunt sănătoși au nevoie de binecuvântările luminii și ale aerului și trebuie să respecte regulile curățeniei pentru a rămâne sănătoși, cei bolnavi au o nevoie chiar mai mare de acestea, proporțional cu starea lor slăbită.

Multă suferință ar fi putut fi evitată, dacă toți s-ar fi străduit să prevină boala, printr-o respectare strictă a legilor sănătății. Trebuie să fie respectate regulile stricte ale curățeniei. Când sunt sănătoși, mulți nu depun eforturi pentru a-și păstra sănătatea. Ei neglijează curățenia personală și nu sunt

atenți să-și păstreze îmbrăcămintea curată. Impuritățile ies continuu și imperceptibil din corp prin pori, iar dacă suprafața pielii nu este păstrată într-o stare de sănătate, organismul este împovărat de aceste reziduuri. Dacă nu este spălată adesea și nu este aerisită frecvent, îmbrăcămintea purtată este murdărită de impuritățile care ies din corp prin transpirația perceptibilă și imperceptibilă. Iar dacă hainele purtate nu sunt curățite frecvent de aceste impurități, porii pielii absorb înapoi reziduurile eliminate. Dacă nu li se îngăduie să iasă, impuritățile corpului sunt luate înapoi în sânge și sunt forțate să ajungă la organele interne. Natura face un efort pentru a curăța organismul și a-l elibera de impuritățile otrăvitoare, iar efortul acesta produce febra și boala. Totuși, chiar și atunci, dacă aceia care suferă ar ajuta natura în eforturile ei prin folosirea apei curate, ar fi evitată multă suferință. În loc de a face așa și de a căuta să îndepărteze substanțele otrăvitoare din organism, mulți introduc mai multă otravă mortală pentru a înlătura o otravă deja aflată acolo.

Dacă și-ar da seama de urmările benefice ale curățeniei depline, membrii fiecărei familii ar face eforturi deosebite pentru a îndepărta fiecare necurăție de pe corpul lor și din casele lor și și-ar spori eforturile de a păstra curățenia în jurul casei. Mulți îngăduie ca vegetația care putrezește să rămână în jurul casei. Ei nu își dau seama de influența acestor lucruri. Din aceste substanțe aflate în putrezire iese fără încetare o emanație care otrăvește aerul. Prin inhalarea aerului poluat, sângele este otrăvit, plămânii sunt afectați și întregul organism este îmbolnăvit. Inhalarea aerului afectat de aceste substanțe aflate în putrezire va fi cauza bolilor de toate felurile.

Multe familii au fost lovite de febră, unii au murit, iar cei rămași din cercul familiei aproape că au murmurat împotriva Creatorului lor din cauza doliului lor tulburător, în timp ce singurul motiv al tuturor bolilor lor și al morții a fost rezultatul propriei neglijențe. Murdăriile din jurul casei au adus asupra lor bolile contagioase și suferințele triste pentru care Îl acuză pe Dumnezeu. Fiecare familie care prețuiește sănătatea trebuie să își curețe casa

și împrejurimile casei de toate substanțele care putrezesc.

Dumnezeu le-a poruncit copiilor lui Israel să nu îngăduie necurăția nici pe trupul lor, nici pe hainele lor. Cei care aveau vreo necurăție erau scoși în afara taberei până seara, iar apoi li se cerea să își spele trupul și hainele, înainte de a putea să intre în tabără. De asemenea, Dumnezeu le-a poruncit să nu lase nicio murdărie în jurul locuințelor lor până la o anumită distanță depărtare de tabără, ca nu cumva Domnul să treacă pe acolo și să vadă murdăria lor.

Cu privire la curățenie, Dumnezeu nu cere nimic mai puțin de la poporul Său acum, decât a cerut de la Israelul din vechime. Neglijarea curățeniei va produce boală. Boala și moartea prematură nu vin fără o cauză. Febrele puternice și persistente, precum și bolile violente s-au răspândit în cartiere și în orașe care fuseseră considerate a fi sănătoase, iar unii au murit, în timp ce alții au rămas cu organismul distrus, bolnavi pe viață. În multe cazuri, propriile curți au conținut agentul distrugerii, care a trimis în atmosferă otrava mortală pentru a fi inhalată de familie și de vecini. Trândăvia și nepăsarea la care suntem martori uneori sunt înfiorătoare, iar necunoașterea urmărilor unor astfel de lucruri asupra sănătății este uluitoare.

Astfel de locuri ar trebui să fie curățite îndeosebi vara, cu var stins sau cu cenușă, sau [gunoaiele] să fie îngropate zilnic în pământ.

Unele case au mobile scumpe, mai mult pentru satisfacerea mândriei și pentru a primi vizitatori, decât pentru confortul, comoditatea și sănătatea familiei. Camerele cele mai bune sunt ținute în întuneric. Lumina și aerul nu sunt lăsate să intre, ca nu cumva lumina de afară să strice mobila scumpă, să decoloreze covoarele sau să îngălbenească fotografiile înrămate. Când li se îngăduie să stea în aceste camere prețioase, vizitatorii sunt în pericolul de a răci, din cauza atmosferei de pivniță. Sufrageriile și dormitoarele sunt ținute

închise în același fel și din aceleași motive. Oricine ocupă aceste paturi care nu au fost expuse fără reținere la lumină și aer o face cu prețul sănătății și, adesea, chiar al vieții însăși.

Camerele care nu sunt expuse la lumină și aer fac igrasie. Paturile și așternuturile adună umezeala, iar atmosfera din aceste încăperi este otrăvitoare, deoarece nu a fost curățită prin lumină și aer. Dormitul în aceste încăperi distrugătoare de sănătate a cauzat tot felul de boli. Fiecare familie care prețuiește sănătatea mai presus de aplauzele lipsite de sens ale vizitatorilor mondeni va lăsa ca aerul și lumina să circule din belșug în fiecare încăpere a casei câteva ore pe zi. Totuși, mulți vor urma obiceiurile modei așa de îndeaproape, vor ajunge niște sclavi ai ei și vor prefera să sufere boala și chiar moartea, decât să nu fie la modă. Ei vor culege ce au semănat. Vor trăi la modă și vor suferi bolile care sunt urmarea acestui stil de viață, vor fi tratați cu otrăvuri la modă și vor suporta o moarte la modă.

Îndeosebi dormitoarele trebuie să fie bine aerisite, iar atmosfera să fie făcută sănătoasă cu ajutorul luminii și al aerului. Jaluzelele să fie ridicate câteva ore pe zi, perdelele să fie date la o parte, iar camera să fie aerisită bine. Să nu rămână nimic, nici pentru un timp scurt, care ar strica atmosfera curată.

Multe familii suferă de dureri de gât și de boli de plămâni, precum și de dureri de ficat, cauzate de propriul comportament. Dormitoarele lor sunt mici, nepotrivite pentru a dormi chiar și o noapte, dar acești oameni stau în aceste încăperi mici timp de săptămâni, luni și ani. Ei își păstrează ferestrele și ușile închise, temându-se că ar răci dacă aerul ar pătrunde printr-o crăpătură. Ei respiră același aer din nou și din nou, până când acesta ajunge să fie impregnat de impurități otrăvitoare și de reziduurile eliminate de corpul lor prin plămâni și prin porii pielii. Astfel de oameni pot să verifice și să fie convinși de aerul nesănătos din camerele lor închise, intrând în ele după ce au stat un timp în aer liber. Apoi, pot să-și facă o idee despre

impuritățile care sunt transferate în sânge, prin respirație. Cei care abuzează de sănătatea lor în felul acesta trebuie să sufere boala. Toți să considere lumina și aerul ca fiind printre cele mai prețioase binecuvântări ale Cerului. Să nu alunge aceste binecuvântări ca și când ar fi niște dușmani.

Dormitoarele să fie spațioase și aranjate în așa fel încât aerul să circule în ele zi și noapte. Cei care au exclus aerul din dormitoarelor lor ar trebui să înceapă să își schimbe comportamentul imediat. Să lase aerul să intre treptat și să mărească timpul de aerisire până când vor putea să îl suporte iarna și vara, fără niciun pericol de a se îmbolnăvi de răceală. Pentru a fi sănătoși, plămânii trebuie să aibă aer curat.

În general, cei care nu au parte de o circulație liberă a aerului în camere noaptea se trezesc epuizați și înfierbântați și nu știu de ce. Cauza a fost lipsa aerului vital pe care l-a cerut întregul organism, dar pe care nu a putut să-l obțină. Când se trezesc dimineața, majoritatea oamenilor se vor simți bine dacă se vor spăla cu un burete sau, dacă le convine mai bine, folosind o mânășă și o cană de baie. Astfel, impuritățile vor fi îndepărtate de pe piele. Apoi, așternuturile să fie luate bucată cu bucată de pe pat și expuse la aer liber. Ferestrele să fie deschise și jaluzelele ridicate, iar aerul să fie lăsat să circule liber câteva ore, dacă nu întreaga zi, prin dormitoare. În felul acesta, patul și așternuturile vor fi aerisite complet, iar impuritățile vor fi îndepărtate din cameră.

Pomii și arbuștii umbroși care se află prea aproape și prea deși în jurul casei sunt nesănătoși, deoarece împiedică aerul să circule liber și nu lasă razele de soare să străbată suficient de bine. Ca urmare, în casă se adună umezeala. Îndeosebi în perioadele ploioase, camerele se umezesc, iar cei care dorm în ele sunt necăjiți de reumatism, nevralgie și dureri de plămâni, care sfârșesc în general prin tuberculoză. Pomii numeroși fac umbră și împrăștie multe frunze care, dacă nu sunt îndepărtate imediat, putrezesc și otrăvesc atmosfera. O curte înfrumusețată cu pomi și câțiva arbuști, aflați la o distanță

corespunzătoare de casă, are o influență fericită și înviorătoare asupra familiei și, dacă este bine îngrijită, nu va dauna în niciun fel sănătății. Dacă este posibil, locuințele să fie construite pe un teren înalt și uscat. Dacă o casă este construită într-un loc în care se adună apa și rămâne un timp, iar apoi se evaporă, acolo se ridică o miasmă otrăvitoare, care va cauza febră și frisoane, dureri de gât și boli de plămâni.

Mulți s-au așteptat ca Dumnezeu să-i ferească de boală, doar pentru că I-au cerut să facă așa. Însă Dumnezeu nu a luat în considerare rugăciunile lor, deoarece credința lor nu a fost făcută desăvârșită prin fapte. Dumnezeu nu va face o minune pentru a-i feri de boală pe cei care nu se îngrijesc de ei înșiși, călcând fără încetare legile sănătății și nefăcând niciun efort pentru a preveni boala. Dacă facem tot ce putem pentru a fi sănătoși, putem să ne așteptăm la urmări binecuvântate și putem să-I cerem lui Dumnezeu cu credință să binecuvânteze eforturile noastre pentru păstrarea sănătății. Atunci El va răspunde la rugăciunea noastră, dacă Numele Său poate fi slăvit prin aceasta. Totuși toți trebuie să înțeleagă că au o lucrare de făcut. Dumnezeu nu va face minuni pentru a păstra sănătatea oamenilor care aleg o cale sigură de a se îmbolnăvi, prin lipsa lor de atenție și de interes față de legile sănătății. — How to Live, nr. 4, p. 54-64

Capitolul 5

În acest veac al decăderii, copiii se nasc cu organismul slăbit. Părinții sunt uimiți de nivelul mare de mortalitate în rândul sugarilor și al copiilor și spun: „Pe vremuri nu era așa.” Copiii erau mai sănătoși și mai puternici, deși aveau parte de mult mai puțină îngrijire decât acum. Totuși, cu toată grija pe care o primesc acum, copiii ajung să fie slabi și mor. Ca urmare a obiceiurilor greșite ale părinților, boala și debilitatea mintală le-au fost transmise urmașilor lor.

După naștere, starea copiilor se înrăutățește foarte mult, din cauza lipsei de atenție și a nepăsării față de legile ființei lor. O tratare corespunzătoare le-ar îmbunătăți mult sănătatea fizică. Totuși părinții rareori au un comportament corect față de copiii lor mici, luând în considerare moștenirea nefericită pe care au primit-o deja de la ei. Comportamentul lor greșit față de copii are ca urmare slăbirea vitalității și îi pregătește pentru o moarte prematură. Acestor părinți nu le-a lipsit dragostea pentru copiii lor, dar dragostea aceasta a fost manifestată greșit. O mare greșeală pe care o face mama în tratarea sugarului este că îl lipsește foarte mult de aerul proaspăt, care ar fi trebui să-l facă puternic. Multe mame obișnuiesc să acopere capul copiilor mici în timpul somnului, făcând lucrul acesta și într-o cameră caldă, care este rareori aerisită așa cum ar trebui. Doar acest fapt ar fi suficient pentru a slăbi într-o mare măsură funcționarea inimii și a plămânilor, afectând astfel întregul organism. Deși trebuie să aibă grijă să-l protejeze pe copil de curenții de aer sau de orice schimbare bruscă și prea mare de temperatură, ar trebui să aibă mare grijă să-i ofere copilului posibilitatea de a respira o atmosferă curată și înviorătoare. Niciun miros neplăcut să nu rămână în cameră sau în jurul copilului. Astfel de lucruri sunt mai periculoase pentru sugarul slab, decât pentru oamenii maturi.

Mamele s-au obișnuit să îi îmbrace pe copiii lor mici gândindu-se mai degrabă la modă, decât la sănătate. Garderoba sugarului este pregătită în general pentru a arăta frumos, mai mult pentru paradă, decât pentru confort și comoditate. Se petrece mult timp cu broderiile și cu ornamentele nenecesare, pentru a face ca hainele micuțului să fie frumoase. Adesea, mama îndeplinește lucrarea aceasta cu prețul propriei sănătăți și al sănătății copilului ei. Când ar trebui să se bucure de o activitate plăcută, ea este adesea aplecată asupra unei munci care îi solicită serios ochii și nervii. Deseori este dificil să o faci pe mamă să își dea seama de obligațiile ei solemne de a-și cruța puterea pentru binele ei și al copilului.

Parada și moda sunt altarul demonic pe care multe mame își jertfesc

copiii. Mama îmbracă micuța făptură în haine la modă pentru confecționarea cărora a petrecut săptămâni, dar care sunt întru totul nepotrivite dacă sănătatea ar trebui să fie considerată ca valorând ceva. Hainele sunt făcute excesiv de lungi și, pentru a le face să stea pe copil, trupul lui este strâns cu benzi și cordoane care împiedică funcționarea liberă a inimii și a plămânilor. Sugarii sunt obligați, de asemenea, să poarte o greutate inutilă, din cauza lungimii hainelor lor și, fiind îmbrăcați astfel, nu au libertatea de a-și folosi mușchii și membrele.

Mamele au crezut că este necesar să lege strâns copiii mici pentru a le menține forma, ca și când le-ar fi teamă că, dacă nu i-ar înfășa strâns, copiii s-ar desface în bucăți sau s-ar deforma. Oare animalele se deformează din cauză că natura este lăsată să-și facă singură lucrarea? Ajung mielușei să fie deformați din cauză că nu sunt strânși în legături pentru a li se da o formă? Ei sunt alcătuiți delicat și frumos. Copiii mici sunt cât se poate de desăvârșiți, și totuși sunt cei mai neajutorați din toată lucrarea mâinilor Creatorului. Prin urmare, mamele lor ar trebui să fie învățate cu privire la legile sănătății, așa încât să fie capabile să-i crească astfel încât să aibă sănătate fizică, mintală și morală. Mamelor, natura le-a dat copilașilor voștri forme care nu au nevoie de legături sau de cordoane pentru a le corecta. Dumnezeu i-a înzestrat pe copii cu oase și mușchi suficienți pentru susținerea lor și pentru a ocroti mașinăria fină a naturii din interior, încă înainte de a-i încredința în grija voastră.

Îmbrăcămintea sugarilor ar trebui să fie aranjată în așa fel încât trupul lor să nu fie strâns deloc după ce iau masa. A-i îmbrăca pe copiii mici ca să fie la modă când sunt aduși în compania vizitatorilor pentru a fi admirați este foarte dăunător pentru ei. Hainele sunt aranjate ingenios pentru a-l face pe copil să se simtă îngrozitor de neconfortabil și situația lui este făcută adesea chiar mai incomodă prin faptul că este trecut de la unul la altul, fiind dezmiertat de toți. Totuși există un rău mai mare decât cele menționate deja. Sugarul este expus la aerul viciat din cauza numeroaselor persoane prezente

în încăpere, a căror respirație este foarte neplăcută și dăunătoare chiar și pentru plămâni puternici ai oamenilor maturi. Plămâni sugarului suferă și se îmbolnăvesc prin inhalarea atmosferei unei încăperi otrăvite de respirația murdară a celor ce folosesc tutun. Prin inhalarea emanațiilor otrăvitoare ale tutunului care sunt eliminate din plămâni și prin porii pielii, organismul sugarului este umplut de otravă. Deși acționează asupra fumătorului ca o otravă lentă și afectează creierul, inima, ficatul și plămâni, eliminându-se și dispărând treptat, tutunul are asupra altora o influență directă, cauzându-le spasme, convulsii, paralizii și moarte iminentă. Părinții îndoliați deplâng pierderea celor dragi și se miră de providența tainică a lui Dumnezeu care i-a lovit cu o cruzime așa de mare, dar nu Providența a plănuit moartea acestor micuți. Ei au murit ca niște martiri ai patimii murdare a tutunului. Fără să știe, dar cu nimic mai puțin sigur, părinții lor i-au ucis pe copii prin otrava dezgustătoare. Fiecare expir al plămânilor sclavului tutunului otrăvește aerul din jurul lui. Copiii mici ar trebui să fie ținuti departe de orice lucru ce ar putea avea o influență care agită sistemul nervos și, indiferent dacă merg sau dorm, ar trebui să respire zi și noapte aer curat și sănătos, fără nicio urmă de otravă.

O altă cauză a mortalității printre sugari și copiii mici este obiceiul de a le lăsa brațele și umerii goi. Moda aceasta nu poate fi muștrată suficient de aspru. Ea a costat viața a mii de copii. Aerul care atinge brațele și circulă în jurul axilelor răcește aceste părți sensibile ale trupului, aflate atât de aproape de organele vitale, împiedicând astfel circulația sănătoasă a sângelui și producând boala, îndeosebi la nivelul plămânilor și al creierului. Cei care consideră că sănătatea copiilor lor este mai valoroasă decât flatările nesăbuite ale vizitatorilor sau ale admiratorilor străini vor înveli întotdeauna umerii micuților lor firavi. Atenția mamei a fost atrasă adesea asupra brațelor și mâinilor vineții ale copilului ei, iar ea a fost avertizată cu privire la practica aceasta care distruge sănătatea și viața, dar răspunsul ei a fost așa de adesea: „Eu îmi îmbrac întotdeauna copiii astfel. Ei se obișnuiesc așa. Nu pot să suport să văd brațele sugarilor acoperite. Arată de parcă ar fi de modă

veche.” Mamele acestea îi îmbracă pe sugarii lor firavi într-un mod în care ele însele nu ar îndrăzni să se îmbrace.

Ele știu că, dacă brațele le-ar fi expuse fără a fi acoperite, ar tremura de frig. Oare copiii la o vârstă fragedă pot să suporte procesul acesta de călire, fără să li se facă un rău? Unii copii ar putea să aibă din naștere un organism atât de puternic, încât să fie în stare să suporte un astfel de abuz, fără să-i coste viața. Totuși mii de copii sunt sacrificați și zeci de mii au temelia pusă pentru o viață scurtă și plină de boli, prin obiceiul de a fi înfășați și de a li se acoperi excesiv trupul cu multe straturi de îmbrăcăminte, în timp ce mâinile — care sunt mai departe de izvorul vieții și, din acest motiv au nevoie chiar de mai multă îmbrăcăminte decât pieptul și plămânii — sunt lăsate descoperite. Oare pot mamele să se aștepte să aibă niște copii liniștiți și sănătoși, dacă îi tratează în felul acesta?

Când mâinile și extremitățile sunt reci, sângele destinat acestor zone este purtat spre plămâni și cap. Circulația este împiedicată, iar mașinăria fină a naturii nu funcționează armonios. Organismul copilului mic este deranjat, iar el strigă și plânge din cauza abuzului pe care este obligat să îl suporte. Mama îl hrănește, gândindu-se că trebuie să fie flămând, în timp ce mâncarea nu face decât să-i mărească suferința. Scutecele strânse pe corp și un stomac supraîncărcat nu se potrivesc. Sugarul nu are spațiu să respire. El poate să țipe, să se zbată și să tânjească după aer, totuși mama nu bănuiește care este cauza. Dacă ar fi înțeles natura cauzei, ea l-ar fi eliberat pe suferind imediat, cel puțin de scutecele legate strâns. În cele din urmă, mama se alarmează, crede că micuțul este cu adevărat bolnav și cheamă un medic, care privește grav câteva clipe la copil, iar apoi îi administrează medicamente otrăvitoare sau ceva ce se numește tonic cardiac, pe care mama, conștiincioasă față de îndrumări, îl toarnă pe gâtul copilașului maltratat. Dacă nu a fost cu adevărat bolnav mai înainte, cu siguranță va fi după acest procedeu. El suferă acum de boala indusă de medicamente, cea mai greu de vindecat și cea mai persistentă dintre toate bolile. Dacă se vindecă, va trebui să suporte în

organismul lui efectele acelui medicament otrăvitor și este predispus la spasme, boli de inimă, hipertensiune intracraniană sau tuberculoză. Unii sugari nu sunt suficient de puternici pentru a suporta chiar și o cantitate infimă de medicamente otrăvitoare, iar când natura începe să lupte contra intrusului, puterile vitale ale copilului firav sunt solicitate prea serios și moartea pune capăt acestei scene.

Nu este o priveliște neobișnuită în acest veac să vezi o mamă stând lângă leagănul copilului suferind și aflat pe moarte, cu inima sfâșiată de durere, în timp ce ascultă plânsul lui slab și este martoră la lupta cu moartea. Ei i se pare ciudat că Dumnezeu l-a lovit în felul acesta pe copilul nevinovat. Ea nu se gândește că greșelile ei au atras aceste urmări triste. Ea a distrus speranța de viață a copilașului ei la fel de sigur ca și când i-ar fi dat otravă. Boala nu vine niciodată fără o cauză. Mai întâi este pregătită calea, iar boala este invitată prin desconsiderarea legilor sănătății. Lui Dumnezeu nu-I face plăcere să vadă suferințele și moartea copiilor mici. El îi încredințează părinților, pentru ca aceștia să-i educe din punct de vedere fizic, mintal și moral și să-i pregătească să fie folositori aici și să meargă în cer.

Dacă rămâne în neștiință cu privire la nevoile fizice ale copilului ei și, ca urmare, copilul se îmbolnăvește, mama nu trebuie să se aștepte ca Dumnezeu să facă o minune pentru a contracara mijlocul prin care ea l-a îmbolnăvit. Mii de copii au murit, deși ar fi putut să trăiască. Ei sunt niște martiri ai neștiinței părinților lor cu privire la relația dintre alimentație, îmbrăcăminte, aerul respirat și menținerea sănătății și a vieții. În veacurile trecute, mamele au trebuit să fie medicii propriilor copii. Mama ar fi trebuit să petreacă timpul dedicat împodobirii excesive a garderobei copilului ei într-un scop mai nobil, și anume acela de a învăța despre propriile nevoi fizice și despre cele ale copilului ei. Ea ar fi trebuit să adune în minte cunoștințe folositoare cu privire la calea cea mai bună de a-și crește copiii sănătoși, având în vedere faptul că generațiile viitoare vor fi prejudiciate sau binecuvântate prin comportamentul ei.

Mamele care au sugari iritabili și neastâmpărați ar trebui să cerceteze cauza neliniștii lor. Dacă vor face astfel, vor înțelege adesea că există greșeli în felul în care îi tratează. Se întâmplă deseori ca mama să se alarmeze din cauza simptomelor de boală manifestate de copilul ei și să cheme în grabă un medic, în timp ce suferința copiilor ar fi putut fi alinată prin dezbrăcarea hainelor prea strânse și îmbrăcarea cu haine suficient de largi și de scurte, încât copilul să își poată folosi picioarele și mâinile. Mamele ar trebui să cerceteze de la cauză la efect. Dacă micuțul a răcit, aceasta se întâmplă din cauză că mama l-a tratat greșit. Dacă îi acoperă capul și corpul când doarme, în scurt timp va transpira, din cauza efortului de a respira în condiții de lipsă a aerului curat și vital. Când îl va lua de sub pătură, este aproape sigur că va răci. Brațele goale îl expun fără încetare pe sugar la răceală și congestie a plămânilor sau a creierului. Aceste expuneri pregătesc calea pentru a se îmbolnăvi și a se dezvolta slab.

Părinții sunt responsabili într-o mare măsură pentru sănătatea fizică a copiilor lor. Cei care supraviețuiesc abuzurilor din primii ani nu sunt în afara pericolului în perioada copilăriei. Părinții lor continuă să urmeze o cale greșită în tratarea lor. Extremitățile și brațele lor sunt lăsate aproape goale. Cei care prețuiesc moda mai presus de sănătate îi îmbracă pe copii în jupoane pe cercuri. Jupoanele nu sunt comode, modeste și nici sănătoase. Ele împiedică îmbrăcăminte să se apropie de corp. Apoi, mamele îmbracă partea superioară a picioarelor cu pantalonași de muselină, care ajung până pe la genunchi, în timp ce gamba este acoperită doar cu un strat subțire de țesătură din lână sau bumbac, iar picioarele, protejate cu încălțăminte cu talpa subțire. Pentru că hainele sunt ținute de jupoane departe de corp, le este imposibil să primească suficientă căldură de la îmbrăcăminte, iar picioarele sunt expuse continuu la aerul rece. Extremitățile răcesc, inima este forțată să își dubleze munca pentru a trimite sângele în aceste extremități înghețate, iar când sângele și-a făcut circuitul în corp și s-a întors la inimă, aceasta este obligată să depună un efort și mai mare pentru a trimite sângele în

extremitățile care nu sunt niciodată la fel de calde cum sunt celelalte părți ale corpului. Inima cedează în eforturile ei, picioarele ajung să fie reci de obicei, iar sângele care este răcit la nivelul extremităților se întoarce la plămâni și creier, provocând inflamații și congestii ale plămânilor sau ale creierului.

Dumnezeu le consideră pe mame răspunzătoare pentru bolile pe care copiii lor sunt obligați să le sufere. Mamele se închină la altarul modei și sacrifică sănătatea și viața copiilor lor. Multe mame nu cunosc consecințele acestui mod de a-i îmbrăca pe copiii lor. Totuși, oare nu ar fi trebuit să se informeze, având în vedere că există atât de multe implicații? Oare este neștiința o scuză suficientă pentru voi, cei ce aveți capacități raționale? Dacă vreți, voi puteți să vă informați și să-i îmbrăcați sănătos pe copii.

Părinții ar putea să renunțe la așteptarea de a avea copii sănătoși, dacă îi îmbracă în paltoane și blănuri și îngreunează acele părți ale corpului care nu au nevoie de așa de multă îmbrăcăminte, dar lasă aproape goale extremitățile, care au nevoie de o protecție specială. Zonele corpului care se află mai aproape de organele vitale au nevoie de mai puțină îmbrăcăminte decât extremitățile, care sunt departe de acestea. Dacă extremitățile și picioarele ar fi acoperite de îmbrăcăminte excesivă folosită de obicei pentru a acoperi umerii, plămânii și inima și dacă extremitățile ar avea o circulație sănătoasă, organele vitale și-ar face lucrarea în mod sănătos, beneficiind doar de partea lor de îmbrăcăminte.

Mamelor, vă adresez un apel. Oare nu vă simțiți alarmate și nu vă doare inima, când îi vedeți pe copiii voștri palizi și piperniciți, suferind de guturai, gripă, dureri de gât, umflături de tuberculoză pe față și gât și inflamații și congestii ale plămânilor și creierului? Ați cercetat lucrurile de la cauză la efect? Le-ați asigurat copiilor o alimentație simplă, fără grăsimi și condimente? Oare nu ați urmat voi cerințele modei în îmbrăcăminte copiilor voștri? Faptul că le-ați lăsat brațele și extremitățile insuficient protejate a fost cauza unui mare număr de boli și a morților premature. Nu există niciun

motiv pentru ca picioarele și extremitățile fetelor voastre să nu fie la fel de călduros îmbrăcate din toate punctele de vedere, cum sunt cele ale băieților voștri. Băieții sunt obișnuiți să facă exerciții fizice în aer liber și, de aceea, ajung să fie obișnuiți cu frigul și intemperiiile și sunt realmente mai puțin predispuși la răceli decât fetele când sunt îmbrăcați subțire, deoarece aerul liber pare să fie elementul lor natural. Fetele delicate se obișnuiesc să stea în casă și într-o atmosferă încălzită, și totuși ies din camerele încălzite, având rareori extremitățile și picioarele mai bine protejate de frig, decât atunci când stau într-o încăpere încălzită. Aerul le răcește rapid picioarele și pregătește calea pentru boală.

Tinerele ar trebui să poarte rochii cu talie lejeră și să aibă o îmbrăcăminte comodă, confortabilă și modestă. Când vremea este rece, ele ar trebui să poarte pe sub ciorapi indispensabili călduroși din bumbac sau lână. Peste ei ar trebui să poarte pantalonăși căptușiți, care pot fi strânși perfect cu o bentiță în jurul gleznei sau prinși conic, așa încât să ajungă până la încălțăminte. Rochia lor să ajungă sub genunchi. Cu acest stil de îmbrăcăminte, o fustă ușoară sau cel mult două este tot ce le trebuie, iar acestea să fie prinse cu nasturi la talie. Pantofii să aibă talpă groasă și să fie perfect comozi. Cu acest stil de îmbrăcăminte, fetele voastre nu ar fi într-un pericol mai mare decât băieții, când se află în aer liber. Sănătatea lor ar fi mult mai bună, dacă ar sta mai mult în aer liber, chiar și iarna, decât dacă sunt obligate să stea în aerul închis al unei încăperi încălzite de sobă.

În ochii Cerului este un păcat ca părinții să-i îmbrace pe copiii lor așa cum îi îmbracă acum. Singura scuză pe care pot să o aducă este moda. Ei nu pot să pretindă că este o modestie să expună la intemperii membrele copiilor lor, având o singură haină strânsă în jurul corpului. Ei nu pot să spună că este sănătos sau cu adevărat atrăgător. Faptul că alții vor continua să urmeze practica aceasta distrugătoare a vieții și a sănătății nu este o scuză pentru aceia care se consideră a fi niște reformatori. Faptul că toți cei din jur urmează o modă care este dăunătoare sănătății nu va face păcatul vostru cu

nimic mai mic, nici nu va fi vreo garanție pentru sănătatea și viața copiilor voștri. — How to Live, nr. 5, p. 66-74

CAPITOLUL 6

Surorile mele, este nevoie între noi de o reformă a îmbrăcăminteii. În stilul actual de îmbrăcăminte al femeilor sunt multe greșeli. El este dăunător pentru sănătate și, ca urmare, este un păcat ca femeile să poarte corsete strânse sau cu întărituri din oase de balenă pentru a le stânge talia. Acestea apasă asupra inimii, ficatului și plămânilor. Sănătatea întregului organism depinde de funcționarea sănătoasă a organelor respiratorii. Mii de femei și-au ruinat organismul și au adus asupra lor diferite boli, în eforturile de a schimba o formă sănătoasă și naturală cu o formă nesănătoasă și nenaturală. Ele nu sunt mulțumite cu ce le-a dăruit natura și, în eforturile lor stăruitoare de a corecta natura și de a se potrivi ideilor lor despre rafinament și noblețe, distrug lucrarea naturii, pe care o fac să ajungă pur și simplu o epavă.

Multe femei trag în jos abdomenul și umerii, atârând de ele fuste grele. Aceste părți ale corpului nu sunt făcute pentru a susține greutatea. Fustele grele matlasate nu ar fi trebuit să fie purtate niciodată. Ele sunt inutile și constituie un mare rău. Îmbrăcăminteii femeii să fie susținută de umeri. Ar fi pe placul lui Dumnezeu, dacă ar fi o uniformitate mai mare în îmbrăcăminte în mijlocul credincioșilor. Stilul de îmbrăcăminte adoptat în trecut de „Prietenii” este cel mai puțin discutabil. Mulți dintre ei au apostaziat și, deși își păstrează uniformitatea culorii, totuși și-au îngăduit mândria și extravaganta, iar hainele lor au fost făcute din materialul cel mai scump. Cu toate acestea, felul în care aleg culorile simple și aranjamentul curat și modest al îmbrăcăminteii lor sunt vrednice de a fi imitate de creștini.

După ce au fost scoși din Egipt, copiilor lui Israel li s-a poruncit să aibă o panglică simplă (un fir) de culoare albastră la tivul hainelor lor, pentru a-i

deosebi de popoarele din jurul lor și pentru a indica faptul că erau poporul deosebit al lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu de acum, nu i se cere să aibă un semn special pe îmbrăcăminte. Totuși, în Noul Testament, ni se atrage atenția adesea la poporul Israel din vechime, ca exemplu. Dacă Dumnezeu le-a dat israeliților din vechime astfel de porunci precise cu privire la îmbrăcăminte, oare nu va lua El seama și la îmbrăcăminte poporului Său din veacul acesta? Oare nu ar trebui să existe o deosebire în îmbrăcăminte, față de cei din lume? Oare cei din poporul lui Dumnezeu, care sunt comoara Sa deosebită, nu ar trebui să caute să-I dea slavă lui Dumnezeu chiar și prin îmbrăcăminte lor? Nu ar trebui ei să fie niște exemple din punct de vedere al îmbrăcăminte și, prin stilul lor simplu, să mustre mândria, vanitatea și extravaganta celor lumești și iubitori de plăceri? Dumnezeu cere lucrul acesta de la poporul Său. Mândria este muștrată în Cuvântul Său.

Însă există o categorie de oameni care revin mereu la subiectul mândriei și al îmbrăcăminte, dar care sunt neglijenți în ce privește înfățișarea lor și cred că este o virtute să fie murdari și să se îmbrace dezordonat și fără gust, iar hainele lor arată adesea ca și când ar atârna la nimereală pe ei. Îmbrăcăminte lor este murdară, și totuși astfel de oameni vor vorbi continuu împotriva mândriei. Ei consideră decența și curățenia ca fiind mândrie. Dacă s-ar fi aflat printre cei ce s-au adunat în jurul muntelui pentru a auzi Legea rostită de pe Sinai, ei ar fi fost alungați din tabăra lui Israel, deoarece nu au ascultat porunca lui Dumnezeu — „Să-și spele hainele” — pentru pregătirea celor ce urmau să asculte Legea Sa, dată într-o măreție uimitoare.

Cele Zece Porunci rostite de Iehova pe Sinai nu pot să locuiască în inima unor oameni care au obiceiul să fie dezordonați și murdari. Dacă israeliții din vechime nu au putut nici măcar să asculte proclamarea acelei Legi sfinte, fără să fi împlinit porunca lui Iehova de a-și spăla hainele, cum poate acea Lege sfântă să fie scrisă pe inima unor oameni care nu au corpul, îmbrăcăminte și casele curate? Este imposibil. Mărturisirea lor de credință

poate să fie înaltă cât cerul, și totuși nu valorează nici cât un pai. Influența lor îi dezgustă pe cei necredincioși. Ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas pentru totdeauna în afara rândurilor poporului credincios al lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu este dezonorată de asemenea creștini. Toți cei ce se adună în Sabat pentru a se închina lui Dumnezeu ar trebui, dacă este posibil, să aibă un costum frumos și potrivit pe care să-l poarte în casa de închinare. Faptul că aceia care mărturisesc că Sabatul este ziua sfântă și vrednică de cinste a Domnului poartă în Sabat aceeași îmbrăcăminte pe care au purtat-o în cursul săptămânii, când au muncit la fermele lor, deși ar fi putut să aibă alte haine, este o dezonorare a Sabatului, a lui Dumnezeu și a casei Sale. Dacă există oameni vrednici, care Îl cinstesc pe Domnul Sabatului și I se închină lui Dumnezeu cu toată inima, dar care nu pot să aibă niște haine de schimb, cei ce sunt înstăriți să le doneze un costum pentru Sabat, așa încât să poată veni în casa lui Dumnezeu cu o îmbrăcăminte curată și potrivită. O uniformitate mai mare în îmbrăcăminte ar fi pe placul lui Dumnezeu. Cei care cheltuiesc bani pe îmbrăcăminte costisitoare și pe ornamente suplimentare pot să dea un exemplu de religie adevărată prin puțină renunțare la sine și prin simplitate în îmbrăcăminte, iar apoi să folosească banii cheltuiți de obicei inutil pentru a ajuta pe un frate și o soră care sunt mai săraci, dar pe care Dumnezeu îi iubește, să aibă o îmbrăcăminte îngrijită și modestă.

Unii consideră că pentru a scoate în evidență separarea de lume pe care o cere Dumnezeu, trebuie să fie neglijenți în îmbrăcăminte. Există o categorie de surori care cred că aplică principiul neconformării cu lumea, purtând în Sabat, când vin în adunarea sfinților pentru a se închina lui Dumnezeu, o bonetă obișnuită și aceeași rochie purtată pe parcursul săptămânii. De asemenea, unii bărbați care mărturisesc a fi creștini văd subiectul îmbrăcăminte în aceeași lumină. Ei se adună împreună cu poporul lui Dumnezeu în Sabat, purtând haine prăfuite și murdare și chiar cu rupturi și îmbrăcându-se neglijent. Dacă ar fi avut o întâlnire cu un prieten onorat de lume și ar fi dorit să fie favorizați în mod deosebit de el, s-ar fi străduit să

apară în prezența lui cu îmbrăcămintea cea mai bună pe care și-ar fi permis să o aibă, deoarece prietenul lor s-ar fi simțit insultat dacă ar fi venit în prezența lui cu părul nepieptănat și cu hainele murdare și dezordonate. Totuși oamenii aceștia cred că nu contează în ce haine apar sau care este înfățișarea lor când se întâlnesc în Sabat pentru a se închina Marelui Dumnezeu. Ei se adună în casa lui Dumnezeu, care este camera de audiență a Celui Preaînalt, unde participă îngerii din cer, dar înfățișarea și hainele lor arată lipsă de respect și de venerație. Felul în care arată reprezintă caracterul lor.

Subiectul preferat de cei din categoria aceasta este mândria în îmbrăcămintă. Ei consideră decența, gustul și ordinea ca fiind mândrie. Conversația, faptele și comportamentul acestor suflete rătăcite vor fi conforme cu îmbrăcămintea lor. Ei sunt neglijenți și adesea josnici în conversația din cămin, în mijlocul fraților lor și înaintea lumii. Îmbrăcămintea și felul în care este purtată s-au dovedit a fi în general un indiciu cu privire la un bărbat sau o femeie. Cei ce sunt neglijenți și dezordonați în îmbrăcămintă rareori sunt nobili în conversație și de obicei nu au simțăminte înalte. Uneori, ei consideră că a fi ciudat și aspru constituie o dovadă de umilință.

Domnul Hristos i-a comparat pe urmașii Săi cu sarea pământului și cu lumina lumii. Fără influența salvatoare a creștinilor, lumea ar pieri în nelegiuirea ei. Priviți la categoria de așa-ziși creștini care sunt neglijenți în îmbrăcămintă și igiena personală și care sunt lipsiți de seriozitate în afacerile lor și veți vedea că îmbrăcămintea lor reprezintă manierele aspre, nepoliticoase și necizelate. Conversația lor este josnică, dar, în același timp, ei consideră că aceste trăsături nefericite constituie semnele adevăratei umilințe și ale vieții creștine. Credeți că, dacă ar fi fost pe pământ, Mântuitorul vostru i-ar fi arătat ca fiind sarea pământului și lumina lumii? Nu, niciodată! Creștinii sunt nobili în conversația lor și, deși cred că este un păcat să fii de acord cu flatările nesăbuite, ei sunt curtenitori, amabili și binevoitori. Cuvintele lor sunt sincere și adevărate. Ei sunt conștiincioși în

relațiile cu frații și cu lumea. Ei evită parada și extravaganta în îmbrăcăminte, dar hainele lor vor fi curate, nu vor fi bătătoare la ochi, ci modeste și aranjate în ordine și cu gust. Ei vor acorda o atenție specială faptului de a se îmbrăca într-un mod care să arate un respect sfânt față de Sabat și față de închinarea adusă lui Dumnezeu. Linia de demarcație dintre cei din categoria aceasta și cei din lume va fi prea clară pentru a fi confundată. Influența celor credincioși va fi de zece ori mai mare, dacă bărbații și femeile care acceptă adevărul și care au fost în trecut neglijenți și neatente în obiceiurile lor vor fi înnobilați și sfințiți prin adevăr într-o asemenea măsură încât vor respecta obiceiurile curățeniei, ordinii și bunului gust în îmbrăcăminte. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al ordinii și nu este mulțumit în niciun fel de neatente, murdărie sau păcat.

Creștinii nu trebuie să facă eforturi pentru a ajunge o privesite, îmbrăcându-se diferit de lume. Iar dacă, în conformitate cu credința și datoria lor de a se îmbrăca modest și sănătos, constată că nu sunt la modă, ei nu trebuie să își schimbe îmbrăcăminte în scopul de a fi asemenea lumii. Cu toate acestea, ei ar trebui să dea pe față o independență nobilă și curajul moral de a fi corecți, chiar dacă toată lumea ar fi altfel decât ei. Dacă lumea va introduce un stil de îmbrăcăminte modest, comod și sănătos, care este în acord cu Biblia, adoptarea acestui stil de îmbrăcăminte nu va schimba relația noastră cu Dumnezeu sau cu lumea. Creștinii trebuie să-L urmeze pe Hristos și să se conformeze Cuvântului lui Dumnezeu în modul de a se îmbrăca. Ei trebuie să evite extremele. Să urmeze cu umilință o cale dreaptă, fără a ține cont de aplauze sau de critică, și să rămână de partea binelui, de dragul binelui.

Femeile ar trebui să se îmbrace ținând cont de sănătate și de confort. Ele trebuie să aibă mâinile și picioarele îmbrăcate cu haine la fel de călduroase ca și bărbații. Lungimea rochiilor femeilor este discutabilă din câteva motive.

1. Este extravagant și inutil să ai o rochie atât de lungă, încât să măture aleile și străzile.

2. O rochie atât de lungă adună roua de pe iarbă și noroiul de pe străzi, ajungând să fie murdară.

3. Când este murdară de noroi, marginea rochiei vine în contact cu gleznelor sensibile, care nu sunt protejate suficient, și le răcește repede, iar aceasta este una dintre cauzele cele mai mari ale guturaiului și ale scrofulozei, punând în pericol sănătatea și viața.

4. Lungimea inutilă a rochiei adaugă o greutate inutilă pentru coapse și abdomen.

5. Împiedică mersul și stă adesea în calea altora.

Există un alt stil de îmbrăcăminte care va fi adoptat de categoria așa-zișilor reformatori ai îmbrăcăminteii. Ei vor imita sexul opus cât mai mult cu putință. Vor purta pălărie, pantaloni, vestă, haină și cizme, ultima fiind partea cea mai sensibilă a costumului. Cei ce adoptă și susțin acest stil de îmbrăcăminte promovează așa-zisa reformă a îmbrăcăminteii până la o extremă discutabilă. Rezultatul va fi confuzia. Unii care adoptă costumația aceasta ar putea să aibă, în general, concepții corecte cu privire la subiectul sănătății, iar ei ar putea să fie mijlocul pentru îndeplinirea unui bine mult mai mare, dacă nu ar duce subiectul îmbrăcăminteii până la asemenea extreme.

În stilul acesta de îmbrăcăminte, rânduiala lui Dumnezeu a fost inversată și poruncile Sale speciale au fost desconsiderate. Deuteronomul 22,5: „Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești, căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.” Dumnezeu nu dorește ca poporul Său

să adopte stilul acesta de îmbrăcăminte. Stilul acesta nu este modest și nu se potrivește deloc pentru femeile smerite și modeste, care se declară a fi urmașe ale lui Hristos. Interdicțiile lui Dumnezeu sunt tratate cu ușurință de aceia care vor susține anularea deosebirii dintre îmbrăcămintea bărbaților și a femeilor. Pozițiile extreme adoptate de unii reformatori ai sănătății, cu privire la subiectul acesta, le prejudiciază influența.

Dumnezeu a dorit să fie o deosebire clară între îmbrăcămintea bărbaților și a femeilor și a considerat că subiectul acesta este suficient de important pentru a da îndrumări specifice cu privire la el, deoarece purtarea acelorași haine de către ambele sexe va produce confuzie și o înmulțire serioasă a nelegiuirilor. Dacă ar fi în viață și ar vedea femeile care se declară evlavioase purtând acest stil de îmbrăcăminte, apostolul Pavel ar rosti o mustrare: „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe.” O mulțime de așa-ziși creștini desconsideră pe față învățăturile apostolilor și poartă aur, perle și podoabe scumpe.

Cei din poporul credincios al lui Dumnezeu sunt lumina lumii și sarea pământului. Ei ar trebui să își amintească mereu că influența lor este valoroasă. Dacă ar trece de la rochii extrem de lungi, la rochii extrem de scurte, și-ar distruge influența într-o mare măsură. Cei necredincioși, cărora au datoria de a le face bine și pe care trebuie să caute să-i aducă la Mielul lui Dumnezeu, ar fi dezgustați. Se pot face multe îmbunătățiri cu privire la sănătate în îmbrăcămintea femeilor, fără a face o schimbare atât de mare, încât să-i dezguste pe privitori.

Trupul femeii să nu fie strâns deloc prin folosirea corsetelor și a balenelor din os. Îmbrăcămintea să fie suficient de largă, încât plămâni și inima să funcționeze sănătos. Îmbrăcămintea să ajungă undeva sub marginea superioară a cizmei, dar să fie suficient de scurtă pentru a trece peste

murdăria de pe alei și străzi, fără a fi ridicată cu mâna. O rochie chiar mai scurtă decât aceasta ar fi potrivită, comodă și sănătoasă pentru femei când îndeplinesc muncile gospodărești, și îndeosebi pentru femeile care sunt obligate să îndeplinească o muncă în aer liber. Cu acest stil de îmbrăcăminte, o fustă ușoară sau cel mult două sunt tot ce este necesar, iar acestea să fie prinse cu nasturi la talie sau susținute cu bretele. Șoldurile nu au fost create pentru a susține greutatea mari. Fustele a căror greutate atârna de șolduri au fost cauza multor boli care nu sunt ușor de tratat, deoarece bolnavele par să nu știe ce le-a produs suferința și continuă să calce legile corpului lor prin strângerea taliei și purtarea unor fuste grele, până când ajung să fie invalide pe viață. Mulți vor exclama imediat: „Cu un asemenea stil de îmbrăcăminte, am fi de modă veche!” Și ce dacă? Aș dori ca noi să fi fost de modă veche în multe privințe. Dacă am fi putut avea puterea „de modă veche” ce a caracterizat femeile de modă veche din generațiile trecute, aceasta ar fi fost foarte vrednică de dorit. Eu nu vorbesc fără să știu, când spun că felul în care se îmbracă femeile constituie, împreună cu îngăduirea poftelor, cauza cea mai mare a stării lor actuale de slăbiciune. Numai o femeie dintr-o mie își îmbracă extremitățile așa cum ar trebui. Oricare ar fi lungimea rochiei, femeile trebuie să-și îmbrace extremitățile la fel de bine ca bărbații. Acest lucru poate să fie făcut prin purtarea unor pantaloni căptușiți, strânși cu o bentiță în jurul gleznei, sau lungi până la pantof și strânși conic. Extremitățile și gleznelor îmbrăcate în felul acesta sunt protejate de curentul de aer. Dacă mâinile și picioarele sunt îmbrăcate confortabil cu haine călduroase, circulația sângelui va fi echilibrată, iar sângele va rămâne sănătos și curat, deoarece nu va fi răcit sau împiedicat în circulația sa prin organism. — How to Live, nr. 6, p. 57-64 76

NOTA SUPLIMENTARĂ 2

FACTORI IMPORTANTI ÎN ALEGEREA UNUI TOVARĂȘ DE VIAȚĂ

(O declarație a consiliului de administrație al Fundației Ellen G. White)

Pe măsură ce parcurge „Cuvântul către cititor”, care apare în fiecare dintre primele două volume ale cărții Solii alese, cititorul observă că ele conțin o serie de sfaturi date de-a lungul anilor, care au ajuns în biserică prin intermediul broșurilor, articolelor din publicațiile periodice și mesajelor dactilografiate, dar care nu au fost conținute în cele nouă volume ale Mărturiilor publicate de Ellen G. White înainte de moarte. Publicarea în forma aceasta, în anul 1958, îi oferă bisericii sfaturi oportune într-un mod potrivit și la timpul potrivit pentru a fi incluse ca referințe în cele trei volume intitulate Index al scrierilor lui Ellen G. White.

O serie de pagini din aceste două volume și multe alte pagini din celelalte cărți scrise de Ellen G. White, precum și numeroasele mărturii adresate unor persoane particulare tratează subiectul vast al alegerii unui partener de viață pentru căsătorie. Aceste sfaturi prezintă factorii importanți pentru o căsătorie fericită și de succes și pentru fericirea și bunăstarea copiilor născuți în acel cămin. De asemenea, ele prezintă factori care ar putea să prejudicieze succesul căsătoriei. Ellen G. White ne asigură că „Isus dorește să vadă căsătorii fericite” (Căminul adventist, p. 99). Ea a sfătuit ca „alegera unui tovarăș de viață să fie făcută în așa fel încât să asigure cel mai bine cu putință bunăstarea fizică, mintală și spirituală a părinților și a copiilor lor” (Divina vindecare, p. 357).

În scrierile acestea, atenția bisericii este atrasă fără încetare asupra influenței căminului. Celor ce intenționează să se căsătorească, ea le-a adresat îndemnul de a se gândi bine la influența căsătoriei. În scopul acesta, ea a îndemnat să nu se ia decizii egoiste, lacome sau lipsite de prevedere (vezi nota finală). Ea i-a sfătuit pe bărbații și femeile care plănuiesc să se căsătorească „să facă deosebire între ce este plăcut și ce este folositor” (Scrisoarea 4, 1901). Ea a observat că „mulți bărbați și femei au considerat ziua căsătoriei ca fiind data de la care a început succesul sau nereușita lor în viață, precum și speranțele lor cu privire viața viitoare.” — Căminul adventist, p. 43

Ellen G. White a susținut că, pentru o căsătorie fericită, compatibilitatea este de o importanță vitală. Ea a scris despre „o nenorocire de o viață întreagă”, care poate să rezulte din unirea acelor care „nu sunt potriviți unul pentru altul” (Patriarhi și profeți, p. 189). Într-un mesaj adresat tinerilor, ea a declarat: „Astăzi, lumea este plină de necazuri și de păcat, ca urmare a căsătoriilor nepotrivite. În multe cazuri, trec doar câteva luni și soțul și soția își dau seama că nu pot conviețui; iar urmarea este discordia din familie, unde ar trebui să existe doar dragostea și armonia cerului.” — Youth»s Instructor, 10 august 1899; Solii pentru tineret, p. 453; Căminul adventist, p. 83

Ea a lansat un semnal de alarmă împotriva „diferențelor mari de vârstă” dintre cei ce intenționează să se căsătorească, deoarece pot să aibă ca urmare „prejudicierea sănătății partenerului mai tânăr” și pot să-i lipsească pe copii de „putere fizică și mintală.” (Divina vindecare, p. 358)

Ellen G. White a accentuat faptul că starea de sănătate a partenerilor care intenționează să se căsătorească este un factor important. „Adesea, bărbații bolnavi au câștigat dragostea unor femei aparent sănătoase și, pentru

că s-au iubit, au simțit că au libertatea deplină de a se căsători, fără ca vreunul din ei să se gândească la faptul că, prin unirea lor, soția urma să sufere din cauza soțului ei bolnav.” (Solii alese, cartea 2, p. 365) Apoi, ea duce subiectul la următoarea concluzie: „Dacă aceia care intră în felul acesta în relația căsătoriei ar fi singurii care ar suferi, păcatul nu ar fi atât de mare. Însă copiii lor sunt obligați să ajungă niște suferinzi, din cauza bolilor care le-au fost transmise.” (Ibid.)

De asemenea, Ellen G. White a prezentat capacitatea partenerilor de a se susține financiar ca fiind o cerință pentru o căsătorie de succes. Ea a evidențiat faptul că sunt unii „care nu au proprietăți” și „nu au puterea fizică sau energia mintală necesare pentru a obține proprietăți”, dar „s-au grăbit să se căsătorească și au luat asupra lor responsabilități pe care nu le înțeleg corect”. Însă cei care suferă cel mai mult sunt copiii, deoarece „aceia care sunt foarte deficițari în domeniul administrării afacerilor sunt cel mai puțin pregătiți să se descurce în lume și, în general, își umplu casa de copii” care, declară ea, s-ar putea să nu fie „hrăniți și îmbrăcați corespunzător și nu beneficiază de o educație fizică și mintală”. (Ibid., p. 420, 421)

Apoi, există încă un domeniu în care sunt adresate sfaturi. Acestea se referă la căsătoria dintre bărbați și femei care provin din medii etnice și culturale diferite. Sfaturile se află în manuscrise și în publicații. Două dintre cele patru declarații cu privire la subiectul acesta se află în volumul actual, la paginile 297 și 298. Ele au fost scrise în 1896 și în 1912 și au fost alese pentru a fi publicate în volumul acesta, deoarece au prezentat principiile fundamentale implicate și arată motivul pentru care nu ar trebui să fie încurajate astfel de căsătorii. Autoarea declară că astfel de căsătorii ar putea să creeze cu ușurință „controverse și confuzie”. Un alt motiv pe care ea îl prezintă pentru a descuraja astfel de căsătorii pare a fi acela al dezavantajelor pe care sunt obligați să le suporte copiii proveniți din ele și care ar putea să determine „un simțământ de amărăciune față de părinții care le-au lăsat o asemenea moștenire pe viață”. 77

Deși aceste patru solii au fost scrise într-un timp special pentru a sfătui în situații dintr-o anumită zonă geografică, oare nu pot ele să fie o avertizare adresată oricui se gândește la o căsătorie în care există circumstanțe și factori ce ar putea să pună în pericol relația și să le lase copiilor o moștenire de care să le pară rău?

Aceste sfaturi adresate credincioșilor se ocupă de o experiență semnificativă și cu urmări pe termen lung în viață și prezintă o modalitate de a acționa în așa fel încât să existe cât mai puțini factori ce ar putea să ducă la suferințe sufletești și să prejudicieze sau să distrugă relația căsătoriei. Așa cum spune Ellen G. White: „Isus dorește să vadă căsătorii fericite.”

Declarațiile repetate de Ellen G. White în cuvântări și în scrieri arată cu claritate că nu este vorba de inegalitatea dintre rase. Ea a susținut întotdeauna frățietatea oamenilor și faptul că în rapoartele cerului numele unei persoane de o anumită rasă se află alături de numele uneia de altă rasă. Citiți cu atenție nota suplimentară care urmează, intitulată „Toți oamenii sunt frați”. — Consiliul de administrație al Fundației Ellen G. White. Ellen G. White Estate, Inc. Washington, D.C., August 1967.

NOTA SUPLIMENTARĂ 3

TOȚI OAMENII SUNT FRAȚI -- HRISTOS NU A RECUNOSCUȚ NICIO DEOSEBIRE

Domnul Hristos nu a recunoscut nicio deosebire de naționalitate, rang sau crez. (...) El a venit pentru a dărâma orice zid de despărțire. El a venit pentru a arăta că darul milei și dragostei Sale este la fel de nelimitat ca aerul, lumina sau ploaia care înviorează pământul.

Viața lui Hristos a întemeiat o religie în care nu există clase sociale, o religie prin care iudeii și neamurile, cei liberi și robii sunt legați în frățietate, egali înaintea lui Dumnezeu. Nicio politică nu a influențat acțiunile Sale. El nu a făcut nicio deosebire între cei apropiați și străini, între prieteni și dușmani. Inima Sa era mișcată de orice suflet care înseta după apa vieții. (...)

El a căutat să le inspire speranță celor mai aspri și mai nepromițători oameni, prezentându-le asigurarea că pot să ajungă nevinovați și nepericuloși, atingând un caracter care să-i scoată în evidență ca fiind copii ai lui Dumnezeu. — Divina vindecare, p. 25, 26

TOȚI SUNTEM FRAȚI

Domnul Hristos a venit în lumea aceasta cu o solie de har și de iertare. El a pus temelia unei religii prin care iudei și neamuri, negri și albi, liberi și robi sunt legați în frăție, recunoscuți ca egali înaintea lui Dumnezeu. Mântuitorul are o dragoste nelimitată pentru fiecare ființă omenească. În fiecare om, El vede o posibilitate de dezvoltare. Cu energie și nădejde

dumnezeiască, El îi primește la Sine pe toți aceia pentru care Și-a dat viața. În tăria Lui, ei pot trăi o viață bogată în fapte bune, plină de puterea Duhului Sfânt. — Mărturii, vol. 7, p. 225

O SINGURĂ FAMILIE PRIN CREAȚIUNE ȘI RĂSCUMPĂRARE

Dumnezeu nu recunoaște nicio deosebire bazată pe naționalitate, rasă ori clasă socială. El este Creatorul tuturor oamenilor. Prin faptul că sunt creați de Dumnezeu, toți oamenii constituie o singură familie și toți sunt egali prin răscumpărare. Domnul Hristos a venit pentru a dărâma orice zid de despărțire, pentru a deschide larg fiecare încăpere a templului, așa încât fiecare suflet să poată avea intrare liberă la Dumnezeu. (...) În Hristos, nu există nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod. Toți au fost apropiați prin sângele Său prețios. — Parabolele Domnului Hristos, p. 386

Domnul a privit cu întristare la cea mai înduioșătoare dintre toate priveriștile — rasa neagră în sclavie. El dorește ca, în lucrarea noastră pentru oamenii de culoare, să ne amintim de eliberarea lor providențială din sclavie, de legătura lor cu noi prin creațiune și răscumpărare și de dreptul lor la binecuvântările libertății. — Mărturii, vol. 7, p. 223

NICIO CASTĂ SAU RASĂ ÎN RELIGIA BIBLICĂ

Religia Bibliei nu recunoaște nici castă, nici rasă. Ea nu ține seama de rang, bogăție sau onoare lumească. Dumnezeu îi prețuiește pe oameni ca oameni. La El, caracterul hotărăște valoarea. Noi trebuie să recunoaștem Duhul lui Hristos în oricine este descoperit. — Mărturii, vol. 9, p. 223

În felul acesta, Hristos căuta să-i învețe pe ucenici adevărul că în Împărăția lui Dumnezeu nu există granițe, nici clase sociale și nici

aristocrație; că ei trebuie să meargă la toate neamurile, ducându-le solia dragostei unui Mântuitor. — Istoria faptelor apostolilor, p. 20

DRAGOSTEA NEPĂRTINITOARE ÎNLĂTURĂ PREJUDECĂȚILE

Când adevăratul spirit misionar va pătrunde în inima oamenilor, zidurile sectarismului, ale claselor sociale și ale raselor vor cădea. Prejudecata este înlăturată de dragostea lui Dumnezeu. — Review and Herald, 21 ianuarie 1896; The Southern Work, ediția 1966, p. 55

Între albi și negri au fost ridicate ziduri de despărțire. Aceste ziduri ale prejudecăților se vor prăbuși singure asemenea zidurilor Ierihonului, când creștinii vor asculta de Cuvântul lui Dumnezeu, care le poruncește să-L iubească pe Creatorul lor mai presus de orice și să-i iubească fără părtinire pe semenii lor. — Review and Herald, 17 decembrie 1895; publicat din nou în The Southern Work, ediția 1966, p. 43

Când Duhul Sfânt va fi revărsat, va fi un triumf al umanității asupra prejudecății în căutarea mântuirii sufletului făpturilor omenești. Dumnezeu va lua în stăpânire mințile. Inimile omenești vor iubi cum a iubit Hristos. Problema rasială va fi privită de foarte mulți cu totul altfel decât este privită acum. A iubi așa cum iubește Hristos — acest fapt înalță mintea într-o atmosferă curată, cerească, neegoistă. — Mărturii, vol. 9, p. 209

NE VOM APROPIA DE DUMNEZEU ASEMENEA -- FRĂȚILOR UNEI SINGURE FAMILII

Când Duhul Sfânt lucrează asupra minții oamenilor, orice acuzații și nemulțumiri meschine dintre semeni vor fi înlăturate. Razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii vor străluci în încăperile minții și ale inimii. În

închinarea pe care I-o aducem lui Dumnezeu nu va mai fi nicio deosebire între bogați și săraci, albi și negri. Toate prejudecățile vor dispărea. Când ne vom apropia de Dumnezeu, vom fi asemenea fraților unei singure familii. Noi suntem peregrini și străini, aflați pe drumul spre o țară mai bună, chiar țara cerească. Acolo își va găsi sfârșitul pentru totdeauna orice mândrie, orice acuzație, orice autoamăgire. Orice vâl va fi dat la o parte, iar noi Îl vom vedea pe Domnul așa cum este El. Cântecelile noastre vor exprima tema inspiratoare, iar laudele și mulțumirile se vor înălța spre Dumnezeu. — Review and Herald, 24 octombrie 1899, p. 677

EXTRASE DIN APELUL ROSTIT ÎN 20 MARTIE 1891

Domnul Isus a venit în lumea noastră pentru a-i mântui pe oamenii de orice naționalitate, bărbați și femei. El a murit în aceeași măsură și pentru oamenii de culoare, și pentru cei albi. Domnul Isus a venit pentru a aduce lumina asupra întregii lumi. La începutul lucrării Sale de slujire, El Și-a declarat misiunea: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

„Cine”, spune apostolul Pavel, „te face deosebit?” Dumnezeuul omului alb este și Dumnezeuul omului negru, iar Domnul declară că dragostea Sa pentru cel mai neînsemnat dintre copiii Săi este mai mare decât dragostea mamei pentru copilul ei. (...)

Ochii Domnului sunt îndreptați asupra tuturor fapturilor create de El. Domnul îi iubește pe toți și nu face nicio deosebire între albi și negri, cu excepția faptului că are o milă deosebită și duiosă față de cei ce sunt chemați să poarte o povară mai mare decât alții. Cei care Îl iubesc pe

Dumnezeu și cred în Hristos ca Mântuitor al lor ar trebui să accepte cu un spirit voios viața așa cum este ea, chiar dacă trebuie să treacă prin încercările și dificultățile aflate pe calea lor, gândindu-se că Dumnezeu cel de sus ia în considerare lucrurile acestea și îi va răsplăti El Însuși cu favoarea cea mai mare pe toți cei cărora lumea neglijează să le facă bine. (...)

Când este convertit, cel păcătos primește Duhul Sfânt care îl face să fie un copil al lui Dumnezeu și îl pregătește pentru societatea celor mântuiți și a oștirii îngerești. El este făcut împreună-moștenitor cu Hristos. Oricine se predă lui Hristos, oricine ascultă adevărul și îl împlinește, ajunge un copil al familiei Sale. Hristos a plătit răscumpărarea pentru sufletul tuturor: înțelepți și oameni needucați, bogați și săraci, păgâni și sclavi, albi și negri. Dacă ei cred în El, sângele Său îi va curăți. Numele omului negru este scris în cartea vieții alături de cel al omului alb. Toți sunt una în Hristos. Nașterea, situația socială, naționalitatea sau culoarea nu pot nici să-l înalțe, nici să-l înjosească pe om. Caracterul îi conferă omului valoare. Dacă un om dintre pieile-roșii, chinezi sau africani Îi consacră lui Dumnezeu inima sa, în ascultare și credință, Isus îl iubește fără a ține cont de culoarea lui. El îl va numi fratele Său preaiubit. (...)

Oamenii au prejudecăți moștenite sau cultivate, dar, când dragostea lui Isus le umple inima și ajung să fie una cu Hristos, ei vor avea același spirit pe care l-a avut El. Dacă un frate de culoare stă lângă ei, nu se vor simți ofensați și nici nu-l vor disprețui. Ei călătoresc spre același cer și vor sta la aceeași masă pentru a mânca pâine în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă Isus locuiește în inima noastră, nu putem să-i disprețuim pe oamenii de culoare, în inima cărora locuiește același Mântuitor. — Manuscrisul 6, 1891. Publicat în *The Southern Work*, ediția 1966, p. 9-14